Luminiţa Aldea

Ce dulci sunt fructele amare...

ROMAN

Volumul II

Grup MUŞATINII

Suceava, 2014

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

ALDEA, LUMINIŢA

Ce dulci sunt fructele amare...

Capitolul V

GEREMIAH KERMANI

Focul s-a stins. În casă e frig. Daria nu s-a mai dus să pună pe foc. Ceaiul în căni e neatins şi rece. Povestea Ştefănicăi Cremene a răscolit-o adânc. A simţit toată durerea şi disperarea mamei despărţită de prunci şi alungată de nevoi de acasă. I-a simţit tot dorul şi înstrăinarea, tot sacrificiul. Nu ştia ce să spună. S-a gândit la copiii ei ce îi erau elevi. Erau cuminţi. A întins mâinile peste masă şi a luat mâinile Ştefănicăi.

— Stefania, cum a fost când te-ai întors acasă? îndrăzni să întrebe, dar o făcea cu teamă. Intuia din tăcerea şi din expresia chipului femeii că nu a fost totul aşa cum a visat.

— Nu-mi mai spuneţi Stefania. În România sunt Ştefănica.

Tac amândouă. Cuvintele nu-şi găsesc drumul spre viaţă. Afară vântul aruncă cu zăpadă viscolită în ferestre şi şuieră nebun, buimac prin văzduh.

— Nu există întoarceri acasă! exclamă cu furie şi durere

Ştefănica. Nici nu mai ştiu ce există şi ce nu, ce merită şi ce nu. Viaţa nu a stat pe loc să mă aştepte pe mine să mă întorc.

Daria nu are curaj să pună întrebări. Aşteaptă doar ca ea să spună ceva, dacă mai are de spus, dacă nu, să fie doar tăcere.

— Nimic nu are sens. Copiii au crescut. I-am găsit mari şi învăţaţi să trăiască fără mine. Eu le-am adus jucării – în sufletul meu i-am păstrat ca pe copiii pe care îi lăsasem. Umblă bezmetici care cum vor. Nu au noţiunea familiei. Nu ştiu să mai mănânce toţi la masă. Nu le mai place mâncarea făcută de mine. Vor totul de cumpărat. Nu văd în mine o mamă care îi iubeşte, ci doar pe cineva care trimite bani. Cer bani mulţi şi cheltuie mult pe haine, pe distracţii, pe nimicuri.

— Îi condamni? îndrăzni Daria să întrebe.

— Nu! Caut să-i înţeleg. Mă condamn pe mine pentru tot ce s-a întâmplat, dar nu am găsit altă soluţie atunci. S-au adaptat. Viaţa nu are căi de mijloc, ci doar două: te adaptezi sau mori.

— E plină ţara de copii ca ei.

— Îi urăsc pe guvernanţi, pe conducători! Cum au putut să condamne o generaţie întreagă la rătăcire prin lume?!

Daria tăcea. Se gândea la tatăl ei ce a fost parlamentar postdecembrist şi om de afaceri de succes şi la mama ei ce acum lucra în Ministerul Sănătăţii. A zâmbit amar gândind că ei s-au adaptat bine la democraţie. Tot bine le-a fost şi în dictatură. Avea certitudinea că dacă mâine ar veni iar comuniştii părinţilor ei le-ar fi tot bine. Şi-a lăsat părinţii rătăciţi printre gânduri niciodată sfârşite şi s-a întors la Ştefănica.

— Şi eu m-am învăţat fără România. Am probleme de adaptare aici. M-am învăţat cu viaţa, mâncărurile şi obiceiurile din Italia. În România e mai rău decât când am plecat. Trebuia să-mi dau seama că prind rădăcini acolo când am început să mă obişnuiesc să mi se spună Stefania în loc de Ştefănica. E dureros, e groaznic ce simt, dar nu pot minţi că mă simt acasă şi în Italia.

— Nu se poate! ţipă Daria.

— Şi eu am crezut că nu se poate, dar acum asta simt. Mai este şi alt paradox: cei din străini mor de dor de casă, mănâncă pâine cu lacrimi şi visează întoarceri acasă miraculoase, cei din ţară toţi vor să plece. Nu ştiu ce viitor ne aşteaptă ca ţară, dar România mea moare puţin câte puţin cu fiecare român plecat...

— Nu mai simţi nimic pentru acest pământ? îşi ţipă

întrebarea Daria.

— Da. Simt. Milă. Durere. Rar dor. Regret... Nu mă privi cu ură pentru ceea ce simt. Nu eu am omorât în mine România, ci România ca stat nu a vrut să rămân româncă în veci.

— Nu se poate! Nu se poate, Ştefănica!

— Ba se poate, Daria. Atunci, când am venit prima dată acasă, de cum am intrat pe aeroport vameşii mi-au cerut mită că depăşesc cu câteva sute de grame greutatea bagajului. În Italia nu am depăşit. Deci cântarele vameşilor italieni sunt diferite de cele ale românilor. Felul de a se comporta al funcţionarilor este incomparabil. Acolo toată lumea te respect şi e în slujba ta. Aici... Ştefănica nu îşi termină fraza, ci făcu cu mâna un gest de lehamite. A trebuit să-mi schimb buletinul şi paşaportul. Am stat la cozi interminabile. Mereu intrau în faţă cei cu pile. În Italia nu există aşa ceva. Până la urmă am dat şi eu cinci zeci de euro, căci altfel nu reuşeam să le fac. Exact când eram acasă băiatul cel mic a trebuit să fie operat de apendicită. L-am dus de urgenţă la spital. Nimeni nu s-a uitat la el până când nu am dat bani. Am aflat cât trebuie să dau la fiecare: un milion anestezistului, trei milioane doctorului care operează, apoi asistentelor şi femeilor de serviciu.

Schimbatul pansamentului costă, schimbatul lenjeriei de pat costă... Nu de România asta mi-a fost dor sfâşietor! Cât am trăit în Italia m-am învăţat cu altă viaţă, cu alt mod de organizare a societăţii. Acum îmi este imposibil să trăiesc în România!

Daria şi-a ascuns faţa în palme. Doamne Dumnezeule! exclamă.

— Copiii nu mai aveau nevoie de mine deloc. Îmi lăsau impresia, că îi încurc şi că de-abia aşteaptă să plec. Elia mă suna în fiecare zi. Plângea. Se ruga de mine să mă întorc. Avea nevoie de mine. Şi Silviana şi Oriana mă sunau. Îmi spuneau că tatăl lor, Elia, se simte mai rău de când am plecat, plânge continuu şi ele se tem să nu moară. Pământul ţării mele nu mai era ca în amintirile mele, ci era sălbăticit, năpădit de buruieni şi spini, nelucrat. Nici cerul nu mi se mai părea altfel. În România nimeni nu avea nevoie de mine şi nu îmi găseam locul şi rostul. În Italia familia Anastasia îmi ducea dorul şi mă chema mereu înapoi. Nu am stat tot concediul atunci în România. Am stat doar două săptămâni şi m-am dus înapoi. Când am văzut casa lui Elia din Roma inima mi s-a zbătut în piept nebună; i-a fost dor de acea casă. Pierdusem tot: copii, familie, neamuri, ţară... Văzând acea

casă m-am gândit că singurul liman, singura iubire, singura siguranţă şi stabilitate din viaţa mea este familia Anastasia.

— Dar ai trecut de la o extremă la alta!... Nu tu ai plâns la Columnă?! Nu tu erai mândră că eşti româncă?! Nu tu simţeai că pământul, cerul şi păsările ţării tale sunt mai altfel decât în oricare alt loc de pe pământ?! ţipă Daria şi o opri din vorbit.

Ştefănica a tăcut brusc. O privea pe Daria adânc şi ochii ei ardeau. Ţipa din ei durerea şi neputinţa.

— Mi s-a luat fericirea de a fi mamă! Nu mi s-a dat şansa să muncesc în ţara mea şi să îmi cresc copiii! I-am găsit străini de mine şi eu am venit înapoi străină de ei. Nu am mai ştiut să împărţim pâinea împreună la masă şi să ne bucurăm fericiţi că o mâncăm la un loc. Dacă trăiai asta în locul meu, rămâneai româncă?! Făceai declaraţii patriotice despre ţară?! A fi mamă e un sentiment mai înalt şi mai puternic decât a fi româncă. Ţara – rana asta din inima mea – a omorât mama din mine! Eu am omorât românca!

— O, nu, Stefania! O, nu!

— Spune-mi Ştefănica! ţipă femeia şi Daria nu ştia de unde izvorăşte atâta furie dintr-o fiinţă atât de măruntă.

— Deci eşti româncă, dacă vrei să-ţi spun Ştefănica, nu

Stefania!

Ştefănica tăcea confuză. Era straniu că nu suporta să i se spună în România Stefania.

— Nu mai ştiu cine sunt. Nu ştiu ce-i cu mine. Nu mai ştiu cărui pământ îi aparţin. Cuvintele ei au sunat ca un bocet.

Şi una şi alta şi-au strâns hainele pe lângă trup. Afară vântul sufla hain şi ele îl simţeau răcindu-le trupul în casă. Tot Ştefănica simţi nevoia să vorbească şi vorbind voia să înţeleagă tot ce s-a întâmplat cu ea. Încă nu era conştientă că drama ei nu e unică, ci e drama tuturor dezrădăcinaţilor.

— După ce m-am întors la Roma nu mi-a mai fost dor de casă atât de acut ca înainte. Mă încerca uneori un abur de durere şi de regret după România mea din copilărie, după România mea de când îmi erau copii mici şi eu alături de ei mamă, dar de România pe care am găsit-o când am venit acasă niciodată. Nu mai făceam ore la curăţenie. Stăteam tot timpul cu Elia. Acesta era cu totul în grija mea. Nu mai putea merge nici la baie. Căzuse la pat. Nu suporta să plec nicio secundă de lângă el. Îi eram la fel de vitală ca aerul. Am agonizat împreună. L-am îngrijit. L-am spălat. L-am hrănit. L-am iubit... Ultima lună de viaţă şi-a petrecut-o în

spital conectat la aparate. Făceam cu rândul de veghe lângă el. Eu, Oriana şi Silviana. Nu voiam să moară singur. Toţi spuneau că e în comă şi că nu mai ştie nimic, dar eu ştiam că mă aude şi că ştie că sunt lângă el. Îi vedeam pleoapele zbătându-se când îi vorbeam şi îi simţeam degetele strângându-se uşor, aşa cum simţi inima unui pui de pasăre bătând când îl ţii în palmă, când eu îi strângeam mâna. În perioada cea mai grea dinaintea morţii lui Elia a început scandalul cu italianca omorâtă de ţiganul român. Îmi era frică pe stradă, în metrou, în magazin. Vorbeam numai italiana şi ascundeam că sunt româncă. Silviana m-a certat când şi-a dat seama că ascund că sunt româncă.

— Nu face asta. Îţi mutilezi sufletul. De ţara şi de naţionalitatea ta nu te poţi dezbrăca. Nu e o rochie demodată pe care o dai jos că nu se mai poartă, mi-a spus.

— Dar italienii ne batjocoresc. O româncă a fost lovită în metrou doar pentru că a vorbit româneşte. Ana – prietena mea – care lucrează la aceleaşi familii la curăţenie de când e în Italia este jignită, umilită, certată! Vrea să plece acasă! am ţipat spre Silviana şi ea nu a mai spus nimic.

— A fost foarte greu în perioada aceea, îşi continuă Ştefănica povestea, dar trebuie să mărturisesc cu mâna pe

inimă că am avut un sprijin necondiţionat în familia Anastasia. Elia a murit între Crăciun şi Anul Nou. Eu am fost cu el când a murit. L-am plâns ca pe un tată. După înmormântare, aproape două luni, m-am ocupat de curăţenia casei şi văruit. Acum am venit în România.

— Ce vei face? întrebă Daria.

— Mă întorc în Italia. Nu stau mult aici. Nu îmi găsesc locul. În ţara asta moare speranţa. Nu există proiecte de viitor şi nădejde de mai bine. Acolo există.

— Chiar nu mai simţi nimic pentru acest pământ?

— Simt durere. România e în mine ca o rană... Ştefănica tăcea. Era îngândurată. Caută cuvinte să spună ce simte şi apoi întreabă repezit: Aveţi copii?

Daria dă din cap că nu.

— Deci nu aveţi cum şti ce simte o mamă când e ruptă de copii...

— Nu. Nu am cum şti... Vocea Dariei era şoptită.

— Dar foame v-a fost şi nu aţi avut ce mânca? Dar frică că nu aveţi cu ce vă îmbrăca şi hrăni copii v-a fost? Teamă că vă pierdeţi locul de muncă aţi trăit? Că nu sunt bani de plătit lumina, apa, căldura, pâinea? Frică că poţi fi scoasă pe drumuri cu tot cu copii din bloc pentru că ai datorii la întreţinere aţi trăit?

— Nu. Nu am trăit nimic din toate astea. Nu ştiu cum este.

— Dacă aţi fi simţit şi trăit toate astea, de-abia apoi puteaţi să-mi vorbiţi frumos şi poetic despre ţară, patriotism, dor. Toate astea se termină când nu ai pâine pentru prunci. Puteaţi să mă judecaţi, numai dacă trăiaţi toate astea în locul meu şi rămâneaţi româncă şi îndrăgostită de ţară.

Daria stătea cu capul plecat în faţa Ştefănicăi. Nu găsea cuvintele potrivite să vorbească. Nu mi-a fost niciodată foame. Nu mi-a fost niciodată teamă că îmi pierd casa sau serviciul. Nu mi-a fost niciodată frică de ziua de mâine. Nu am avut copii de care să fiu ruptă. Nu am devenit o străină pentru copiii mei. Eu am fost o favorizată a sorţii... gândea şi realiza că nu are dreptul să o judece pe femeia din faţa ei câtă vreme nu a trăit ceea ce a trăit ea.

— Deci acum eşti italiancă? trage concluzia finală, fără a pune nicio inflexiune specială în voce.

— Nu sunt! Cum să fiu?! ţipă repezit şi cu furie în voce Ştefănica.

— Dar ai spus... Daria s-a oprit negăsindu-şi cuvintele. Nu mai înţelegea nimic. Ochii ei se înfig ca două săgeţi de foc în ochii Ştefănicăi şi mai mult din ei decât de pe buze a

ţipat o întrebare la fel de răvăşitoare ca un glonţ: Dacă nu eşti româncă, ce eşti...!?

Vântul afară a înnebunit. Şuieră, geme aproape omenesc, aruncă cu furie zăpadă viscolită în ferestre şi amplifică întrebarea Dariei repetând ca un ecou: Dacă nu eşti româncă, ce eşti!?...

Ştefănica are păsări negre în ochi ce îşi fâlfâie nemilos prin iris aripile îndoliate. Pe faţă întrebare îi dăltuieşte trăsături de piatră. Se simte ca în noaptea aceea la Fontana di Trevi şi apoi la Columnă. Îşi ascunde faţa în palme. Nu o mai suportă pe Daria, nu mai suportă vântul şi iarna, dar mai ales nu poate suporta întrebarea aceea ce i se înfipsese ca un cuţit în inimă.

Daria a intuit tot ce s-a întâmplat cu ea. Are probleme mari de identitate după atâta rătăcire prin lume. S-a ridicat fără niciun zgomot de la masă, s-a dus în camera cealaltă şi a pus un CD cu „Iarna simfonic” de Tudor Gheorghe. Înfrigurată căuta melodia pe care o ascultase toată iarna şi a cărei cuvinte le ştia pe de rost: „Colindul celui fără de ţară”. Sunete divine, viori vii ce în loc de sunete plâng cu dor au umplut camera. Simbioza era perfectă între muzică, vers, artist şi rezultatul era o împărtăşanie sacră cu dor. Daria a luat nişte hârtii de pe

masă şi s-a întors la Ştefănica. Aceasta era tot aşa cum o lăsase. O piatră cu faţa în mâini.

Vocea îngerului neamului românesc şi versurile lui Adrian Păunescu nu par a o atinge pe Ştefănica. Neclintită, îndepărtată, cu faţa ascunsă, lăsa impresia că a împietrit, că nu simţea nimic. Degeaba se loveau de ferestre versuri sublime cântate cu har:

„Unde-ai fi şi unde te-ai tot duce
Cât ai fi de rău sau cât de bun,
Că mai crezi sau nu mai crezi în cruce
Cel mai greu îţi este de Crăciun.
Când se strâng străinii pe la case
Şi aprind lumini în pomii lor,
Ţi se face mare frig în oase
Şi de ţară ţi se face dor.
Unde-ai fi şi orice-ai fi, bătrâne,
Dacă dorul şalele ţi-a frânt,
Şi atât din tot îţi mai rămâne
Să te-aşezi cu faţa la pământ.
Şi să plângi când toţi în sărbătoare
Hohotesc de parcă te-ar sfida,
Şi să plângi durerea ta cea mare

Şi să plângi de dor de ţara ta”.

Şi degeaba ţipa din colind chemarea către casă a puilor rătăciţi prin lume, căci ea nu vrea să audă nimic. Colindul s-a sfârşit. Sunetele s-au stins. În aer a rămas ceva din aerul unei catedrale în care intri cu sfială. Daria s-a cutremurat a plâns. Nu poate asculta cântecul ăsta decât plângând. A repetat fiecare vers, l-a simţit, l-a trăit, l-a lăsat să-i devoreze întregul trup din oase până în gene şi din moarte până-n vis. O doare rău că Ştefănica nu a simţit nimic, dar nu o condamnă.

Era iar tăcere în casă şi în tăcerea grea mai plutea trăirea, vibraţia, sentimentul de inimă frântă din *vers* şi *cânt.*

Greoi, gemând, la fel de încet cum urcă soarele pe cer dimineaţa, dar şi la fel de sigur, au coborât braţele Ştefănicăi de la ochi şi chipul din spatele mâinilor era renăscut, era spălat de înstrăinare, era sigur pe ce are şi ce nu are. Nu plângea cu lacrimi şi totuşi plângea. Nu ţipa cu cuvinte şi totuşi ţipa. Nu ştia multe despre istorie, trecut, soartă, om, ci puţine, dar clare. Plânsul lui Tudor Gheorghe şi versul lui Adrian Păunescu i-au spălat sufletul.

— Sunt româncă! Ce spune el în colinda asta am simţit

la fiecare sărbătoare prin străini. Mi-am simţit oasele pline de frig. Cum poate şti poetul cum m-am simţit eu prin străini?!... România e răstignirea şi învierea mea.

— Poeţii adevăraţi simt pentru întreaga naţiune. Sunt antenele trăirilor şi durerilor noastre, Ştefănica. E prea mult, dacă te rog să citeşti şi asta? a întrebat Daria cu sfială. Nu voia să o chinuie fără rost, ci doar să o ajute să se întoarcă înapoi spre ce a fost cândva, să o regăsească în ea îngropată sub durere, rătăcire şi soartă haină pe acea femeie care a trăit starea excepţională de identificare cu neamul ei la Columna lui Traian şi care a depăşit greutăţi de neimaginat prin lume. *E* păcat să se piardă trăirea aceea înaltă din ea sub pulberea vieţii şi a durerii. Alţii, ce nu au ajuns niciodată atât de sus cu simţirea, pot să se piardă, pot să se rătăcească, dar nu ea. Nimic nu ar mai avea rost... Toată rătăcirea, vânzarea în Sicilia, alungarea şi jignirile Deborei, întâmplarea cu scriitorul, ar mai fi o lecţie dacă ea nu ar mai şti cine e?! La ce bun lupta?! La ce *bun* toată durerea şi răstignirea între lumi dacă ai uitat de unde ai plecat?!...

Ştefănica şi-a plecat ochii pe hârtiile date de Daria. Citea fără a mai auzi ce îi spunea Daria: E ceva frumos. Am textul pentru o lecţie cu elevii mei. Toţi spun că pleacă

în lume când termină şcoala. Vreau să folosesc colinda şi acest text pentru o lecţie de dirigenţie despre patriotism.

În faţa ochilor Ştefănicăi cuvintele curg ca o apă, ca un cântec de demult pe care îl ştia fiinţa ei, l-a uitat şi acum şi-l aminteşte:

PATRIOTISMUL – FRATELE DORULUI

Ce e patriotismul? Mai există? Se mai poartă? O fi lacrima de crocodil ce o varsă oamenii politici în campanie electorală când ne cerşesc voturi, prefăcându-se că le pasă de ţară, când de fapt lor nu le pasă de nimic?... O fi poza vedetelor de televiziune, ce simt un singur sentiment şi acela paroxistic şi anume narcisismul, care din când în când se fac că le doare de mor sărăcia, mizeria, boala din ţară?...

Sunt scriitoare şi totuşi nu ştiu să spun ce e patriotismul...

Să încep prin a spune ce nu este patriotismul şi poate aşa îmi lămuresc sufletul în legătură cu răspunsul la această întrebare. Patriotismul nu-i ceva ce se plăteşte şi nu e un merit pentru că îl simţi aşa cum cel ce nu îl simte nu trebuie comdamnat. Unul e bogat, celălalt sărac – asta e singura răsplată. Nu se dau premii pentru patriotism şi

nu ai sentimentul patriei pentru că fluturi un steag.

Nu înţeleg nimic! Asta vei exclama, dragă române, şi, recitind, îţi dau dreptate. Am încercat să spun ceva, dar nu am reuşit. Să mai încerc încă o dată.

Patriotismul e fratele dorului. Au crescut împreună într-o casă de la ţară cu draniţă pe acoperiş, cu cerdac şi cu muşcate în ferestre. Au supt împreună la sânul aceleiaşi mame căreia eu îi spun România. Mama i-a legănat şi le-a cântat dulce cântec de leagăn. Tot în braţele ei au ascultat, când dorul era prunc şi patriotismul fratele lui geamăn, pe ciobanul din Mioriţa – ce încă mai trăia – doinind din fluier. După nunta cosmică a ciobanului cu a lumii crăiasă la care au participat stelele şi luna, brazi şi păltinaşi, păsărele-mii, preoţi-munţii mari, fluierul îngropat la cap a continuat să cânte când bate vântul aşa cum şi-a dorit ciobanul şi când cântă toţi urmaşii ciobanului născuţi pe acest pământ auzind fluierul simt ceva. Ceva straniu. Inima le cântă şi le plânge în acelaşi timp. Carnea lise încrâncenează pe trup. Sufletul zboară ca o pasăre spre casa părintească, spre pământul unde au făcut primul pas şi unde tot prima dată au plâns din iubire, spre satul unde au fost prima dată la horă şi mai târziu la discotecă şi unde au ţinut prima dată o fată în braţe. Până şi spre primul

sărut fuge sufletul beat de o boală fără nume. Trece şi prin cimitirul unde sunt îngropaţi străbunii. Varsă o lacrimă şi fuge mai departe... pe malul apei unde se scălda vara, spre coasta unde creşteau viorele primăvara apoi lăcrămioare; fuge şi spre casa bunicii unde mirosea întotdeauna a busuioc şi a blândeţe. Închide ochii ca să-şi amintească şi să retrăiască mângâierea bunicii ce părea mai mult înger decât om şi aşa a rămas pentru toată viaţa în amintiri.

Patriotismul e transformarea sufletului în pasăre când eşti departe şi ţi-e dor de casă. E cântecul fluierului ciobănaşului din Mioriţa pe care îl aude inima şi parcă Uşi cântă odată cu fluierul din cer. Oare mai naşte poporul meu doină de jale?! Oare mai doineşte de urât şi de dor cum făceau străbunii?! Căci ţine de patriotism să-ţi vină să plângi cu doină când niciun cuvânt nu te ajută să te vindeci de dor. Când eram copil bunicul doinea mergând prin pădure după bureţi şi pădurea îi amplifica tânguirea din cântec în care îşi jelea soţia – pe bunica – ce a murit tânără în timpul unui slujbe de Maslu la mănăstire la Slatina şi eu mergând în urma lui mi se părea că întreaga pădure plânge şi freamătă de jalea cântecului lui. Îi simţea frunza durerea amară, dorul greu, părerea de rău şi de

atunci am rămas cu credinţa că omul poate plânge de durere cântând. Nu am auzit niciodată pe nimeni doinind mai frumos ca bunicul. Nu-mi amintesc cuvintele cântecului, nici melodia nu mi-o amintesc clar, dar am în suflet sentimentul ce lega pădurea, bunicul şi pe mine ca un tot de parcă o singură inimă ar fi bătut în toţi. Frunză era inima bunicului, frunză eram eu ce-l ascultam, frunză era codrul întreg ce fremăta. Totul era o frunză bătută de vânt... Am trăit ani în şir cu amintirea cântecului bunicului şi cu credinţa că nimeni nu poate să cânte ca el. Când mă durea tare aşa cum doare pe fiecare când viaţa îi dă lecţii plângeam. Plângeam şi apoi o luam de la capăt. Dar într-o zi nu am mai putut plânge şi în loc de plâns m-am trezit doinind. Cântam ca bunicul şi nici nu-mi dădeam seama de asta. Eu credeam că plâng. Undeva, în sângele meu, se păstrase, ca o moştenire, cântecul bunicului şi renăştea ca să mă vindece. Ce fericită am fost când am realizat că doina bunicului trăise ascunsă în mine şi din durere renăscuse!

Am plâns la frunză de nuc
Tot amarul ce îl duc.
Am plâns la frunză de fag
Ca să ştie tot ce trag.

M-am zbătut ca foaia-n vânt

Şi am cântat în loc să plâng...

Cântam eu, şi cânta în mine bunicul, şi înaintea noastră au cântat toţi străbunii ce dormeau în noi. Să fie patriotismul acest cântec, acest sentiment că eşti legat de cei ce au fost şi încă sunt în tine, că nu eşti începutul, nici sfârşitul, ci o treaptă în coloana ce se cheamă neamul tău?... Nu ştiu. Ştiu doar că din ce în ce mai des sună doina străbunilor în mine şi când nu o pot cânta o scriu cu cuvinte.

Să fie sentimentul, dragă române, ce îl ai la sărbători fiind departe de ţară, de plantă scoasă din pământ şi cu rădăcinile uscate în aer când stai cu cozonacul în mână şi nu-l poţi mânca şi te simţi singur pe lume şi al nimănui căci nu ai sărbători şi nici fraţi prin străini? Cozonacul nu-i ca la mama, colinde nu coboară din cer la Crăciun, în jurul bisericii nu cânţi „Hristos a înviat!" în noaptea de Paşte şi dintr-odată realizezi că prin străini ai totul şi nu ai nimic.

Nu e un merit patriotismul şi niciun motiv de laudă, dar e sigur o bogăţie! E sentimentul că aparţii unui pământ şi unei culturi, că nicăieri nu este cerul atât de albastru ca în locul unde te-ai născut tu şi nici munţii atât de înalţi şi de falnici. Nici apa nu e nicăieri atât de bună ca acasă. A fi

patriot înseamnă să fii bogat, chiar dacă eşti cerşetor căci în inima ta ai şi munţi, şi cer, şi doină, şi baladă...

A terminat de citit şi a rămas tăcută. În casă era din nou cald şi linişte. Candela aprinsă de Daria sub icoane pâlpâia încet dând semne că se stinge. Privirile ambelor femei s-au oprit pe flacăra ei. Ca într-un descânt vechi de când e timpul, cântecul, versurile şi candela fac un tot tainic.

— Trebuie să pun ulei în candelă. Nu o las niciodată să se stingă. Aşa m-a învăţat bunica.

Daria s-a dus la candelă să-i pună ulei. Ştefănica nu putea vorbi. Colindul lui Tudor Gheorghe, rândurile citite şi candela aprinsă i-au arătat drumul înapoi, au chemat-o iar acasă din mijlocul oceanului unde putea fi a oricui şi înota în orice direcţie, dar nu ajungea niciodată la mal şi nici acasă, putea avea totul, dar acel tot nu era nimic decât o himeră. S-a spălat de durere, şi-a scuturat sufletul de înstrăinare şi de praful aşternut pe el cât a bătut drumuri străine, a găsit drumul spre casă şi a înţeles şi unde a greşit: cei ce conduc vremelnic, cei ce conduc bicisnic, cei ce fură şi demolează, nu trebuie confundaţi cu poporul, şi nici douăzeci de ani cu istoria întreagă. Nu putea să îşi omoare ţara din suflet, doar pentru că se trăiau vremuri

grele şi tulburi.

— E târziu. Am stat mult. Trebuie să plec.

Daria a luat CD-ul cu colinda şi hârtiile cu articolul despre patriotism şi i le-a întins.

— ia-le cu tine prin lume!

— Mulţumesc. E cel mai frumos dar din România şi cel mai scump.

— Caută-mă iar, când mai vii. Eu voi avea grijă, atât cât pot, de copiii tăi.

— Vă voi căuta. Sunteţi specială.

— Tu eşti mai specială ca mine. Dumnezeu ţi-a dat o soartă atât de grea! Dacă mi-o dădea mie, nu învingeam.

Femeile s-au strâns în braţe în prag. Din cer iarna cernea scântei de argint peste ele.

— Într-o zi am să mă întorc cu totul acasă.

— Ştiu. Drum bun! i-a spus Daria şi s-au desprins din îmbrăţişare. Apoi a petrecut-o lung cu privirea pe femeia ce se topea în josul străzii în noaptea neagră.

Ştefănica a plecat având în faţa ochilor candela Dariei ce îşi mărise flacăra după ce i-a mai fost pus ulei în ea şi nu ştia de ce – ca într-o beţie sau o vrajă – se simţea şi ea tot ca o candelă în care s-a mărit flacăra. A zâmbit spre imaginea Dariei din sufletul ei şi a şoptit cu buze uscate de

dor şi înstrăinare: Mulţumesc, Daria! Mă voi întoarce acasă cândva! Aici e locul meu...

*

Era noapte adâncă. Vântul afară a înnebunit complet şi pereţii casei Dariei gemeau greu sub drâmbele lui furioase. În casă era cald. Candela ardea. Daria s-a trezit de furia şi zgomotul vântului. S-a întins în aşternuturi şi s-a gândit la visul ce i-a tulburat somnul.

...E ultima izbucnire a iernii. E sfârşit de februarie. Vine primăvara în curând. Am visat frumos. Am visat-o pe Ştefănica şi pe familia Anastasia. Eram cu ei. Elia era un bunicuţ ce se ţinea mereu de braţul Ştefănicăi. Eram cu toţii la Capela Sixtină. Culorile – mai vii decât în oricare alt loc de pe pământ de parcă tot acest festin al artei ilustra naşterea culorilor sub soare – mă copleşeau, mă striveau, mă înălţau, îmi luau respirarea. Elia vorbea frumos în limba lui dulce despre artă, capodopere şi moştenire spirituală. Apoi visul s-a schimbat! a exclamat Daria amintindu-şi o altă parte a visului pe care o uitase când s-a trezit. Gâfâia uşor amintindu-şi. Şi-a strâns mâinile pe lângă trup încercând să se protejeze de ceva nevăzut şi monstruos. Simţea acel ceva venind din vis ca pe frigul iernii, ca pe furia vântului, ca pe ceva fără nume cu suflare

de ger ce omoară tot.

...Toţi ceilalţi vizitatori din Capela Sixtină au dispărut. Tavanul pictat s-a înălţat mult şi a devenit întregul cer. În mijlocul sălii au rămas doar Stefania şi Elia. Eu îi vedeam de undeva de sus. Eram un personaj din pictură. M-am întrupat din pictură şi m-am apropiat de ei zburând. Totul era ca o beţie: pictura imensă ce ţinea loc de cer, doi oamenii sub acel cer de culoare – Stefania şi un bătrân prins de braţul ei – şi colindul lui Tudor Gheorghe ce umplea Capela Sixtină. Auzeam clar plânsul lui din cântec: „Bate vântul, bate dinspre ţară/ Suflă răni cu sare şi pelin...” şi îmi venea să mor şi să învii. Îngerii din picturi au devenit vii, le-a dat viaţă cântecul, şi îşi ştergeau şi ei lacrimile. Am zburat până lângă Stefania şi Elia. Eram în spatele lor. Le-am atins umerii şi s-au întors spre mine. Am ţipat de surpriză şi nu am mai ştiut cine sunt şi ce sunt. Stefania eram eu şi eu cea venită din pictură mă uitam la mine!! Eu îl ţineam de braţ pe Elia sub cerul de culori... Eu, cea de sus, m-am contopit cu mine cea de jos.

Şi totuşi Elia nu era Elia din povestea Stefaniei. Sub privirea ei, în braţele ei Elia devenea altcineva. Creştea, se lungea, se mărea. Zâmbetul lui cald devenea altfel de *zâmbet şi ea,* Daria, cunoştea bine acel zâmbet. Mâinile

bărbatului se lungeau odată cu creşterea întregului trup, o cuprindeau ca nişte liane şi ea se simţea euforică, ameţită, vrăjită în această îmbrăţişare stranie. Dansa... dansa... dansa... Colindul lui Tudor Gheorghe s-a stins. Acum cânta tot el „Valsul rozelor” şi ea cu bărbatul se rotea în Capela Sixtină sub un cer minunat înflorit de culori. Se simţea ameţită de fericire şi s-a prins mai strâns cu mâinile de el. Şi plutea... Plutea... Plutea... Mâinile o ţineau ca un leagăn, rochia de dantelă albă lungă până în pământ îi foşnea cântând pe lângă picioare şi ea nu ştia dacă mai există pe pământ altceva decât dansul ei într-un loc sacru în braţele acelui bărbat misterios metamorfozat din Elia.

Sunt centrul Universului... Sunt cea mai importantă fiinţă de sub soare. Astăzi pentru mine a răsărit soarele şi tot pentru mine va apune. Stelele pe cer vor răsări pentru mine. Sunt fericită! Am totul!... cânta cineva în inima ei în timp ce ea dansa. A ridicat faţa spre bărbat şi i-a zâmbit. Îl ştia! îl ştia! îl ştia! Şi el i-a zâmbit, s-a aplecat, i-a atins gâtul lângă ureche cu buzele şi ea a simţit atingerea lui ca şi cum un buchet de trandafiri ar fi înflorit brusc acolo pe gâtul ei. Simţea cum foşnesc albastru-crud-dureros petalele născând din piele.

E urât! şopti cineva în gândul ei şi s-a oprit din dans.

Muzica s-a stins şi ea. Speriată, confuză, furioasă a ţipat spre gândul ei: E frumos! Ochii lui albaştri mă sorb!

I-a văzut pata vineţie de pe faţă şi a atins-o cu mâna. Credea că e o pată ce poate fi ştearsă, dar pata în loc să se şteargă se lăţea tot mai mult până când i-a acoperit întreaga faţă şi, la urmă de tot, i-a înghiţit şi ochii albaştri în care avea sălaş cerul. A început să se zbată ca să scape din îmbrăţişarea lui. Îi era frică. Arăta monstruos. Nu se putea elibera. El era mare şi braţele lui ca nişte tentacule de caracatiţă se strângeau în jurul ei tot mai tare pe măsură ce ea se zbătea. Groaza i-a îngheţat sângele în vene. Scâncea şi împingea cu mâinile faţa aceea grotescă, alcătuită toată dintr-o pată vineţie, cât mai departe de ea. A auzit fâlfâit de aripi şi a simţit strânsoarea slăbind. Sub privirea ei înmărmurită mâinile deveneau aripi ce se înfoiau ca bătute de vânt în jurul ei. Şi bărbatul devenea odată cu aripile o pasăre mare, neagră. Metamorfoza era rapidă şi stranie. Cu viteză fulgerătoare pasărea şi-a desfăcut larg aripile şi a zburat în sus, spre tavan.

Degeaba o căuta Daria cu privirea pe sus. Pasărea se topise în scenele înfăţişând judecata de apoi. Ochii ei înfierbântaţi, speriaţi, bolnavi căutau pe tavanul plin de culoare locul în care pasărea s-a integrat în pictură, dar nu

îl găseau.

Daria scânci uşor retrăind visul. Dinţii îi clănţăneau în gură. A strâns plapuma pe lângă trup şi şi-a îngropat faţa în pernă.

— Nu se poate! Nu se poate! Nu vreau! ţipa spre vis, spre cer, spre fiinţa ei cu care se întâmpla ceva ce nu putea ea înţelege nici stăpâni. Ca un soldat ce luptă vitejeşte şi în ultimă instanţă ridică mâinile să se predea, recunoscu plângând: L-am visat pe Geremiah Kermani! Dansam cu el vals în Capela Sixtină şi eram fericită. Apoi... Apoi... Nu putu să-şi termine gândul. A strâns tare perna în braţe. Lacrimi mari i-au umplut ochii. Ce mă fac?!... Ce mă fac!?... Ajută mă, Doamne!

Să te ajut să ce...!? i se păru că strigau icoanele spre ea şi în întrebare era milă.

Întrebarea a năucit-o. S-a ridicat, s-a dus la icoane şi a îngenuncheat în faţa lor. Simţea nevoia să vorbească cu Dumnezeu, dar nu găsea niciun cuvânt. În loc de vorbe erau doar lacrimi. De la icoane veneau spre ea ca un cântec blând întrebări şi răspunsuri.

...Cere-mi clar ce vrei, copila mea. Eu nu răspund decât la cerinţe clare.

...Să nu... Să nu... Să nu... bâlbâi Daria şi nu îşi putu

duce cuvintele până la capăt.

...Să nu mai dansezi? Să nu te mai ţină nişte braţe de bărbat ca într-un leagăn? Să nu te mai simţi ameţită, fericită, euforică? Să nu mai vezi ochii albaştri?...

Ea s-a ghemuit în faţa icoanelor şi nu a putut cere nimic, doar plângea.

Voia să danseze! Voia braţele acelea ca un leagăn! Voia fericire! Voia ochii albaştri! Erau cerul ei. Nu putea să ceară ceva împotriva inimii ei.

Icoanele au lăsat-o în pace. Le era milă de ea. Dacă ar fi avut braţe le-ar fi întins să o mângâie pe făptura prăbuşită în faţa lor.

*

A venit primăvara. Daria a uitat de vis sau se făcea că a uitat. Din când în când se gândea la Ştefănica ca la o soră. În rest, timpul îi era plin: ore la şcoală, muncă pentru biroul de tradus acte, muncă acasă în grădină unde trandafirii, pomii, pământul aşteptau grija şi munca ei. Se forţa să nu se gândească la nimic şi să nu viseze, să nu îşi dorească nimic, să uite trecutul şi să nu îşi facă planuri pentru ziua de mâine. Îl avea doar pe azi şi îl umplea cu muncă.

Într-o sâmbătă, când soarele era blând ca o mângâiere

de părinte bun, îngrijea florile din faţa casei şi se simţea mulţumită. Curăţase trandafirii, a prăşit pământul şi a pus seminţe de flori. Îngenunchease îngrijind florile, lucrând pământul şi aşa îngenuncheată a rămas să se odihnească şi să respire adânc. Soarele era darnic după frigul iernii şi adierea vântului era ca o cafea fierbinte cu frişcă rece; răcorea şi încălzea în acelaşi timp. Şi-a întins mâinile spre cer de parcă era şi ea un copac ce aştepta sărutul primăverii ca să înfrunzească şi înflorească. Sub trup simţea pământul tare, cald, blând. S-a cutremurat ca de descoperirea unei taine sacre simţindu-se una cu pământul şi cerul şi a gemut de fericire, că vine primăvara şi o simte acut ca o rană din dragoste, că e vie, că are sub picioare pământ şi deasupra capului cer.

Vreau să simt ce simte un copac când înfloreşte! Vreau să simt cum urcă seva prin tulpini! Vreau să fiu vie! Sunt OM! Sunt femeie! a ţipat, apoi a deschis ochii şi deasupra ei din orizont în orizont totul era dureros de albastru. Pleoapele o dureau de atâta zenit şi genele se zbăteau, în încercarea de a proteja ochii de atâta infinit, ca nişte obloane de fereastră izbite de vânt.

Cerul albastru o sorbea, o chema, o lua pe sus către el şi ea nu se putea împotrivi. Erau în el mii de ochi albaştri,

senini, mari, hipnotici. *Geremiah stie la te! Est una profesară de liceu!* şopti cineva din nori şi ea închise speriată ochii şi şi-a plecat capul în pământ. Ce se întâmplă cu mine!? a întrebat pământul ce era sigur, neclintit ca un prag sub picioarele ei. De ce mă sperie cerul?!

Nimeni nu i-a răspuns şi ea şi-a plimbat deznădăjduită mult privirea şi inima de la cer la pământ. A văzut gâze zburând, apoi un fluture. Era mare, colorat cu negru, albastru şi o fărâmă de galben şi îşi mişca aripile tremurându-le prin aer.

...O floare zburătoare! Petale vii! exclamă. Vreau să zbor ca o gâză prin aer! Vreau să fiu fluture! Vreau...

La ultimul „vreau” nu şi-a dus gândul până la capăt. Avea în creier şi inimă o explozie albastră. Tristă, cinică, amară a tras nişte concluzii despre ce se întâmplă cu ea: înnebunesc! Disperare tipică de femeie singură şi peste care bătrâneţea vine ca o condamnare la moarte înainte de a fi trăit destul. Vreau să trăiesc o vară indiană a iubirii înainte de venirea bătrâneţii ca o iarnă fără sfârşit. Oare ce face Vespasian? Nu mai ştiu nimic despre el. Nu i-a mai apărut nicio carte de când ne-am despărţit. Se pare că nu mai are succesul de altă dată. Ce mi-a venit să mă

gândesc la el acum?! El e mort pentru mine! exclamă cu furie având în faţa ochilor imaginea lui gol în dormitor cu acea femeie tânără.

S-a ridicat dintre flori şi a fugit în casă. Nu voia să se mai gândească la nimic. Nici la trecut, nici la cer, nici la fluturi ce zboară, nici la primăvară. Închizând cu furie uşa casei a şoptit: E prea târziu pentru mine. E păcat de atâta vis... apoi s-a îngropat în hârtii de tradus până noaptea târziu şi, muncind, nu a mai lăsat niciun gând să o tulbure.

Duminică dimineaţa s-a dus la biserică – îi era dor tare de Dumnezeu – apoi, până seara, a lucrat iar la hârtii şi la alte materiale ce le avea de pregătit pentru serviciu. A doua zi avea o zi grea: ore până la două, dus actele traduse la birou, apoi iar la şcoală unde avea şedinţă cu părinţii la ora patru.

E seară şi mi-e urât. Ce-ar fi să o sun pe mama?!... Şi ce să-i spun? Ce să vorbesc cu ea?... Nu avem ce ne spune. Suntem două străine. Eu aş vrea să-i spun că e primăvară, că zboară gâze şi fluturi prin grădină, că am curăţat trandafirii şi am pus seminţe de flori. Ea îmi va spune ce stresant este să fii şef de departament la Ministerul Sănătăţii, îmi va vorbi de noua ei căsnicie în care – se pare – e foarte fericită, îmi va spune ce ţări a mai vizitat... şi

dialogul nostru va fi două monologuri paralele. Ce să vorbească o ratată ca mine cu un om de succes ca ea!? Eu vorbesc de fluturi, ea de avioane, eu de trandafiri, ea de viaţă în Bucureşti. Îi simt în voce dispreţul că nu m-am putut ridica niciodată la nivelul pretenţiilor şi ambiţiilor ei. Vorbeşte de fraţii mei cu mândrie, de mine niciodată. Sunt singurul eşec din viaţa ei.

— Tu nu ai pic de ambiţie în tine? Tu nu vrei să urci pe scara socială deloc?!... Te complaci între oameni de doi bani, te amesteci cu pleava, cu prostimea! îi spusese mama când se întâlniseră la praznicul de un an după bunica. Aş putea aranja să vii la Bucureşti la Ministerul învăţământului. Aş putea...

— Nu vreau, mamă! Am totul aici. Sunt fericită.

— Nu te înţeleg. Ce fel de om eşti?

Daria a plecat capul. Nu avea putere să-i spună că nici ea nu o înţelege pe propria-i mamă şi că nu ştie ce fel de om este. Tot mama continuă:

— Nu semeni deloc cu mine! Parcă nu ai fi fiica, mea!

Amintindu-şi tot acest dialog Daria avea în suflet gust de fiere. Nici nu se punea problema să o sune pe mama. Nu aveau ce-şi spune. Erau două străine.

— Dacă aveai un pic de judecată nu l-ai fi părăsit

niciodată pe Vespasian Herescu! Ai pierdut tot: avere, poziţie socială, prestigiu. Din soţia unui profesor universitar şi scriitor celebru ai ajuns o banală profesoară de română într-un orăşel prăpădit din Moldova! Te-ai îngropat în mediocritate! Erai pe val, făceai parte din spuma societăţii şi te-ai dus la fund! Aşa ai făcut toată viaţa de când erai copil. Mereu te-ai tras la fund oricâte eforturi am făcut eu să te bag în faţă. Nimic nu a folosit. Ai ceva în tine de om ratat, de om învins, de om ce nu poate să se ridice deasupra valului niciodată, şi-a amintit că i-a spus mama, certând-o, la puţină vreme după divorţul de Vespasian şi acum, retrăind cuvintele auzite atunci, a simţit cum o cuprinde frigul de la tălpi şi până în vârful capului.

— Dar mă înşela, protestă ea anemic la vorbele dure ale mamei.

— Şi ce dacă!? Trebuia să te faci că nu vezi. Tu chiar nu înţelegi că viaţa e mai mult decât alb şi negru, curat şi murdar, sus şi jos!?... E scriitor, e celebru, e înconjurat de femei frumoase care îl adoră!... El te-a luat pe tine. Ştearsă, banală, fără pic de vino-încoace, rece, distantă. Tu chiar nu ştii cum trebuie să se poarte o femeie ca să păstreze un bărbat! Nu avea cum să nu te înşele!

Daria şi-a strivit lacrimile între pleoape şi pe gene s-a împrăştiat din lacrimi strivite pulbere de mărgăritare. Câteva boabe s-au împrăştiat pe obraz.

...Avea dreptate mama în felul ei. Sunt ştearsă, sunt banală, distant, fără pic de vino-încoace. Nu ştiu să păstrez un bărbat. Chiar aşa: cum trebuie să se poarte o femeie ca să păstreze un bărbat?! Cum trebuie să fie!? Ce au ele şi eu nu am?!... Ceva e în neregulă cu mine. Nu m-a atras niciun bărbat de când sunt singură. Nu simt nimic. Sunt o femeie moartă...

Speriată şi confuză, a fugit la oglindă. Căuta răspunsuri, cercetându-se în oglinda mare pusă pe uşa dulapului. A evitat să-şi privească chipul din prima. A început cu picioarele. Erau armonioase, albe, fără vergeturi sau varice. Chiar erau frumoase. A ridicat cămaşa de noapte până la mijloc şi şi-a cercetat picioarele în întregimea lor. Nu le găsea niciun cusur. A dat drumul cămăşii de noapte în jos. Şi-a pus mâinile pe mijloc: era subţire şi sub mâini simţea carnea tare, fermă, cu muşchi întregi ce nu au fost întinşi de purtarea unei sarcini. A pus mâinile pe abdomen. Era plat. Şi-a atins sânii. Cam mici, dar fermi. Mâinile au alunecat în sus pe pielea gâtului căutând defecte, dar nu au găsit nimic, doar piele de catifea ce semăna cu piersica

la atingere. Şi-a privit faţa. Ochi, buze, obraji, frunte, urechi.

Ce e în neregulă cu mine?! Nu sunt urâtă. Dar nici frumoasă în sensul acela de frumuseţe fatală. Sunt ştearsă totuşi. Nu am nimic strălucitor în mine, nimic care să atragă privirea. Sunt frumoasă fără a fi frumoasă! Sunt femeie fără a fi femeie! Eu nu simt niciodată nimic!

A privit iar oglinda. Se căuta în ea şi voia să se găsească altfel decât se ştia. Adânc, în ea, mai era cineva, adormit. Atunci, în prag, la biroul de tradus acte, când l-am întâlnit pe Geremiah Kermani am simţit ceva, şi-a amintit şi s-a speriat de femeia din oglindă. Nu era ea!! Ochii îi luaseră foc. Din ei izvora un fluviu de lumină. Întreaga faţă îi radia. Umerii i s-au îndreptat şi sânii păreau mai mari prin materialul moale al cămăşii de noapte. Carnea ei cânta. Era muzică toată. Gura i s-a deschis uşor a mirare şi a zâmbet de Mona Lisă şi ea întreagă era frumoasă. Era... Era altfel. Cine eşti?! a şoptit spre femeia fatală din oglindă. Cum poate să se nască din făptura ştearsă din mine o fiinţă ca tine? Ce se întâmplă?!...

Aşa sunt femeile îndrăgostite! i-a răspuns făptura din oglindă şi Daria s-a cutremurat de răspunsul primit. A fugit de la oglindă.

— Eu nu sunt îndrăgostită! Eu nu! ţipa alungând din ea femeia ce înflorise în faţa oglinzii. Nimeni nu poate împiedica trandafirii să înflorească... Nimeni nu poate opri soarta să se împlinească, şoptea cineva în creierul ei.

Deznădăjduită, speriată, cu faţa ascunsă în pernă ţipă:

— Nu Geremiah Kermani! Oricine, dar nu el! îl urăsc! îl dispreţuiesc! Vine din altă lume! Nu are nicio lege! Nu el!

Ţipătul ei era în zadar. Mai puternică decât orice împotrivire şi judecată era muzica ce i se împrăştiase prin trup retrăind întâlnirea cu el.

Fulgii dansând între ei... Ochii lui... Ochii ei... Paşi şovăielnici... Privirea întoarsă spre el... Râsul lui...

Şi în vis, în Capela Sixtină, am fost vie. Am fost femeie! exclamă apoi iar îşi ascunse faţa în pernă. Nu plângea; voia doar să se ascundă ea de ea. Scânci spre icoane cerşind, deşi ştia că totul e în zadar, căci ceea ce se întâmpla cu ea era la fel de puternic ca răsăritul soarelui, ca venirea anotimpurilor, ca naşterea şi moartea. Degeaba cerşea de la icoane: Nu, Geremiah Kermani! Altcineva! Altfel de om!

Şi rugându-se simţea dincolo de rugăciune că ceva din ea se împotriveşte rugăciunii. Cineva din ea, o fiinţă străină şi necunoscută ce locuia în sufletul ei, îi cânta prin

sânge ca un descânt: Numai Geremiah Kermani! Numai el! Nimeni nu se poate împotrivi iubirii.

*

Sunt femeie matură! Sunt profesoară! Ştiu calea dreaptă! De astăzigata cu prostiile şi cu visele! Nu am voie să mă port ca o adolescentă şi nici ca o femeie disperată că îmbătrâneşte. Ce model de profesor mai pot fi eu pentru elevii mei, dacă mă port aşa?! şi-a spus Daria când a ieşit a doua zi dimineaţa din casă şi se îndrepta spre liceu.

Soarele era fierbinte şi i-a sărutat obrazul. Îi simţea căldura ajungând până la piele prin materialul costumului maro-roşcat. Fusta lungă până aproape de pământ în formă de clopot îi mângâia picioarele la fiecare pas. Gâzele şi fluturii dansau prin aer. Pe copaci mugurii ţipau să nască frunze şi flori. Păsări venite de departe cântau înfoindu-şi aripile a dans nupţial pe garduri, pe crengi, pe margini de acoperişuri.

O, Doamne, câtă frumuseţe! exclamă şi iar o inundară gânduri şi trăiri aiurea pe care le lăsă doar o clipă să-şi facă de cap în sufletul ei şi apoi le alungă ferm: Gata cu joaca! Sunt femeie matură! Sunt profesoară! Ştiu calea dreaptă! Aşa am hotărât de dimineaţă şi aşa rămâne!

Pasul i-a devenit ferm spre rigid. Umerii ţepeni. Prin materialul fustei soarele încă îi săruta cu căldură picioarele, dar ea se prefăcea că nu simte asta. Nici păsările, nici mugurii, nici gâzele şi nici fluturii nu mai existau. Primăvara murise din inima ei. Pe calea „dreaptă”, o femeie rigidă mergea spre serviciu.

Cu elevii a fost mai severă decât de obicei. Nu a glumit cu ei şi nu le-a zâmbit. A certat aspru un băiat ce s-a lovit de ea pe hol, deşi acesta şi-a cerut scuze. A întors capul acră când a văzut cum un băiat a îmbrăţişat o fată. A vrut să-i certe, dar a renunţat. Nu suporta să-i vadă. La sfârşitul orelor era obosită şi acră. Îşi strângea cărţile în dulap şi îşi făcea planuri despre ceea ce mai are de făcut în acea zi... Mă duc la biroul de traduceri, merg acasă şi mănânc ceva, vin iar la liceu pentru şedinţa cu părinţii, mă întorc acasă şi e noapte. Şi uite aşa a mai trecut încă o zi din viaţa mea fără să se întâmple nimic special...

Un drăcuşor de gând îi şopti: Aşa e viaţa pe calea dreaptă! Nu are nimic special! îmi place ce femeie bătrână, acră, nesatisfăcută, frustrată devii!...

A zâmbit amar spre gândul poznaş. Apoi s-a revoltat: Nu sunt bătrână! Nu sunt acră, nesatisfăcută, frustrată! Şi gândul i-a cântat dulce-ironic în ureche: Oare?! Priveşte-te

mai bine!...

S-a îndreptat spre uşa de la ieşire fără a mai sta de vorbă cu gândurile ei democrate. La ieşirea pe poartă s-a întâlnit cu psihologul liceului. Nu mai vorbise cu el de când i-a spus că are aerul acela nu ştiu cum al femeilor îndrăgostite.

— Bună ziua, Daria.

— Bună ziua.

Bărbatul o cercetă îndelung.

— E totul în regulă cu tine? Pari speriată de ceva...

— Nu sunt speriată. E totul bine, a răspuns repezit.

— Veşti din SUA mai ai? Ce fac nepoţii?

— Bine. Vorbesc cu ei din când în când la telefon.

— Nu regreţi că nu ai rămas în SUA? De aici toată lumea pleacă...

— Nu. Nu pot trăi în altă parte. *Locul* meu e în România. Psihologul i-a zâmbit.

— Nici eu nu pot trăi în altă parte decât aici. Am trei copii şi toţi sunt în ţară. Niciunul nu a vrut să plece.

— Dar am citit în ziar că băieţii dumneavoastră au luat un premiu în Germania pentru sculptură tradiţională în lemn. Nu stau în Germania?

— Nu. Sunt toţi în România. Merg doar la expoziţii. Ştiu

că sună anacronic, dar familia mea nu poate trăi în altă parte decât acasă, oricât ar fi de greu.

Şi-au zâmbit şi s-au despărţit. După câţiva paşi bărbatul s-a întors spre ea.

— Daria, sigur e totul în regulă cu tine?

— Da. De ce tot întrebaţi?

— Pari rigidă. Pari ca marea liniştită înainte de furtună. Vrei să ţii ceva sub control şi nu poţi. Te-am văzut astăzi pe hol când ai certat aspru un elev. Ţipai. Tu nu eşti aşa. Ce se întâmplă cu tine? Ea tăcea încurcată.

— Ai vârsta copiilor mei. Nu interpreta greşit grija mea. Trăim într-o lume în care oamenii sunt tot mai singuri şi mai înstrăinaţi unii de alţii. Dacă se întâmplă ceva, putem vorbi.

— Mulţumesc, i-a răspuns cu recunoştinţă în voce. Mulţumesc pentru grijă. Nu se întâmplă nimic. E doar primăvară. Păsările cântă, gâzele şi fluturii zboară, pomii explodează de flori şi eu...

Tăcu încurcată. Nu găsea cuvinte să spună ce e cu ea.

— Tu ce?!

— Nu ştiu ce se întâmplă cu mine primăvara, şopti moale, trist şi vorbind îşi culcă capul pe umăr aşa cum fac uneori cerşetorii când cer un bănuţ.

Bărbatul o cercetă intens câteva clipe. Deschise gura să spună ceva apoi renunţă. Îi făcu un semn cu mâna şi plecă.

Ea a lăsat actele la birou şi se pregătea să plece când a fost strigată înapoi de secretară.

— Domnişoară Daria, cineva are nevoie de ajutorul dumneavoastră!

— Cine? întrebă întorcându-se.

— E o femeie. Vine imediat. Are nevoie să-i traduceţi un contract sau cam aşa ceva – nu ştiu toate detaliile – din italiană în română.

— Şi de ce nu a lăsat actele aici, cum se procedează de obicei?

— Nu are nevoie de o traducere legalizată, oficială. E ceva particular. O să vă explice ea.

— Bine. Daţi-i numărul meu de telefon.

— Nu e nevoie. Uitaţi că vine.

Pe uşă intră o femeie tânără şi frumoasă, dar frumuseţea ei era acea frumuseţe a unei păpuşi Barbie. Mult fard, multă culoare, ruj de foc, culori stridente şi multe în păr. Prima întrebare a Dariei legat de femeia ce a intrat era: Dacă îşi dă jos tot fardul, ce mai rămâne!? Privirea i-a coborât în jos de la faţă spre haina de blană

subţire, albă, cu multe „ţarţamuri” – aşa zicea bunică-sa hainelor aiurite şi Daria îşi aminti de acest cuvânt ce se potrivea perfect pentru haina doamnei – ce se termina imediat sub fund şi tot de acolo începeau şi picioarele numai în ciorapi ale femeii.

E în ciorapi! A uitat să-şi ia fusta! observă cu mirare.

Femeia înainta spre ea zâmbind exagerat şi Daria observă că are totuşi fustă pe ea. Se vedea o mică margine din ea pe sub haină. Cu tupeu se prezentă:

— *Sono* Simina Cioflingaru. *Sei* Daria Irimescu?

Daria o cercetă pe femeia din faţa ei. Era mai tânără ca ea. Pare prostituată, gândi, apoi se certă: Nu ai de unde şti. Da, are fustă foarte scurtă. E vopsită exact ca ele, dar nu ai de unde şti adevărul.

— Sunteţi italiancă?

— Nu. Românca.

— Şi atunci de ce nu vorbiţi româneşte?

— *Si... Ma*... Trăiesc în Italia de treisprezece ani. Acum *io amo* treizeci. Mai ştiu *poco* româna.

— Încercaţi să vorbiţi totuşi româneşte cu mine. E mai plăcut, îi vorbi blând Daria, apoi, după un moment de tăcere, adăugă: Sunt Daria Irimescu. Ce treabă aveţi cu mine?

Femeia i-a zâmbit exagerat şi i-a arătat nişte scaune de la intrare. S-au dus şi s-au aşezat acolo.

— *Io* pot să-ţi zic pe nume? în Italia toată lumea îşi spune pe nume.

Daria şi-a amintit de ceea ce îi povestise Ştefănica şi a zâmbit.

— Da. Poţi să-mi zici pe nume.

— Daria, *amo multe necesita* să-mi traduci nişte acte. *Mio marito, Alessandro...*

— Vorbeşte româneşte! i-a cerut Daria ferm. Amestecul de română şi italiană o zăpăcea; plus accentul italian pronunţat cu afectare ce făcea cuvintele româneşti uşor cântate.

— Soţul meu, Alessandro, are o afacere în Italia, o reţea de magazine. *E multe...*

— Româneşte, şopti Daria.

— E foarte bogat. Vrea să-şi extindă afacerile şi în România. Astă iarnă s-a împrietenit cu o familie de oameni de afaceri din Braşov. Vor să devină asociaţi. Eu am venit să văd situaţia lor în România. Dacă totul e OK, Alessandro îmi trimite contractul şi banii. E vorba de opt zeci de mii de euro pentru început. Eu am vrut să vin cu banii toţi, aşa m-am înţeles cu românii, dar Alessandro s-a răzgândit. A

spus să văd mai întâi care e situaţia aici.

Daria a ascultat-o. Nu era lămurită ce treabă are ea în afacerea asta.

— Nu înţeleg de ce ai nevoie de mine?

— Trebuie să-mi traduci contractul trimis de Alessandro în română pentru partenerii români.

— Dar tu ştii româneşte!

— *Si. Ma... Io...* se bâlbâi Siminaneştiind cum să explice de ce are nevoie de ajutorul Dariei.

— Poţi traduce tu pentru partenerii români, adăugă Daria în timp ce o privea pe Simina aprinzându-şi o ţigară foarte subţire şi lungă. A tras cu sete din ţigară ţuguindu-şi buzele, apoi a scuturat scrumul întinzând degetele *cu* unghii lungi şi roşii-sânge spre scrumieră cu gesturi pretenţioase şi sclifosite de aşa-zisă doamnă cu pretenţii.

Daria şi-a ascuns un uşor zâmbet de mirare. Vrând-nevrând o compara în gând pe Ştefănica cu Simina.

— Îmi explici mai clar de ce ai nevoie de ajutorul meu? întrebă Daria ferm în timp ce îşi privea ceasul. Nu mai am mult timp. Sunt profesoară la liceu. La patru am şedinţă cu părinţii...

Simina a tras iar din ţigară lăsând impresia că nici nu a auzit-o. A dat fumul cu putere afară din plămâni şi îl privea

cum se împrăştie în aer.

— Simina, mă grăbesc! vorbi Daria ridicându-se în picioare.

— Si. Si. *Capisco.* Mergi la şedinţă. Ne întâlnim după şi îţi explic. Dă-mi numărul tău de telefon.

Daria i-a spus repede numărul ei de celular şi a plecat. Nu mai avea timp să meargă acasă să mănânce. Şi-a cumpărat doi covrigi şi a plecat spre liceu. În aşteptarea părinţilor a mâncat cei doi covrigi şi s-a gândit la Simina.

...E interesant... Sunt curioasă să aflu de ce are nevoie de mine. Ceva nu e în regulă, îşi spunea mâncând covrigii ce aveau gust minunat de pâine coaptă. Mai târziu, în timp ce vorbea cu părinţii, telefonul i-a sunat strident. A roşit cerându-şi scuze de la părinţi. Întotdeauna înainte de a începe şedinţa le cerea să închidă telefoanele.

— Scuze. Nu am închis telefonul pentru că al meu nu prea sună. Scuze.

A scos telefonul din poşetă, dar s-a oprit. Intenţiona să-l închidă când a început să sune iar. Pe ecran era un număr necunoscut. A răspuns şi a spus repezit:

— Vă rog reveniţi! Sunt la şedinţă cu părinţii şi nu pot vorbi.

— *No mi* închide, Daria! *Sono* Simina! ţipă o voce

isterică. Sunt atât de nervoasă! Nici nu poţi să-ţi închipui ce mi-au făcut vacile astea proaste de la bancă! Sunt nervoasă că îmi vine să le omor! Am făcut un scandal monstru!

— Simina, mă deranjezi! Sunt la şedinţă cu părinţii. Sun eu când se termină, vorbi ferm Daria.

— Dar la ce oră se termină? ţipă agitat vocea din telefon.

— La cinci şi jumătate. Cel târziu şase, răspunse repezit şi închise telefonul fără a o mai lăsa pe cealaltă să scoată vreun cuvânt. După aceea îşi ceru iar scuze de la părinţi.

La cinci şi jumătate telefonul sună din nou. Şedinţa se terminase şi părinţii ieşeau din sală. Ea a răspuns la telefon uşor furioasă şi mult curioasă. Simina era o curiozitate pentru ea.

— Da.

— *Sono* Simina! *Se finita* şedinţa?

— Da. S-a terminat, a răspuns Daria zâmbind amar. Acum iar vorbeşte amestecat. Mai înainte, când era furioasă, a vorbit numai româneşte, a uitat să-şi ia poza de cosmopolită. Ciudată fiinţă, gândi.

— Te aştept la barul de lângă biroul de tradus acte.

— Ştii, eu sunt profesoară. Trebuie să am un anumit

comportament. Nu intru în baruri...

— E *uno local multo select!* exclamă Simina. Nici *io no* intru oriunde! Sunt pretenţioasă! Ţi s-a părut că am faţă de sărăntoacă care să intre în orice mizerie?!

Daria se abţinu să nu ofteze. Simina nu a înţeles nimic. Următoarele cuvinte ce au venit prin telefon au căzut peste ea ca un duş cu gheaţă.

— Nu îmi vine a crede că eşti chiar aşa de înapoiată! în Italia e altfel viaţa! Profesorii sunt altfel... Pari o profesoară comunistă...

Pentru o fracţiune de secundă au trecut prin gândurile ei toate personajele din povestirile ştefănicăi: Carlo Casini, Debora, bătrâna din Roma, Angela, Elia, Silviana, Oriana, scriitorul. Peste tot în lume există tot felul de oameni, concluzionă. Îşi mai aminti tot ce auzise despre faima localului de fiţe unde o invita Simina.

— Simina, aici suntem în România. Nu vreau să vin în localul în care spui tu. Alături, pe aceeaşi stradă, este un local select. Se cheamă „Imperial”. Din când în când am mâncat acolo pizza. Am fost chiar şi cu elevii mei acolo, deci nu sunt profesoară comunistă. Vreau să ne întâlnim acolo. Bine?

— Bine. Te aştept, răspunse Simina cu voce de mâţ

opărit. Vocea dură a Dariei o intimidă şi ea nu mai avu curaj să spună nimic mai ales că a intuit că Daria nu va ceda. Brusc continuă în alt registru şi despre altă temă. Iar era furioasă şi isterică. Daria, de-abia aştept să îţi povestesc ce mi-au făcut toantele de la bancă! M-au umilit! M-au ofensat! M-au tratat ca pe un nimeni! Idioatele! Nu ştiu să se poarte! Mâine merg la director! Vreau să fie date afară!

— Simina, trebuie să închid. Vorbim când ne vedem.

Daria a închis iar repede telefonul fără a aştepta răspunsul interlocutoarei, îi era frică de un nou potop de cuvinte. A plecat spre acel local curioasă. Voia s-o cunoască pe Simina. Voia să afle cât mai multe despre ea.

Nu e ca Ştefănica. E alt material şi altfel de om, gândea când intra în local. A privit prin sala frumoasă cu lambriuri de stejar şi cu decoraţiuni aurii în căutarea Siminei. A găsit-o. De după un colţ, de la o masă aşezată într-o nişă, i-a văzut doar picioarele lungi aşezate unul peste altul şi orientate spre mijlocul sălii. Câţiva bărbaţi din local priveau rânjind pofticioşi spre locul unde era Simina şi picioarele ei lungite. Doi bărbaţi, aşezaţi la o masă din faţa Siminei în mijlocul sălii, s-au ghiontit unul pe altul şi şi-au făcut semn cu capul spre femeia din faţa lor. Când Daria a

trecut pe lângă ei, a auzit clar:

— Ce bucăţică bună! E meseriaşă!...

Ce au spus în continuare Daria s-a făcut că nu aude, atât era de porcos. Nicio femeie de pe pământ nu merită asemenea cuvinte, a gândit revoltată.

— Bună, Simina.

— Ciao, Daria! salută aceasta tare încât se auzi în întreg localul şi câţiva meseni au întors capul spre ele. Salutul l-a însoţit de un râs puternic şi forţat.

Daria, stânjenită, se aşează la masă chiar în spate. Voia să se ascundă. Se simţea jenată că stă cu Simina la masă după ce a văzut cum se poartă, cum arată şi cum o priveau bărbaţii. Îşi dăduse haina jos şi era într-o bluză transparentă de culorile vântului atât de decoltată încât sânii îi erau mai mult afară. Fusta scurtă cât să acopere chiloţii îi alunecase şi mai mult în sus şi aşa cum stătea picior peste picior sigur era o privelişte frumoasă pentru bărbaţii încălziţi de alcool, ce salivau privind-o.

Să-i spun să-şi bage picioarele sub masă? Să-i spun să-şi tragă un pic fusta în jos? se întrebă Daria neştiind ce să facă.

— *Io* mor când văd dobitoci din ăştia ce li se scurg balele când văd o femeie frumoasă *con me!* Uite şi tu la ei! *Ma,*

dar e...! *Mifai schefo!* Uite cum se uită la picioarele mele!

Daria şi-a ascuns faţa în mâini.

— Mai încet să nu te audă! şopti de sub mână.

— Şi ce dacă mă aud! Să îndrăznească să zică ceva! *Io sono* cetăţean italian... *Io no amo* ce discuta cu gunoaie din România!

Daria a ridicat faţa din palme, a ignorat cuvintele porcoase şi dure, dar drepte, spuse de unul din bărbaţii, ce se uitau la Simina, şi privind-o ţintă în ochi i-a vorbit:

— Bagă-ţi picioarele sub masă! Trage-ţi fusta că ţi se văd chiloţii! apoi spune-mi cu ce pot să te ajut!

Vocea Dariei o sperie pe Simina. Execută tot ce îi ceruse aceasta imediat. A pus ţigara în scrumieră şi o privi cercetând-o pe Daria.

— Eşti tare cuminte. Pariez că nici nu ştii câte există pe lume! Ma, dar tu nu ştii să trăieşti! Uite cum te-ai înroşit numai că mă priveau bărbaţii aceea pe mine. Dacă te priveau pe tine, ce făceai?

Daria îşi stăpâni cu greu impulsul de a se ridica de la masă şi a pleca. Simina o atrăgea şi o speria „în egală măsură. Încă era nehotărâtă dacă să plece sau să rămână, când Simina vorbi iar.

— Ştiu că o persoană *com te* nu are ce căuta cu una

com me... Ştiu că eşti altfel...”

Daria simţi milă. Milă sfâşietoare şi curiozitate pentru femeia din faţa ei. Simina avea un fel de sinceritate dezarmantă.

Cine e ea?! Cine e dincolo de fard, de haine strălucitoare, de aparentă bogăţie, de aere de mare doamnă, de fluturarea etichetei de cetăţean italian ca maximă caracteristică a fiinţei sale?! Daria se abţinu să întrebe cu voce tare toate astea. Hotărî să rămână, să vorbească cu ea şi să afle tot ce o interesa. Bine măcar că interlocutoarea ei vorbea mai încet.

— Vrei şi tu un Red Bull? întrebă Simina turnând într-un pahar un lichid transparent ca apa. Să îţi comand?

— Nu. Mulţumesc. Nu am băut niciodată.

Simina făcu semn chelneriţei să se apropie şi, neţinând seama de protestele Dariei, comandă încă un Red Bull şi ceva de băut.

— Nu pot bea. Eu nu sunt învăţată cu alcoolul. Astăzi am mâncat doar doi covrigi şi...

Simina o strigă cu tupeu pe chelneriţă înapoi fără a mai asculta ce spunea Daria.

— Vreau şi două pizza.

— De care? întrebă fata indicând cu mâna spre lista de

meniuri, dar Simina nici nu se uită la ea.

— Care e cea mai scumpă şi cea mai bună?

— Pizza Marguerita. Pizza Imperial.

Simina îşi luă o faţă studiată de om îngândurat de parcă să aleagă ce mâncare vrea era o problemă de viaţă şi de moarte. Era mai adâncită în gânduri decât Socrate. Brusc faţa i se lumină. Evrika!

— *Io voglio tagliattele con prosciutto e funghi!* a cerut cu voce tare în italiană şi a atras toate privirile din local.

— Ce vreţi?! întrebă chelneriţa – o fată cu aer liniştit şi cuminte. A făcut ochii cât cepele.

— *Tagliattele con prosciutto e funghi!* a pronunţat pe litere Simina privind-o dispreţuitor.

— Nu ştiu ce înseamnă. Nu înţeleg. Vorbiţi româneşte, vă rog! Daria îşi stăpâni un zâmbet amar şi îi explică cu blândeţe fetei:

— E o mâncare cu specific italian cu tăiţei, carne, ciuperci şi smântână. Se serveşte cu multă mozzarella – brânză – deasupra.

— Nu *servim* aşa ceva. Servim doar mâncare românească şi pizza, explică fata.

— Eu vreau pizza de post.

— Imediat vă servesc, doamnă profesoară, i-a răspuns

fata. Dumneavoastră v-aţi hotărât ce serviţi până la urmă? se adresă mai rece, dar totuşi respectuos Siminei.

Aceasta, cu aer de regină rănită, şi-a băut restul de Red Bull din pahar, a tras din ţigară, a aruncat fumul în faţa fetei şi de-abia apoi a catadicsit să vorbească.

— Bine. Adu-mi şi mie o pizza Marguerita şi încă un Red Bull. Adu-i şi prietenei mele – spuse arătând-o pe Daria – tot pizza Marguerita. Apoi se adresă Dariei, pe care avea ciudă, căci fata îi vorbise extrem de respectuos, şi voia să o umilească: Eşti profesoară, cum poţi fi atât de înapoiată!? Ce e cu prostia asta cu postul? în Italia nimeni nu posteşte...

Nu, Daria, nu s-a înfuriat. Simina era pentru ea un obiect de studiu al vieţii, al tiparelor umane, o creatură ciudată pe care voia să o înţeleagă.

Ochii Siminei au căzut pe chelneriţa ce încă aştepta, neştiind ce să facă şi de cine să asculte.

— Ce aştepţi? Fugi şi adu comanda!

Fata s-a îndepărtat speriată. A mai întors încă o dată capul spre Daria şi din uşoara înclinare a capului şi din zâmbetul de încuviinţare a acesteia a înţeles că poate aduce ceea ce a comandat Simina.

— Ţi-a fost elevă?

— Nu. Sigur nu. Ţin minte toţi foştii mei elevi. Oraşul nu e atât de mare şi probabil mă cunoaşte...

— Şi de ce îţi vorbeşte atât de respectuos?

Daria a râs cu poftă. Se oprea şi iar începea. Când s-a putut opri, i-a spus Siminei:

— Nu ştiu. Întreab-o pe ea când vine cu mâncarea.

— În Italia eşti servit întotdeauna ireproşabil! Aici *no mi place! No mi place!* Fetele astea sunt atât de toante! atacă brusc *şi* dur Simina.

— Mie îmi place fata. E cuminte, a apărat Daria pe fata ce venea deja repede repede spre masa lor cu băuturile comandate, tacâmuri, şerveţele. Eficientă a pus totul în faţa lor. A deschis cutia cu Red Bull şi i-a turnat Siminei în pahar apoi a încercat să facă acelaşi lucru şi cu băutura Dariei.

— Mulţumesc, domnişoară, dar nu e nevoie. Îmi pun şi singură.

— Aţi fost diriginta surorii mele, şopti fata zâmbindu-i apoi se îndepărtă.

De cum plecă fata, Simina a devenit iar agitată. Povestea cum o jigniseră angajatele de la bancă. Daria nu înţelegea prea multe din vorbăria ei. Clare erau doar cuvintele: proaste, toante, idioate.

— Ce ţi-au făcut? întrebă moale Daria.

— Nu au vrut să-mi dea banii trimişi de Alessandro! Nu banii de afacere, ci mai puţini de cheltuială mie! Ştii, eu cheltui foarte mulţi bani: mănânc numai la restaurant şi doar mâncăruri speciale – făcu o paranteză de la subiect. Au spus că nu mi-i pot da! Am făcut un circ monstru! Mâine mă duc la director! Vreau să le dea afară! Trebuie să înveţe să respecte! Vreau să fiu o persoană respectată cum eşti tu!

Daria înghiţi în sec. Îi era greu să-i explice Siminei că ea înainte de a aştepta respect este o fiinţă care respectă. Ea mai întâi dăruie ceva şi ceea ce primeşte e rezultatul comportamentului ei. Ecoul vine înapoi după cum ai strigat. Strigi ură, ură vine! Strigi lumină, lumină vine! Strigi întuneric, întuneric vine! E atât de simplu, de clar, de corect! Oricum pentru Simina era imposibil să înţeleagă asta.

— Dar de ce nu ţi-au dat banii? Nu înţeleg...

— Au spus că îmi trebuie buletin românesc ca să-i pot scoate şi eu nu am.

— De ce? L-ai uitat în Italia?

— Am renunţat la cetăţenia română. Nu aveam nevoie de ea. Toate actele mele sunt acum de cetăţean italian.

— Atunci poate au dreptate şi fetele acelea de la bancă. Sunt nişte legi. Au şi ele nişte reguli.

— Nu mă interesează! *Io sono* cetăţean italian şi am fost umilită în România! Mi s-au încălcat drepturile!

Daria şi-a înghiţit zâmbetul ce i se lăţise pe faţă. Era din ce în ce mai interesant totul şi întrebarea ce şi-o pusese când o cunoscuse pe Simina: Dacă îşi dă jos tot fardul ce mai rămâne din ea? acum o întregea cu alta: Dacă îşi dă jos ifosele, talentele de cetăţean străin, aerele de superioritate, ce mai rămâne din ea!?

Intuia că dincolo de tot zgomotul ce îl făcea, de aerele de prinţesă, nu era nimic decât un gol fără fund.

Parcă e o fiinţă făcută din drâmbe de vânt. Se înfurie. Ţipă. Se zborşeşte la oricine îi iese în cale. Se dă mare. Se crede importantă. Şi totuşi ce e, dincolo de vânt?!... Ce e vântul? Un gol în mişcare. Un nimic zgomotos...

Din gânduri a scos-o tot vorbăria Siminei.

— Aştept pe cineva – îndată trebuie să vină – să-mi spună dacă am avut dreptate sau nu şi mâine voi merge la directorul băncii! Le arăt eu lor!

Chelneriţa le-a pus mâncarea în faţă. Mirosea frumos şi arăta bine. Pe margine se vedea foaia de aluat subţire bine rumenită într-un cuptor cu lemne, iar deasupra feliile

de carne, măsline, ciuperci, gogoşari erau aşezate frumos. Mirosea a plante aromatice. Cimbru şi rozmarin.

— Mulţumesc. Arată bine şi miroase minunat, îi spuse Daria fetei.

— Poftă bună! le ură fata zâmbind.

— *No mi place! Io no mangiare* turta asta groasă! În Italia pizza nu e aşa! E mult, mult mai bună!

Daria simţea că intră în pământ de ruşine. Privea cu milă spre fata ce le servise şi acum nu ştia ce să facă şi doar se uita speriată la Simina şi obrajii îi luaseră foc.

— *No mi place! No mi place!* mai ţipă Simina isteric în timp ce chelneriţa se îndepărta. Era mai furioasă ca niciodată. Daria realiză că terminase şi al doilea Red Bull şi băutura din pahar.

— Mai încet. Se uită oamenii la noi.

— Să se uite! *No mi* pasă! Vreau să fiu servită ca în Italia!

— Aici suntem în România...

Daria nu reuşi să termine ce avea de spus, căci fu întreruptă de un potop de cuvinte otrăvite.

— O ţară de rahat din care mi-am dorit tot timpul să plec!

Daria s-a ridicat în picioare. Era prea mult pentru ea.

Oamenii de la celelalte mese râdeau şi comentau pe seama Siminei. Făcuse o greşeală că acceptase să iasă cu o fiinţă atât de ciudată.

— Nu pleca! Doar nu mă laşi singură aici ca proasta! Te rog nu pleca! se rugă Simina. Nu ţi-am spus ce vreau şi nici nu ai mâncat.

— Vorbeşte frumos. Nu mai ţipa. Lasă România în pace, dacă vrei să rămân, vorbi încet, aproape şoptit, Daria şi totuşi ceva în vocea ei blândă avea consistenţa oţelului.

Simina a plecat capul. În ciuda lătratului ei de câine turbat avea în ea ceva de câine jigărit şi flămând de pe străzi. La cea mai mică doză de fermitate a Dariei devenea docilă.

Daria s-a aşezat la loc şi a început să mănânce. Pizza era minunată. A gustat şi din Red Bull. Era bun. A ridicat o sprânceană a mirare când Simina a chemat chelneriţa şi i-a mai cerut băutură. Fata i-a adus un pahar mai plin decât prima dată şi ea l-a luat fără a mulţumi. A întins paharul spre Daria.

— *Salute!*

Daria a luat şi ea paharul în mână în care era un lichid roşcat-rubiniu.

— Noroc, a răspuns ciocnind paharul şi apoi a întrebat:

Ce e?

— Coniac. E bun. Nici măcar atât nu ştii... Eşti prea cuminte! îi răspunse Simina chicotind apoi bău jumătate din conţinutul paharului dintr-o înghiţitură.

A gustat şi Daria din pahar şi conţinutul i-a ars buzele şi gura şi i-a tăiat respiraţia. A tuşit şi a respirat adânc. Privirea i s-a oprit pe Simina ce lua a doua oară din pahar şi l-a golit complet. Ochii îi străluceau straniu. Râdea tâmp.

E frumoasă fără a fi frumoasă! Dincolo de chip nu e nimic. Absolut nimic!... Poate o fi totuşi ceva: tenebre, mlaştini, putreziciune.

— Mănâncă, o rugă Daria fiindu-i teamă să nu-i fie rău de la alcool.

— *Io no poso mangiare* aşa ceva! E o turtă de doi bani! în Italia foaia de pizza e subţire de tot şi crocantă! vorbi Simina ridicând cu dispreţ în furculiţă o bucăţică din marginea aluatului de pizza. Priveşte şi tu! Uite cum arată! E oribilă!

— Mănâncă. E foarte bună. Ai băut şi mi-e teamă să nu-ţi fie rău. Vocea Dariei era blândă, dar fermă – îi vorbea Siminei, cum le vorbea elevilor săi – şi Simina ascultă de ea şi începu să mănânce.

Daria nu-i băgă în seamă grimasele de nemulţumire şi

nici faptul că aceasta mâncând dădea deoparte pe marginea farfuriei bucăţi de aluat şi alte componente din pizza.

— De ce ai nevoie de mine? încă nu mi-ai spus. Nu mi-e clar cu ce te pot ajuta eu. Tu ştii italiana. Ştii şi româna...

— *Io... Io sono...*

— În româneşte, Simina.

— *Si. Si.* Da, în româneşte, repetă Simina râzând cu gura până la urechi semn clar că băutura o făcuse praf. Eu ştiu româneşte să vorbesc, dar nu mai ştiu să scriu. Am nevoie de contractul tradus în română scris.

Daria şi-a plecat capul în farfuria cu mâncare. Înţelesese.

— *Io no* mai ştiu să scriu corect. Am uitat, explică în continuare Simina.

Daria se abţinu să spună: Nu ai ştiut niciodată. Fetele de la bancă şi chelneriţa pe care o jigneşti ştiu să scrie foarte bine româneşte... Brusc s-a trezit că îi este milă, milă sfâşietoare, de Simina. O făptură de vânt. O fiinţă fără consistenţă. O fiinţă pentru care singura modalitate de a şi arăta că trăieşte era să facă zgomot.

— Am să-ţi scriu contractul în limba română.

— Mulţumesc. Te voi căuta imediat ce îl primesc prin fax

de la Alessandro, dar mai întâi trebuie să merg la Braşov să văd care este situaţia viitorilor asociaţi. Mie mi-au plăcut. I-am cunoscut la carnavalul de la Veneţia. Alessandro are nişte rezerve. Nu mi-a dat voie să vin direct cu banii.

— I-ai contactat pe asociaţi? întrebă Daria. Deşi nu era treaba ei, avea şi ea nişte rezerve.

— Da. I-am sunat de pe aeroport. M-au întrebat dacă am banii aşa cum ne-am înţeles în Italia. Le-am spus că nu. Banii vor veni mai târziu după ce îi voi vizita la Braşov. Nu le-a convenit. Au spus că nu aşa ne-am înţeles în Italia. Prevăd că din cauza lui Alessandro nu mai facem nicio afacere în România.

— Alessandro are dreptate. E vorba de mulţi bani.

— Alessandro e întotdeauna zgârcit şi calculat. Să vezi ce face eu cu el!

Soneria telefonului a oprit-o din vorbit.

— *Ceau, amore!* a auzit-o spunând în italiană şi a realizat că vorbea cu Alessandro. Îi povestea de incidentul de la bancă vorbind urât de România şi români. Povesti şi de asociaţi. Aceştia nu îi mai răspundeau la telefon, se plânse ea.

— Eu trebuie să merg la Braşov mâine să-i întâlnesc şi ei

nici nu-mi răspund la telefon!

Ascultă ce-i spune bărbatul şi apoi explodă:

— Din cauza ta nu mai fac afacerea! Dacă veneam cu banii nu se întâmpla asta!

Ascultă iar ceea ce i se spunea, apoi miorlăi în telefon.

— Alessandro, mio amore, cred că te înşeli! Nu sunt excroci! Erau atât de drăguţi la Veneţia!

Iar tăcu şi ascultă.

— Bine. Ştiu că eu am insistat să fac afacerea asta în România. Nu mă duc mâine la Braşov, dacă aşa zici tu. Aştept să fiu contactată. Oricum stau în România o lună întreagă. Biletul de avion e deja cumpărat. Am crezut că am nevoie de o lună să pun afacerea pe picioare.

Ascultă iar şi după aceea vorbi.

— Nu suport să stau o lună întreagă în ţara asta blestemată. Mâncarea e oribilă! Oamenii sunt înapoiaţi şi bărbaţii – toţi, absolut toţi – bădărani!

Iar îi vorbi Alessandro şi din răspunsul ei Daria intui că a întrebat-o unde este.

— Sunt într-un local cu o profesoară. Mănânc pizza. În România pizza e foarte prost făcută...

Râsul lui Alessandro îl auzi şi Daria. Ce a spus nu a înţeles, dar a auzit răspunsul ei.

— Da, sunt cu o profesoară. De ce nu mă crezi?... E foarte frumoasă. E mai tânără ca mine. E o fiinţă extraordinară. Îmi place.

Daria tresări şi roşi uşor auzind cum o descrie Simina vorbind în limba italiană. Culmea e că ştia că e sinceră. Simina nu se putea preface. Nici nu-şi imaginase că o impresionase atât de mult pe făptura de vânt. O auzi pe Simina vorbind mai departe.

— Îl aştept pe Geremiah să-mi dea nişte bani apoi plec la hotel să mă culc. Am rămas fără bani pentru că nu am putut să-i scot din bancă. Iau de la Geremiah şi tu îi trimiţi lui. E bine? Ceau, amore! Noapte bună!

Simina a râs înainte de a închide.

— Aş vrea să plec. Mă vei căuta când vei avea nevoie de traducere, dacă va mai fi cazul.

— Nu pleca încă. Vreau să mai vorbim. Aştept pe cineva, apoi plecăm.

— E noapte. E târziu. Mâine am ore. Simina a privit ceasul.

— Ce fel de fiinţă eşti? E de-abia opt! Tu nu ieşi niciodată în oraş!? Cum trăieşti?

— Sunt un om normal. Sunt profesoară. Viaţa mea se împarte între liceul unde predau şi casă.

— Ce banal! Petreceri?!... Distracţii!?... Iubiţi!?... Nimic. Nimic. Nimic. Eşti prea cuminte. Tu nici nu ştii câte există pe lume!

Daria începu să râdă cu poftă. Tupeul şi stilul Siminei o răvăşeau.

— Am pasiuni. Cărţile, tradusul, grădinăritul Acasă am păsări, căţel şi un purcel. Viaţa mea e plină şi e frumoasă.

Făptura de vânt râdea în hohote şi Daria se opri din vorbit. A mai luat o gură din pahar şi a simţit arsura băuturii până în stomac.

— Iubiţi nu ai?... Sigur nu ai! Nu eşti în stare.

Daria nu ştia dacă să se supere sau nu pe îndrăzneala Siminei. Ea nu vorbea niciodată despre viaţa ei personală. Acum, de parcă înnebunise sau luase un microb de la Simina, simţi nevoia să facă mărturisiri.

— Nu sunt mai tânără ca tine. Ţi s-a părut. Toată lumea îmi spune că par mai tânără decât sunt în realitate. Am treizeci şi opt de ani.

— Nu se poate! Pari mai tânără de treizeci! o întrerupse cu mirare Simina, dar Daria nu o băgă în seamă.

— Când eram foarte tânără, am fost măritată cu un scriitor celebru în România. În urmă cu zece ani ne-am despărţit şi am venit în oraşul acesta. De atunci sunt

singură.

— Şi nu ai avut niciun amant? Stai singură? întrebă Simina cu mirare.

Daria se înfurie apoi îi trecu.

— Nu. Nimeni. Consider asta un capitol încheiat din viaţa mea, şopti tristă şi mai gustă un pic din pahar. Pentru prima dată în viaţă băutura îi făcea bine, în plus sunt profesoară. Trebuie să am o anumită conduită morală, simţi nevoia să adauge.

Râsul Siminei iar o opri.

— Pe ce lume trăieşti? Crezi că vine sfârşitul lumii dacă laşi un bărbat să-ţi facă tot ce îi trece prin cap şi să-ţi ofere plăcere!? Nu îmi vine a crede cât de înapoiată eşti! Cred că până şi elevele tale râd de tine!

Daria s-a făcut micuţă pe canapeaua pe care stătea. Ce naiba se întâmplă?! De ce accept discuţia asta? De ce nu mă ridic să plec? Cum pot să-i permit să-mi vorbească aşa? se întreba fără a putea să se ridice şi să plece.

— Scuze. Văd că te-ai supărat. Gata, nu mai vorbesc cu tine aşa. Eşti prea sensibilă, se rugă împăciuitoare Simina.

Daria se gândi câteva clipe că nu are rost să îi explice Siminei ce crede ea despre iubire, despre relaţiile între bărbaţi şi femei.

— Vorbeşte-mi despre tine, făptură de vânt...

— Cum mi-ai spus? întrebă mirată Simina.

— Sunt profesoară de română. Când eram studentă scriam. Am folosit o metaforă...

— Nu te obosi cu mine. Lasă metaforele pentru elevii tăi. Oricum nu înţeleg nimic. E atât de straniu că stăm de vorbă. Parcă ar fi la masa asta ziua cu noaptea.

Acum râse Daria. Nu putea nega că Simina avea un anumit farmec şi tupeul ei era dezarmant. A întins mâna, a luat paharul cu coniac şi a băut tot conţinutul. Alcoolul împrăştia în ea o căldură şi o moleşeală plăcută. Realiza cu surprindere că se simte bine în local şi *că nu vrea încă să se întoarcă* acasă, îi era urât de aceeaşi pereţi, aceeaşi tăcere şi veşnica singurătate dintre ziduri. Nici făptura de vânt nu i se mai părea atât de diferită de ea. Alcoolul le apropiase. O asculta povestind şi zâmbea.

— Am plecat în Italia la şaptesprezece ani. S-a îndrăgostit de mine un italian, m-am căsătorit şi am plecat cu el.

— Tu nu te-ai îndrăgostit?!... Doar el?! întrebă Daria şi Simina ezită să răspundă.

— Oricât m-ai crede de ticăloasă...

— Nu te cred în niciun fel! protestă Daria, dar acum nu o

luă în seamă Simina, ce părea că ştia exact ce gândeşte Daria despre ea, şi îşi continuă povestea.

— Oricât m-ai crede de ticăloasă, să ştii că am fost corectă faţă de soţul meu şi chiar dacă acum suntem despărţiţi nu pot spune un cuvânt de rău despre acel om. Era cel mai bun om de pe pământ şi a făcut totul pentru mine.

Daria a vrut să întrebe de ce s-au despărţit, dar renunţă şi o lasă să povestească ce voia ea.

— El mi-a schimbat numele în Simina. În România mă chema Saveta, dar mie nu-mi plăcea deloc. El mi-a spus Simina. În actele italiene sunt Simina Cioflingaru. Saveta Cioflingaru – românca – nu mai există.

Daria şi-a strâns haina pe lângă trup. Deşi *în* local era cald *s-a simţit brusc* lovită de o pală de vânt îngheţat născut din cuvintele Siminei, sau Savetei, sau făpturii de vânt.

O, Doamne! A renunţat la cetăţenia română! A renunţat la numele ei!... Ea nu îşi dă seama că nu mai ştie cine e?! se întrebă. Bine măcar că nu şi-a schimbat şi numele de familie. Cioflingaru era româncă, Cioflingaru e şi italiancă. Unele lucruri nu se pot schimba.

— De ce *zâmbeşti*? o întrebă *Simina.*

— Mă gândeam că nu ţi-ai schimbat şi numele de familie.

— Nu. Am rămas tot Cioflingaru. În Italia femeia nu ia numele bărbatului, explică apoi a tras cu sete din ţigară. A dat fumul afară şi şi-a continuat povestea. Mi-am adus toate surorile şi toţi fraţii în Italia. O duc cu toţii bine. Căsnicia nu a mai mers. M-am despărţit. A urmat o perioadă tulbure. Acum sunt cu Alessandro. Nu sunt căsătorită cu el. Stau cu el. Cât merge merge. Apoi *se finita.*

— Ce ai lucrat în Italia?

— Cât am fost cu primul soţ nu am lucrat deloc. Mă ţinea ca pe o prinţesă. După ce ne-am despărţit... după... după... Simina căuta cuvintele şi nu le găsea, semn clar că intenţiona să mintă. După, în perioada tulbure, am lucrat în câteva magazine...

— Am cunoscut o femeie extraordinară, o româncă ai cărei copii îmi sunt elevi, care a lucrat ca badantă. A câştigat bine.

Daria a fost întreruptă brusc de explozia de cuvinte dispreţuitoare ale Siminei ce au lăsat-o cu gura căscată.

— Badantă!?... Badantă!?... Ex!!! A spălat bătrâni la cur! E o prăpădită! Cum să fie extraordinară!? Badantele sunt

ultimii oameni în Italia. Uite! Priveşte mâinile mele! ţipă întinzând nişte mâini subţiri şi fine, cu degete lungi şi unghii mari vopsite sângeriu pe care Daria le asocia, deşi erau frumoase, cu nişte gheare de pasăre de pradă. Astea nu sunt mâini de spălat babe la cur! Nu aş face aşa ceva nici moartă!

Daria alătură în gând mâinile Ştefănicăi de mâinile Siminei. Ce muncite, ce chinuite, ce poveste tragică spuneau mâinile Ştefănicăi! Dacă aş fi fost scriitoare şi una şi alta ar fi fost personaje de roman. Dar eu am renunţat la scris când m-am căsătorit cu Vespasian Herescu. Am renunţat la toate visele mele pentru visele lui. Din gânduri a scos-o vorbăria Siminei.

— Eşti ciudată rău! Cum poţi să spui că o prăpădită de badantă e extraordinară? Eu nici nu vreau să am de-a face cu asemenea făpturi în Italia. Nu ies niciodată în oraş cu una din asta! De fapt, eu în Italia nu vorbesc decât italiana şi nu spun nimănui că sunt româncă.

Daria o privi cu furie pe Simina. Tot ce îşi dorea era să aibă curaj să se ridice de la masă şi să-i dea două palme Siminei de să-i zboare toate ifosele din ea.

— Ştefănica e o fiinţă extraordinară! O mamă şi româncă model. Sunt mândră că am cunoscut-o.

Vocea Dariei a sunat dur. Simina o privi cu mirare.

— Chiar admiri o badantă?! Nu ţi-a fost ruşine să stai cu ea?

Daria a băut restul de Red Bull din pahar. Simţea în ea furie cum simţise în noaptea în care şi-a găsit soţul în casă cu o altă femeie. Aiurea, fără rost, creierul ei ce se juca asociind imaginea femeii din patul lui Vespasian, al cărei chip nu îl văzuse, cu Simina. Ştia că trebuie să-i dea replică făpturii de vând. O replică dură ca o tăietură de cuţit. A privit-o în ochi şi a vorbit rar accentuând fiecare sunet ca să fie convinsă că Simina îl va auzi foarte clar:

— Nu mi-a fost ruşine cu ea! Am admirat-o. Am strâns-o în braţe ca pe o soră. Am plâns pentru ea. Daria trase adânc aer în piept şi, cu privirea neclintită şi oarecum nemiloasă ca gerul, şopti: Dar ţie nu ţi-e ruşine cu ce faci în Italia?!...

Daria se aştepta la o explozie de furie, la istericale, la ţipete de la făptura de vânt şi iar i s-a umplut inima de milă pentru Simina, când a văzut-o că lasă capul în jos şi se joacă cu degete nervoase cu modelul feţei de masă. Buzele îi tremurau gata-gata să plângă. Un suspin sărac, ca ultima suflare a unui muribund sau ca ultima zbatere din aripi a unei păsări rănite, se auzi din pieptul Siminei.

Ca o scuză că a îndrăznit să suspine, şopti cu voce apoasă bogată în lacrimi:

— Io... Io *no* plâng niciodată.

Daria a zâmbit trist, amar spre făptura de vânt ce iar vorbea amestecat. A întins mâna şi i-a luat mâna ei ce se juca nervoasă cu modelul feţei de masă. I-o ţinea strâns fără a scoate niciun cuvânt.

Cine ştie ce tenebre, ce taine, ce abisuri de durere, cădere şi păcat poartă fiecare suflet?! Cine ştie ce drumuri a umblat şi ce lacrimi a vărsat pe drum?! Nu am dreptul să judec o făptură de vânt. Poate nu a fost uşor să moară ca om şi să se nască făptură de vânt, gândi.

— Eram mulţi fraţi. Eram foarte săraci. Aveam lut pe jos în singura cameră în care locuiam unsprezece persoane. Când eram mică mă temeam să mă dau jos din pat căci pe jos erau şobolani. Când mergeam la wc, undeva în spatele curţii, tot de şobolani mă temeam. Tot de atunci am o singură amintire cu tata: a mâncat zece ouă făcute ochiuri aduse de mama în faţa noastră şi nouă nu ne-a dat niciun pic să gustăm. Doi fraţi mai mici au leşinat de poftă când tata a terminat de mâncat. Am plecat la o casă de copii. Acolo era mai bine, dar îmi era mereu dor de fraţi şi de casă, casa cu lut pe jos şi şobolani, dar totuşi casă,

accentuează şi râde amar... de muream. Făceam crize de isterie, mă izbeam pe jos, eram nebună rău atunci! Nu ştiu de ce. Ştiu că îmi era mereu dor de casă. Doar eu cu o soră am plecat la cămin. Altă soră mai mare era argată la o doctoriţă în oraş. Nu am mai avut tată în clipa când el a mâncat ouăle acelea şi nu am mai avut mamă când am plecat la cămin. Am jurat că îmi voi ajuta fraţii şi am făcut-o. Îi iubesc.

Daria i-a strâns mâna tare. Nu putea vorbi. Tot ce ştia era că nu are voie să judece. Judecata e a lui Dumnezeu, spune religia creştină şi ea acum înţelegea clar de ce e aşa. Pentru că Dumnezeu vede tot, ştie tot, cântăreşte tot. Despre om, ce vede puţin, înţelege puţin şi ştie limitat e destul doar atât: Cine eşti tu, omule, de judeci?!...

— Trebuie să vină un prieten al fostului meu soţ ce acum face afaceri în România, să-mi dea nişte bani, apoi plecăm, explică Simina. Părea obosită şi tristă.

Daria a tresărit văzând cine vine spre masa lor. Ea l-a văzut prima. Bărbatul a salutat-o râzând pe Simina. Lăsa impresia că pe Daria nu a observat-o. Vorbea vesel în italiană şi se scuza că a întârziat pentru că nu a putut pleca mai devreme de la fabrică. El închide secţia, ei este ultimul om ce pleacă de acolo, chiar dacă e patron.

— Geremiah, să-ţi prezint pe cineva! Daria Irimescu. Geremiah Kermani.

Ochii lui Geremiah s-au oprit pe Daria. O privea intens, soiul acela de privire ce îngheaţă, soarbe, topeşte, arde... Privirea aceea ce face o femeie să uite cine e. Nu trăda prin nimic – se făcea că a uitat – că o cunoaşte.

Ea îngheţase. Ba nu, fierbea. Ba nu, adevărul e că nu ştia ce e cu ea. Avea pe spate gheaţă şi foc. Picioarele îi tremurau. Gura i-a rămas întredeschisă a mirare. Nu mai ştia nimic. Timpul murise. Şi lumea. Şi noaptea. Şi localul în care era. Ce mai trăia? Doar ea. Şi ea ce era?!... O gânganie, o gâză minusculă prinsă în pânza unui păianjen. Şi totuşi ea nu simţea pânza de păianjen ca pe o capcană şi nici păianjenul ca pe un carnivor. Simţea şi vedea doar cerul din ochii lui şi era destul.

Era Totul. Alergase prin deşert şi a văzut apă. Răcoroasă, albastră, rudă cu cerul şi soră cu visul, din acelaşi neam cu infinitul. Se simţea alergând spre ea şi nimic nu mai conta decât că vrea să bea. Îi era sete. Avea gâtul uscat şi buzele crăpate. Până şi inima din piept bătea în ritmul ei de inimă ţipând că îi e sete. Atâta doar că setea inimii era de iubire şi când inimii îi e sete de iubire nu pot sta în calea ei nici munţi, nici ape, nici credinţă, nici

icoane. Pentru inimă icoanele, credinţa, apele şi munţii e iubirea. Vine ca un val şi mătură tot.

Geremiah a întins mâna spre ea. I-a întins şi ea mâna şi s-a cutremurat din creştet până în tălpi amintindu-şi şi retrăind cum au ţinut-o braţele lui când a alunecat în pragul biroului de tradus acte. Prin mâinile lor atinse s-au întâlnit două lumi, două concepţii diferite de a trăi; s-a întâlnit un ocean cu alt ocean... şi valurile din ei cântau acelaşi cântec.

El i-a strâns mâna şi încă îi privea chipul. Ea se întreba: Oare îşi aminteşte că ne-am mai întâlnit!? Nu pare... El şi-a spus numele: Geremiah. Geremiah Kermani. S-a aplecat şi i-a sărutat mâna. Ea a simţit pe piele atingere de petale de trandafiri şi tot trupul îi luase foc. A privit locul unde el atinsese cu buzele. Era sigură că au rămas acolo petale. Nu, nu erau, era doar piele. Sub piele simţea înflorind toţi trandafirii lumii. Simţea foşnet de petale ce se desfac, simţea mugurele ţipând că vrea să se desfacă în floare.

Năucă, rătăcită ca o pasăre ce zburând în noapte se loveşte de o fereastră luminată, a ridicat capul şi a privit în jur. Cât timp trecuse de când...!? Ce se întâmplă...!?

Geremiah se aşezase faţă în faţă cu Simina. Ea era în spate, spre perete. Latura mesei ce dădea spre sală era

goală. Se uita de la unul la altul cum vorbesc aprins în italiană. De ea uitaseră că era acolo. Oare mi-am spus numele când am fost prezentaţi? Nu-mi amintesc. A încercat să se adune, dar era greu. Nu mai simţea timpul şi nici nu mai recunoştea nimic în jur. Tot ce ştia că există şi că e vital pentru ea ca aerul, ca soarele, ca răsăritul, ca viaţa, e că există ochi albaştri.

Ceva în încăpăţânarea lui Geremiah de a nu mai arunca nicio privire spre ea şi a nu-i mai acorda niciun pic de atenţie o înfurie. Îi veni *să* strige: Sunt aici! Inima chiar striga asta, doar vocea ei de femeie cuminte şi încă raţională nu o făcea. S-a concentrat să asculte ce vorbesc ca să se agaţe şi ea de ceva şi să vină înapoi în lumea reală. Simina se plângea de fetele de la bancă şi de pizza că a fost rea.

— *No are dreptul. Te greşesc. Io vorbit con director banca. Te non românca. Est lege corect,* explică Geremiah vorbind stâlcit româneşte. Se hotărâse să vorbească româneşte ca să înţeleagă şi Daria ce vorbesc, neştiind că aceasta ştie italiana.

Simina a respirat adânc. Nu îi convenea deloc să recunoască că nu a avut dreptate şi că a batjocorit fetele pe nedrept. Imediat îşi reveni şi începu să se plângă de

pizza.

— Uite şi tu, Geremiah, ce turtă aiurea! Aşa se face pizza? ţipa, arătând bucăţile rămase în farfurie.

— *mult bun. Io mangiare aici tot timp. Mi place,* vorbi el împăciuitor, dar şi privind-o pe Simina oarecum ironic spre dispreţ; cel puţin aşa i se părea Dariei. Geremiah o ştia pe Simina de când era Saveta şi o adusese prietenul lui, primul ei soţ, în Italia. Uitase cum mânca în copilărie şi cojile de cartofi, de lutul de pe jos şi de şobolani. Uitase tot. Acum era mare doamnă. Era cetăţean italian.

Geremiah nu era prost. Cunoştea oamenii şi îi citea ca pe o carte. În plus el nu uita nimic.

Privirea lui s-a întors brusc spre Daria. Râsul ironic i-a dispărut de pe chip. Acum era preocupat de ceva.

— *Daria* – îi cântă el numele lungind pronunţia literei i ca pe trei de i – *te place pizza?*

— Da. Mi-a plăcut mult. A fost bună. Vocea i-a sunat straniu. Avea în ea ceva cu gust de lacrimi şi emoţie. Îi era străină până şi Dariei.

— *Te non pretenţiosa,* îi spuse el şi îi zâmbi cald.

— Nu. Nu sunt pretenţioasă.

— E profesoară. Am căutat-o să-mi traducă actul de asociere dacă voi face afaceri în România, dar nu cred că

mai fac. Nu îmi mai răspund la telefon oamenii cu care am vorbit în Italia.

Simina iar a luat vânt ca focul şi acum batjocorea despre asociaţii ce s-au dovedit a fi neserioşi. Nimeni nu o asculta. Geremiah o privea pe Daria. Daria se uita la el ca un copil care îl întâlneşte pe Moş Crăciun. Bărbatul îşi amintea, studiind-o, de cuvintele fostei lui amante, cu care avea un copil, care acum trăia în Italia şi care a fost eleva Dariei: ... Diriginta mă învaţă să îmi caut de şcoală şi de viitorul meu. E atât de bună! Eu am ţipat la ea să nu se bage în viaţa mea! Nu poate face nimic pentru mine...

Simina nu a mai terminat de turuit. Batjocorea tot ce o nemulţumea în România.

Geremiah şi-a desprins ochii din ochii Dariei şi iar a devenit ironic. Îi vorbea Siminei în italiană, dar Daria a înţeles ce i-a spus.

— Ai stat câteva zile fără bărbat şi înnebuneşti. Sper că nu te-ai drogat? Daria a simţit că îi fugea pământul de sub picioare. Şi-a deschis poşeta şi a căutat bani să plătească tot ce consumase. Voia să plece acasă. Se simţea călcând pe teren mlăştinos. Căutând bani în poşetă se făcea că nu a înţeles şi nu a auzit răspunsul dat de Simina lui Geremiah în italiană. Cei doi râdeau.

— Aş vrea să plec. E târziu. Mâine am ore, explică ridicându-se în picioare. În mână ţinea banii să plătească consumaţia.

— Nu plăteşti tu nimic! Eu te-am invitat. Stai jos. Te va duce Geremiah cu maşina şi vei ajunge imediat, vorbi Simina.

— E târziu. Vreau să plec!

Privirea albastră a lui Geremiah o făcu să tacă. Ochii lui aveau asupra ei efectul pe care îl are soarele asupra zăpezii. O topea.

— *Un poco. Cinci minut. Io duc te acasă. Non târziu. Înţeles?*

Daria dădu din cap că da şi se aşează iar pe scaun. Avea un aer pierdut.

— *Non speriat. Io duc te acasă,* îi vorbi blând Geremiah. Ce bei?

— Nimic. Eu gust foarte rar alcool şi în seara asta deja am băut puţin coniac. Mulţumesc.

— Eu mai vreau un coniac mare! ceru Simina, deşi Geremiah nu o întrebase nimic pe ea.

— Tu deja ai băut destul. Ajunge. Eşti beată, îi spuse bărbatul ferm în italiană.

Simina nu s-a supărat. Râdea. Se pare că erau foarte

apropiaţi, ea şi Geremiah şi îşi vorbeau foarte direct. Şi totuşi Daria vedea clar în atitudinea bărbatului dispreţ faţă de Simina.

Chelneriţa a venit cu nota de plată. Geremiah, nu Simina, a plătit tot. Daria a scos iar banii din poşetă să plătească, dar bărbatul a respins-o ferm.

— *Io plăteşte. Non problem.*

Daria a mulţumit chelneriţei şi aceasta i-a zâmbit, apoi a ieşit de la masă. Aproape că s-a topit toată văzând cum o priveşte Geremiah. Nu era privire de om normal. Ochii aceia o devorau de sus până jos. Of, Doamne, ce misterios e să fii soare albastru pentru o femeie devenită zăpadă! gândi şi oftă.

— *Est frumoasă. Fust lung e foarte bine.*

— Mulţumesc, i-a răspuns roşind şi ignorându-i mâna întinsă. Nu voia să se sprijine de el. Se temea să-l atingă, căci după atingere nu ştia ce mai urmează. Cu picioare de gelatină a pornit spre uşă. Se mira că poate merge. Simţea arzându-i spatele, ceafa, gâtul, umerii o privire albastră de foc rece. Când a ajuns la uşă bărbatul a înaintat în faţa ei şi i-a deschis galant uşa. La zâmbetul ei de mulţumire el i-a răspuns:

— *Con piacere, Daria.*

Ieşind la Aer femeia a respirat adânc şi aerul răcoros al nopţii i-a umplut plămânii în care inima trimisese foc. Cum poate o voce, nişte ochi albaştri să-ţi topească până şi oasele?! se întreba ea ferm convinsă că era prima femeie de pe pământ ce simţea asta.

Au înaintat toţi trei spre maşină. Un Chevrolet vişiniu.

— Îţi place maşina lui Geremiah? întrebă Simina.

Daria se gândi la maşinile părinţilor ei şi ale fraţilor ei ce erau la fel de luxoase şi scumpe. Nu, nu era impresionată de maşina lui Geremiah.

— O maşină ca oricare alta. Am mai văzut maşini, îi răspunse Siminei şi Geremiah a râs auzind-o. Nu avea nicio îndoială că Daria e foarte specială.

I-a deschis uşa din faţă, din dreapta şoferului, şi s-a întors spre ea să o invite să intre, dar ea deja deschidea uşa din spate.

— Urc în spate. Să urce Simina lângă dumneavoastră.

El a rămas surprins de gestul ei. Avea iar atitudinea aceea de lup la pândă, pe care o avusese când rămăsese privind în urma ei din pragul biroului de tradus acte.

— *Io no dumnevostra! Io Geremiah!* protestă el privind-o din vârful capului şi până la picioare. Privirea lui a devenit fluidă, albastru curgător ce absoarbe, dizolvă, topeşte,

fixată pe fusta ce îi îmbrăca picioarele până la pământ. Părea că privind ochii lui trec prin material şi ajung la piele, la carne, la inimă în ultimă instanţă.

Ea a oftat şi a urcat repede în maşină, nemaiputând suporta o asemenea privire. În interiorul maşinii şi-a ascuns faţa în palme. Voia să nu mai vadă nimic, voia linişte în gânduri, voia să se întoarcă înapoi spre ce a fost şi să scape din starea asta tulbure ce o răvăşea şi o făcea până şi sieşi străină. A luat mâinile de la ochi când maşina a pornit şi a privit pe geam în noaptea adâncă. Voi ajunge acasă, mă voi închide în ea, mă voi culca strânsă ghem în pat şi voi şterge din memorie tot ce s-a întâmplat azi! îşi zise. Cinică mintea îi şopti: înainte de a adormi, dă şi inima afară din casă!

— *Daria,* i-a cântat cineva numele şi ea s-a înfiorat ca de o briză auzindu-şi numele, *unde e casa la te?*

— Pe strada Ion Creangă. Ştii unde e?

— *Cunosc oraş. Ştie.*

Maşina rula în noaptea neagră. Cei doi din faţă sporovăiau aprins în limba italiană despre rude şi cunoştinţe comune. Daria îi asculta. Aproape erau ajunşi acasă la Daria, când Geremiah o întrebă:

— *Te no vorbesc nimic? Est trist?*

Privirea albastră ce o cerceta în oglinda retrovizoare din maşină i-a şters toate gândurile. Vorbele erau moarte demult. A deschis gura să spună ceva şi nu ştia ce. Privea doar în oglindă.

— O, Geremiah, dacă ai şti cât e de cuminte Daria! exclamă Simina vorbind exagerat de tare şi râzând ca proasta în târg.

Pe Geremiah îl deranjă intervenţia acesteia. Se vedea pe faţa lui nemulţumirea. Cu greu se abţinu să nu îi spună: Taci! Vreau să vorbesc cu ea!

— Aici, şopti Daria indicând casa ei.

Cu mişcări repezi de felină, Geremiah s-a dat jos din maşină şi i-a deschis uşa. I-a întins mâna şi a ajutat-o să iasă. Ea era acum pe trotuar, dar el încă nu i-a dat drumul la mână. Nici ea lui. Palmele lor se sudaseră. Nu se puteau desprinde şi dacă s-ar fi desprins le-ar fi durut, ar fi plâns. Un cântec de demult, un cântec de la începutul lumii, de când Dumnezeu a creat bărbatul şi femeia, îl cântau într-un glas mâinile lor atinse. Din cer Dumnezeu nu vedea două palme lipite şi nu auzea două cântece, ci o singură palmă şi un singur cântec. Asta să fie iubirea!? ţipa toată fiinţa Dariei şi tot ea s-a revoltat smuncindu-şi mâna din sărutul altei mâini: Nu e iubire!... Dar ce e?! Nu ştiu. E

nebunie. E ceva ce niciodată nu am mai trăit. E rătăcirea fiinţei mele ştiute de fiinţa mea ce n-o mai recunosc şi ştiu... răspunse cu alte gânduri gândurilor ei ce întrebau. Cinic, duşmănos, şopti gândul care întreabă, gândului ce a dat răspuns: Şi nu e chiar aşa iubirea!? Nu e ea nebunie!? Nu e ea ceva ce niciodată nu ai mai trăit?! Nu e o rătăcire a fiinţei?!

Daria îşi scutură capul ca să-şi alunge toate gândurile din el. Voia linişte. Voia pace. Voia să nu mai aibă în cap un uragan.

Iar a luat-o cineva de mână şi ea nu s-a împotrivit. Nu era o atingere străină. Privea ochii albaştri. Zâmbea. Nu mai lupta.

— Bem o cafea la *tine?* întrebă cineva şi împrăştie vraja ce plutea între ei. Nu era vocea bărbatului. El doar o ţinea de mână. Zbătându-se să iasă din melasa albastră în care se înecase, a realizat că întrebarea o pusese Simina.

Şi-a tras mâna brusc. A închis ochii să nu mai moară de atâta albastru. A respirat adânc şi a vorbit mult prea repezit:

— Nu puteţi bea o cafea la mine. E târziu. Sunteţi străini. Locuiesc singură. Nu se cade.

Simina comenta ceva şi ea nu auzea ce. Era nervoasă,

după tonul vocii. Geremiah s-a aplecat şi i-a sărutat mâna, apoi a plecat. A rămas în stradă pe trotuar privind lung după maşina ce se topea în noaptea neagră. Ceva din ea – ceva esenţial, total, vital – plecase odată cu maşina. Se simţea singură de tot, pustie şi golită de propria-i fiinţă.

...Nu trebuia să-l alung. Trebuia să accept să beau o cafea cu ei, scânci intrând în curte. A alungat căţelul ce i s-a lipit de picioare şi a privit cu furie şi durere trandafirii, pomii, zidurile casei, ce se întindeau umbre negre-opace pe perdeaua de smoală translucidă a nopţii. A intrat în casă. Liniştea ţipa în interior mai tare ca o furtună. S-a trântit pe pat îmbrăcată şi a strâns tare perna în braţe.

Ce mă fac?! Ce mă fac!? Ce se întâmplă?!... Ce simt trandafirii când se deschid? Ce simt copacii când le cresc muguri? Ce simte iarba când creşte?... muşcau cu furie întrebări din ea ca nişte câini nemiloşi.

A plecat la baie. A stat mult sub duş. Voia ca apa să spele starea stranie din ea. Nu ştia dacă a plâns. Dacă a făcut-o, lacrimile ei s-au amestecat tăcute cu apa duşului. Şi-a spălat mult trupul aşa cum şi l-a spălat după prima noapte de dragoste cu Vespasian Herescu. Şi-a amintit tot ce a trăit atunci sub duş şi toate întrebările pe care şi le-a pus atunci, dar care acum erau mai dureroase. Au crescut

în ea monstruos întrebările rămase fără răspuns din tinereţe. Ca să o chinuie şi mai mult, gândurile ţipau spre ea chiar cuvintele ei spuse cândva: Poeţii sunt nebuni! Scriitorii sunt nebuni! Scriu despre ceva ce nu există! Romeo şi Julieta! Tristan şi Isolda! Antonio şi Cleopatra! Ce poveşti! Ce invenţii! Nu există nimic...

Stătea sub duş, dar apa nu spăla nimic. Din contra, curgând, amplifica starea. Ceva în interiorul ei se modificase. Ea nu mai era ea. Ca o explozie orbitoare ţipă cineva: Geremiah şi Daria! o completare la lista de îndrăgostiţi celebri ce au biruit timpul şi inimile oamenilor prin dragostea lor.

A ieşit de la baie speriată şi cu dinţii clănţănindu-i. Se ştergea cu putere cu prosopul şi ţipa spre trupul ce nu avea nicio vină: Nu Geremiah şi Daria! Asta nu se poate! Asta nu există!

S-a dus în cameră şi se pregătea să se bage în pat, când a auzit telefonul celular sunând. A răspuns aşezându-se pe marginea patului. Nu avu timp nici măcar să salute şi nici nu a fost salutată. Femeia de la telefon turuia ca o moară stricată.

— Daria, *no* ştii să te porţi! *No* ai cele mai elementare noţiuni de bune maniere! *No* se face aşa ceva! A fost urât

din partea ta!

— Dar ce am făcut? o întrebă pe Simina întrerupând-o.

— Pentru că Geremiah te-a condus acasă cu maşina erai obligată – aşa e în Italia – să-l serveşti cu o cafea. Nu ştii să te porţi. În România toţi sunteţi prost crescuţi şi înapoiaţi! ţipa isteric Simina. Geremiah este cineva, este patron...

Primul impuls al Dariei a fost să-i închidă telefonul, dar renunţă şi începu să-i explice întrerupând-o brusc. Oricum Simina nu s-ar fi oprit degrabă.

— Nu ştiu cum este obiceiul în Italia. Aici suntem în România. Nu se cade, chiar nu se cade, ca o femeie singură să invite un bărbat de-abia cunoscut în casă.

— Dar era cu mine! ţipă Simina.

— Şi tu eşti o străină. Şi pe tine de-abia te-am cunoscut. Am procedat corect.

— Dar erai datoare! Geremiah ţi-a făcut un serviciu! Puteai să fii drăguţă, vorbi Simina, dar mai puţin isteric ca la începutul convorbirii.

— Nu eram datoare. Nu i-am cerut nimic lui Geremiah. Nu pot invita nişte necunoscuţi în casă la mine, vorbi ferm Daria.

— Dar e cineva! E bogat! E patron!

Daria zâmbi amar auzind-o şi vorbi calm, dar cu o undă de durere în voce.

— Asta nu contează pentru mine, Simina, dar e greu pentru tine să înţelegi.

— Cel mai tare mă înfurie în toată povestea asta că Geremiah îţi dă dreptate! A spus că te-ai purtat corect pentru România. Că el trăieşte aici de zece ani şi ştie care sunt uzanţele. Eu batjocoream furioasă şi el îţi lua apărarea. Spunea: *Una donna verita!*

Daria a rămas fără cuvinte. Nu prea ştia ce să spună; îi luase piuitul tupeul Siminei, ce nu avea limite. Deci îi spunea clar că a batjocorit-o către Geremiah.

Ce fiinţă stranie! O studiez ca pe o creatură ciudată aruncată de valuri pe mal din adâncimi abisale! gândi Daria.

Simina, cea care vorbea întotdeauna înainte de a gândi, îşi dădu seama, în sfârşit, că a jignit-o pe Daria.

— Ştii, eu îmi permit orice cu Geremiah. Suntem rude, explică.

— Ce fel de rude? întrebă curioasă Daria.

— Sora mea a fost căsătorită cu fratele lui.

— Deci acum nu mai e?

— Ba da, e, dar altă... răspunse Simina apoi se opri

brusc şi Daria nu a înţeles nimic din vorbăria ei.

— Sunteţi sau nu rude?

— Suntem. Sora mea e căsătorită cu fratele lui, a răspuns cu convingere Simina. Şi, totuşi. Daria a rămas cu o uşoară undă de nelămurire, cu o îndoială că ceva nu era în regulă legat de rudenia dintre cei doi. Prea se comportase Simina ca un elev ce o minţea la şcoală.

A încheiat convorbirea după ce Simina i-a smuls promisiunea că se vor mai vedea. Noaptea a dormit rău, s-a agitat şi a plâns prin somn. Când s-a trezit era mai obosită decât când s-a culcat. Îmbrăcându-se să meargă la şcoală şi-a dăscălit inima ce nu mai avea nicio lege: *Trebuie să fii raţională. Nu poţi să laşi să-ţi fie răscolită viaţa de parcă a intrat un uragan în ea. Tu nu ai voie...*

Scâncind, ca o potaie lovită cu piciorul şi ascunsă în mărăcini, vorbi inima: *De ce să nu am voie?!... Eşti femeie! Eşti întreagă! Nu e uragan, e iubirea!...*

Cu ochii vii, arzând, cerşind, sclipind de lacrimi nevărsate, de dor şi de o sete ce nu a fost niciodată potolită, şopti privindu-şi chipul în oglindă: E GEREMIAH KERMANI! Ştiu cine e! Nu poate fi el iubirea vieţii mele!

*

A trecut o lună de zile. O lună dulce ca mierea şi amară

ca pelinul. Primăvara venea încet şi sigur alungând gerul şi zăpada. Pământul se încălzea şi din căldura lui se năştea fir de iarbă, muguri, viaţă. Inima Dariei era ca pământul: se încălzea şi ea încet şi acolo, în adâncul ei, simţea cum cântă păsările şi cum creşte firul de iarbă. Trăia o dulce şi nemaitrăită agonie: dor, aşteptare, râs, lacrimă, frică, zbor, visuri... Tot timpul aştepta să sune telefonul şi plângea de furie că acesta era mut, iar mintea ei raţională şi afurisită, ca o fată bătrână ce nu a cunoscut niciodată iubirea, mulţumea cerului că telefonul nu sună. Inima – minunata de inimă ce cânta o simfonie nemaiauzită – ura crud mintea pentru această mulţumire. Deşi se minţea că nu aşteaptă şi că nu măsoară timpul ştia fiecare clipă, fiecare secundă, fiecare zi ce a trecut din seara aceea...

Simina o sunase într-o seară să iasă în oraş. Urma să plece în Italia şi voia să se mai vadă încă o dată. A ieşit, apoi a regretat. Avea fustă de o palmă şi mai mulţi bărbaţi au fluierat după ea pe aleea ce ducea la restaurant. Au mâncat în acelaşi local şi a ascultat-o la fel ca altă dată batjocorind, ţipând, luând vânt ca focul de paie şi tot ca el stingându-se. O privea oarecum absent pe făptura de vânt şi medita la sensul vieţii, la ce merită şi ce nu merită.

...E înfumurată. Se crede cineva. E mândră că e

cetăţean italian. Vorbeşte cu aer de superioritate despre hainele ei, banii ei, viaţa ei din Italia. În România totul îi miroase, gândea Daria observând-o, apoi adăugă: Eu sunt româncă. Nu mă laud cu asta. Aşa simt. Şi mai simt că nu aş putea fi altceva pe pământ decât româncă. Iubesc acest petec de pământ cu bunele şi relele sale. Iubesc limba română în care îmi rostesc rugăciunile şi în care citesc poezii sublime. Nu am niciun merit că iubesc acest pământ, aşa cum Simina nu are nicio vină că îl urăşte. Patriotism şi a simţi la comandă nu există...

— La ce te gândeşti? Eşti tristă azi, vorbi Simina tulburându-i gândurile.

— Mă gândesc care dintre noi e mai bogată... mai fericită... mai împlinită, şopti profund sinceră Daria.

— Eu! exclamă Simina tare şi foarte sigură pe ea. În Italia merg în localuri la care tu nici nu poţi visa! Port numai haine de firmă! Uite cât aur am! vorbi şi îşi etală aurul de pe ea. Tu nici nu ştii ce e viaţa, Daria. Mi-e atât de milă de tine! Eu am totul! Tu nu ai *nimic... sau* aproape *nimic.* Eşti o profesoară de *română* plătită prost şi care îşi dă sufletul pentru copii. Eu nu aş lucra în locul tău nici moartă!

— Nici moartă nu ai putea, şopti Daria, dar Simina nu o

auzi şi îşi continuă potopul de cuvinte. Vorbea tare şi era convinsă că are dreptate. Habar nu avea că jignea. Ea nu era conştientă niciodată de asta. Daria şi-a poruncit să nu se supere şi să o asculte până la capăt pe fiinţa venită din adâncimi abisale şi care se credea soarele de pe cer.

— Eu cheltui pe lună numai pe făcut părul, manichiură şi tratamente cosmetice trei salarii prăpădite de ale tale! Nici nu-ţi poţi imagina ce viaţă duc eu! *Io sono multe...*

— Româneşte, te rog! vorbi blând Daria. Nu era furioasă pe Simina.

Întreruperea Dariei o făcu pe Simina să se oprească şi să-şi uite firul ideilor.

A întins mâna spre pahar şi a luat o înghiţitură mare de coniac.

— Tu chiar eşti mulţumită cu viaţa ta? Nu te plictiseşti? Mâine plec. Am vrut să te mai văd încă o dată şi să înţeleg cum se poate un om mulţumi cu atât de puţin! ştiu că eşti deşteaptă...

Daria a gustat din mâncarea din farfurie fără a se grăbi să-i răspundă. Îi venea să plângă şi nu îşi putea explica asta. Normal era să fie furioasă pe făptura de vânt.

În fraze puţine, concise i-a vorbit Siminei despre căsnicia ei şi despre sfârşitul acestei căsnicii, despre vizita în SUA

şi alte excursii în ţări europene.

— Am vizitat Roma. E magnifică. Şi totuşi admirând creaţii renascentiste – Michelangelo, Buonarroti, Botticelli – mi-am amintit cuvintele lui Brâncuşi: „Cam mulţi bicepşi”. Nu m-a vrăjit nimic de pe pământ mai mult decât arta românului meu Brâncuşi, picturile lui Grigorescu, muzica lui Enescu şi Porumbescu, poezia lui Eminescu. Nu am găsit niciun loc pe pământ mai bogat decât pământul ce i-a născut pe aceşti oameni.

Simina avu un moment de descumpănire aflând că Daria a văzut câte ceva în viaţa ei şi că a ales să se întoarcă acasă, în România, dar trecu repede peste acesta şi continuă în stilul ei inconfundabil.

— Nu am înţeles nimic! Vorbeşti ca o profesoară comunistă! Bla, bla, bla! Nu mă încălzeşte Brâncuşi de care am auzit ceva odată, dar nu ţin minte ce; parcă era un documentar în Italia şi Alessandro îl privea vrăjit şi mi-a spus: Brâncuşi e român, dar eu i-am spus că nu mă interesează. De ceilalţi nu am auzit. Ba da. Am auzit şi numele lui Eminescu. Sunt străzi cu numele lui. Eşti dusă rău cu pluta dacă poţi vorbi aşa. Mie mi se fâlfâie de toţi ăştia.

Daria nu s-a supărat pe întreruperea repezită a Siminei.

Şocantă era şi durea asta, uşurinţa cu care pronunţa numele unor titani români fără un pic de respect, un pic de veneraţie.

— Am avut „totul” acesta de care vorbeşti tu şi mie nu mi s-a părut destul. Sunt mulţumită cu viaţa mea. Sunt profesoară şi îmi place ceea ce fac. Iubesc copiii. Iubesc cărţile.

— Dar bani, maşini bengoase, haine scumpe, nu vrei?!

— Nu. Aş putea să le am, dar deocamdată nu am nevoie. Mi-e destul atât. Caut altceva în viaţă. Am trecut dincolo de lucruri, de adunat...

— Unde ai trecut?! Ce cauţi?! o întrerupse Simina mirată şi nu auzi când Daria spuse: *Caut esenţa lucrurilor. Vreau să ajung dincolo de himere...* şi vorbi tot ea: Eşti complet dusă! Nu eşti normală! Ştii cum e lumea în care trăim?!... Cred că soţul tău avea dreptate...

O durere ca un fulger o tăie pe Daria. Cuvintele Siminei au lovit-o ca un cuţit. Respira adânc ca să nu mai simtă durerea.

— Iartă-mă! Am greşit! se ruga Simina realizând că a mers prea departe, dar Daria nu o auzea. Căuta banii în poşetă să plătească şi să plece acasă.

— Iartă-mă! Am fost crudă.

A plătit chelneriţei şi a ieşit la aer, fără a mai vorbi cu Simina. Regreta că a ieşit cu ea şi încă nu voia să recunoască că a făcut-o în speranţa că va afla câte ceva despre personajul nebulos ce îi dăduse viaţa şi visele peste cap. Afară era întuneric. Sufla un vânticel în care se împleteau colţii iernii cu blândeţea primăverii. Mirosea a renaştere şi a copaci înfloriţi. A tras adânc aer în piept şi primăvara i-a umplut plămânii.

— O, Doamne, câtă frumuseţe şi bogăţie pe pământ de care Simina nu are habar! Cum să-i explic Siminei cât sunt de bogată?

— Iartă-mă, Daria, o auzi pe Simina rugându-se în spatele ei şi s-a întors spre ea. O iertase. Îi era milă de dânsa.

A întins mâna spre Simina şi aceasta i-a prins-o într-o încleştare flămândă, însetată, dorită.

— Mâine plec.

— Mâine şi în veci rămân, se jucă Daria cu cuvintele.

Vântul şui, jucăuş a adus până la ele miros îmbătător de flori. Şi una şi alta s-au cutremurat de înfiorare de parcă le-ar fi îmbrăţişat primăvara.

— Mă judeci? Mă condamni? Te crezi superioară? întrebă Simina şi Daria se sperie de întrebarea ei. Cine judecase?

Cine îşi dăduse aere de superioritate până acum?

...Simina nu ştie cine e. Ea s-a rătăcit. Mereu trebuie să se caute şi să îşi confirme că se găseşte. Sărmană făptură de vânt...

— Nu te judec. În faţa lui Dumnezeu suntem surori. Am ales drumuri diferite. Eu sunt bogată aici; tu eşti bogată acolo. Eu sunt bogată în felul meu; tu eşti bogată în felul tău.

— Pot să te mai caut când vin în România? După un moment de tăcere Simina adăugă plecându-şi capul de parcă se ruşina de cuvintele pe care le rostea: Ştii, eu nu admir pe nimeni, dar pe tine te admir. Eşti atât de deşteaptă!

— Lasă asta. Nu am nevoie de laude. Poţi să mă cauţi când mai vii.

Simina s-a repezit şi a îmbrăţişat-o pe Daria. Avea lacrimi în ochi.

— Trebuie să te întreb ceva. Nu vreau să te jignesc. Pur şi simplu nu înţeleg ceva, vorbi Simina desprinzându-se de Daria.

— Spune.

— Nu înţeleg de ce îţi spune Geremiah *„una donna verita”?!* Eu sunt mai elegant ca tine, port haine foarte

scumpe, am coafura şi manichiura impecabile, dar niciodată nu mi-a spus aşa. L-am întrebat şi pe el ce a găsit la tine de tot repetă ca un papagal *„una donna verita”,* dar în loc să îmi răspundă a râs ca un drac, apoi mi-a spus: *Nu pot să-ţi explic. Nu ai înţelege.*

— Nici eu nu pot să-ţi explic. Nu ştiu de ce îmi spune aşa.

— *Una donna verita, una donna verita, una donna verita!* ţipă Simina imitând vocea lui Geremiah. Ce vede dracul de Geremiah la tine?! Asta e întrebarea.

— Nu ştiu, răspunse moale Daria. De ce îi spui „drac”?

— Pentru că asta e. De el nu te poţi ascunde. Ştie tot. Îţi citeşte gândurile.

Din vorbele Siminei răzbătea un vânt îngheţat. Daria şi-a strâns haina pe trup şi a pornit grăbită spre casă. Cuvintele Siminei o chinuiau şi o încântau în egală măsură.

Următoarea săptămână a petrecut-o alungând orice gând străin. Era săptămâna Mare. Postea. Se ruga. Mergea la denie seara şi se gândea obsesiv la răstignire. Nu lăsa nimic să tulbure trăirea creştină din ea. În noaptea de înviere a mers la biserică şi a lăcrimat cântând: *Hristos a înviat!* şi nu ştia de ce tocmai atunci s-a gândit cu milă sfâşietoare la Simina, la făptura de vânt, ce se credea

bogată, dar nu era creştină, nu era românca şi nu a cântat niciodată în viaţa ei: *Hristos a înviat!* Ce uşor te poţi pierde când nu ai nicio lege! gândi cu durere şi milă.

La Paşte, fiind în vacanţă, a stat tot timpul singură. Au sunat-o fraţii şi nepoţii din SUA, a vorbit la telefon cu mama, ce era în Malayezia. S-a dus la biserică şi a pus lumânări la mormântul bunicii. Atât. Nu şi-a vizitat colegii şi nu a avut cu cine ciocni ouă roşii. A admirat copacii înfloriţi şi florile grădinii, dar nu a avut cu cine împărtăşi bucuria înfloririi.

Era a treia zi de Paşte şi exact o lună de când ieşise în oraş cu Simina şi Geremiah: Stătea în faţa casei şi privea florile şi îi era dor, dor de îi venea să ţipe... dor de îi venea să zboare... dor de îi venea să moară... să fie vie, să iubească. A privit ca pe un duşman uşa casei. Nu putea intra şi să închidă uşa în urma ei.

Ţipă zidurile de atâta singurătate. Şi mă strâng, şi mă dor... Sunt vie! Sunt femeie şi, oricât m-aş minţi că nu simt nimic, adevărul e că mi-e dor... mi-e dor de mă rup în bucăţi să trăiesc ceva ce niciodată nu am mai trăit.

S-a aplecat şi a luat în palme cu gingăşie o tufă albastră şi fragilă de nu-măuita. Albastrul puternic al petalelor mici i s-a înfipt în ochi, în întreaga fiinţă. S-a îmbătat de

albastru şi a închis ochii. Când i-a deschis nu a mai vrut să vadă floarea.

O durea culoarea aceea vie. A privit văzduhul: era plin şi el de înflorire, de păsări ce cântau fericite şi de gâze ce se iubeau în aer.

Câtă viaţă! Câtă bucurie! Doar în mine totul e pustiu!

Şi-a plecat iar privirea pe floare. Acum nu o mai durea albastru, ci îl dorea. Îi era sete de azurul petalelor.

...Aşa sunt ochii lui. E o lună de atunci. Nu o să vină niciodată. M-a uitat. Ce mă fac?...

Soarele după-amiezii i-a mângâiat trupul îngheţat de singurătate. Florile din palme i-au sărutat pielea însetată de mângâiere.

...Meritam iubire... Voiam iubire şi Tu nu mi-ai dat, Doamne!...

— Daria! Daria! îi cânta o voce dragă numele şi ea buimacă nu ştia de unde vine vocea. S-a uitat spre floarea din pumn apoi spre soare crezând că ele o strigă.

— Daria! Daria! auzi iar şi în sfârşit a întors capul spre poartă.

Fără a se ridica din genunchi şi fără a lăsa din pumni floarea, faţa i s-a luminat de fericire văzând cine o strigă. El a deschis poarta şi înainta spre ea. Zâmbea, îi vorbea şi

ea nu auzea nimic. Doar îşi muta privirea de la florile din pumn spre chipul celui ce venea spre ea pentru a se lămuri clar că şi în petale şi în ochii lui este exact acelaşi albastru nebun.

— *Ci fac, Daria mia?* întrebă Geremiah ajungând lângă ea.

S-a topit de tot când el i-a cântat numele, a zburat printre stele când el a spus *Daria mia* şi prin vene sângele curgea clocotind şi purtând spre creier, spre ochi, spre degete, spre piele un cântec: *Daria mia...*

Greu, greu de tot, de parcă din zbor trebuia să se facă iar carne, s-a adunat să poată vorbi şi vocea i-a sunat ca o şoaptă de izvor ce curge vara în mijlocul pădurii.

— Privesc florile.

El a îngenuncheat lângă ea. Cu o mână i-a cuprins uşor umerii.

— *Vreau priveşte si io flori a te.*

Ea înţelegea şi nu înţelegea ce i-a cerut el. Vocea şi privirea lui spuneau că vrea să vadă mai mult decât nişte flori. Altceva şi mai mult cerea. Agonizând, ca într-o beţie, a şoptit:

— Vrei să vezi florile mele sau sufletul meu?

El şi-a pus mâna liberă pe mâinile ei ce ţineau ca într-un

căuş floarea şi a privit petalele albastre.

— *Geremiah vrea TOTUL! Io stie la te.*

Ea a scâncit sau i s-a părut, căci din gât îi secase orice sunet?! A râs sau a plâns?!... Nu mai ştia. Capul îi alunecase şi se sprijinise de umărul lui. Era primul gest pe un drum fără întoarcere.

Blând, milos, căci o vedea pierdută, a strâns mai tare braţul ce îi cuprinsese umerii şi o lăsă să stea cu capul sprijinit pe umărul lui. Respiraţia ei era agitată. Inima îi bătea în gât, în urechi, în ochi, în buze. A suspinat şi el s-a făcut că nu îi aude suspinul.

— *Cum cheamă flori?*

— Nu-mă-uita, şopti ea.

— *No-mi-uita. Frumosa. Est ca suflet te.*

— Nu, protestă ea. Sufletul meu nu-i albastru. Sunt ca ochii tăi.

— *No. No. Flori ca suflet te si ca ochi me. Bine?*

Daria a râs fericită ca un copil fără griji.

— Sună frumos ce ai spus, chiar dacă nu vorbeşti bine româneşte.

— *Te înţelege, no?*

— Da. Am înţeles. Ai spus: flori ca sufletul meu şi ca ochii tăi.

El s-a ridicat din genunchi iute ca o felină şi a tras-o şi pe ea în sus.

— De ce ai venit? Ce vrei? întrebă în sfârşit.

— *Est Paste. Tot muncitore mio est liber. Fost de dimineaţa la munca. Acum est urât singur,* explică el.

— Ai fost la muncă de Paşte?

— *Si. Avut ceva munca. No atât sărbători! La voi e multo, multo!*

Dialogul lâncezea. Ceva din vraja ce îi unise când privise floarea se împrăştiase. În Daria revenea încet femeia raţională.

— Şi ce vrei?

— *Gândit: te est singur. Luat masa con me?*

Daria nu ştia ce să spună. A privit în zare de unde înserarea începea să-şi cearnă cenuşa. Deja se certa şi tot cenuşă, la fel ca înserarea, cernea pe sufletul ei că se purtase atât de prosteşte... ca o lumânare ce se topeşte, ca o adolescentă naivă, ca o femeie care... îşi spunea în gând.

— *Daria, io te invit la masa. Doar poco*... insistă el văzând că ezită să-i răspundă şi simţind-o că se îndepărtează de el.

— *Teprego!*

Era pe punctul să spună nu, dar a privit uşa casei în care cu câteva clipe mai devreme nu putea intra căci se temea de singurătate ca de moarte.

E Paştele! E sărbătoare! ţipa cerşind inima. Nu te închide între pereţi ca într-un mormânt.

Şi-l imagina plecând spre poartă, închizând-o în urma lui, urcând în maşină şi dispărând pentru totdeauna din viaţa ei şi toată fiinţa ei ţipa de durere. Nu îl putea lăsa să plece. Îi pătrunsese în carne, în vise, în fiinţa întreagă când îi cântase ca un descânt numele Daria.

— Merg. Aşteaptă în maşină să mă îmbrac.

El şi-a ascuns un zâmbet de victorie. Deşi îi venea să chiuie de bucurie, nu a scos niciun cuvânt şi a plecat spre maşină.

Daria căuta haine prin dulap. Nu ştia ce să aleagă şi încerca să ignore gândurile ce o frământau şi sentimentele ce o copleşeau... Mi-am dorit să simt ce simte un copac înflorit. Acum nu pot regreta. Ar fi păcat. Înflorirea doare. E pură. E fragilă.

E minunat să fii copac înflorit. Am petale din inimă până în degete şi ochi...

Asta! a exclamat găsind în dulap un costum de mătase mov palid cu puţin galben pe care şi-l adusese din America

şi pe care nu-l îmbrăcase niciodată.

Fusta croită strâns pe trup se termina deasupra genunchiului. Sacoul era şi el strâns pe trup. Pe sub sacou avea o bluză galbenă cu mâneca scurtă şi croită rotund pe lângă gât. O eşarfă galbenă şi-o legă la gât. Făcea şi ea parte din costum.

S-a rotit în faţa oglinzii şi s-a examinat cu ochi critic.

...Prea îndrăzneţ. Fusta e prea scurtă. Costumul e prea mulat pe corp. M-am mai îngrăşat de când am fost în America. Mov şi galben – e prea puternică... prea vie combinaţia. Nu pot ieşi aşa. Mă schimb... Nu am timp să mă schimb. Mă aşteaptă în maşină. Oare trebuia să-l invit în casă?! Nu!

Şi-a dat cu ruj roz palid şi şi-a trecut pieptenele prin păr. Mergând spre poartă îi părea rău că îi sunt dezveliţi genunchii şi că hainele îi sunt mulate pe trup. Era mai bine cu ceva mai larg şi mai lung. I-a văzut ochii privind-o şi nu a mai gândit nimic. Ochii lui spuneau că îi place ce vede.

În jurul ei totul cânta şi era înflorire. În ea la fel. Carnea ei devenise petale şi acestea nebune cântau o muzică din cer.

A urcat în maşină şi rapid şi-a tras fusta peste genunchi, căci i se ridicase puţin când s-a aşezat. L-a privit. Râdea.

Ceva din albastrul ochilor coborâse şi în zâmbet dacă se poate şi dacă există pe pământ ca un zâmbet să se facă albastru. Ochii lui îi ardeau picioarele acolo unde fuseseră dezgolite pentru o clipă. Încet ca o mişcare graţioasă de lebădă plutind pe ape – *Cum putea un om mare ca el să aibă mişcări atât de graţioase?* se întrebă, dar înainte de a-şi răspunde uită întrebarea – el i-a luat mâna şi a dus-o la buze.

Peste o clipă nu mai ştia dacă buzele lui i-au atins numai mâna. Întregul trup simţea sărutul şi sufletul ei era tot numai aripi. Din tălpi până în vârful firelor de păr a simţit înfiorare. Dacă până atunci a fost boboc de floare, în clipa aceea bobocul s-a deschis brusc. Era toată petale de-abia născute. Era toată floare deschisă nu sub soare, ci sub atingerea unui bărbat.

Şi-a simţit trupul ud şi şi-a tras mâna. Nu îndrăznea să îl privească. Îi era ruşine de ceea ce se întâmplase cu trupul ei. Tot ce nu trăise ca femeie niciodată explodase în clipa aceea.

Nu vreau să ştie ce se întâmplă! Nu vreau! Mi-e ruşine! scânci.

El i-a pus un deget sub bărbie şi i-a ridicat capul. Albastrul ochilor lui s-a înfipt ca un bisturiu nemilos în

căpruiul nevinovat, speriat şi confuz al ochilor ei.

Ştie! Ştie ce se întâmplă cu mine, ţipă mintea ei citind asta în ochii lui şi apoi nu a mai putut lupta.

...Mă sorb ochii lui şi nu mă pot salva. Vreau să ţip şi nu pot. De ce să mă prind ca să nu mă pierd cu totul înfiinţa lui?!... Mai există altceva pe pământ decât oceanul nesfârşit al ochilor albaştri?! Eu mai exist!?... Timpul e doar clipa aceasta. Nu există ieri. Nu există mâine. Nu există fericire sau nefericire. Doamne, ce beţie de a simţi! Să-ţi mulţumesc sau să plâng pentru clipa aceasta?!... Aş vrea să fug, dar nu mai pot. Nu aş fugi de el, aş fugi de mine şi niciodată nu m-aş mai găsi. Doamne, dacă mă voi speria şi voifugi, Tu să nu mă ajuţi să fug! Să mă ţii pe loc lângă el...

El i-a atins obrazul cu palma aşa cum mângâi obrazul unui copil speriat.

— Est mult dulce, Daria.

Nu ştia câte clipe s-au scurs de când palma lui îi mângâia obrazul. Ei i se părea că o eternitate. Oricum în inima ei timpul nu mai curgea.

— Io merge, vorbi el şi porni maşina. *Mangeare alt oraş, nu aici. Uno prieteno are local cu mâncare italiana. E belisimo!*

El a comandat ceva special. Era mâncarea aceea pe care o ceruse Simina la restaurant: *lagliateli con prosciutto efunghi.* Era minunată. Geremiah o învăţă cum să rotească furculiţa în lingură pentru a rula tăiţeii pe ea, dar pentru că era stângace şi tăiţeii atârnau ca nişte zdrenţe din furculiţă, el a venit în spatele ei şi şi-a pus mâinile peste mâinile ei pentru a-i arăta mai bine. Îi simţea trupul lipit de spate şi respiraţia caldă lângă obraz şi habar nu mai avea cum să folosească tacâmurile. Probabil că le-ar fi scăpat cu totul, dacă mâinile lui puternice şi ferme nu ar fi fost peste ale ei.

— Uite aşa. Uşor. Vezi, îi vorbea el ca unui copil în timp ce îi arăta cum să folosească tacâmurile.

A băut şi o gură mică de vin. Nu îşi amintea ce a întrebat-o el şi nici ce i-a răspuns ea.

O muzică divină de trompetă atinse coardele inimii Dariei ce erau deja întinse la maximum.

— *Te place?*

— Mult. E sublim.

— *„Il silenzio”.* Nini Rosso, şopti el. *Io văzut spectacol la Roma.*

Ea plutea pe aripile muzicii. Oare mai sunt om?! Oare mai am trup de carne?! se întreba.

— Dansatemi con me. Prego. Miface multo plăcere.

Daria aruncă o privire spre spaţiul rezervat dansului, unde mai erau două perechi ce se mişcau uşor pe ritmul muzicii, şi s-a ridicat în picioare. El a întins mâna spre ea şi ea a întins mâna spre el. Când a înconjurat-o cu braţele, a retrăit tot ce a simţit în ziua în care l-a întâlnit prima dată şi când a sprijinit-o să nu cadă în faţa biroului de tradus acte. Se ţinea de el ca să nu se ducă în gol. Lumea murise. Nimic nu mai exista decât el. Acum ştia clar ce e fericirea şi nu era nici ceva măreţ şi nici ceva ieşit din comun: muzica lui Nini Rosso, braţele lui Geremiah în jurul mijlocului ei, ochii lui albaştri în care ea să se piardă... şi inima ei să cânte...

— Buonanotte, amore.

Ti vedro nei miei sogni.

Buonanotte, a te che sei lontana... şopti el în limba italiană odată cu Nini Rosso versurile de la mijlocul cântecului şi speriat de mesajul din cuvinte o strânse tare în braţe. Ea şi-a culcat capul pe umărul lui – orice luptă era în zadar – şi a repetat aceleaşi versuri în limba română:

— Noapte bună, iubito.

Te voi vedea în visele mele.

Noapte bună, ţie, cea îndepărtată...

Până la sfârşitul dansului au stat strânşi îmbrăţişaţi şi erau amândoi disperaţi numărând clipele până când trebuiau să redevină două fiinţe. Muzica s-a terminat. Au mai stat încă o clipă îmbrăţişaţi. El a desprins-o uşor şi a îndepărtat-o; ea nu putea, căci nu mai ştia ce e cu ea. Geremiah i-a luat mâna şi a dus-o la buze. După ce a sărutat-o, i-a spus clar privind-o în ochi:

— Daria, no vrei te facem una fetiţa frumos con te, şmecher con me?

Ea şi-a smuls mâna. I se părea că tavanul localului cade peste ea. Totul se clătina. Probabil era şi de la gura de vin pe care o băuse. Mergea repede spre masă. Pe el l-a lăsat în urmă.

...Nu e bine. E o vrajă. E prea repede. Trebuie să fug! Trebuie să scap! şi-a spus ascunzându-şi faţa în mâini. L-a auzit venind şi aşezându-se.

Cu ochii fixaţi pe faţa de masă i-a vorbit. Putea să o facă dacă nu îl privea. Dacă îi vedea ochii uita şi cum o cheamă, nici vorbă să mai poată vorbi.

— Geremiah, mă sperii. E prea repede. Eu nu sunt... Eu nu... îşi pierdu şirul vorbelor. Nu mai ştia ce să spună. Mai avea puţin şi plângea. A simţit cum mâna lui îi ia bărbia şi o forţează să îl privească în ochi.

— Io glumit. No speriat. Geremiah ştie la te. Io cunosc te.

Ca o voce de departe, aşa cum se aude slab ecoul talazurilor mării într-o cochilie, Daria îşi aminti vorbele Siminei: De el nu te poţi ascunde. Ştie tot. Îţi citeşte gândurile... şi se sperie şi mai tare.

— Vreau să merg acasă. E târziu.

— *Mediatamente,* i-a răspuns el şi a făcut semn unui chelner să vină să ia nota de plată.

Afară era noapte şi răcoare. Ea a respirat adânc şi voia ca aerul rece să-i limpezească creierul, să-i răcorească inima şi tot focul din ea să îl stingă. Instinctiv căuta să se ferească de ochii lui căci din ei pornea vraja care o făcea să nu mai ştie cine e. Maşina rula în noaptea neagră şi niciunul nu vorbeau. El părea furios. Ea simţea că se eliberează, dacă nu îi priveşte ochii, aşa că se forţa să se uite numai pe geam şi se minţea că nu s-a schimbat nimic, că se poate întoarce acasă şi că mâine va fi o zi la fel ca ieri.

Dar nu vreau o zi la fel ca ieri! Ieri nu s-a întâmplat nimic! Nici alaltăieri şi niciodată! Zilele mele trăite, toate zilele de ieri, sunt identice şi toate cenuşii, şterse, fără a fi vie în ele. Nu trăiam, ci mă lăsam dusă de viaţă aşa cum

poartă valurile un stârv. Eu nu mai pot să mă întorc la acelaşi ieri după ziua de azi. Aş înnebuni.

Ea a capitulat şi acum ochii ei căutau cu sete ochii lui, căci de acolo venea moartea zilelor de ieri trăite ca un mort viu şi tot de acolo înflorea speranţa unui posibil alt viitor.

— Geremiah, i-a gemut numele ca să-l facă să o privească.

El a întors capul spre ea şi a zâmbit atoateştiutor. Ştia exact ce luptă se dăduse în Daria şi lăsase ca lupta să se consume fără nicio intervenţie a lui, căci ştia exact cine va câştiga. Nici acum nu spunea nimic. O lăsa tot pe ea să spună ceva. Ea tăcea. I-a spus doar numele ca să îl facă să o privească. I-a văzut ochii şi muzica a reînceput. Nu mai avea nevoie de niciun cuvânt.

Geremiah i-a luat mâna. I-o strângea tare. O durea. Ce straniu! Durerea acelei strângeri îi făcea plăcere.

— *Daria,* îi cântă el lung numele, *la te alintat cineva? Te ai nume de alint?* întrebă, dar dincolo de întrebare se părea că el e foarte sigur de răspuns.

— Nu m-a alintat nimeni niciodată. Nu am nume de alint, şopti ea tristă şi îndurerată. Habar nu avea că el se joacă cu sufletul ei şi că atinge intenţionat în zonele unde

durea cel mai tare şi unde era mai vulnerabilă.

El i-a dat drumul la mână, a început să-i mângâie creştetul capului şi ea şi-a înclinat capul spre el.

— *Eşti tare drag, Daria! Drag de tot, dulce per me, Daria,* vorbi el mângâind-o pe creştet şi ea se topi. Nu mai avea oase, voinţă, creier. Era doar o flacără lichidă.

Nu mai avea rost să lupte. Nici nu mai putea lupta. A găsit fericirea. A găsit iubirea. Cum să lupte cu asta!? Cum să o alunge?! Cum să lupte cu ceea ce i-a cerut lui Dumnezeu mereu?!

Maşina s-a oprit în faţa casei. Geremiah a coborât iute ca o felină – aşa era el tot timpul – i-a deschis uşa, i-a întins braţul şi a ajutat-o să coboare.

— Bem o cafea la tine? o întrebă încă ţinându-i mâna.

O fracţiune de secundă, un fulger prin gânduri, şi-a amintit că e Geremiah Kermani, e bărbatul care avea o faimă stranie în oraş, e bărbatul ce trăise cu fosta ei elevă şi cu care avea un copil, dar fulgerul s-a stins aşa cum a venit. Înainta pe alee spre intrarea în casă şi îl ţinea aşa cum se ţine un om gata să se înece de un ram. Nici dacă vine sfârşitul lumii nu mă pot opri, scânci spre gândurile ei ce o mai muşcau din puţinele locuri neacoperite de vrajă. Din prag s-a întors spre el şi ultima fărâmă de raţiune din

ea o făcu să şoptească anemic:

— Nu vreau să fiu un număr pe lista ta de femei!

— *No est număr! Est Daria! Dulce per me, Daria, Mi est drag te.*

Nu ţinea minte cum a descuiat uşa. După aceea totul a fost cântec, petale, flori, vis... El a luat-o în braţe încă din hol şi se rotea cu ea aşa cum te roteşti cu un copil. Toată faţa îi strălucea de fericire şi din albastrul ochilor izvora vrajă şi dorinţă. Deşi el o ţinea strâns, ea s-a prins de umerii lui. Undeva în ea, exista teama că ar putea cădea, dacă nu s-ar ţine bine de el. În jurul ei era numai hău, numai întuneric şi el era lumina, era stânca de care trebuia să se agaţe. El şi-a plecat capul şi a sărutat-o lângă ureche, apoi a coborât cu sărutări mărunte una lângă alta – petale peste petale, trandafiri înfloriţi peste alţi trandafiri înfloriţi – pe toată lungimea gâtului ei.

Daria scâncea. Ba nu, râdea. Ba nu, plângea. O, Doamne, Daria şi scâncea, şi râdea, şi plângea. Trăia ceva ce niciodată nu a mai trăit. Cu buzele lui pe gât, ascunsă în braţele lui ce o ţineau ca un leagăn, îşi aminti că a citit un articol într-un ziar: „Iubirea e ca nebunia”. Prima frază şi-o amintea clar: „Cercetătorii au descoperit că transformările din creierul omenesc când se îndrăgosteşte sunt similare

cu cele din demenţă”. *O, e o nebunie! Asta simt şi eu. Într-adevăr o nebunie! Dar ce dulce e! Ce beatitudine! Câtă împlinire!* exclamau gândurile ei când el o culca goală – unde naiba şi când zburaseră hainele? – pe pat şi când îşi lipea buzele de gura ei.

*

Soarele îşi arunca un mănunchi de raze de aur lichid pe fereastră şi acestea au sărutat trupul gol al Dariei întins printre aşternuturi încâlcite. A deschis ochii. El nu era. Plecase.

Acum trebuie să fie alt anotimp. Nu mai sunt destule patru anotimpuri. Acum e al cincilea anotimp: iubirea. Am trăit anotimpurile normale. Dar ce trăiesc acum e un anotimp fantastic, gândi.

A strâns perna în braţe. Purta mirosul lui şi a strâns-o şi mai tare. Daria, cea care nu a mai scris poezii din studenţie, cu perna în braţe, cu mirosul lui în nări şi cu sufletul invadat de Geremiah, cu amintirea iubirii lui, trăind un anotimp miraculos, s-a trezit că îngână poezie:

Nu *ştiu dacă mai exist...*
Sunt doar trăire pentru tine.
Eşti începutul şi sfârşitul femeii din mine.

Braţele niciunui bărbat nu mă vor mai atinge
şi în alţi ochi nu mă voi mai îneca.
Sunt deja pierdută
În infinitul tău albastru
Şi nu vreau să mă găsesc.
Vreau să rămân rătăcită
În veci în ochii tăi.
Dacă mă regăsesc şi sunt fără tine
Tot pierdută rămân.
Pentru mine ai fost Totul.
Răsăritul meu...
Apusul meu...
Râsul meu...
Lacrimile mele...

Şi-a privit costumul mov cu galben aruncat în mijlocul camerei. Aşa era şi rochia albastră aruncată după prima noapte cu Vespasian, gândi şi se întristă pentru o singură clipă, apoi izbucni în râs. Râdea fericită. Râdea albastru. Râdea total. *Acum sunt femeie! Ştiu cum e. Am ţipat în braţele lui de fericire. Tot de fericire am plâns. Am auzit cele mai nebune cuvinte de dragoste spuse stâlcit în limba română. Şi pielea mea a primit săruturi pe fiecare bucăţică*

şi sub fiecare sărut înfloreau mii de trandafiri. Sunt femeie! Ce miracol! Sunt femeie şi atâţia ani nu am ştiut cum e asta. E atât de minunat! E atât de frumos!

Şi-a amintit ceva şi s-a întristat. Nu era o tristeţe adâncă, ci un fel de tulburare. Oare s-a supărat?! Oare de asta a plecat când dormeam?! în ciuda beţiei iubirii, în ciuda nebuniei din simţuri, ştia clar că noaptea trecută a fost pentru o singură clipă fermă, clară, raţională. Da, el conducea dansul, el era soarele şi ea o micuţă lună, ce se rotea în jurul lui. Şi, totuşi, pentru o singură clipă, luna i-a poruncit speriată soarelui să se oprească. Îşi amintea clar acel moment şi îl retrăia.

Buzele lui i-au sărutat sânii apoi burta, apoi... Ea a ţipat şi l-a împins. Şi-a acoperit trupul cu mâinile acolo unde voia el să sărute. Era împotriva credinţei ei. Era murdar. Îi făcea repulsie. Nu îl putea lăsa să facă asta!

El a tras-o râzând de mâini încercând să-i descopere trupul, dar mâinile ei erau ferme.

— Nu! Nu vreau să faci asta!

Hohotul lui de râs avea în el ceva drăcesc. O umilea.

— *Multo înapoiat. Elevele te est mult emancipat. Modern. Io no credo că est una mai...* vorbea el printre hohote de râs.

— Nu vreau! E împotriva credinţei mele! E murdar! ţipă ea.

— Ce credinţă?! în pat no exist credinţa. Nimic murdar. Sono io si te. Face tot.

— Nu! Pleacă!

— Io face! No te! şopti el, dar râsul îi mai slăbise. Părea confuz.

— Nu faci nici tu. Dacă o faci nu mă mai săruţi niciodată! Nu îmi mai poţi săruta gura. Mi-ar fi greaţă. Clar?!

El o privea. Nu trăda niciun gând. Nu râdea. Doar zâmbea cumva îngheţat.

A întins mâinile spre ea şi a luat-o în braţe. O ţinea strâns.

— Dulce per me, Daria. De pe ce lume venit? Pe ce lume trăit?

*

Oare s-a supărat? se întrebă. Când o fi plecat?

Telefonul sună şi o scoase din gânduri.

— Alo.

Bona dimineaţa, Daria. Ci fac?

— Acum m-am trezit şi te căutam prin pat. Când ai plecat? Ce faci? întrebă repezit. Voia de la el altfel de

cuvinte, nu un dialog banal. Voia cuvinte vrăjite cum îi spusese noaptea. Le aştepta, dar ele nu veneau şi vocea lui era indiferentă-rece.

— Merg la munca. Mă grăbeşte. Am mult lucrat azi.

În ea ceva se ofilea. O lumină orbitoare ce strălucise în ea ca un soare se stingea. În loc rămânea cenuşă, pustiu, deşert. Nu putea vorbi.

— Sunat salut la te. Est bine?

— Da. Sunt bine, răspunse moale. Respiră adânc şi, încercând să-şi stăpânească lacrimile ce o strângeau de gât, şopti şi, deşi şoaptă, vocea îi sună disperat: Te iubesc, Geremiah. Nu am vrut să se întâmple asta, dar s-a întâmplat.

— *Daria,* îi cântă el numele râzând, dar şi cu o uşoară undă de ironie acră în voce, *nu exist iubire Asta e poveste per adolescent.*

Daria simţea cum ceva se sparge în ea şi întregul trup îi era inundat de aşchii ascuţite ce îi sfârteca visele, zborul, trupul. Senzaţia era că zbura undeva prin cer şi un vultur i-a retezat nemilos aripile şi ea a căzut pe pământ. Simţea real strivirea trupului ei şi totuşi sufletul îi era împuşcat în aripi şi el durea mai tare. Dinţii în gură îi clănţăneau. Voia să vorbească şi ceva o strângea de gât.

— Est bine, Daria?

Greu, negru nemilos de greu, reuşi să spună:

— Mi-ai spus că îţi sunt dragă. Dacă nu există iubire, atunci ce există?

— Aşa spun io la tot femei. No exist nimic.

A închis telefonul. Se simţea ca o piatră. O piatră care doare. A privit prin fereastră spre soare şi razele lui le vedea întunecate. Îi era sete şi se simţea murdară. Ca un bolnav trezit din comă privea în jur fără a recunoaşte nimic.

„Trebuie să mă spăl. Trebuie să merg la şcoală. Am ore. Sunt profesoară, îşi spunea blând, dar nu se putea urni de pe pat.

Vreau să plâng şi nu pot. O, Doamne, ce am făcut?!... îmi simt sufletul împuşcat... Gata! Gata! Adună-te! Trebuie să mergi mai departe. A fost o aventură, îi şoptea creierul.

Ca învelită într-o pâclă, într-un nor întunecat, şopti bolnavă inima: *Cum să fie aventură!?... Eu nu sunt o femeie care îşi permite aventuri. Eu nu am trăit aventură. Am trăit toată dragostea de pe pământ într-o singură noapte. Ce mă fac?! Cum merg mai departe!?*

Mintea, ce nu prea e miloasă de obicei, se înduioşă şi îi şopti cu milă, ca unui copil bolnav: *Nu ai voie să simţi*

durere. Nu s-a întâmplat nimic. Spală-te. Îmbracă-te şi du-te la şcoală. Eşti profesoară.

Ca un robot a început să execute ce spunea mintea. Nu simţea nimic. În ea era totul gol. Un gol fără fund. Executa mecanic totul. A ieşit pe stradă şi nu ştia nici ea de ce a vrut să fugă înapoi în casă, să se ascundă, să nu o vadă oamenii, dar iar ascultă de mintea ce îi poruncea: *Nu ai voie să te opreşti! Nu ai voie să plângi! Nu ai voie să te doară! încă un pas înainte! O să plângi mâine şi tot mâine o să te doară. Azi fă doar paşi ca să-ţi demonstrezi că poţi merge şi că nu a venit sfârşitul lumii. Doar paşi... doar paşi... nicio lacrimă... niciun regret... nicio durere... doar paşi... doar paşi...*

Nu mai vedea copacii înfloriţi. Nu mai auzea păsările cântând. Al cincilea anotimp nu exista şi pentru că venise în inima ei trebuia ucis. Mergea spre liceu cu paşi de cal bătrân şi scheletic ce a bătut mereu acelaşi drum şi îl ştia pe de rost.

Brusc, s-a oprit, privind cerul în zare, unde era una cu pământul şi din punctul acela al orizontului unde susul şi josul erau una, izvora întunecare de nori ce se întindeau înflorind ca nişte crini suri în sus, în văzduh. Această întunecare ce punea stăpânire pe cer a oprit-o. Confuză,

ameţită a dus mâna la frunte. Frica o îngheţă.

...îmi amintesc... îmi amintesc clar... Nu se poate! Nu e o amintire. Probabil că am visat. Nu avea cum să fie real. Ştiu doar că mi-a fost frică. O frică cumplită ca un ger ce îţi îngheaţă inima.

Stăteam culcată pe pieptul lui după ce am făcut dragoste. Eram fericită. Încă mai purtam în suflet şi în trup pulberea de aur a iubirii. Nu mă puteam ridica de lângă el să mă duc la baie să mă spăl. Voiam încă o clipă de îmbrăţişare strânsă. Îi simţeam braţele viguroase strângându-mă şi ştiam că nu doarme. M-am mişcat puţin şi el m-a strâns pe trupul lui şi m-a legănat.

— No plecat, dulce per me Daria.

M-am topit pe trupul lui şi nu m-am mai mişcat. Era plăcut, era cald, era minunat în braţele lui şi clipa aceea a îmbrăţişării de după iubire voiam să o prelungesc cât mai mult. Am simţit cum trupul lui devine rigid. Rece. Nu dormea. Nu era relaxarea dată de adormire când prin muşchi şi oase coboară tihna ca un vis. Simţeam cum trupul lui devine de piatră. Neclintit. Nu puteam ţipa, deşi ceva în mine urla de groază. Visez. E un coşmar! mi-am spus ridicând uşor capul ca să-i văd faţa. Era neclintită ca o statuie. Pata vineţie părea monstruoasă şi mare pe

obrazul lui stâng. În starea aceea de împietrire pata se lăţise pe obraz. Ochii întredeschişi îi erau daţi peste cap şi eu vedeam prin fanta deschisă a pleoapelor marginea de jos a irisului albastră-sinistră-verzuie-întunecată. Braţele i le simţeam în jurul meu ca nişte şprăngi de oţel. Trupul, pe care am stat ţicnită şi nepăsătoare ca o pisică într-un leagăn, era rece şi tare ca un mormânt. Ochii şi pata de pe obraz mi-au trimis prin sânge aşchii ascuţite de groază. Am vrut să ţip. Ştiam că nu doarme.

Faţa aceea rigidă, ca în transă, brusc a redevenit mobilă. Şi trupul se încălzea. Şi inima iar îi bătea. Ochii i-au redevenit normali.

— Dormeai? am întrebat gâtuită de parcă inima mă strângea de gât.

El a râs straniu şi m-a legănat. Nu mi-a răspuns la întrebare. Sub mine îi simţeam trupul cald şi am început să mă liniştesc.

Privind cerul cu nori a retrăit ceea ce se întâmplase cu o noapte înainte.

...A fost un vis! A fost un coşmar! O, nu! Nu poate să fie adevărat! O, nu, e prea mult! vorbea singură privind cerul tot mai furios.

Când primii stropi de ploaie au atins-o, în ea totul era

răscolit. Habar nu mai avea de nimic, Voia să se întoarcă acasă şi să se ascundă acolo. Să se bage sub plapumă, să plângă, să ţipe, să caute răspunsuri, să pună întrebări şi să accepte ceea ce Acum i se părea imposibil de acceptat şi de înţeles. O fărâmă de raţiune a început să-i ordone aşa cum făcuse de dimineaţă: *Nu s-a întâmplat nimic! Eşti profesoară! Du-te la şcoală! Fă doar paşi astăzi, restul e fum. Mâine te vei gândi la tot ce ai trăit azi.*

A ajuns la şcoală. Şi-a salutat colegii, a râs şi a glumit şi totuşi nu reţinea niciun cuvânt pe care i-a spus şi niciun cuvânt auzit. Vedea în jur buze mişcându-se, feţe râzând, dar totul era ca într-un film mut. Nimic nu ajungea până la ea. A fost la ore, şi-a ţinut cursurile în prima zi după vacanţa de Paşte şi nici de la ore nu îşi amintea nimic. Ea era un gol imens şi tot ceea ce făcea lărgea golul. Până şi gesturile pe care le făceau alţii spre ea lărgea tot mai mult pustiul din ea.

A ieşit de la ore. În faţa liceului a salutat-o psihologul. A vrut să-l evite şi să plece singură spre casă, deşi o parte din drumul lor era comun.

— Nici măcar nu răspunzi la salut? a întrebat el ridicând o sprânceană a mirare.

S-a întors spre el căutând cuvinte, dar nu le găsea. Le

pierduse pe toate. Nici în ochi nu voia să privească pe nimeni. Cu greu a reuşit să îngaime: Bună ziua, şi a dat să plece repede. Nu voia să vorbească.

— Daria, ce e cu tine? insistă colegul ei mai în vârstă.

— Nu e nimic. Mă grăbesc spre casă.

Profesorul o cerceta insistent şi ea îşi plecă şi mai mult privirea sub ochii lui cu privire iscoditoare.

— Ştii că îmi place mult Demi Moore? Semeni cu ea în filmul „Fantoma mea dragă”.

— Nu am nimic... şopti moale Daria, dar psihologul ştia că minţea. Întreaga ei ţinută ţipa după ajutor.

— Poţi conta pe mine dacă ţi-e greu. Nimeni nu e singur pe lume, şopti el şi plecă.

Ochii ei s-au aburit de lacrimi. Nimeni nu e singur pe lume... repetă cuvintele lui şi cu paşi de om bolnav a plecat spre casă. A dat mâncare căţelului şi păsărilor şi apoi s-a băgat în pat. Îi era frig. Nu se putea ţine pe picioare. O durea capul. Astenie de primăvară, gândi când s-a ghemuit sub plapumă, dar se înşela. Nu era astenia de primăvară vinovată pentru starea ei de secătuire.

Nu mă gândesc la nimic... Nu mă doare nimic... Nu s-a întâmplat nimic... începu ea să se descânte ca să poată adormi.

Pleoapele i-au coborât peste ochi zbătându-se ca nişte aripi rupte de fluturi din care se scurge ultima pâlpâire de viaţă. Nu simţea nimic. În ea totul era gol. Straniu e că totuşi simţea cum golul din ea doare. Adormea...

Brusc, nările i s-au umplut de mirosul lui. Era acolo. Îl simţea. S-a trezit. L-a căutat în jur. Nu era. Plapuma şi perna purta amintirea mirosului trupului lui. A strâns tare perna şi şi-a cufundat faţa în ea.

...Stăteam întinsă peste trupul lui. Trupul îi devenea rigid. Era ca un mort.

Faţa îi era monstruoasă, retrăia viu amintirea coşmarului de noaptea trecută. Nu îi mai era somn. Era speriată de moarte.

Întrebarea e: Eram trează sau dormeam când s-a întâmplat asta?! Dacă eram trează e grav! Dacă dormeam a fost un coşmar şi atât! Dormeam! Sigur dormeam! Nu avea cum să se întâmple asta trează fiind! E ilogic!

S-a ridicat din pat. A lucrat la nişte hârtii până seara, apoi a făcut treburi mărunte prin casă.

A trecut o săptămână în care s-a forţat să nu se gândească la nimic şi să nu o doară nimic. Nu aştepta să sune telefonul – Se minţea! De fapt, independent de voinţa ei, sufletul îi înnebunea de dor să audă o voce la telefon.

Nu vorbea cu colegii la şcoală decât ce era strict necesar şi cu elevii era rece şi distantă. În adâncul sufletului ei îi era teamă să nu afle cineva ce i se întâmplase şi să-şi distrugă imaginea de profesoară model pe care şi-o clădise în toţi anii. Uneori îl surprindea pe psiholog studiind-o şi se înfuria pe el.

În starea asta de inimă frântă a trecut săptămâna. Nu a simţit valul mare al durerii pe care l-a tot alungat să nu-l simtă şi se minţea sperând că acel val nu va mai veni şi că totul a trecut. Ceea ce se întâmplase a fost o greşeală, o cădere, o clipă de alunecare pe gheaţă... Bine că a trecut! gândea cu nasul în hârtii. Nu băga de seamă că nu a prea mâncat în săptămâna aceea – mâncarea nu mai avea niciun gust – şi că a slăbit. Faţa îi era lividă, obrajii supţi şi nasul i se ascuţise. Ochii căpătaseră sclipiri de diamant şi îi erau mereu speriaţi şi lăcrimoşi. Era total schimbată – spuneau colegii şi chiar elevii ei – dar ea nu era conştientă de schimbare. A auzit căţelul mârâind în prag şi a ridicat ochii din hârtii. A stat o clipă în aşteptare, apoi s-a aplecat iar asupra hârtiilor, spunându-şi: Nu e nimeni. Probabil a mârâit la vreo pisică.

Nu îşi lua în seamă inima ce bătea nebună. De o săptămână întreagă îşi omora inima obligând-o să nu

simtă, să nu plângă, să nu doară, să uite, să tacă; aşa că inima se învăţase.

— *Daria, est acasă?* strigă cineva din hol şi cuvintele acelea i-au înnebunit inima. Gata, a uitat toată moartea trăită timp de o săptămână. Bătea în piept ca o pasăre nebună ce a trecut printr-o iarnă năprasnică şi acum se bucură că a venit primăvara. Daria a zburat spre uşă. Geremiah a luat-o în braţe ca pe o comoară şi se rotea cu ea. Râdea fericit, îi săruta ochii, fruntea, părul

— *Mult nostalgie per te, dulce mia Daria. Est multo slab. Ce-i con te?* îi şoptea printre săruturi.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, Geremiah. Am crezut că înnebunesc de dor! vorbea ea emoţionată şi cu ochii în lacrimi. Uitase toată durerea.

El o purta spre pat şi deja îndepărta repezit hainele de pe ea.

— *Vreau*!... *Repede! Poco timp! întorc la fabrica.*

Ea a devenit rigidă. L-a împins cu putere. Era orbită de dor şi de iubire, dar nu putea accepta să i se vorbească aşa nici moartă. Îl privea cu furie şi durere pe bărbatul ce îi storcea inima ca pe un fruct din care se face suc. El, speriat de gestul ei de respingere, stătea nelămurit lângă patul ei şi aştepta. Avea ochii puri, clari şi albaştri ca

infinitul. Probabil nu ştie că e un cuvânt urât, şi-a spus Daria.

— Geremiah, cine te-a învăţat limba română? Cuvântul pe care l-ai spus e urât, e porcos. Nu se foloseşte cu o doamnă...

Râsul lui cinic a oprit-o.

— Ştiu ce spus. Io înţelege. Io aşa zice. Mi place. Mers la doctora inima – futut doctora. Venit profesora cu elevi la mia fabrica per practica – io futut profesora. Io futut tot la România!

În timp ce vorbea, el a întins iar mâinile spre ea şi trăgea ferm de bluză. Ea s-a smuncit din mâinile lui. O durea rău totul. Era confuză, ameţită, speriată, dar şi furioasă.

— Ieşi afară din casa mea! Eu nu vreau să fiu! nu putea pronunţa cuvântul spus de el. Ieşi afară!

— Calmate! Io no jignit! Calmate Est normale vorbeşte aşa, încercă el să o liniştească.

— Să nu îndrăzneşti să îmi mai vorbeşti vreodată aşa! ţipă, apoi ceva se topi în ea. Braţele lui o ţineau strâns şi ea plângea în hohote. Era nedrept. Era inuman. Ducea un război nu cu Geremiah, ci cu inima ei! Plângea isteric. Se ura că a capitulat, dar îi era şi milă de inima ei răstignită.

Vorbele lui o linişteau şi braţele lui o legănau. Îi vorbea stâlcit, dar ea înţelegea ce spune şi ceea ce spunea o durea, dar o şi bucura.

...Est multe înapoiat. No ştii nimic. De pe ce lume venit? Pe ce lume trăit? Io aşa vorbeşte. Trebuie să te învăţ multe. Trebuie să... În lumea mia est altfel...

Ea nu l-a mai ascultat. Repezit a început să vorbească.

— Nu vreau să mă înveţi nimic! Nu vreau să cunosc lumea ta! Vreau să rămân în lumea mea! Iubeşte-mă aşa cum sunt fără să mă schimbi! Lasă-mi sufletul în pace!

Furia ei îl încânta, dar îl şi descumpănea. Nu înţelegea ce e cu ea. Simţi nevoia să o îndepărteze de el şi să o privească ca pe o rara avis.

— *În România tot femeifăcut ce vrut io!* îi şopti privind-o ţintă în ochi şi Daria simţi cum privirea lui albastră voia să o subjuge, să-i anuleze voinţa.

Ca un fulger îi trecu prin creier viaţa cu Vespasian şi despărţirea, rugăciunile şi credinţa învăţate de la bunica. Îşi mai aminti că jurase ceva după despărţirea de Vespasian.

— Te iubesc imens, Geremiah! Imens. Mă urăsc, mă dispreţuiesc că te iubesc, dar nu pot minţi că asta simt! Dar cu toată iubirea nu voi face niciodată tot ce vrei tu şi

nici nu îţi voi da voie să mă înveţi ceva. Nu am ce învăţa de la tine! Nu ai ce îmi aduce mai bun din lumea ta! în lumea ta tot ce aveţi e afară, dar înăuntru, în suflet sunteţi goi!

El a râs straniu şi a cuprins-o strâns. O ţinea ca pe o comoară. Buzele le-a coborât spre gâtul ei şi ea a gemut când i-au înflorit pe piele, sub buze, trandafiri.

Rămasă singură era fericită şi atât. A deschis fereastra larg ca să intre aerul rece al înserării prin ea şi să aducă în casă mirosul de flori şi de primăvară. Carnea o durea de la îmbrăţişări pătimaşe, pielea purta urma săruturilor ce născuseră în ea petale şi inima îi cânta. Beată, fericită, căci băuse iubind din nectarul zeilor, se simţea, în piept acolo unde bătea ca să trimită sânge în trup, centrul universului. Nimeni nu-i putea spune şi nici nu o putea convinge că nu ea a născut primăvara de afară, că nu pentru ea se înalţă pe cer diafană, rotundă şi de foc viu, luna, că nu pentru ea cântă păsările, că nu din prea plinul ei vine răsăritul şi apusul în fiecare zi. Nebună de iubire credea că toate astea sunt din cauza ei. Nebuna, nebuna, nebuna de inimă... Nebuna de Daria că avea aşa o inimă!

Timid, speriat de uraganul de simţire, creierul spunea şi el câte ceva, dar cine să îl audă?!... Poate era timpul să

tacă, căci toată săptămâna numai el a vorbit. Ce şanse are creierul în faţa unei inimi iubind?!...

Furios, raţional, ofensat de nebunia inimii, şi-a spus creierul renunţând la luptă: *Las-o să se bucure până mâine! Las-o să fie fericită încă o zi pe proasta de inimă! Sunt toate semnele de furtună. Nu mor dacă aştept o zi...*

Au trecut câteva zile de tăcere. Iar se năşteau neguri în sufletul Dariei şi iar le alunga departe, căci nu putea suporta să vadă adevărul, să accepte că ceva nu era în regulă. Singura soluţie să nu simtă nimic şi să nu se gândească la nimic era să muncească până la epuizare. Se bucura că era primăvară şi că are de muncit mult în grădină, căci munca fizică îi făcea bine. Oasele şi muşchii ce o dureau de la săpat cu hârleţul nu mai dădeau voie să îşi facă loc în ea altă durere. Uneori, seara, se privea mult în oglindă. Nu se recunoştea în fiinţa ce o privea din partea cealaltă, îşi ascundea faţa în palme ca să nu îşi vadă ochii când descoperea în ei dispreţ. Era greu de suportat dispreţul din proprii ochi.

Năucă, tremurând, albastră de dor şi moartă de dor, şoptea oftând: *Ce am făcut cu sufletul meu!?...* Apoi pleca spre pat şi se obliga să nu mai simtă nimic şi să nu mai vrea nimic.

Nu vis... nu dorinţe... nu lacrimi... nu regrete... nu dor... nu amintirea petalelor de trandafiri născute sub piele... nu nimic... repeta şoptit până când adormea. Somnul îi era agitat, bolnav. Adormea, visa, plângea în vis, se trezea, nu îşi amintea ce a visat, strângea perna şi iar se descânta să adoarmă. Rar de tot printre cuvintele de descânt împotriva durerii se strecura şi câte o întrebare amară ca fierea: *Oare înnebunesc?! Oare o să mă rupă în două războiul ăsta nemilos al inimii mele din care omor dorul şi iubirea?!...*

Zilele treceau greu şi timpul ei era tot numai rana aşteptării, chiar dacă ea nu recunoştea că aşteaptă. Nu ştia câte zile au trecut. Trei? Patru? Cinci?... Venea de la şcoală spre casă. Îi venea să plângă căci o elevă ce îi era tare dragă o întrebase la oradedirigenţie:

— Doamnă dirigintă, sunteţi bolnavă?

— Nu. De ce întrebi?

— Păreţi schimbată. Tristă... Mai slabă... Nu vorbiţi cu noi ca în trecut.

Daria şi-a ascuns faţa în palme. Eleva îi pusese întrebări pe care ea le punea de regulă elevilor. Deci sunt schimbată *şi se* observă asta! gândi. Şi-a luat mâinile de la ochi şi s-a forţat să-şi privească elevii. Nu ştia de ce căuta

în ochii lor ceea ce vedea uneori seara în ai ei când se privea în oglindă. Nu, în ochii lor nu era dispreţ. Era lumină şi nevinovăţie. Era admiraţie. Copiii o priveau la fel ca întotdeauna. Nimic nu se schimbase în ochii lor.

— Am fost foarte bolnavă, minţi şi totuşi nu minţea. Acum mi-e mai bine. A trecut, explică elevilor cu voce fermă, deşi fermitatea din cuvintele ei era asemeni unui pospai de gheaţă închegat deasupra apelor şi care se crapă la cea mai mică atingere. Acum hai să vorbim despre subiectul propus la dirigenţie. Să vă aud!

Mergea spre casă şi era convinsă că totul a trecut aşa cum le spusese elevilor. Respira adânc, făcea paşi rari şi se bucura de blândeţea soarelui ce îi pătrundea prin haine până la piele. O briză uşoară, o joacă a vântului, a scuturat de prin pruni, vişini şi cireşi – ei înfloriseră primii şi floarea lor murea prima – o ploaie bogată de petale albe. Ningea în soare blând şi cald cu petale şi ea a întins mâna să prindă în palmă fulgii uşori furaţi de vânt din hlamida copacilor. Cu o petală în palmă – atât a reuşit să prindă – a privit spre merii şi perii ce de-abia acum îşi deschideau florile albe-roze. Îşi simţea inima plină de flori şi liniştită. În aer era miros de liliac.

...Mi-a trecut. Totul s-a terminat fără să simt durerea cea

mare. A fost o nebunie. Ce bine că mi-a trecut! Acum inima mea se bucură de elevi, de flori, de primăvară. E iar normală. Înnebunise, săraca...

Brusc s-a oprit. Nu mai simţea mirosul liliacului, nu mai vedea petale zburând prin aer şi nici crengile înflorite ce gemeau sub povara de flori. Vedea doar o maşină. Un Chevrolet vişiniu... Venea spre ea chiar pe partea străzii pe care mergea spre casă. Bărbatul de la volan râdea fericit. Lângă el o femeie tânără, frumoasă, sofisticată, după părerea Dariei ce observa totul rapid, vorbea vesel şi gesticula. Bărbatul a văzut-o pe Daria, dar nu a schiţat niciun gest de recunoaştere. Maşina a trecut.

Simţea cum ceva i se rupe în piept. Peste liniştea ce o simţise cu o clipă mai devreme venea urlând năprasnic durerea. Era ca un cuţit ce taie, era ca nişte colţi de animal de pradă ce sfâşie hămesiţi. Petalele ce zburau prin aer deveniseră sufocante şi grele. Nu mai putea respira. Nu mai putea păşi. A întins mâna spre un tei de pe trotuar ca să se sprijine puţin. Încerca să respire adânc, dar aerul intra greu în plămânii, ce păreau striviţi, prin gâtul strâns de o gheară. În ochii ce îl văzuseră trecând pe lângă ea nepăsător, râzând şi cu o altă femeie, simţea că are mărunte cioburi de sticlă. Nu ştia că simte pentru prima

dată în viaţă gelozia. Nu o mai simţise niciodată în viaţa ei. Atunci, demult, cu Vespasian a simţit doar furie.

Nu îşi amintea cum a reuşit să ajungă până acasă. S-a târât ca o râmă?! A reuşit să facă totuşi paşi?! Habar nu avea. Picioarele s-au mişcat ca două beţe netrebnice şi mersul i-a fost nesigur, de om beat. Parcă era un bolnav de Parkinson. S-a sprijinit de poartă şi a respirat adânc. Nu avea putere să o deschidă. Ca să tragă zăvorul s-a chinuit de parcă trebuia să ţină pământul ca Hercule. A trecut dincolo de poartă. De pe stratul de flori râdeau spre ea şi se clătinau alintându-se în vânt tufele de nu-mă-uita. Câteva petale albastre se scuturaseră pe pământ. Florile i-au amplificat durerea. Nu putea suporta să le privească. A închis ochii, dar în creier, dincolo de ochi, era Geremiah. Zâmbea. Vorbea. Era cu femeia din maşină. Îi vedea aievea. El o lua în braţe pe femeia din maşină şi o rotea ca pe un copil aşa cum făcuse şi cu Daria. Îl auzea şoptindu-i la ureche: *Dulce per me...*

A deschis ochii. Îi venea să vomite. Stomacul i se zbătea cuprins de spasme nervoase. A alungat imaginea lui din creier. A gemut de durere. A transpirat brusc. Nu putea plânge. Privirea i-a căzut pe florile de nu-mă-uita. Râdeau de ea. S-a repezit la ele. Le-a smuls din pământ. Nu era

destul. Încă râdeau. Le-a rupt bucăţele mărunte. Le-a făcut una cu pământul. Degetele ei ca nişte gheare au frământat mult pământul amestecat cu flori până când nu a mai văzut nicio petală albastră. Gesturile îi erau repezite, febrile, sălbatice. Trupul îi era rigid şi în el clocotea o furie nebună amestecată cu durere. Simţea adânc în ea urcând lava unui vulcan. A alergat în casă. A trântit în mijlocul bucătăriei toate farfuriile, cănile şi vasele de sticlă ce i-au căzut sub priviri. Le izbea cu furie unele peste altele şi se bucura sălbatic când săreau cioburi în jur. Nu a simţit durere când un ciob i-a tăiat braţul şi nu vedea picăturile de sânge ce curgeau. Tot ce îşi dorea era să se elibereze, să iasă din ea monstrul de durere pe care îl ţinuse zile în şir în lanţuri în adâncul ei. A îngenunchiat peste cioburi. Trupul încă îi era rigid şi făcea mişcări convulsive ca la epileptici. Nu putea plânge, deşi voia să plângă ca să se răcorească. A dus la faţă braţele ce îi tremurau nervoase, ca să se ascundă. De cine? De ce?... Habar nu avea. Încerca zadarnic să verse o lacrimă. O singură lacrimă. Îi era sete de lacrimi ca ierbii de ploaie după luni de secetă aspră. Lacrima nu venea. Furia, nebunia şi monstrul din ea nu pleca. A început să trântească cu pumnii şi picioarele în cioburi, căci vedea în fiecare ciob ca într-o oglindă pe

Geremiah şi femeia aceea. Nu simţea durere când se tăia. Ţipa ceva spre icoane, spre cer, dar nici ea nu era conştientă ce spunea. Era ca un fel de strigăt de lebădă lovită în aripi. Striga ceva şi spre bunica. O chema să îi vină în ajutor.

La uşă era cineva, dar ea nu auzea nimic. Scâncea ca un copil când nişte braţe au ridicat-o dintre cioburi. Ca de pe altă lume, auzea o voce ce o liniştea. Nebună, bolnavă, năucă se lăsa moale în braţele omului ce îi tortura sufletul.

— Calmate. Calmate, Daria. Io ştie că te suferi. No vrut niciodat făcut per te mal. No se iubesc aşa con te.

Ea doar scâncea şi îl lăsa să o legene. Încet se liniştea. A dus-o în baie şi i-a spălat mâinile şi faţa.

— Lovit la te. Vai, dulce per me Daria, vorbea el privindu-i rănile de pe mâini.

— Cine era femeia din maşină? reuşi să întrebe cu o voce străină şi ei şi lui. Părea că vorbeşte cineva din fundul pământului.

— Est contabila mia. Am lăsat la fabrica şi venit la te. Ştiut te suferi. No trebuie suferi. No se iubesc aşa. Nicio femeie no iubesc con te.

— Dar cum se iubeşte? întrebă ea în timp ce el o ducea în pat.

— No cu suflet. No aşa. Doar trup. Întâlnit, fu... – începu cuvântul apoi se opri şi continuă altfel – *făcut sex, apoi uitat. Alt bărbat, alt femei. Mers mai depart. Io iubesc tot femei. No pot iubi una unic.*

Daria a început să i se zbată în braţe. Vorbele lui o dureau.

— Nu există iubire? Nu există nimic? întrebă apoi îşi ascunse capul la gâtul lui.

— No, draga Daria. Exist fi... şi atât. Restul est poveste, îi vorbea el ferm şi la fel de ferm o ţinea ca să nu se poată zbate. A ţinut-o aşa până când a simţit-o moale. Era extenuată fizic şi obosită psihic. Încă nu era conştientă că a făcut o criză de isterie şi că acum venea moleşeala de după criză.

— Gata. Gata. Dormi. Gata, puiuţ. Trecut tot. Io no vrut suferi te.

A adormit în braţele lui. El a culcat-o pe pernă şi a învelit-o ca pe un copil. A privit-o câteva clipe şi şi-a şters o lacrimă.

— Mi est drag. No vrut te suferi.

A plecat spre uşă, dar ea a deschis ochii şi a început să plângă după el. S-a întors repede lângă ea. În ochii lui era grijă şi căldură.

— Dormi. Io plec la fabrica. Venit poco liniştesc te. Am multo munca. Dormi. Seara vin aici.

— Sigur vii?

— *Siguro,* i-a răspuns el.

A dormit până seara. Adânc. Fără vise. Somn de piatră. S-a trezit odihnită şi liniştită. Tot ce se întâmplase era în spatele ei ca o bahnă stătută şi puturoasă spre care nu voia să privească. Privea doar înainte. Ce era înainte?! Raiul. Venea seara. Geremiah i-a promis că va veni seara la ea şi doar atât mai ştia. A strâns toate cioburile şi le-a dus la gunoi. A şters petele de sânge. A băut multe lichide. De mâncare nu s-a atins. Nu putea mânca. Şi-a pansat tăieturile de la mâini. Două din ele arătau urât şi erau adânci. Restul – multe şi mărunte – erau superficiale. Privindu-şi rănile se gândea vrând-nevrând la tot ce se întâmplase şi încerca să înţeleagă ceva.

...Se pare că am făcut o criză de isterie. Şi totuşi nu se poate! Eu sunt calmă. Eu sunt echilibrată. Eu nu sunt isterică.

Mâinile lovite şi acoperite de pansamente, acolo unde rănile erau mai mari, ţipau spre ea cu totul altceva: Ţi-ai pierdut calmul. *Nu eşti echilibrată. Eşti isterică.*

Ce Dumnezeu se întâmplă cu mine?! se întrebă. Parcă

aş fi un personaj cu comportament patologic din cărţile lui Vespasian. Şi Geremiah ar fi un personaj perfect pentru cărţile lui. Se potriveşte de minune cu arta postmodernă în care credea Vespasian.

Din gânduri a scos-o Geremiah. Când l-a văzut a uitat tot ce gândise. Îi vedea doar ochii albaştri şi era destul. Cu ei începea universul ei şi cu ei se termina.

— *Io adus pizza, Daria, şi unu cadou per te.*

— Mulţumesc, i-a răspuns ieşindu-i în întâmpinare. I-a luat cutia cu pizza din mână şi a pus-o pe masă.

— *Est bine?* întrebă el cu îngrijorare în glas.

— Da, sunt bine, i-a răspuns ea căutând prin dulap vreo farfurie-două ce au scăpat de măcel. A găsit câteva rămase de la bunica, care nu fuseseră folosite de mult şi a pus două pe masă.

Au mâncat în tăcere. Ea era mulţumită că îl are alături şi ciugulea câte un pic din bucata de pizza din farfurie. El mânca cu poftă. Era obosit şi flămând.

— Ce ai făcut azi?

— *Munca.*

L-a lăsat să mănânce, căci vedea că nu are chef de vorbă.

— *Ti fa mal*? o întrebă şi făcu semn cu mâna să lase

farfuriile. Ea deja se ridicase să le strângă. S-a ridicat el şi a luat farfuriile. Le-a pus în chiuvetă şi în timp ce le spăla întrebă iar, folosind alte cuvinte: *Te doare mano?*

— Nu, răspunse, apoi adăugă: Puţin.

Geremiah a venit la ea şi i-a luat mâinile. I le sărută pe rând.

— No vrut suferi te. Vrut fericit... şi atât. Înţeles?... Oftă privindu-i ochii de cerşetoare de iubire şi adăugă: *Mi sperie cum est. Est special. Est multo altfel decât tot femei la România. Suntem distincta*... – se gândi un pic şi găsi un termen mai potrivit în limba română pentru ceea ce voia să spună – *... multo diferiţi. Nos venit din lumi paralele. Te absolut! Io... Io... sunt altfel.*

— Geremiah, să-ţi spun ceva ce am scris cu câteva zile în urmă. Era seara. Priveam cerul cu stele, luna şi mă gândeam la noi...

Sufletul meu: un mormânt de vise pe care cresc nuferi.

Nu am ştiut că e păcat sau o vină să crezi, dar eu am crezut şi a fost păcat.

Am crezut că vii când spui că vii, Am crezut că suni când spui că suni.

Am crezut când ai spus: Sunt îndrăgostit de sufletul tău...

Rămâi cum eşti, rămân cum sunt. Tu – un continent. Eu – un continent. Şi din când în când să zboare păsări din continentul meu în continentul tău...

În ce o să mai cred când va muri iubirea?

El i-a ascultat poezia; tăcea, îngândurat şi trist. Ceva îl durea. Ţinându-i strâns mâinile, îi vorbi:

— *No întâlnit niciodat femei romantic com te. Io ştiut come est te de prima dat, atunci, demult, iarna.*

— Îţi aminteşti?

— *No mi uitat. Amintit tot. Ochi te. Buzele. Faţa. Trup. Est frumosa. Pari multo tânăra.*

— Mulţumesc, îi răspunse ascunzându-şi capul la gâtul lui. Era fericită.

— *Vrut iubesc atunci. Multo... Multo... Ştiut atunci că vine una zi per te şi io făcut dragoste!*

Daria, cu nasul ascuns la gâtul lui, nu mai ştia ce să spună şi nici nu avea nevoie de cuvinte.

— *Adus un cadou per te,* îşi aminti Geremiah şi plecă în hol să aducă cadoul.

Ea, aşteptându-l, se gândea la flori. Deja visa cum el i le va dărui. El însă i-a pus în braţe o sacoşă şi ea o privea nelămurită.

— *Per te,* şopti el.

A deschis-o şi a privit în ea. Îi trebuiră câteva momente să înţeleagă ce e în ea şi să audă ce spune el.

— Est de la fabrica mia. Io lucrează una multo mare casa de moda din Italia. Produs me se vinde tot Europa.

Da, Daria a înţeles ce e în pungă: chiloţi şi Sutiene. Din dantelă scumpă şi în culori vii. Probabil erau şi alte articole de lenjerie intimă. Cu două degete a tras din sacoşă un chilot minuscul din dantelă roz.

— Tot femei la România cerut asta de la me. Vreau îmbrăcat aşa seara acum.

Obrajii Dariei au luat foc.

— Nu îi vreau. Am bani să îmi cumpăr chiloţi. Crede-mă.

Geremiah o privea prostit. Cum să nu vrea Daria lenjerie italiană cusută în fabrica lui şi exportată în întreaga Europă?! Era prima femeie din România ce nu se bucura că primeşte un astfel de cadou de la el. Toate femeile cu care intrase în contact primeau cu încântare produse din fabrica lui.

— Te iubesc fără să-mi dai chiloţi şi te iubesc şi mult, prostuţule. Mai mult decât poţi tu visa că se poate iubi.

— No înţeleg. Tot femei vrut. Multe cerut de la me, explică el.

— Eu nu vreau, spuse ferm şi puse chilotul roz în pungă,

apoi o strânse şi o aruncă lângă uşă.

Dialogul lâncezea. El a plecat spre uşă să se încalţe. Nu mai avea rost să rămână.

— Vreau să rămâi, scânci ea nesuportând să îl vadă ieşind pe uşă.

— *No est supărat pe me?*

— Nu. Atâta doar că nu vreau să-mi dai chiloţi pentru că te iubesc... Tu chiar nu ştii că pe pământ sunt flori pentru femei?

El a zburat spre ea râzând în hohote. O ţinea strâns şi o săruta pe păr.

— *Est dulce. Dulce tot. Special. Multo special.*

Hainele alunecau singure de pe ei. Pielea căuta piele să sărute. Buzele alte buze şi degetele mângâiau peste tot. Mai târziu, sătui de hrana zeilor, stăteau în pat şi priveau cerul cu stele. Ea stătea culcată peste el ca şi altă dată. Erau amândoi treji şi încă legaţi ca o singură făptură cum fuseseră cât s-au iubit. El o legăna pe trupul lui mare. Îi spunea puiuţ şi cu o mână îi mângâia părul. Cealaltă mână era pe spatele ei.

— *Io no uit niciodat per te! Niciodat!* îi şopti.

Şoaptele lui s-au oprit. Mâna din păr a devenit rigidă. Cea de pe spate a înţepenit de parcă nu era membru

însufleţit de om, ci vreasc uscat şi sterp de copac. Trupul îi era tot mai rece şi devenea tare. Tare ca piatra.

Nu dorm. Ştiu sigur că nu dorm, scânci Daria paralizată de groază. A ridicat puţin capul de pe pieptul lui în care nu mai auzea inima bătând şi i-a privit chipul. Era monstruos cu pata aceea vineţie-neagră şi cu ochii iar daţi peste cap. Nu părea conştient că ea îl priveşte. Nu dormea – asta era sigur. Era într-un fel de transă. Mâna de pe spate o ţinea ca un cleşte. Nu avea putere să plângă. Groaza îi îngroşa sângele în vene şi îl simţea curgând greu şi vâscos prin trup.

...Cine e el?!... Nu visez. Sigur nu visez, scânci apoi întinse mâna şi atinse pata vineţie de pe obrazul lui. Era rece şi avea tăria unui obiect de metal.

El a deschis ochii brusc. Arăta ca un om trezit din transă. A început să o legene exact aşa cum o făcea înainte. Îi mângâia părul şi îi zicea vorbe de alint: *Dulce mia Daria! Io no uit niciodat per te! Niciodat!*

— Dormeai? întrebă ea, dar el se făcu că nu o aude şi continuă să o legene şi să-i spună vorbe de alint.

— *Vrut lucrezi per me?* întrebă el brusc.

Ea nu răspunse. Era încă şocată. Îl lăsă tot pe el să explice ce vrea.

Voia ca ea să-i scrie în română şi să traducă apoi în italiană textul pentru nişte filme făcute de el în România. Era vorba de scene de viaţă arhaică, explică el. Îi trebuiau pentru o televiziune ce transmitea în nordul Italiei şi sudul Elveţiei.

— Să văd filmele, îi răspunse, apoi îţi spun ce pot face.

Degeaba explica el că e simplu, că sunt scene de viaţă, căci ea rămase hotărâtă: nu promitea până când nu vedea filmele. Nu pentru că avea bănuieli proceda aşa, ci pentru că acesta era felul ei de a fi. Nu promitea niciodată că face ceva decât dacă era sigură că poate face şi după ce promitea se ţinea întotdeauna de cuvânt.

A dus iar mâna la faţa lui şi i-a atins pata de pe obraz. Nu mai avea consistenţă metalică. Nu ştia de ce îi era frică de acea pată. Instinctiv simţea că partea întunecată din Geremiah avea legătură cu ea.

— Tu crezi în Dumnezeu, Geremiah?

El nu a răspuns, ci a râs straniu, metalic. Ea repetă întrebarea. Voia mult ca el să-i răspundă.

— No cred. No exist. Exist doar viaţa asta şi fac mult femei fericit.

Ea îi ignoră tonul glumeţ şi continuă.

— Nu crezi nici în veşnicie?

— No. No exist nimic. Doar viaţa asta. De aceea f... tot femei. Ca să fiu viu. Io avut o sută cincizeci de femei. Te est număr o sută cincizeci.

S-a îndepărtat brusc de bărbatul ce cu câteva clipe mai devreme fusese una cu fiinţa sa şi care îi spusese: *Io no uit niciodat per te! Niciodat!* A întins mâinile şi s-a acoperit cu plapuma. Nu plângea. Nu avea rost. Nici criză de isterie nu făcea. Mai făcuse una mai devreme şi nu mai avea energie pentru alta. A privit pe geam afară. Era noapte adâncă. Luna şi stelele erau ascunse. A auzit picături de ploaie curgând de pe streaşina casei. Privea beată, cu ură, cu neînţeles spre bărbatul de lângă ea. A încercat să spună o rugăciune, dar gura îi era înţepenită.

Nu ştia cum şi când a adormit. A plâns prin somn şi cineva a legănat-o şi a liniştit-o. A visat-o pe bunica. Era îngrijorată pentru Daria. Când s-a trezit era singură în pat. Iar a plecat spre şcoală poruncindu-şi să nu simtă nimic şi să nu se gândească la nimic. Doar aşa putea să dea ochii cu colegii şi cu elevii ei: dacă se minţea că nu se întâmplă nimic cu viaţa ei. Avea bluză cu mânecă lungă în ciuda căldurii, ca să nu se vadă tăieturile de pe braţe. La amiază mergea spre casă ca o gloabă bolnavă şi rahitică. Genunchii i se loveau unul de altul ca doi petroi.

...Parcă aş fi Fefeleaga lui Agârbiceanu, gândi cinic, apoi zâmbi amar. Mai urmează să mân calul spunând: „Dii, Batore, sărace...”

În prag o aştepta căţelul. A lătrat fericit că o vede, iar ea s-a aplecat şi l-a mângâiat pe blăniţă.

...Se întâmplă ceva rău, Pufulache. Ceva întunecat şi rău. Dacă nu găsesc puterea să mă opresc, mă distrug vorbi ea cu căţelul.

Căţelul a mârâit, apoi i-a lins mâinile. A privit-o mult în ochi şi Daria putea jura că animalul simte zbuciumul ei.

Spre seară a sunat telefonul. Era Geremiah. Venea după ea şi o lua la firmă ca să-i arate filmele făcute de el. Ajungea în jumătate de oră.

Să nu mă duc! Să mă opresc! îşi zise, dar se sperie de un asemenea gând. Nu se putea opri.

La fabrică muncitorii erau plecaţi. Geremiah i-a arătat secţia şi făcând asta vorbea cu nemulţumire despre muncitoarele romînce. Nu erau serioase, furau şi erau şi grele de cap. Tot ceea ce se lucra în fabrica lui venea gata croit din Italia. Aici doar se făceau cusăturile de asamblare, apoi marfa finisată era trimisă înapoi la firma italiană.

Pe Daria o durea dispreţul din vorbele lui Geremiah.

— Tot toante! Tot bătut în cap! Strica material! No munca eficient! înainte Paşte tot vorbeşte numai de sărbătoare şi cozonac. No gând la munca!

— De ce nu ai rămas în Italia, dacă nu eşti mulţumit de munca româncelor? întrebă Daria şi în minte avea vag aminte că, undeva, auzise vorbindu-se despre viaţa de calvar a româncelor ce lucrau la patronul italian. Parcă auzise şi că erau plătite prost.

Geremiah zâmbi straniu. Ştia de ce venise în România şi mai ştia şi de ce îi convine să stea aici. El şi partenerii săi italieni au făcut o afacere grozavă când au hotărât, în urmă cu zece ani, să deschidă o filială a firmei în România într-o fostă fabrică de tricotaje ce fusese închisă. Aveau personal calificat şi cu experienţă preluat de la fabrica închisă, ce lucra bine şi ieftin. Cu cât plătea o persoană în Italia, aici plătea exact zece şi le şi exploata la maximum. La cea mai mică nemulţumire trimitea acasă o angajată, căci avea de unde alege şi în felul acesta avea în fabrică nişte angajaţi ce lucrau ca nişte roboţi, de frică să nu îşi piardă venitul ce ducea pâine în casă copiilor. În Italia nu s-ar fi putut purta aşa cu angajaţii. Firma a făcut în felul acesta profituri uriaşe. Marfa lor se vindea în toată Europa la preţuri stabilite în Italia, de firma mamă, doar că

produsul finit se obţinea mult mai ieftin folosind mâna de lucru din România. În plus, naivii de români le-au creat toate facilităţile posibile şi i-au tratat regeşte: erau investitori europeni ce veniseră să ajute la reclădirea economiei româneşti! Deci un fel de Mesia aşteptat! Investitorii aceştia veneau cu temele bine făcute şi ştiau exact ce au de făcut. În cel mai bun caz singura investiţie făcută era că văruiau clădirea pe care o preluau, dar existau şi cazuri – mai multe – când nu mai cheltuiau banii pe var. Doar exploatau la sânge muncitorii ca în câţiva ani să scoată profit bun pe care îl trimiteau acasă în ţara de unde veniseră. Nu au venit să clădească şi nu au venit pentru români. Au venit pentru ei şi pentru că se pricep la afaceri făcute în capitalism şi nu greşeau deloc. Românii greşeau şi se lăsau uşor prostiţi din cauza îndoctrinării în parte, căci auzeau la televizor repetându-se ca pe o rugăciune: investitori europeni, reconstrucţie economică, reformă, din cauza lipsei experienţei de a face afaceri o altă parte şi ultima cauză era corupţia de neimaginat a clasei politice româneşti care, dacă îşi primea partea leului, vindea până şi mamă, tată, cimitire şi cruci de pe morminte.

— Te-am întrebat ceva, Geremiah...

— *Aici est salariu foarte mic, puţin. Munca ieftin. Italia scump,* explică el la conic.

— Deci, e convenabil, totuşi, în România?

Geremiah o studia intens. Părea fragilă. Părea o păpuşă frumuşică. Şi totuşi era cu mult mai mult. Era puternică. Era fermă. Era deşteaptă. Era o româncă cum nu a mai întâlnit şi nici nu credea că există. A zâmbit amintindu-şi cum a aruncat punga dată de el în dar, cum l-a batjocorit când i-a vorbit urât şi cum a fost fermă în pat, în ciuda iubirii, când nu a vrut ceva.

— *Daria, tu iubesc me cu adevărat?* întrebă confuz. Dacă îl iubea trebuia să fie mai docilă, mai ascultătoare, mai supusă. Aşa erau toate româncele care l-au iubit. Lingeau şi pământul pe care el călca dacă le-o cerea.

— Da. Te iubesc. Mă urăsc că te iubesc, i-a răspuns privindu-l în ochi. El i-a luat mâna şi şi-a lipit-o de faţă. Cerşea să o elibereze.

— *Io no înţelege. De ce urăşte că iubeşti me?*

— Pentru că vii din altă lume. Pentru că mi-e teamă că mă schimbi. Pentru că eu vreau totul, tu firimituri. Pentru că eu cred în Dumnezeu şi veşnicie, tu doar în clipe ce trec. Eu sunt o râmă ce visează infinitul. Tu eşti o râmă şi atât.

El a strâns-o tare la piept şi a ridicat-o ca pe un fulg în braţe. Părea că plânge cu capul ascuns la gâtul ei, dar nu plângea. Pe ea o durea trupul de sălbăticia îmbrăţişării lui.

— No trebuie suferi. În lumea mea tot e normal aşa. No suflet! No Dumnezeu! No veşnicie! No iubire! E simplu! Io no pot crede ce no văd, no ating, no prind le mano! E simplu! Vrei mâncare – mănânci! Vrei femei – fu... faci sex! Vrei haine – te îmbraci! E simplu! Voi, românii, complicaţi totul!

— Vrei pipi şi te duci la wc! adăugă cinic Daria cu capul ascuns la gâtul lui.

El nu i-a înţeles cinismul şi a exclamat fericit:

— Vezi că înţelege! E simplu! Satisfaci tot necesităţi! Asta e viaţa! Basta eternitat! Basta Dumnezeu!

Daria îi stătea la piept tristă. Nu ştia ce să spună. Tot Geremiah vorbi.

— Dacă iubeşte per me, de ce nu fac ce vrut io?

Daria s-a îndepărtat de el. Îl privea cu furie. A căutat prin creier cuvinte pe care el să le înţeleagă.

— Eram foarte tânără când am înţeles că iubirea nu trebuie să mă transforme în sclava unui bărbat sau în preş pe care îşi şterge el picioarele. Iubirea nu trebuie să strivească, să mutileze, să modifice sufletul! Iubirea te

lasă aşa cum eşti, te acceptă, te înalţă!

El se întristă. Nu înţelegea tot ce spunea ea şi ce înţelegea îl durea.

— Nu eşti vinovat, Geremiah. Nu poţi fi vinovat că în lumea ta normalitatea e altfel. Nici eu nu sunt vinovată. După un moment lung de tăcere ea hotărî: Să mergem să vedem filmele.

— Mers în birou la me.

Timp de o jumătate de oră a privit scene desprinse din lumea a treia. Copii necăjiţi pe străzi. Handicapaţi cerşind. O căruţă trasă de un măgăruş pe stradă printre maşini. Oameni pe câmp muncind arhaic, unii cu pompa în spate – ca un melc cu cochilia – stropeau cu chimicale contra dăunătorilor. Bordeie dărăpănate. O şatră în care printre grămezi de fier vechi, maşini uzate şi alte gunoaie stăteau la un loc cu câini costelivi copii în pielea goală. Un copil mânca o bucată de pâine. A scăpat-o jos. A furat pâinea un câine hămesit şi scheletic şi copilul a început să urle. Un băieţel ceva mai măricel a dat cu o piatră în câine şi acesta a fugit scăpând pâinea din gură. Copilul s-a oprit din plâns şi s-a repezit la bucata de pâine căzută din gura câinelui. A luat-o şi a început să o mănânce iar cu poftă. Cel ce filma i-a adus chipul în prim-plan şi se vedea clar

ochii puri şi plânşi, faţa murdară, mucii ce îi curgeau din nas peste pâinea murdară de noroi şi mozolită de câine. Aşa se termina filmul.

Daria simţea furie, durere şi dezgust. Îi venea să plângă.

— Ce zici? o întrebă Geremiah ce privise filmul de undeva din spatele ei. Întrebând a rotit scaunul ca ea să fie cu faţa la el.

Ea nu îşi găsea cuvintele. Gândi amar: *Am crezut că tu îţi baţi joc doar de femei, dar văd că vrei să face asta şi României întregi.*

— Mi scrie text?

— Niciodată! Eu nu scriu textul la un astfel de film despre ţara mea!

— Ţarate!?... Care ţara?!... No fiprostuţă. Plăteşte bine! vorbi el ferm.

— Nu scriu textul la mizeria asta! Asta nu e România mea! Cui vrei să vinzi filmul ăsta? ţipă ea. Caută pe altcineva să îţi scrie textul.

— Plăteşte multo. No vrut bani?

Daria făcu cu mâna un gest de lehamite. Nu avea ce discuta. S-a ridicat de pe scaun să plece. El a prins-o de mână.

— Stai, Daria! Io no înţelege ce supărat te. Filmul e

realitat. Io filmat. Io văzut asta. No e minciuna.

— Te-am primit în casa noastră. Te-am pus la masă. Te-am omenit ca pe un oaspete... şi tu... tu ai căutat colţurile cu praf, gunoiul de sub preş, vorbi Daria tristă.

— Est adevăr! Est aşa cum filmat io! Per che doare per te adevărul?

— Pentru că e ţara mea. Pentru că sunt româncă. Pentru că ţara trebuie să te doară altfel nu eşti român. Pentru că ai filmat tendenţios, dintr-un singur unghi, o singură variantă! ţipă Daria.

— Aşa est România.

— România, mea nu e aşa! Acum vreau să plec.

— Arata la mine Romania te! Arata la mine altceva decât prostituate, sărăcie, mizerie. Demonstrat per me că exist alt Românie! No exist! No poţi arătat!

Daria şi-a ascuns faţa în mâini. Se gândea la Eminescu, la Brâncuşi, la Enescu, la Ciprian Porumbescu. Cum să-i arăt străinului acesta ţara mea din suflet?! Şi-a amintit că a văzut cu câteva zile în urmă un film istoric produs de BBC şi coloana sonoră a filmului era muzica şi vocea lui Grigore Leşe. I-a venit o idee. Ştia cum să îi arate sufletul României. Orgoliul ei de româncă, sângele bunicii ce mai trăia încă în ea îi cereau cu disperare să-i dea o lecţie

străinului venit aici ca în vestul sălbatic.

— Ai internet? Lasă-mă să caut ceva pe calculator. Îţi voi arăta sufletul României! Să taci şi să priveşti! vorbi ea furioasă şi el îşi stăpâni râsul. Îl distra, aerul de profesoară dură al Dariei, dar şi mai tare îl distra gândul că va râde de ea cu poftă după ce îşi va termina demonstraţia. Nu avea ce arăta.

Ea căuta ceva pe internet. Spera să găsească melodia ce fusese coloana sonoră a filmului istoric despre viaţa Mariei Stuart a Scoţiei cu destin tragic.

O muzică ca un val ce creşte în intensitate uşor şi apoi umple totul a şters zâmbetul lăţit de pe faţa lui Geremiah.

— Ce est asta? Io no auzit la România decât manele aşa... Geremiah îşi însoţi cuvintele de o mişcare din şolduri specifică dansului pe muzica manelelor. Era obscen un asemenea gest tocmai când Grigore Leşe – un dumnezeu al horitului şi al cântului de demult al dacilor – îşi începea cântecul: „Nu gândească tăt omu’ / Ca trăi cât pământul”... Când melodia s-a terminat, Geremiah avea lacrimi pe faţă. Nu putea vorbi. Daria i-a aruncat o singură privire şi a trecut brusc la altă melodie, nedându-i timp să-şi revină.

Încă o treaptă, signore Geremiah, spre descoperirea

sufletului poporului meu! îşi spuse când Grigore Leşe a început să cânte: „Când îmi vine dor de ducă”... îngâna şi ea melodia. Îi ştia toate cuvintele. Plângea cântând inima din ea, căci simţea ceea ce simţise toţi înaintaşii ei când şi-au pus sufletul într-un cântec. De când îl iubea pe Geremiah trăia pe viu, nebun, nesfârşit dorul de ducă din cântec.

La sfârşitul melodiei ea nu mai era trup; carnea ei uitase că e carne. Urcase în altă sferă. Atinsese alte culmi. Spera că urcase puţin – măcar puţin: cât o lacrimă mai mare – spre stele şi veşnicie şi bărbatul din spatele ei. Fără a-l privi i-a pus un alt cântec albastru-sublim: „Nu-i lumină nicăirf...

A ales special aceste melodii pe care le folosise la ore de română în lecţii despre folclor. Ştia – în ciuda aparentei dezlânări şi rătăciri a tinerilor – că aceste melodii ajungeau la sufletul lor, îi răscolea, îi tulbura. Nu mult, doar o clipă, apoi redeveneau zăluzi. Dar Daria era mulţumită cu atât. Considera că a sădit nişte seminţe şi că şi-a făcut munca de dascăl. Mai ştia că seminţele nu încolţesc instantaneu şi nici toate. Le trebuie timp şi condiţii prielnice pentru încolţire. Acum a sădit aceleaşi seminţe şi în Geremiah, dar cu el era greu. Nu era român, nu simţea nimic pentru

acest pământ şi nici suflet nu mai avea în el, nu credea în Dumnezeu şi eternitate, deci cum să înţeleagă muzica ce te duce încă de pământean în veşnicie şi te face să pipăi cu sufletul măreţia Creatorului?! Ar fi fost un adevărat miracol ca aceste seminţe de suflet românesc să se înfigă în inima lui ca într-un sol rodnic. A venit aici să facă avere şi eu, proasta, vreau să îl învăţ veşnicia... Oare e prea mult pentru el dacă îl pun să mai asculte ceva?! se întrebă. E ceva sublim. Îi plăcea mult bunicii. Eu am folosit melodia la lecţii de dirigenţie despre patriotism. Brusc a hotărât că îl va mai chinui pe Geremiah câteva minute obligându-l să asculte şi „Acolo este ţara mea” de Tudor Gheorghe. Cântecul era însoţit de imagini mirifice din România. S-a ferit din faţa ecranului ca să-l lase pe bărbat să vadă clar imaginile.

— *Ce est muzica asta?! De unde sunt imaginile?!* întrebă Geremiah. Fără a-i privi faţa Daria îi simţea emoţia şi tulburarea. *Io no auzit niciodat...*

Daria s-a întors spre el cu degetul la buze făcându-i semn să tacă. Au ascultat în tăcere până la capăt apoi a vorbit tot Daria.

— Grigore Leşe cântă aşa cum cântau dacii. El a coborât cel mai adânc pe firul rădăcinilor pentru a descoperi

sufletul neamului meu prin cântec. Tudor Gheorghe e mai vast şi mai complex şi are o gamă mai mare de manifestare. Cu asta trebuie să intrăm în Europa şi în lume. Cu specificul nostru naţional. Nu ca cerşetori, nu ca sclavi, nu ca pierduţii sorţii! Le spun asta mereu elevilor mei...

— *Spui aşa per che no cunoscut deloc lumea. Te no văzut nimic. No fost niciodat în alt loc. Să vezi tot lume. Apoi no mai vorbesc aşa,* o întrerupse Geremiah.

— Am văzut lumea. Am fost în SUA, unde am doi fraţi, unul la Microsoft şi celălalt la NASA. Nu am putut rămâne acolo. Îmi murea sufletul. Îmi era dor de casă. Zgârie-norii mă striveau. Am văzut şi câteva ţări dezvoltate europene, dar am ales să mă întorc acasă. Eu am ales asta!

— *„Acolo mor, acolo trăiesc”* repetă Geremiah un vers din cântecul lui Tudor Gheorghe aşa cum l-a putut reţine el şi înţelege şi Daria i-a zâmbit cald. Bărbatul o privea cu alţi ochi. *Mai vreau ascult o dată tot!*

Melodiile au curs iar peste ei, ca un botez cu nemurire. Dorul, lacrimile, trecutul, înălţarea, credinţa, străbunii – totul se îngrămădea să iasă la lumină prin cânt.

— No *ştiu ce zic! No ştiut nimic... No auzit niciodat aşa... Cine est dacii care cântă aşa?*

— Sunt străbunii noştri, ai românilor. Ei nu mai trăiesc decât în cântec, în port, în meşteşuguri, în tradiţii...

— *No înţeles! Morto tot?*

— Of, e greu cu tine! Nu înţelegi nimic.

— *Explica me forte încet! Io ascult...*

Daria a povestit minute în şir despre daci şi despre credinţele lor, despre războaiele cu imperiul Roman, despre Burebista şi Decebal, despre jefuirea Daciei după cucerirea romană, despre formarea poporului român – despre care ea personal credea că nu s-a format din contopirea şi convieţuirea vechiului şi miraculosului popor dac cu cel roman, ci din continuitatea poporului dac – şi şi-a încheiat povestirea cu legenda Dochiei.

...Există o legendă minunată despre fata lui Decebal – Dochia. Se zice că fata aceasta era foarte frumoasă. După ocupaţia romană de ea s-a îndrăgostit împăratul Traian. Ca să scape de el, fata a fugit în Nord în teritoriile dacilor liberi pe muntele sacru Ceahlău. Este ajunsă din urmă de Traian. Fata, cu ochii spre cer, cu fruntea semeaţă ridicată în sus – pe atunci oamenii nu se rugau niciodată îngenunchind – se roagă lui Zamolxis: *Mărite Zamolxis, prefă-mă în piatră, dacă nu mă poţi lua în cer, dar nu mă lăsa să cad în mâna ucigaşului tatălui meu, a cotropitorului*

ţării mele, a celui care a ars Sarmizegetusa! în ochi avea lacrimi. I-a închis strâns ca să nu o vadă Zeul că plânge. Se gândea la tatăl ei, la Decebal. Auzea ţipând victorioşi pe soldaţii ce fugeau spre ea. A încercat să deschidă iar ochii, dar nu putea. Se întăriseră pleoapele pe ei ca nişte obloane. Braţele le simţea grele. Picioarele nu şi le putea mişca să fugă, se lipise de stâncă. Piatra îi cuprindea şi creierul în clipa când Traian a ajuns la ea. Devenise stâncă... Până şi lacrimile din ochi i-au devenit fărâme de piatră... a povestit Daria emoţionată, cu suflet, cu ardoare, aşa cum o făcea la ore cu elevii săi.

— No est adevărat! E poveste. Io no auzit nimic. Com no vrea pe împărat? Era proastă?

— Legenda Dochiei e legendă, din ea există în realitate doar stânca de pe Ceahlău ce îi poartă numele. Restul e istorie adevărată. Îţi arăt cărţi de istorie. Vestigiile Romei antice au fost făcute cu aur şi sclavi din Dacia. Columna lui Traian e povestea în piatră a cuceririi ţării mele. Nu o spun ca un reproş. Toate astea s-au întâmplat în urmă cu două mii de ani. Dar e adevărul istoric.

— No cred! No e posibile... No avut voi atât aur pentru Roma mia. Sono multo săraci!

— Ba da. De ce crezi că a ridicat Traian o columnă şi un

forum la Roma numai în cinstea cuceririi Daciei?

— *No ştie.*

— De ce nu a ridicat asemenea construcţii pentru nicio altă ţară cucerită?... Pentru că Dacia era foarte importantă pentru Imperiul Roman. Caută în cărţi de istorie şi vei afla adevărul.

— *Nimeni no vorbesc com te despre România! Tot femei...*

— Taci, Geremiah! Nu vreau să ştiu ce îţi spuneau despre România alte femei. Ţi-am arătat o părticică din sufletul poporului meu ca să înţelegi de ce nu pot să scriu textul pentru filmul tău. Acum e noapte şi vreau să merg acasă. E târziu.

— *Mergem. Aşa est şi la ore cu elevi? Aşa vorbeşte con ei?*

— Da.

— *De asta te admiră multe.*

Daria se abţinu să întrebe de unde ştie că o admiră elevii. La uşă a luat-o în braţe şi o ţinea strâns la piept.

— *Io no cunoscut niciodat una femei com te, Daria. Est multe special.*

— Mulţumesc, i-a şoptit lângă ureche. Nu sunt specială. Sunt doar naturală, cu suflet, româncă. Mă consider

normală. Şi până la a te întâlni pe tine nu m-am lăsat niciodată uşor purtată de vânt, termină ea întristându-se.

El o ţinea strâns. Încă nu voia să-i dea drumul.

— *io sono un roman vechio care venit să cucereşte o femeie dacă! Te est femeia mea dacă!* i-a spus râzând.

— Cum să mă cucereşti?!... Mă distrugi. Eu îţi vorbesc de suflet şi veşnicie şi le simt, tu ai doar trupul şi clipa aceasta. Eu vreau iubire, tu... altceva. Eu trăiesc dor şi tu îmi aduci... chiloţi.

Geremiah i-a dat drumul din braţe. Era trist.

— *Ce est dorul? No înţeleg.*

— Dacă nu îl simţi cu inima, eu în cuvinte nu pot să-l explic. S-ar termina cuvintele, s-ar termina timpul şi eu tot nu aş putea defini dorul.

— *Cauta cuvinte pentru dor, dulce per me Daria!* se rugă Geremiah.

— De-a lungul istoriei, când poporul meu a vrut să plângă pentru că nu a avut ochi să verse lacrimi, a născut dorul. Dorul e plânsul neamului meu. Eu – plâng, râd, te visez, am somnul chinuit, te caut lângă mine şi când nu eşti. Aşa e dorul meu.

— *Io n-o vreau te suferi din cauza la me. Io când simt aşa am multe necesita avut una femei. Mi culc cu ea şi*

trecut.

Primul impuls al Dariei a fost să spună: *Du-te la dracu'!* dar s-a oprit. Ironică, acră, plictisită a şoptit totuşi către el:

— Ai înţeles ce e dorul perfect! Bravo!

Geremiah i-a înţeles ironia din voce. A plecat capul.

Mergem. Mangeare. Apoi duc acasă la te.

În maşină, în drum spre restaurant, tăcerea era apăsătoare. Şi în local aşteptau tăcuţi să li se aducă mâncarea.

— Te-a tulburat muzica? Te-a întristat lecţia de istorie?

— Da. Multo.

— Mai vrei să-ţi spun o întâmplare din istorie care îmi place mult? Nu e legendă. E adevăr istoric.

Geremiah tăcea. Nu ştia ce să spună.

— Bine. Spun până aduce mangeare. Est una bună ambasadore pentru poporte! Dar şi singura. Io cunoscut romântce che făcut orice per bano. No exist multe romântce.com te...

Daria iar zâmbea cald. Vorbele lui au fost ca un balsam pentru inima ei.

...Prin anul 291 î.e.n. Regele Lisimah din Tracia balcanică – la sud de România de azi – a trecut Dunărea şi a venit peste Dacia. Lisimah nu era vreun mărunt

conducător de trib de-abia născut, ci a fost prietenul din copilărie al lui Alexandru Macedon şi unul din cei mai buni generali ai armatei acestuia, care a participat la toate glorioasele campanii din Asia. A devenit rege în Tracia balcanică după moartea lui Alexandru şi după fărâmiţarea teritoriilor cucerite de el.

Deci a pătruns în Dacia mea. Aici era rege Dromichete. Se spune despre el că era înţelept şi viteaz, dar întâmplarea pe care ţi-o povestesc îi scoate în evidenţă cel mai mult înţelepciunea politică, generozitatea şi diplomaţia sa.

Lisimah – învăţat cu cuceriri rapide în Asia – voia ca şi aici să obţină o victorie fulger, aşa că înainta cu viteză prin întinsa Câmpie Bărăgan. Tactica geţilor lui Dromichete era să îi atragă în capcane, să îi hărţuiască, să îi obosească şi ei să se retragă mereu. Adversarul chinuit de mărşăluit prin întinderi mari de stepă era flămând şi însetat. Nu mai visa victoria fulger nici măcar cel mai dârz soldat. Voia doar apă şi mâncare şi nu înţelegeau ce caută în pustiul acesta sterp şi duşmănos. Intraseră adânc în trupul ţării, erau tare departe de casă, erau frânţi de oboseală, însetaţi, flămânzi şi deznădăjduiţi că nu au întâlnit încă niciun dac, când s-au trezit înconjuraţi din toate părţile de

oastea lui Dromichete. Nu se puteau retrage, nu puteau lupta şi priveau îngroziţi cerul. Lisimah şi toată oastea sa a depus armele ca să scape de măcel. Imediat după capitulare a cerut o cupă cu apă pe care a băut-o cu nesaţ apoi a exclamat: „Pentru cât de mică plăcere am ajuns rob din rege ce eram!” Captivii au fost duşi în capitala Helis, unde întreaga armată a lui Dromichete a cerut moartea invadatorilor. Dar regele, înţelept, nu voia răzbunare şi vărsare de sânge care să ducă la alte războaie şi la şi mai multă vărsare de sânge, ci voia pace, dar şi recăpătarea teritoriilor deja ocupate din dreapta Dunării.

Istoricul Diodor povesteşte că Dromichete a pregătit un ospăţ de împăcare pentru care a pregătit două mese întinse. O masă era sărăcăcioasă. Cealaltă era luxoasă: cu mâncăruri bogate, cu vase din aur şi argint, cu pocale de aur. La masa sărăcăcioasă s-au aşezat gazdele, la masa bogată au fost poftiţi prizonierii şi, şi unii şi alţii, au început să mănânce cu poftă. Pofta mai mare era totuşi a captivilor. Regele Dromichete a întins paharul său din corn de vită spre paharul de aur a lui Lisimah şi blând a întrebat: *Care masă este mai bogată?* Cel întrebat nu a stat nicio clipă pe gânduri şi a răspuns: A *mea!* Râzând blând-amar-ironic Dromichete i-a replicat: *Atunci de ce ai*

lăsat acasă la tine un trai atât de plăcut şi de strălucit şi te-ai apucat să vii la nişte barbari cu viaţa aspră, într-o ţară fără roade îngrijite, bătută iarna de geruri şi de Crivăţ, unde nicio oaste străină nu poate scăpa teafără?

Mai departe, spune istoria, a urmat o pace trainică între cei doi regi întărită prin căsătoria copiilor celor doi...

Povestea Dariei s-a încheiat. Geremiah o privea tăcut şi îngândurat. Tot ea a rupt tăcerea.

— De câte ori vorbeşti de rău ţara mea, muncitoarele romînce, îmi vine să te întreb la fel ca Dromichete: Ce cauţi într-o ţară atât de săracă, dacă în ţara ta ai bogăţie şi de toate?!

Geremiah a început să râdă, dar râdea mânzeşte. Nu îi pria ce i-a spus Daria, chiar dacă nu arăta.

Momentul de stânjeneală a fost risipit de chelneriţa ce le-a adus mâncarea.

— Atno una ideea. Făcut alt film. Te alegi. Dau camera de filmat. Film România ta, Daria!

— Eu nu ştiu să o folosesc.

— Te învaţă io. No dificile. Vrei?

Daria a început să mănânce şi nu se grăbea să răspundă. Nu ştia dacă este în stare să ducă la capăt un asemenea proiect.

— *Te alegi! Io no hotărât nimic! Vreau film România ta!*

— Lasă-mi timp de gândire, Geremiah. E ceva nou pentru mine. Nu ştiu ce să filmez. Poate găsesc ceva interesant şi vei filma tot tu.

— *Scene vechio...*

— Mizerabile, cu prostituate, cu sărăcie! ţipă Daria.

— *No! No! No! Vechio corn e muzica! Ceva arhaic... tradiţie... înţeles?*

— Cred că ştiu ce vrei. Lasă-mi totuşi timp de gândire. Nu sunt omul care să promită şi să nu facă, de aceea nu promit uşor.

— *Bine, femei mia dacă,* glumi el.

— Nu îmi spune aşa! ţipă ea.

El luă o gură de vin. O privea cu ochi mari, stranii, în care era amestecat frigul gheţii şi dogoarea focului, ce o disecau.

— *Te per me est România!* exclamă el ferm. *Dacă plec mă gândeşte la te ca la România.*

— Nu spune prostii. Sunt o prăpădită de femeie ce a ratat totul în viaţă.

— *Per me est una mica parte din suflet România!* a repetat el cu convingere, a întins mâna şi i-a prins degetele strâns. *Una prinţesa Dochia a timpul modern.*

— Mulţumesc. E cel mai frumos lucru pe care l-am auzit despre mine, dar nu îl merit. Eu nu am putut fugi de tine...

Iar a început să cânte Nino Rosso la trompetă – se pare că era melodia preferată a localului – şi cei doi şi-au strâns mai tare mâinile. Au şoptit, sărutându-se din priviri, odată cu artistul:

— Buonanotte, amore.

Ti vedro nei miei sogni.

Buonanotte, a te che sei lontana...

Au plecat spre casă mai prieteni ca niciodată. Au murit între ei toate deosebirile. A rămas doar privirea ei ce cerşea, privirea lui ce ardea, trupul ei ca o sete, trupul lui ca o apă şi iubirea, ce îi împlinea, infinită, necuprinsă. Ea i-a plâns în braţe de fericire şi el a legănat-o. I-a cerşit să nu plece, să nu o părăsească niciodată, căci fără iubirea lui nu ar putea trăi, dar el nu i-a răspuns nimic când ea cerşea, doar a ţinut-o strâns, i-a mângâiat părul şi i-a spus „puiuţ”.

A simţit că iar îi devine trupul rigid, dar a fost doar o părere de-a ei. Era atât de obosită, că a adormit fără să-l mai observe.

Dimineaţa, el nu era în pat. Plecase. Era fericită. Visa şi credea visând că iubirea poate şterge toate deosebirile de trăire şi de concepţii dintre ei. A plecat spre liceu euforică.

Visa, mergea plutind de parcă ar fi fost făcută din pală de vânt împletit cu abur de lumină, avea primăvara de afară şi în inimă şi îi venea să cânte pe stradă. *Buonanotte, amore, / Ti vedro nei miei sogni...* îngână apoi îşi scutură capul ca să alunge din el versurile şi melodia.

La ore a fost veselă. A glumit şi a vorbit cu copii la fel ca altă dată. La sfârşitul orelor l-a văzut pe psiholog la ieşirea din clădire. L-a strigat.

— Aşteptaţi-mă o clipă, vă rog! Las catalogul şi vin şi eu. Vreau să vorbim ceva, îi spuse din pragul cancelariei.

Acesta a ridicat o sprânceană a mirare, apoi i-a zâmbit. Aşteptând-o gândea: *E ceva în neregulă cu Daria. Sunt zile când tristeţea ei aproape că ţipă. Emană durere. Pare împietrită în teamă şi disperare. Astăzi e veselă. E euforică. Îi fericită... Nu se comportă normal. Daria, pe care o ştiu eu, e echilibrată, e calmă, e ca o apă liniştită şi clară indiferent de furtuni. Se întâmplă ceva cu ea. I-am văzut ochii cerşind ajutor şi ţipând, deşi gura îi era mută. Îi cunosc puţin viaţa. L-am cunoscut şi pe Vespasian Herescu şi ştiu ce fel de om era. Făcuse din Daria sclava perfectă.*

A văzut-o venind spre el. Oare despre ce vrea să vorbim?! Oare va avea curaj să îmi spună ce se întâmplă cu ea?!

— Ştiu că în ultima vreme am fost mai rece cu dumneavoastră. Îmi cer scuze.

El i-a deschis uşa de la ieşire şi a lăsat-o să iasă prima. I-a zâmbit cald.

— Lasă scuzele. Profesia mea este să înţeleg sufletul omenesc.

— Şi l-aţi înţeles? întrebă Daria râzând spre el după ce ieşise afară.

El a închis uşa. A privit cerul. A privit copacii înfloriţi. Lăsa impresia că nu a auzit întrebarea. Daria îi privi tâmplele uşor încărunţite, blândeţea de pe chip şi îşi aminti de perioada când stăteau mult de vorbă despre viaţă, căsnicie, vizita în SUA şi alte ţări europene şi despre dragostea necondiţionată a amândurora pentru România.

— Nu am înţeles sufletul omenesc. E un univers în care mai descopăr în fiecare zi sori, planete, găuri negre, galaxii, spaţii abisale. Nu îmi doresc şi nici nu se poate să ajung la capăt. Dacă aş ajunge, ipotetic vorbind, ce aş face după?! M-aş odihni aşa cum a făcut Dumnezeu după ce a făcut Totul?! Capetele de drum, finalurile sunt ale Creatorului. A omului e doar câte o bucată de drum. Despre ce vrei să vorbim, Daria?

— Să mergem spre casă. Dacă vreţi, intrăm undeva şi

bem o cafea sau un ceai şi vă povestesc acolo ce vreau.

Aşteptând să li se aducă ceaiul, Daria realiză că nu are curaj să vorbească. Ideea ei nu i se mai părea la fel de strălucită ca atunci când îi venise.

A pus mierea în ceai, când i-a fost adus, şi-a pus mâinile în jurul cănii fierbinţi ca să fure de la ea puţină căldură şi, făcând toate astea, căuta cuvinte cu care să înceapă.

— Despre ce e vorba, Daria? Nu pot întârzia prea mult. Mă aşteaptă soţia cu masa...

— Cunosc pe cineva... Adică l-am cunoscut mai demult... Iarna asta... Nu îl cunosc prea bine... E străin...

Psihologul o privea uimit. Mai văzuse eleve venind la cabinetul lui şi comportându-se exact la fel. Începeau şapte propoziţii şi nu duceau niciuna la bun sfârşit. Voiau să spună mult şi nu spuneau nimic. Şi întotdeauna, absolut întotdeauna, în spatele acestui comportament era un dezastru sufletesc, o catastrofă a inimii, o durere greu de suportat. Pentru a-şi ascunde gândurile şi-a plecat privirea în cana de ceai. A privit lichidul ca chihlimbarul şi şi-a ascuns un zâmbet amar îngemănat cu un gând trist: *Nu Daria! Nu vreau să se întâmple aşa ceva cu ea. Are vârsta copiilor mei. Are un suflet atât de pur...*

A băut o gură de ceai şi a privit-o. Şi ea bea ceai.

Degetele le ţinea încleştate pe cană, de parcă avea nevoie să se ţină de ceva să nu cadă jos.

— Şi...? Ce ecu omul acesta?

— E italian. Face afaceri în România. Vrea să facă un film... Un film despre România. Cu scene arhaice... Ceva specific românesc... Ştiţi, eu nu îl cunosc prea bine.

Psihologul iar şi-a ascuns faţa şi ochii în cana de ceai. Ştia că Daria minte şi îi era milă de ea. Nu era doar o cunoştinţă întâmplătoare acel străin despre care vorbea ea. Ochii, felul în care vorbea o trădau.

— Vrea ca eu să-i scriu textul filmului. Nu aţi vrea să filmeze pentru început în atelierul dumneavoastră de sculptură? E atât de frumos! E atât de rustic! Totul se lucrează manual. Fiii dumneavoastră au luat premii la expoziţii internaţionale. Cred că ar fi frumos, vorbi în sfârşit Daria mai logic despre ceea ce voia. Faptul că psihologul nu a privit-o cu îndoială şi nu a trădat prin nimic că intuieşte adevărul, când îşi căuta cuvintele să vorbească, i-a dat curaj.

— E o idee frumoasă, Daria. Voi vorbi cu fiii mei şi, dacă sunt de acord, se poate.

— Mulţumesc. Ştiam că o să vreţi. O să iasă bine.

— Să ne terminăm ceaiul.

Daria gândea: *Ce simplu a fost! Ce uşor! Sper că Geremiah va face un film minunat despre România mea!*

Psihologul gândea: *Ceva e în neregulă. Nu e totul atât de simplu. Am văzut-o pe Daria răvăşită de dor, în agonie, confuză, speriată. A trăit o iarnă cumplită. Totul a început în ziua aceea de iarnă – îmi amintesc clar – când ningea cu fulgi mari. Părea că nu atingea pământul, i-am spus chiar că are aerul acela nu ştiu cum al femeilor îndrăgostite. Am văzut-o apoi atât de schimbată! Era ca o floare peste care a dat nemiloasă bruma. Ce Dumnezeu se întâmplă?!*

A luat o gură de ceai. Ţinea cana în mâini când a întrebat:

— Cine e acest străin? Ce face? Unde locuieşte? Şi vocea lui nu avea nicio intonaţie specială. Era un ton banal într-o conversaţie din pură curiozitate.

— Locuieşte la noi în oraş. Are o fabrică de confecţii, de modă...

Ceva a sclipit rece în ochii psihologului. Faţa i-a devenit rigidă. Şi-a amintit de ceva. Gândea intens.

— Cum îl cheamă? întrebă, dar vocea nu mai avea tonul banal şi indiferent de mai înainte. Aşteptând răspunsul ei, buzele i-au devenit o tăietură dură şi ochii o cercetau intens, adânc, nemilos pe Daria. Înainte ca ea să-i

răspundă gândi: Am mai văzut o femeie la fel de pierdută ca tine din cauza unui italian venit cu afaceri în România. Era o adolescentă. Era nepoata soţiei. A ajuns să nu aibă nicio lege şi niciun reper moral. Nu am ştiut ce se întâmplă şi când am aflat a fost prea târziu. Nu am putut-o ajuta. I-a distrus sufletul. Când s-a săturat de ea, a dus-o în Italia şi a dat-o unui prieten, aşa cum dai un lucru. Acum e acolo. Trăieşte ca o vită. Nu are ţară, lege, Dumnezeu şi lucruri sfinte.

Daria încă nu a răspuns. O speria privirea şi expresia feroce a psihologului. El era întotdeauna blând.

— Cum îl cheamă? repetă el întrebarea şi a strâns tare, de i s-au albit degetele, ceaşca în mâini.

— Geremiah Kermani, a răspuns ea şoptit. Nu ştia de ce, se temea. Psihologul a scăpat ceaşca din mâini auzind numele. Ceaiul a împroşcat în jur cu stropi mărunţi. Daria şi-a plecat capul. Nu îl putea privi pe bărbatul din faţa ei. Se abţinea cu greu să nu plângă. Bărbia îi tremura. A simţit cum îi este ridicată uşor bărbia. Psihologul voia să o privească în ochi când îi vorbea.

— În curtea mea, în casa mea, în atelierul meu, pe pământul unde stă familia mea – soţia, copiii şi nepoţii – nu va călca niciodată GEREMIAH KERMANI! Niciodată!

Daria scânci uşor. Nu îl văzuse niciodată pe psiholog atât de furios, de dur. El era de regulă bun şi blând.

Bărbatul simţi milă văzând-o cum stătea pierdută şi îl privea cerşind îndurare. I-a lăsat bărbia din mână şi capul i-a căzut în piept. Părea că plânge. Psihologul îi vorbi blând, cu milă, dar ferm, aşa cum vorbesc chirurgii cu pacienţii pe care urmează să îi opereze.

— E ceva în neregulă cu străinul acesta. Nu îmi vine a crede că nu ai auzit ce se vorbeşte despre el în oraş. Te va distruge, Daria! Fugi şi te salvează! Luptă cu asta, draga mea Daria!

Ea a ridicat capul spre el şi îl privea aşa cum priveşti spre o icoană în faţa căreia îngenunchezi. Două şiruri de lacrimi îi ajungeau până sub bărbie.

— Nu pot!

— Ba poţi! Fugi cât încă mai poţi fugi! Nu îl lăsa să-ţi distrugă sufletul. Vorbeşte cu mama ta. Povesteşte cuiva ce se întâmplă. Cere ajutor unei persoane în care ai încredere. Nu te închide în tine şi nu lupta singură!

— Cu mama nu comunic deloc. E director în Ministerul Sănătăţii... Psihologul a tresărit de surpriză. Habar nu avea cine e mama Dariei. Ea nu vorbise niciodată despre asta. Deci există o mamă foarte sus urcată ca poziţie socială şi

care a uitat că are o fiică. Sau poate fiica a uitat că are mamă. De regulă mamele nu uită niciodată că au copii, gândi.

— Îi e ruşine cu mine. Sunt singura ratată din familie, îl lămuri Daria.

— Ce prostii spui! Eşti o profesoară minunată! Un om model! Cum să-i fie ruşine cu tine?!

Daria nu se obosi să-i răspundă. Nici el nu aşteptă răspuns, ci continuă cu altceva ce era mai important acum.

— Ai numărul meu de telefon. Sună oricând dacă ai nevoie de ajutor. Te rog, te rog ca pe copilul meu, luptă cu asta! Nu-l lăsa să te distrugă!

— Nu pot! îl iubesc! rosti ea cu furie şi durere amară cuvintele.

Psihologul i-a luat mâinile. Ea plângea mocnit. El îi vorbea blând, dar era tot blândeţea aceea de chirurg.

— Are o pată mare neagră-vineţie pe obraz. Se zice că o astfel de pată e pecetea diavolului...

Daria şi-a smuls mâinile şi a ieşit afară. Fugea spre casă. Plângea. Îl ura pe psiholog. Îl ura aşa cum un copil urăşte doctorul ce îi face injecţie sau îi curăţă o rană. Nu conta că era în slujba binelui şi a însănătoşirii acţiunea lui. Sufletul

ei deja bolnav şi atacat nu percepea asta. Simţea doar durerea că cineva îi fură iubirea.

A alergat până acasă. S-a băgat în pat. Plângea de durere şi dârdâia de frig, deşi afară era cald. A adormit. A visat-o pe bunica. Aceasta plângea în vis şi se ruga în faţa icoanelor. Daria ştia că bunica se roagă pentru dânsa. A îngenuncheat lângă ea. Se rugau fierbinte împreună. Fără cuvinte, doar cu lacrimi. A ridicat capul spre icoane. Le-a văzut, a ţipat şi s-a trezit. În vis din fiecare icoană râdea straniu spre ea Geremiah.

A ieşit afară. Venea înserarea. În inima ei era înserare demult. S-a jucat cu căţelul şi s-a forţat să nu se gândească la nimic. Refuză să se gândească la lucruri ce o puteau speria. Trăia într-o amorţire indusă forţat.

Au trecut încă vreo două săptămâni trăite straniu. Mergea prin viaţă ca o gloabă bătrână ce îşi aştepta împăcată moartea, fugea de psiholog să nu o rănească cu adevăruri pe care ea nu era în stare să le accepte, cu elevii era rece şi distantă. Muncea mult pentru biroul de tradus acte şi pentru şcoală, unde era perioada tezelor. O făcea fără plăcerea şi dăruirea de altă dată. Viaţa îşi pierduse frumuseţea, bucuria şi gustul. Tot ce făcea era în virtutea inerţiei. Nu umplea timpul trăind, ci timpul trecea

şi o târâia şi pe ea la vale prin viaţă odată cu curgerea lui, aşa cum poartă valurile un copac smuls din rădăcină sau *un* stârv.

Telefonul nu suna. Se minţea că nu îi este dor şi că nu o doare. Aştepta să vină vara şi să ia concediu. Voia să stea toată vara închisă în casă. Să nu vadă oameni. Să nu fie nevoită să-l vadă pe psiholog, căci îl ura.

Început de iunie... Salcâmii gemeau de greul florilor. Liliacul a înnebunit în alb, mov şi albastru. Teii râdeau de floare şi îmbătau văzduhul cu miros suav de rai. Gâze, fluturi, albine zburau de parcă erau bete. Macii pătau cu sânge grădinile. Trandafirii erau plini de boboci. Soarele era fierbinte plăcut. Mai târziu, în iulie-august va fi fierbinte crud. Daria observa toată această frumuseţe şi se bucura de ea timid. Nu simţea niciun pic de durere. De atâta frumuseţe se trezea iar la viaţă. Iar se minţea că totul a trecut. Că a scăpat. A ajuns acasă şi a mâncat. Avea de corectat câteva teze, dar încă nu se apucă de ele. Va corecta mai târziu. S-a dus în grădină şi A cules cireşe mari, pietroase, roşii cu gust dulce ca iubirea. Le-a curăţat de sâmburi şi le-a pus să facă dulceaţă. Era în bucătăria de vară din spatele casei, unde a mâncat prima dată Vespasian, când a venit cu el la bunica.

S-a purtat ca un prost. Un prost îngâmfat... Voia să-i dea lecţii de deştept bunicii. Asta nu se putea. Bunica era profesor doctor la viaţă...

Mirosul de cireşe ce fierbeau domol a umplut camera.

Mi-e dor de Bunica. Am iubit-o atât de mult! exclamă cu voce tare.

S-a dus în grădina din spate să caute o crenguţă de pelin.

...Bunica m-a învăţat să adaug o crenguţă de pelin în dulceaţa de cireşe mari, dulci şi ea va căpăta un gust minunat de dulceaţă de cireşe amare. Peste câteva zile se vor coace şi caisele. Voi face din el gem aromat, dulceaţă, compot. Bunica făcea şi caise uscate, dar eu nu am făcut niciodată.

— *Daria! Unde est te?* auzi pe cineva strigând şi a îngheţat. Ba nu: a luat foc. Ba nu: s-a topit. Adevărul e că şi a îngheţat, şi a luat foc, şi s-a topit, şi nu ştia ce e cu ea – toate odată.

...De ce vine întotdeauna când încep să mă vindec?! De ce vine iar când cred că mi-a trecut?! De câte zile nu am mai auzit nimic de el?!... Of, Doamne!...

— *Daria! Dulce mia, Daria!* auzi iar.

— Sunt aici, răspunse din spatele casei şi vocea ei era

înecată de lacrimi şi dor.

El venea spre ea. Îi zâmbea fericit. Radia. A rămas puţin surprins că ea nu i-a mai fugit în braţe ca altă dată. L-a salutat din pragul bucătăriei şi s-a întors la oala cu dulceaţă. Trebuia să o păzească să nu dea în foc şi era şi momentul când trebuia luată spuma. Cu spatele la el, trebăluia îndemânatică.

— *Una picolo gospodina!* râse el observându-i şorţul alb, pus peste o rochie uşoară, de vară, înflorată, şi baticul de pe cap ce îi ţinea părul strâns.

— Acum termin. E ceva urgent. Apoi fac cafea.

— *No cafea. Mi doare inima.*

Ea s-a întors spre el. Ţinea în mână paleta cu care luase spuma de pe dulceaţă.

— Dar tu ai inimă?! Mă mir. Cum poate să te doară ceva ce nu ai?

— *Amo inima. Mi doare per te. Niciodat no fost atâta dulce şi frumoasa che est acum. De ce est rea?*

— M-am făcut rea de când te cunosc pe tine. M-am făcut rea de când ai plecat şi nu am mai ştiut nimic de tine. Ne iubim de parcă am mai avea o singură zi de trăit şi vrem să o dăruim iubirii... de parcă ne este teamă că timpul s-ar termina... apoi tu pleci şi taci ca şi cum nimic nu s-a

întâmplat...

El s-a ridicat repezit şi a prins-o în braţe. O ţinea strâns de o dureau oasele presate pe trupul lui. Capul i s-a ascuns în scobitura gâtului ei şi buzele îi înfloreau iar trandafiri pe pielea gâtului ce devenise o grădină de petale nebune.

...Cu asta nu se poate lupta. E ca şi cum ţi-ai refuza singură raiul, scânci şi se gândi cu ură la psiholog. *Nu ştii ce-mi ceri, omule! Nu ştii ce e iubirea!*

— Lasă-mă! Dă dulceaţa în foc! ţipă ea şi îl împinse.

S-a întors la aragaz unde conţinutul oalei forfotea furios. Câţiva stropi i-au sărit pe mână şi au fript-o. A ţipat în timp ce micşora flacăra aragazului.

— Vino la me. Unde te ars?

El i-a luat mâna pe care apăruseră câteva pete minuscule, roşii. Instinctiv, a dus-o spre gură.

— Cred că cel mai tare m-am ars aici! arătă ea cu cealaltă mână spre piept şi spre inima ei.

Geremiah a râs.

— Io ştie vindec per te.

I-a sărutat îndelung mâna acolo unde avea pete mici roşii. Cu limba se juca făcând cercuri pe pielea ei.

— De inima te mi ocup mai târziu. No mi întreba unde

am fost? Ce făcut?

— Nu. Atâta ştiu că m-ai uitat.

— Daria! Daria! Dulce mia, Daria! Est multe rău azi!

— Când eram bună, îmi făceai sufletul terci, *„signore”* Geremiah.

El a oftat. Iar a strâns-o la piept. În el se dădea o luptă. Părea tulburat şi schimbat.

— Am muncit multo. Fost mult zile la vama la Oradea. Fost la Vaslui. Amo una fabrica şi acolo.

— Bine. Astăzi m-ai trecut şi pe mine în agenda ta încărcată?

— Per che est rea? Ce est cu tine azi?

— Nu sunt rea, Geremiah. Eu nu te atac, mă apăr.

— Astăzi sono liber. Stau con te multe.

— Vrei să mănânci? Ţi-e foame?

Geremiah a zâmbit trist spre ea. De când era în România, nicio femeie nu l-a întrebat asta. Toate aşteptau să fie duse la restaurant, chiar dacă înainte de a-l întâlni pe el habar nu aveau ce înseamnă să iei masa într-un local. Brusc îl inundă o stare de tihnă, de bine, de repaus într-o viaţă trăită agitat.

— Da. Mi est foame.

— Am pui cu smântână. Îţi fac şi un pic de mămăliguţă.

Ca desert am căpşuni – din grădina mea – cu îngheţată. Pot să te servesc şi cu dulceaţă de cireşe, *„signore”.*

Vorbind deja a pus ceaunul cu apă la fiert pentru mămăligă.

— Mi place multo mămăliga, „donna mia”. Acasă la me se spune polenta.

— Ştiu. Toate necăjitele care mureau de foame în România şi au plecat în Italia s-au întors acasă uitând numele mămăligii. Toate vorbesc cu „polenta”, cu „tagliateli”, cu „prosciuto”, cu „fungi”. Mămăligă, tăiţei, şuncă, bureţi – sunt cuvinte ce le zgârie limba acum!

„Geremiah râdea în hohote ascultând-o. Îi era dragă tare. Mai dragă decât orice femeie din viaţa lui. S-a forţat să nu mai vină pe la ea ca să o uite, s-a culcat cu „vreo şapte femei de atunci tot ca să o uite, dar nu a putut. La toate le spunea în pat: *Dulce mia Daria...* Acum venise la ea să-i spună că afacerile îi merg prost, că piaţa europeană e saturată de confecţii aduse din China, că semnele crizei economice, apărute în SUA cu un an înainte, bântuie Europa şi că nu ştie ce va fi în continuare. Dar după ce a văzut-o – o micuţă gospodină frumoasă foc – nu a mai avut curaj să-i spună nimic. Voia doar să stea cu ea. Să o aibă alături pe prinţesa Dochia a lui.

El, care era înnebunit să facă dragoste cu femeile şi să ajungă cu ele repede în pat era esenţial, se trezi că nu îşi doreşte asta acum cu Daria. Voia să mănânce la ea, voia să stea de poveşti cu ea, voia să o aibă alături ca pe o prietenă dragă. Sexul, după care a fost înnebunit toată viaţa, acum i se părea că e ceva puţin, sărac şi nesemnificativ, prin comparaţie cu iubirea – miraculoasă şi infinită – despre care îi tot vorbea Daria.

Daria i-a pus mâncarea în faţă şi i-a tulburat gândurile.

— Te no mangiare?

— Nu. Am mâncat când am venit de la şcoală.

Cât timp el mânca cu poftă puiul cu smântână ea a aşezat în două cupe de cristal îngheţată de vanilie, felii de căpşuni, frişca şi ciocolată rasă.

A luat farfuria din faţa lui şi i-a întins cupa cu îngheţată. Mâncau tăcuţi amândoi. Nu simţeau nevoia să vorbească.

— Est multe bun. Te făcut?

— Da. Îmi place să gătesc. E reţeta de îngheţată de la bunica.

Ea s-a întins să ia cupa lui când a terminat de mâncat. Geremiah a prins-o de mână şi a tras-o spre el. Cealaltă mână a întins-o să-i şteargă un firicel de frişcă ce îi rămăsese pe buze. S-a răzgândit şi a dus mâna la umărul

ei. A tras-o spre el ferm. Cu buzele, lacom a lins fărâma aceea de frişcă. Ea a gemut de plăcere şi a păţit ceea ce păţise în pragul biroului de tradus acte şi în maşină când a atins-o prima dată.

Nu se poate să aibă un efect atât de distrugător asupra mea! Bine măcar că nu ştie ce se întâmplă, gândi lăsată moale în braţele lui şi simţindu-şi sufletul şi trupul ca o mie de fluturi regali ce îşi dansează în ea aripile albastre.

El şi-a dus buzele spre urechea ei şi tot drumul dintre gură şi ureche l-a umplut cu sărutări mărunte şi cu cercuri rotunde descrise de limbă pe piele. Iar ţipau trandafirii bolnavi de a fi, sub piele să iasă la lumină şi fluturii, ce mai înainte dansau în ea, acum au înnebunit complet.

— Io ştiut că te avut orgasm când atins prima dat atunci iarna. La fel şi în maşină când no vrut să priveşti ochii me. La fel tot timp.

Daria s-a smuls de lângă el. Toate aripile de fluturi din ea se scuturau triste şi moarte pe pământ. Şi aşa, triste şi moarte, o urau pe ea că fuge de iubire şi le condamnă fără vină la moarte. Ea, nepăsându-i de aripile de fluturi rănite, şi-a ascuns faţa în mâini... Am crezut că nu ştie. Am crezut că nu îşi dă seama. Ce ruşine!

gândi cu faţa ascunsă în palme.

Geremiah a tras-o spre el, apoi i-a luat mâinile de la ochi. A râs văzându-i faţa roşie.

— Dulce per me, Daria! Dulce tot...

— Am crezut că nu ştii! Am crezut că nu ţi-ai dat seama.

Râsul lui Geremiah a devenit ironic. Şi în ochi avea sclipiri jucăuşe de ironie.

— Io ştie. Io ştie tot despre te. No ai cum ascunde te de me.

Vorbele lui au speriat-o. Venea din ele un fel de frig în ciuda căldurii de afară. S-a îndepărtat uşor de el.

— Vrei şi dulceaţă?

— Un poco. Est dulce con te?

— Nu. E dulce-amăruie ca viaţa de când te cunosc pe tine.

I-a pus dulceaţa în faţă şi un pahar cu apă rece din frigider. Acesta s-a aburit în contact cu aerul cald.

— Est multo bun. Est una gospodina verita.

— Nu sunt. Bunica era. Am învăţat câte ceva de la ea.

— Şi unde est bunica?

— A murit. Casa asta a fost a ei şi mi-a lăsat-o mie. M-a iubit mult. Era o femeie foarte deşteaptă, chiar dacă nu avea şcoală prea multă.

— Mi pare rău per te. Dar mama te unde est?

Daria s-a întristat şi mai tare. Nu voia să răspundă.

— Daria, io no ştie nimic despre viaţate. Spune: şi mama morto?

— Nu. Trăieşte. E la Bucureşti.

Ceva în tonul Dariei transmitea clar că nu mai vrea să vorbească despre asta. Geremiah i-a respectat dorinţa nerostită şi a continuat să mănânce în tăcere.

Când a terminat a mulţumit Dariei. Ea a întins mâna să-i şteargă un firicel de dulceaţă ce îi rămăsese pe buze, dar s-a oprit. S-a dus spre el, să facă acelaşi gest, pe care îl făcuse el cu ea după ce au mâncat îngheţată, dar iar s-a oprit. Nu avea curaj. Nu era o femeie îndrăzneaţă şi nici nu ştia să facă ea paşi spre un bărbat.

El a prins-o strâns de mâini *şi* i-a *poruncit:*

— Săruta-mi! De ce oprit?

I-a atins buzele. Era dulce de la dulceaţă şi dulce încă o dată, căci aşa era el dulce mereu. Sărutul ei timid, sărac îl nemulţumea pe bărbat. A cuprins-o strâns şi sărutul ei anemic a devenit sărutul lui flămând, devastator, nebun. Printre atingeri de buze, el a aruncat şi câteva cuvinte şuie: *Mi fost foame de te, dulce mia Daria.*

Ea a gemut de plăcere şi a devenit moale în braţele lui. Nu mai avea genunchi – se topiseră, picioarele nu i se mai

sprijineau pe pământ şi mâinile deveniseră un fel de iederă ce caută să se agaţe de ceva. Dacă el nu ar fi ţinut-o, ar fi curs pe pământ aşa cum curge apa izvoarelor de pe munte la vale. Un fluid albastru, fierbinte curgea prin ea din vârful capului până în tălpi.

— Să mergem în casă, şopti cerşind iubire femeia.

— *No,* i-a răspuns ferm după ce a îndepărtat-o de el şi a respirat adânc. *Astăzi am multo timp per te. Aidiamo în gradină. Parlare... Vorbim – adăugă imediat în limba română. Mai târziu – dragoste.*

Daria a întins o pătură pe iarba din faţa bucătăriei aproape de cireş. S-au culcat amândoi pe pătură.

— Când eramo bambino era aşa. Timp încet. Acum alerg multo. No pot să mi opreşte.

Daria i-a mângâiat capul. Părea obosit. Apoi şi-a culcat capul pe pieptul lui. El a cuprins-o şi o ţinea blând. Soarele cernea peste ei o pulbere de aur filtrată printre crengile cireşului. Cireşul le dădea umbră răcoroasă, aerul mirosea a tei şi a salcâm şi timpul încremenise.

Trist, regretând ceva nedefinit, şopti Geremiah în urechea ei:

— Aşa est raiul, dacă exist. Dacă aş putea să mi opresc aici... dar no pot...

— De ce nu poţi, iubirea mea?

El nu a răspuns la întrebare. Ea nu i-a tulburat tăcerea. Îl simţea încordat şi preocupat de ceva.

— Nu pot face filmul pentru tine. Nu ştiu ce să filmez. Nu mă pricep. Îmi pare rău, îşi aminti Daria să-i spună, dar nu şopti un cuvinţel despre reacţia psihologului.

— *Înţeleg,* şopti el trist, dar şi împăcat. Acum avea probleme mari cu afacerile, încât nu îi mai stătea gândul la filme.

— În lumea ta există poveşti, există trecut, există mituri? Sunt curioasă. Când eram copil, bunica îmi spunea poveşti minunate.

— *Siguro exist trecut. Poveşti, mituri morto. În generaţia asta nimeni no mi are timp per poveste. Calculator, televizor, discoteca, bar, alergat după bani – atât tot! În lumea asta nebuna no loc per poveste.*

— Tu nu ai ascultat poveşti când erai copil?

Geremiah a strâns-o tare în braţe. Îşi îngropase capul în părul ei. Dariei i se păru că a auzit un suspin.

— *Ascultat. Mi spunea bunica. Şi io avut una bunica extraordinar.*

— Spune-mi o poveste de-a bunicii tale, Geremiah!

— *Încetează! No pot. Io no povesteşte frumos. Io bătrân.*

Ascultat poveşti multe timp înainte. Trecut cinci şi zece ani de atunci. Uitat.

— Te rog, aminteşte-ţi! Te rog! Poveştile nu se uită niciodată. Vreau să ştiu ce a pus în sufletul tău bunica, ca să înţeleg mai bine cine eşti şi de unde vii.

Geremiah o ţinea strâns ca pe o comoară. Iar suspina în părul ei. Ceva, ce nu ştia că poartă în el, renăştea când Daria îi zgândărea sufletul pe care nu ştia că îl are. Romînca asta îl făcea prin simpla ei prezenţă să bată la porţile veşniciei în care nu credea. *Ce mi faci, ce mi faci, dulce mia Daria!* scânci în părul ei de aur, apoi începu să povestească stâlcit, dar Daria înţelegea ce spune şi strânsă la pieptul lui nici măcar nu respira prea tare ca să nu sperie firul poveştii şi să-l întrerupă.

Din poveste ea găsea izvorul către eternitatea ce l-a născut, veşnicia ce l-a hrănit, pământul şi mitul ce dă oameni ca el, adică altfel decât e ea. Ascultându-l avea un singur gând ca o rugăciune: trebuie să înţeleg cine eşti. Trebuie să ştiu asta. Vreau să ştiu cui i-am dat ca pe o ofrandă, din iubire, sufletul meu nemuritor. Nu trupul, căci e puţin, ci nemurirea din mine ţi-am dat-o, Geremiah, şi mi-e teamă să nu fie acesta păcatul vieţii mele...

*

Bunica, Giovanna Kermani, se trăgea din temuţii Signori di Lei, ce locuiau într-un castel de pe un pisc de munte dintre localităţile Varzo şi Trasquera în nordul Italiei, în Alpi, în apropierea graniţei cu Elveţia. Signori di Lei au dispărut în timp. Pe bunica o chema Margritte Rugerri – contessina di Streghe, înainte de a deveni o Kermani. Vai, ce poveste minunată, dar şi dramatică e viaţa bunicii Giovanna! Am să ţi-o povestesc cândva, dar acum altă poveste vreau să-ţi spun. Ea povestea despre Signori di Lei, străbunii ei, ce au locuit în palatul, în care crescuse ea, cu multe generaţii înainte...

Signori di Lei erau temuţi şi aveau o faimă sinistră. Ţăranii, crescătorii de oi şi capre, micii negustori tremurau când erau chemaţi la castelul înconjurat de turnuri şi ziduri puternice a căror culoare gri întunecat căpătase cu trecerea timpului o negreală de smoală. Acolo erau judecaţi, acolo erau condamnaţi – judecata însemna întotdeauna condamnare – şi tot acolo, între ziduri, era tot timpul înălţată o spânzurătoare în care condamnatul stătea atârnat până când era rândul altui nefericit să îi ia locul. Corpul descompus nu era niciodată îngropat creştineşte, ci era aruncat de pe stâncile din jurul castelului într-o prăpastie pe fundul căreia se vedea

curgând albastru un râuleţ de munte. Signore di Lei – bătrânul şi stăpânul palatului – poruncise ca spânzurătoarea să nu fie niciodată goală.

Din castelul acoperit pe jumătate de norii – tulburi, furioşi, sumbri, albaştri trişti de parcă ar fi împrumutat ceva din negreala zidurilor şi din sinistrul locului – coborau amplificate de ecou ţipetele groaznice şi sfâşietoare ale torturaţilor. Ca un sunet din iad aproape tot timpul coborau la vale aceste tânguiri.

În castel nu era biserică. Nu era nici măcar o capelă. În rarele zile când Signori di Lei voiau să meargă la biserică, coborau de pe piscul lor de munte, din castel şi fie urcau apoi la biserica din Trasquera, fie coborau mai la vale la Varzo, unde era biserica Sfântul Gheorghe. Nu mergeau la biserică pentru a-şi scutura sufletul de zgura vieţii, nu mergeau nici că le era dor de Dumnezeu, nu mergeau pentru a se căi şi a cere iertare de la Dumnezeu pentru păcate. Nimeni din castel nu se căia, nu se temea, nu avea credinţă, şi nu cerea iertare. Şi atunci pentru ce mergeau totuşi la biserică?!... Cum pentru ce!?... Pentru paradă. Pentru a le aminti supuşilor, de parcă puteau să uite, că pe vârful muntelui erau stăpânii lor.

Caii cu harnaşamente strălucitoare, soldaţii cu ţinută

impecabilă, doamnele îmbrăcate în mătăsuri şi aur, cu mantii din blănuri scumpe ce măturau pământul, domnii la fel de bogat şi impunător îmbrăcaţi – toţi mergând în şir, cu priviri nemiloase de zei ai pământului, treceau zâmbind îngheţat printre şirurile de oameni „săraci, ce făceau plecăciuni în faţa lor. Ce nevoie aveau de Dumnezeu în cer când ei se ştiau şi se simţeau dumnezeu pe pământ!? Slujba nu începea până când domnii nu îşi ocupau locurile speciale în jilţurile înalte lucrate în lemn de stejar.

Era o zi de înălţare pe la 1700. Slujba în biserica veche din Trasquera a început. Corul cântă un imn de glorie lui Dumnezeu şi preoţii în haine roşii oficiau slujba plini de evlavie şi credinţă.

Uşa bisericii a fost trântită în lături de bătrânul Signore di Lei. Era furios, întârziase şi nimeni nu i-a făcut plecăciune în piaţa din faţa bisericii, căci toţi credincioşii erau deja în biserică.

Corul nu s-a oprit. Preoţii, pătrunşi de har şi trăind înălţarea, nici ei nu s-au oprit. Cântau mai departe şi aduceau slavă Domnului din cer. Ochii tuturor credincioşilor s-au întors speriaţi spre uşa unde stătea scăldat în lumina soarelui bătrânul signore. Faţa lui – fioroasă, plină de cicatrici, cu ochi cruzi şi vicleni, cu barbă

roşcată – contrasta cu blânda strălucire a luminii soarelui ce îi îmbrăca urâţenia într-un halou strălucitor. Hainele negre măreau contrastul şi îl făcea şi mai sinistru. O arătare venită din altă lume, din întunericul absolut se întruchipase pe pragul bisericii ca să tulbure slujba. De furie avea buzele strânse şi livide-vineţii. Şi-a încleştat mâna ce îi tremura convulsiv pe spadă, a înaintat trufaş, călcând apăsat şi pintenii au sunat strident pe dalele de marmură, pe culoarul din mijloc spre altar. Inimile credincioşilor tremurau şi totuşi erau încremenite de groază. Mantia neagră a monseniorului se târa în urma lui ca un şarpe viu.

Corul cânta mai departe imnul de glorie lui Dumnezeu. Preoţii la fel. Erau prea pătrunşi de rugăciuni şi de graţia divină pentru a mai observa şi altceva. Sufletul le era pe culmi şi încă nu erau conştienţi că temutul, fiorosul, sălbaticul Signore di Lei a intrat în biserică şi înaintează spre altar. Bătrânul înaintând înnebunea tot mai tare. Se simţea mic. Se simţea bicisnic. Pentru prima dată în viaţă realiza că puterea lui nu există. Credincioşii, preotul, corul se închinau Altcuiva, nu lui. Atmosfera din biserică l-a castrat de putere, de mărire, de a fi signore.

A ajuns în faţa altarului. Faţa îi era schimonosită de ură

şi răutate. A ridicat sus spada, ca să arate că el e stăpânul, ca să restabilească ordinea. Razele soarelui ce intrau prin ferestrele înalte s-au lovit de luciul spadei şi s-au spart în mii de fascicole mărunte, împrăştiindu-se pe jos, de parcă lumina fugea să se ascundă din faţa omului ce ridicase spada în faţa altarului.

— Toţi oamenii să-mi facă plecăciune! Voi, preoţii, reîncepeţi slujba!

Orga a murit cu o ultimă tânguire tristă. Glasurile s-au stins. Preoţii au încremenit. Toţi credincioşii au îngenuncheat. Pentru câteva clipe lungi peste întreaga suflare domni o tăcere grea, de nepătruns şi în această tăcere un bătrân încă ţinea sabia ridicată în faţa altarului şi de pe sabia lui lumina se împrăştia speriată pe pământ.

— Sunt Signore di Lei! Sunt stăpânul vostru! a ţipat isteric.

Preoţii şi-au revenit primii. Cu ochii plecaţi – probabil înlăcrimaţi – au mers spre altar să reînceapă slujba. Nu au reuşit să înceapă şi un alt ţipăt scos de o pasăre de pradă nebună a umplut biserica:

— De ce aveţi haine roşii? Cine v-a dat voie să vă îmbrăcaţi în roşu? Vă poruncesc să vă îmbrăcaţi în negru!

Câţiva credincioşi mai îndrăzneţi au protestat:

— Nu e zi de înmormântare, signore! E înălţarea!

Signore di Lei s-a întors furios spre credincioşi. Aceştia au amuţit. Mâna cu sabia, încă ridicată, îi tremura. Nu de frică, de furie. Căuta cu privirea pe cei ce îndrăzniseră să vorbească, dar în mulţimea de capete plecate, nu găsi niciunul. Trânti cu furie sabia pe dalele de marmură. Sunetul făcut de ciocnirea fierului cu piatra sună lung, straniu, albastru.

S-a întors spre altar. Un preot tânăr îndrăzni să îl roage:

— Monsignore, la înălţare trebuie să îmbrăcăm haine roşii. Sărbătorim...

Preotul nu reuşi să termine ce avea de spus. Bătrânul a început să urle. Avea ochii invadaţi de sânge şi tulburi. În colţul gurii spume.

— Nu sărbătoriţi nimic! Eu sunt stăpânul vostru! Eu vă spun când să sărbătoriţi şi când să plângeţi! Eu vă spun când să trăiţi şi când să muriţi! îmbrăcaţi-vă în negru!

Trişti preoţii s-au îmbrăcat în negru şi au început iar slujba. Corul cânta şi el.

Un imn de glorie cântat trist. În trupul lui de sunet îşi făcuse culcuş lacrima. Orga părea că plânge. Credincioşii cu capetele plecate suspinau.

— Nu mai cântaţi Gloria! Vreau un Requiem! a poruncit

bătrânul.

Preoţii, corul a început un Requiem. Orga plângea tare.

Stăpânul a plecat spre uşă. A trecut pe lângă sabia sa fără a o ridica, doar spunându-şi în gând: Voi trimite un servitor după ea. Cu faţa trufaşă, fericit că era dumnezeu pe pământ înainta spre ieşire. Nu voia să stea la slujbă. Nu avea nevoie de ea. Signori di Lei nu se închinau nimănui. Ei sunt deasupra oamenilor şi deasupra lor nu-i nimeni decât cerul şi soarele făcut tot pentru ei.

A râs sălbatic la ieşirea din biserică şi a lăsat uşa deschisă larg. A încălecat şi încă auzea Requiemul. A lovit tare calul ca să îl strunească să coboare la vale în galop de la Trasquera, ultima localitate, din zona aceea din Alpi, a Italiei spre graniţa cu Elveţia. După ce cobora trebuia să urce iar pe piscul singuratic, pe care era înălţat castelul Signorilor di Lei. Lovea tare calul, ca să fugă nebun.

— Nici tu nu mă asculţi! răcni la el şi l-a lovit nemilos cu pintenii în burtă, când galopul lui s-a domolit puţin. Calul a înnebunit. Loviturile i-au ars pielea. Fugea cât îl ţineau puterile şi mantia neagră a stăpânului fâlfâia ca o aripă neagră de liliac uriaş în urma lor. Stăpânul lovea mereu calul, deşi acesta avea pielea udă şi spume la gură, căci i se părea că nu fuge destul de repede. Voia să zboare ca

să-l facă fericit. Să simtă că tot pământul i se supune. Urcau spre castelul ascuns pe jumătate în nori nebuloşi. De o parte avea o pădure şi de cealaltă o prăpastie. Stăpânul a lovit din nou calul şi din pielea lui a ţâşnit sânge.

Nu se ştie ce s-a întâmplat mai departe. Calul l-a azvârlit în prăpastie, s-a împiedicat calul şi şi-a pierdut echilibru, s-a agăţat mantia neagră de ceva... Nu se ştie adevărul. Cert e că Signore di Lei, „stăpânul pământului" a alunecat în prăpastie cu tot cu cal. Peste căderea lui spre adâncurile pământului, de unde nimeni nu îl mai putea culege să-i aducă oasele pentru a fi înmormântate creştineşte, se auzea clar, aievea, trist şi plâns un Requiem...

*

...După moartea fiorosului Signore di Lei, familia s-a pierdut. Nimeni nu a mai purtat acest nume. Peste generaţii, bunica, ce a crescut în acel castel, se numea *Margritte Rugerri contessina di Streghe.* Bunica mai spunea că trupul bătrânului a avut parte de acelaşi mormânt şi aceeaşi înmormântare cu a tuturor condamnaţilor din castelul Signorilor di Lei, căci prăpastia în care a căzut era aceeaşi cu cea care erau aruncaţi condamnaţii... Şi mai spunea bunica că bătrânul signore ce

a murit în prăpastie avea o pată neagră-vineţie pe obraz. Acum castelul nu mai este. A fost distrus în timpul celui de-al doilea război mondial. A rămas din el doar un turn, termină Geremiah povestea.

— Mai spune-mi o poveste din lumea ta, Geremiah, se rugă Daria.

— Io no pevesteşte frumos.

— Eu înţeleg. Te rog mai spune-mi o poveste! Prin poveşti cunosc lumea din care vii şi te înţeleg şi pe tine mai bine.

Geremiah a îndepărtat-o de la pieptul lui şi o privea intens. Fără niciun cuvânt, a strâns-o tare la piept.

— Bunica Giovanna mi spus una poveste frumos multe. Mi făcut lacrimi în ochio când ascultat.

— Spune-mi-o.

*

Era pe la 1600. La poalele Alpilor, în Santa Maria Maggiore, frumoasa Mariana Balconi de Santa Maria îşi aşteaptă acasă soţul. Era plecat de câteva luni cu afaceri de negustor în Elveţia. În urmă cu cinci zile, prin curierii ce transportau mărfuri, a primit veşti că lunea următoare va ajunge acasă. Femeia îl aştepta emoţionată. Avea să-i dea o veste minunată. Mai aştepta un copil. Aveau doi băieţi

trecuţi de zece ani şi un alt copil creştea în ea ca rod al iubirii lor. Acum, aşteptându-şi soţul, i-a simţit primele mişcări. Erau uşoare ca dansul unui fluture.

Ziua de luni a venit şi bogatul negustor Giacomo de Bernardis, soţul Marianei, nu a ajuns acasă.

...întârzie, şi-a spus femeia. A mai întârziat şi altă dată câte o zi, două.

Puţin îngrijorată şi bolnavă de aşteptare şi-a culcat băieţii şi a îngenuncheat în faţa crucifixului să se roage. Când şi-a terminat rugăciunea, cu o lumânare în mână, a ieşit în curte şi şi-a trimis un servitor până la ieşirea din localitate să vadă dacă nu vine soţul ei. Acesta a plecat călare pe cal şi ea a aşteptat lângă poartă întoarcerea lui.

— Nu vine, signora Mariana. Tot drumul e pustiu şi de departe nu vine niciun vuiet de trap de cal. Culcaţi-vă, signora.

Femeia s-a dus în camera ei şi s-a culcat, dar nu a putut adormi. S-a frământat mult în aşternuturile reci şi a lăcrimat de urât.

...Giacomo, sunt însărcinată. De-abia aştept să îţi spun asta. Acum va fi o fetiţă. Mereu mi-ai spus să îţi fac o fetiţă frumoasă ca mine, vorbea singură ţinându-şi mâinile pe burtă şi când adormi, în sfârşit, avea pe gene perle

mărunte de lacrimi strivite sub pleoape.

El nu a ajuns nici a doua seară... nici a treia... nici a patra... nici a cincea...

Grija, frica, neliniştea aşteptării au tot crescut în intensitate în sufletul femeii cu fiecare clipă trecută fără ca el să ajungă acasă. Noaptea avea coşmaruri şi plângea prin somn. Cu servitorii era nervoasă, deşi ea era o stăpână blândă. Copilul din ea, simţindu-i parcă neliniştea, îşi transforma mişcările suave ca zborul de fluturi, în zbatere nemiloasă.

Era vineri seara şi el tot nu ajunsese. Mariana era speriată de moarte. Sufletul îi spunea că se întâmplase ceva rău. Copiii au adormit. În întreaga casă era linişte ca într-un mormânt. Ea a îngenuncheat în faţa crucifixului, aşa cum făcea în fiecare seară. Acum nu s-a rugat – nu găsea cuvinte, căci le risipise pe toate în celelalte seri – doar a plâns. Printre hohote de plâns răzbăteau îmbrăcate în haine de suspin şi boare de lacrimi şi cuvinte dezlânate, aşa cum sunt ţipetele unei păsări ce tăind în linişte cerul, scoate rar şi câte un sunet: Te rog, Doamne!... Unde eşti, dragul meu, Giacomo?!... Te rog, vino acasă!...

Târziu în noapte, plânsul s-a stins, cuvintele au murit, lacrimile i-au secat. Prăbuşită în faţa crucifixului, stoarsă

de aşteptare, grijă şi lacrimi, a intrat într-un fel de letargie. Să fi fost somn, fără a fi somn?!... Să fi fost vis, fără a fi vis!?...

Îl vedea pe Giacomo, frumosul ei bărbat, venind spre ea. Îi zâmbea fermecător. Avea în părul negru ondulat rare şuviţe de argint ce îl făceau şi mai frumos. Ochii negri îi erau calzi, luminoşi, profunzi şi *în* ei se vedea ca într-o oglindă, ce nu minte, sufletul lui bun. Era aproape de ea. A întins mâinile spre el. Şi-au atins degetele şi trupurile le zburau însetate unul spre altul, dar în visul acesta bizar mersul era plutire şi trupul îşi pierduse consistenţa cărnii. Nu ajunseseră îmbrăţişaţi, dar savurau deja anticipând clipa îmbrăţişării, dar vai... Pământul s-a crăpat şi între ei s-a deschis ca o gură de balaur o prăpastie de netrecut. Degetele li s-au desprins brusc şi ea a simţit desprinderea ca pe o rupere dureroasă. Şi unul şi altul întindeau mâinile peste adâncimea abisală. Acolo, departe, pe celălalt mal, din ochii lui s-a stins lumina, bucuria revederii, bunătatea sufletului. Era trist şi singur şi nu o mai vedea chiar dacă privea spre ea.

Ea a ţipat. A ţipat tare. Visul s-a terminat Nu doar visul acesta, ci visul pentru întreaga viaţă. În Mariana Balconi de Santa Maria, de obicei puternică, fermă, obişnuită cu

absenţa lungă a soţului, ceva s-a rupt. Nu mai era puternică.

— S-a întâmplat ceva cu el. Niciodată nu a întârziat atât şi niciodată nu am mai avut un asemenea vis!

S-a ridicat din genunchi. Tremura. Picioarele îi erau nesigure şi păşeau greu. Lumânarea îi tremura în mână şi lumina ei era tot tremurată. S-a dus să caute iar un servitor şi, când l-a găsit, i-a poruncit, rugându-l:

— Te rog, du-te şi caută curierii care ne-au adus vestea că Giacomo trebuia să sosească luni. Întreabă-i unde l-au întâlnit. Roagă-i să-ţi spună tot ce ştiu.

Servitorul a plecat iute. Îi era milă de stăpâna Mariana, din a cărei voce răzbătea durerea, disperarea, teama şi de pe a cărei obraji se topise carnea şi pielea îi devenise palidă. În jurul ochilor avea cearcăne vineţii şi în iris grija şi nostalgia îşi fâlfâia aripile negre.

Mariana a aşteptat servitorul pe terasa din faţa casei. Nu a simţit frigul şi nici vântul Nu a simţit timpul trecând. Împietrită în durere, cu inima ţipându-i în piept, privea când cerul plin cu stele, când întunericul nopţii, când zarea de unde îşi aştepta soţul

— Signora, curierii spun că signore Giacomo era la poalele lui Monte Leone, se îndrepta spre Gondo, îi aduse

veşti, servitorul. Mai avea puţin şi ajungea la turnul din Gondo.

Ea, auzindu-i cuvintele, şi-a îndreptat privirea spre locul unde era piscul numit Monte Leone: Unde eşti, dragul meu? De ce nu ai ajuns acasă?! şopti, apoi plecă spre iatacul său fără niciun cuvânt.

În zori Mariana Balconi de Santa Maria a apărut în faţa servitorilor îmbrăcată cu totul în negru. Încă frumoasă, încă tânără, cu ochii albaştri senini ascunşi în cuiburi de cearcăne întunecate şi adânci săpate pe obraz de nesomn şi grijă, cu pielea fină, dar de porţelan, cu părul castaniu strâns la ceafă, nu lăsat în bucle rebele, părea altă făptură. Mai înaltă, mai uscată, cu pometii obrajilor ascuţiţi şi cu lumina şi fericirea din ochi stinsă, cu zâmbetul cald, mereu aşternut pe buze, de altă dată devenit o tăietură fină ce exprima durerea – Mariana era o umbră sau o copie palidă a ceea ce fusese doar cu câteva zile înainte.

A dat porunci servitorilor să aibă grijă de casă şi de copii. Altor doi servitori le-a poruncit să se pregătească de drum. Pleca să-şi caute soţul.

A înaintat spre munte. A ajuns la Varzo. A întrebat prin hanuri de soţul ei. Dar nimeni nu l-a văzut, nimeni nu l-a întâlnit, nimeni nu avea veşti despre el.

Deznădăjduită, speriată – în inimă, căci în afară nu arăta decât curaj şi neliniştire, a tras la un han de la ieşirea din Varzo spre munte – Fontana.

— Să ne întoarcem, signora Mariana! Signore parcă a intrat în pământ. Nimeni nu l-a văzut. Dacă va fi să se întoarcă, va veni singur.

Mariana aruncă o privire de gheaţă spre servitorul ce vorbise.

— Ce vorbe sunt astea: Dacă va fi să se întoarcă!?... Duceţi-vă acasă amândoi, îmi voi continua singură drumul şi nu mă voi întoarce decât când îl voi găsi pe Giacomo...

— Vă poruncesc să vă întoarceţi. Aveţi grijă de casă. Eu îl caut pe Giacomo al meu.

Servitorii au plecat amândoi capul în faţa stăpânei. Fragila, frumoasa, buna signora Mariana, devenise o doamnă de fier.

Calul pe care venise îl trimise acasă cu servitorii şi în locul lui a cumpărat un măgar de la un localnic. Acesta se descurca mai bine să urce pe munte şi nici nu atrăgea privirea curioşilor aşa cum o făcea calul ei alb cu harnaşament scump. Pe măgar a pus o şa veche, părul şi l-a ascuns sub o basma neagră şi peste hainele negre luxoase a îmbrăcat o pelerină ţărănească, ponosită,

cenuşie. Aşa a plecat mai departe spre Gondo. Curios era că nu plângea, nu se văita, nu părea slabă, ci mai degrabă neclintită, dar numai Dumnezeu ştie ce era în sufletul ei sub această platoşă de forţă şi putere în care o îmbrăcase nevoia, disperarea şi necazul. Ochii îi deveneau umezi, doar când îşi simţea copilul zbătându-i-se în trup.

— Stai cuminte, puiule! Nu te mai zbate. Trebuie să îl găsesc pe tatăl tău...

Întreba toţi călătorii dacă nu l-au văzut pe Giacomo de Bernardis. Îl descria.

Toţi îi răspundeau că nu. Frântă de oboseală, îngheţată, secătuită de speranţă a ajuns în Gondo. A tras la primul han de la intrarea în sat. A cerut o cană de apă şi puţină pâine. A băut apa dintr-o răsuflare, dar pâinea o înghiţea greu.

— Nu a trecut pe aici în urmă cu vreo şapte-opt zile un bărbat frumos, înalt, brunet, cu puţine fire albe, cu ochi negri, de vreo patruzeci de ani? îl cheamă Giacomo de Bernardis. Venea dinspre Elveţia, îl întrebă pe hangiu.

— Îl cunosc pe signore Giacomo de Bernardis. Un om minunat. Întotdeauna trece pe la mine în drumurile lui. Ultima dată când l-am văzut mergea în Elveţia în urmă cu vreo trei luni. Era iarnă grea. Îmi amintesc clar. A dormit o

noapte la mine.

Femeia, oricât ar fi vrut să se stăpânească, scăpă din piept un oftat dureros şi adânc. A închis ochii să nu plângă.

Hangiul cerceta cu interes faţa femeii peste care căzuse bruma durerii.

— De ce îl căutaţi pe signore Giacomo, signora? îndrăzni să întrebe.

— E soţul meu. Trebuia să ajungă acasă lunea trecută şi nu a mai ajuns.

— Poate e o greşeală. De unde ştiţi că trebuia să ajungă atunci? Drumurile prin munţi iarna sunt grele, apar piedici neprevăzute. Poate zăboveşte pe undeva. Duceţi-vă acasă şi aşteptaţi-l liniştită, îi vorbi blând hangiul.

— Mi-a trimis vorbă – aşa îmi trimite întotdeauna – prin curierii de mărfuri că va ajunge acasă luni. De atunci au trecut opt zile şi nu a mai ajuns. Tot drumul, din vale până aici, am întrebat de el, dar nimeni nu l-a văzut.

Pe faţa hangiului se aşterne îngrijorarea. Da, femeia avea dreptate să fie neliniştită. Ceva se întâmplase. Era exclus ca signore Giacomo să fi rătăcit drumul spre casă din cauza altei femei.

— Unde l-au întâlnit curierii? în Italia sau în Elveţia? întrebă hangiul

— La intrarea în Italia. La poalele lui Monte Leone. Aici, în Gondo, explică femeia. Aici a fost văzut ultima dată. Se pare că nimeni nu l-a mai văzut decât acei curieri.

— Unde, mai exact? Gondo e foarte mare. Se întinde pe toate văile din jur, ceru explicaţii hangiul.

— Chiar la intrarea dinspre munte, într-un cătun izolat. Înainte de intrarea în Gondo, lângă un turn...

Bărbatul îşi plecă capul pentru ca femeia să nu-i vadă îngrijorarea ce i se aşternea pe chip, dar ea avea simţurile extrem de ascuţite de când o chinuia viaţa, aşa că hangiul nu se putea ascunde de ea. A întins mâna iute spre el şi i-a prins mâna.

— Signore, vă rog, spuneţi-mi tot ce ştiţi! Văd în ochii dumneavoastră că îmi ascundeţi ceva. Trebuie să-mi găsesc soţul. Am doi copii acasă şi mai aştept încă unul. Giacomo îşi dorea o fetiţă. Nu vreau să-i cresc fără tată.

Bărbatul o învălui într-o privire caldă în care a pus blândeţe şi milă. Ce soţie minunată are Giacomo de Bernardis! Un om minunat şi o soţie minunată!

— Vă rog, spuneţi-mi tot ce ştiţi! Vă rog! vorbi Mariana isteric şi ochii i s-au aburit de lacrimi. Nu mai am pe cine întreba de el Aici e capătul.

— Signora Mariana, eu nu ştiu nimic sigur... Sunt doar

nişte bănuieli... Mi-e teamă să vorbesc...

— Signore, vă rog! Trebuie să îmi găsesc soţul! ţipă femeia şi câteva capete ale trecătorilor din han s-au întors privind cu curiozitate spre femeia, ce se agăţa disperată de mâinile hangiului.

Bărbatul a dus un deget la buze arătându-i astfel că trebuie să tacă.

— Signora, nu ştiu ce să vă spun. Nu ştiu nimic despre signore Giacomo. Nu l-am văzut de trei luni, de când mergea spre Elveţia.

— Aţi pomenit de nişte bănuieli... că vă e teamă... Despre ce e vorba, signore?

Hangiul tăcea îngândurat ţinând mâinile femeii. Sub fruntea lui era o furtună dezlănţuită de gânduri şi amintiri.

...îmi amintesc clar de parcă ar fi fost ieri, când a venit Pera di Trasquera – îi zicea aşa după numele satului unde era născut – în Gondo. Şi-a deschis o tavernă, sus, sub munte, în afara aşezării şi în ea trăgeau călătorii rătăciţi prin munţi şi oamenii plecaţi cu afaceri în călătorii mai lungi spre Franţa ori Elveţia. Taverna lui săpată în carnea de stâncă a muntelui era aşezată la răscruce de drumuri şi toţi trecătorii intrau acolo pentru a se încălzi în primul rând. Nu, nu mi-a plăcut Pera de prima dată când l-am

văzut. Înalt, masiv, cu faţa roşcovană şi buhăită, cu ochi foarte mici, negri de nevăstuică la pândă. Cel mai mult mi-a displăcut felul în care îi jucau ochii în cap şi gura mare cu dinţii rari şi ascuţiţi tot de nevăstuică. Vocea îi era huruită, cumva pronunţată din gât şi râsul mai mult rânjet. Cu trecerea timpului, nu ştiu de ce, numele i-a devenit Peira, din Pera, cum era la început. În hanul meu, de la trecători de încredere, am început să aud poveşti stranii spuse şoptit. Spuneau despre Peira că e hoţ, că e gazdă pentru traficanţi de mărfuri furate. Anii au trecut şi alte poveşti, despre care eu nu ştiam ce să cred, căci certă era doar repulsia mea faţă de Peira, au început să se audă în hanul meu. Un negustor ce venea din Franţa a dispărut... Altul ce mergea cu o mare sumă de bani spre Elveţia din Italia a dispărut şi el. Şoaptele legau aceste dispariţii de Peira şi de taverna din apropierea turnului din Gondo.

Ce să îi spun eu acestei femei?!... Dacă totul e doar bârfă?!...

— Spune-mi ce ştii! se rugă iar femeia şi îi tulbură amintirile.

— Lângă turnul din Gondo este o tavernă. Pe proprietar îl cheamă Peira. Circulă despre el zvonuri ciudate... îşi făcu curaj să vorbească, dar o făcea încet şi căutându-şi

cuvintele.

— Ce fel de zvonuri? îl îmboldi femeia să vorbească.

— Se zice că ar fi hoţ, traficant... chiar asasin, dar nimeni nu poate dovedi nimic. Signore Giacomo a fost văzut ultima dată în apropierea tavernei lui...

Mariana s-a ridicat repede în picioare şi fără pic de gândire, exclamă:

— Mă duc acolo!

Hangiul o prinse cu putere şi o forţă să se aşeze la loc.

— Signora, nu fi nesăbuită! E noapte. Nu poţi pleca acum. Dormi la hanul meu în noaptea asta şi mâine dimineaţă vom vedea ce vom face. Nu te poţi duce singură la taverna lui Peira!

— Înţeleg, rosti moale Mariana prefăcându-se ascultătoare, deşi în ochi avea încă curaj nebun şi se lăsă condusă spre camera în care avea să se odihnească.

În zori, când hangiul a venit să o trezească, camera era goală. Nici măgarul nu era în grajd. Signora plecase...

Mariana înainta greu pe potecile de munte. Nu a urcat pe măgar, ci mergea pe jos şi animalul o urma. Era tulburată, era speriată. A plecat la drum cu noaptea în cap ca o nebună, fără să aibă niciun plan clar, spre locul unde a fost văzut ultima dată soţul ei. Pe potecile munţilor era

încă zăpadă. Ultimele case le lăsase în urmă demult. În jurul ei era numai tăcere, stânci şi brazi neclintiţi şi singuratici. Un lup a urlat lung şi sumbru undeva în adâncimea pădurii şi urletul lui a oprit-o pe femeie din mersul ei apăsat şi sigur spre întâlnirea cu soarta.

Ce mă fac?! Cum voi proceda ca să aflu adevărul de la Peira? Uite, se vede turnul din apropierea tavernei lui. Trebuie să îmi fac un plan. Nu pot cădea ca o muscă în plasa lui, ci trebuie să aflu adevărul despre bărbatul meu.

...E hoţ, e traficant... chiar asasin... auzi vocea hangiului, apoi o străfulgeră un gând: Dacă e hoţ, mă voi folosi de hoţia lui. Dacă e viclean, trebuie să fiu mai vicleană decât el! Nu trebuie să ştie cine sunt şi ce caut!

Brusc, şi-a îndreptat spatele şi şi-a şters durerea de pe chip. Şi-a luat basmaua de pe cap şi pelerina ponosită a dat-o jos din spate. Le-a ascuns pe amândouă lângă tulpina unui copac.

...Trebuie să-i par puternică, frumoasă, lipsită de griji. Nu trebuie să-i arăt durerea şi slăbiciunea din mine şi nu trebuie să ştie ce mă mână la drum.

Înainte de a străbate ultima distanţă, ce o separa de taverna lui Peira, a scos un cuţit mic şi cu el a tăiat cureaua ce lega şaua pe măgar doar dintr-o parte. A tras

apoi de şa mult în jos să se vadă că e ruptă şi gata-gata să cadă.

Înainte, Mariana! Curaj! îşi spuse, dar cu toate astea îşi simţea picioarele moi şi inima bolnavă în piept. Ochii i s-au împăienjenit de lacrimi când a văzut născându-se din stânca golaşă a muntelui un acoperiş oblic de piatră cenuşie aşezată ca solzii pe peşte şi sub acoperiş un zid tot de piatră cenuşie, dar pătat de verdele intens al muşchilor de pământ ce îl acopereau în partea de jos şi în partea laterală unde nu se mai distingea clar unde se termină muntele şi unde începe clădirea. Taverna avea două ferestre mici, întunecate, aşezate de o parte şi de alta a unei uşi masive de lemn. Nu mai putea merge înainte. Simţea intens că acela e ultimul loc pe care a călcat bărbatul ei, Giacomo. Era pe punctul să se întoarcă; nu avea destul curaj, când uşa s-a deschis şi în prag a apărut Peira. Era exact aşa cum i l-a descris hangiul... Poate ceva mai urât şi mai fioros decât în descriere. Cuvintele nu au putut zugrăvi exact tot ce vedea ea pe chipul lui.

Curaj! şi-a poruncit, când i-a văzut ochii mici, vicleni, jucând în cap ca două mărgele vii, căzând pe ea şi adulmecând-o ca pe o posibilă pradă. Acum nu mai poţi da

înapoi.

— Bună ziua, signora. Se pare că v-aţi rătăcit prin munţi, îi vorbi acesta linguşitor, dar privind-o cu admiraţie sinceră. Nu îi era dat să vadă prea des în pustiul munţilor o femeie atât de frumoasă, i-a remarcat ochii albaştri culcaţi în cuiburi de cearcăne întunecate ce îi făceau şi mai strălucitori, sprâncenele arcuite, pielea fină şi albă, părul strâns la spate, gâtul lung şi graţios, hainele negre, elegante, fine, din stofă scumpă, alunecând pe un trup perfect alcătuit. Era atât de vrăjit de frumuseţea ei încât nu mai putea gândi şi nici acţiona. Momentele lui de tulburare au fost un dat din cer pentru signora Mariana, care a avut timp să-şi liniştească inima şi să-şi oţelească voinţa pentru a-şi duce planul până la capăt. Chiar dacă sufletul îi gemea, a zâmbit larg, nevinovat, fără griji lui Peira şi la fel de nevinovat i-a vorbit.

— Signore, sunt în drum spre Trasquera, dar cred că am rătăcit drumul. Acum îmi dau seama că satul acela e de partea cealaltă a lui Monte Leone. Şi mi s-a rupt şi şaua... Vorbind arătă cu mâna spre şaua ce atârna într-o parte de pe măgar, apoi i-a zâmbit iar bărbatului. Era felul acela de zâmbet special al femeilor când vor să cucerească un bărbat. Mai era în zâmbet şi un fel de a arăta că e

neajutorată şi că are nevoie de Peira şi asta îl făcu praf pe bărbat.

Nu avea nicio bănuială, nu se gândea la nimic rău, când îi răspunse:

— Intraţi, signora. În camera din spate a hanului am mai multe şei. Alegeţi-vă pe care vă place.

Mariana a păşit dârză prin faţa lui, cu spatele drept şi cu faţa liniştită, de om fără griji, spre camera din spate. A observat cu coada ochiului doi bărbaţi la o masă într-un colţ întunecat şi s-a bucurat că nu e hanul gol. Un fulger de gând o lumină înainte de a intra în camera întunecoasă din spate: Mulţumesc, Doamne, că îmi dai o putere mai mare decât am ştiut că am! apoi îl urmă pe Peira ce intrase deja cu o lumânare în mână.

Aparent nepăsătoare, îşi plimbă privirea peste obiectele din cameră. Într-un colţ erau mai multe hamuri şi şei şi printre ele recunoscu şaua lui Giacomo. Nu, nu se înşela. Era şaua lui. A simţit o gheară în piept că îi sfâşia carnea. Un ţipăt îi urca cu furie din adâncul ei spre gât, dar cu putere, nici ea neştiind de unde o are, l-a sufocat şi l-a omorât în gât înainte de a ieşi în văzduh. Ca pe o consolare, pentru ţipătul omorât sau pentru inima ce îi gemea în ea, îşi spuse: Vei plânge mai târziu, acum nu se

poate! A simţit lacrimi venind ca un izvor, dar aceeaşi putere necunoscută din ea, le-a secat. A simţit picioarele topindu-se ca nişte lumânări de ceară şi le-a poruncit să fie tari. Cu o durere sfâşietoare din piept – pe ea nu o putea alunga, nici omorî – s-a întors spre Peira. Îi zâmbea candid. În jocul de lumini şi umbre întunecoase bărbatul nu i-a văzut faţa lividă şi ochii în care ţipa durerea.

— Am să-mi aleg una, signore, îi spuse şi vocea i-a sunat indiferentă, apoi a atins cu mâna şaua lui Giacomo. Gestul ei a fost repezit. Voia să ia cât mai repede acel obiect ce îi aparţinuse dragului ei bărbat.

Temându-se că face o greşeală sau că poate stârni bănuieli, s-a răzgândit imediat. Jucând teatru perfect s-a adresat bărbatului:

— Nu o vreau pe asta! Nu îmi place. E prea solidă. E mai frumoasă asta din spate.

Pentru o clipă, când mâna Marianei a atins şaua lui Giacomo, ultima lui victimă, în Peira ceva a sclipit a bănuială şi a alarmă, dar s-a liniştit auzind următoarele cuvinte ale signorei.

— Alegeţi-vă ce vă place, signora.

Aceasta s-a uitat pe rând la toate şi, oricât o chema sufletul să privească spre şaua lui Giacomo, de parcă

aceasta putea să-i spună ceva despre minunatul ei bărbat, nu a mai aruncat nicio privire spre ea. Într-un târziu, se întoarse spre Peira şi îl rugă cu voce de femeie neajutorată ce are nevoie de sfatul unui bărbat:

— Signore, dumneavoastră pe care ziceţi să o aleg? îmi plac toate, dar cea mai puternică pare asta, deşi nu îmi prea place „spuse arătând şaua lui Giacomo pe care şi-o dorea din tot sufletul, dar voia să o obţină fără a stârni cea mai mică bănuială. Voia chiar să lase impresia că bărbatul a ales-o, nu ea. Vreau să ţină când călătoresc prin munţi...

— Aveţi dreptate, signora, aceasta e o şa foarte puternică.

Signora Mariana a cumpărat şaua lui Giacomo. I-a mulţumit lui Peira, i-a promis că mai trece pe la taverna lui şi se pregătea să plece. A fost gata să se trădeze, să se prăbuşească, să se repeadă la Peira şi să-i strige în faţă că e hoţ şi asasin, când el i-a strâns mult mâna, dar ceva din ea îi poruncea să fie puternică, să învingă.

Nu ştia cum a ajuns la copacul unde şi-a lăsat broboada şi pelerina. A îngenuncheat lângă el şi de-abia acum şi-a permis să jelească. Durerea din piept, ţipătul din gât omorât şi înviat acum, lacrimile în sfârşit libere o devorau. Faptul că se stăpânise atât îi măcinase nervii şi acum

toată durerea din ea a explodat făcând-o să înnebunească. Îşi plângea bărbatul despre care acum nu avea nicio îndoială că era mort.

Momentele de jale şi durere erau întrerupte de amintiri dulci ca mierea. Şi-l amintea pe Giacomo când era tânăr şi nespus de frumos. El era din Buttogno şi era mai sărac decât ea. Familia ei de negustori înstăriţi nici nu voia să audă de Giacomo. Voiau pentru fiica lor de o frumuseţe răvăşitoare o căsnicie care să o urce în rang. Căutau vreun conte mai sărac sau vreun marchiz ce şi-a pierdut averea, dar avea încă titlul nobiliar, care să vrea să o ia pe frumoasa Mariana şi să o facă contesă sau marchiză. Banii lor, în schimb, l-ar fi îmbogăţit pe bărbat. Găsiseră pe cineva foarte potrivit, când a apărut în viaţa Marianei acest Giacomo de Bernardis din Buttogno şi fata nu a mai vrut să audă de niciun conte şi nici să mai fie contesă, ci doar să iubească. Mariana a fugit cu Giacomo. După naşterea primului copil s-a împăcat cu familia ei care a acceptat în sfârşit ideea că fiica lor nu va fi contesă şi şi-au acceptat şi ginerele. Tânăra familie s-a mutat la Santa Maria Maggiore şi, în timp, toate afacerile familiei au fost preluate şi conduse de Giacomo, care era foarte priceput şi a sporit averea familiei. Acum, îngenuncheată lângă

copacul unde îşi lăsase hainele ponosite, Mariana retrăia acei ani de început ai iubirii ei. Anii când Giacomo a luptat pentru ea şi pentru iubirea lor. A gemut de durere amintindu-şi sărutările lui, îmbrăţişările lui, dragostea lui. Îi era greu să creadă că toate acestea nu vor mai fi niciodată şi că pruncii ei vor fi orfani. Copilul din ea se zbătea cu putere şi ea îi simţea mişcările ca pe nişte lovituri dureroase. S-a ridicat din genunchi. Nu ştia cât a jelit. Soarele era sus pe cer. Era amiază. În zare sclipeau vârfurile munţilor poleite de soare cu aur. A privit lung cerul, soarele, munţii... Voia să le ţină minte până la moarte aşa cum arătau toate în clipa când a realizat că a murit iubirea vieţii ei şi că într-un anumit sens şi viaţa ei a luat sfârşit.

— Trebuie să se facă dreptate! a şoptit şi de şoapta ei, percepută de natura din jur ca un ţipăt, totul s-a înfiorat. Până şi soarele şi-a tras pe chip un văl subţire de nor. Vreau dreptate! a repetat femeia şi a plecat la vale de pe munte ducând măgarul după ea. Acesta purta pe spate şaua lui Giacomo.

Femeia mergea ţeapănă. Vântul ce se pornise şui îi răscolea hainele şi îi biciuia faţa, dar ea părea că nu simte nimic. Era o stâncă mişcătoare. Ochii îi erau seci şi duri.

Faţa rigidă. Trăsăturile ascuţite şi faţa subţiată. Ca o jucărie stricată ce nu mai ştie decât două cuvinte repeta: Vreau dreptate! Aşa a ajuns la hanul de unde plecase de dimineaţă. Hangiul i-a ieşit înainte. S-a cutremurat văzându-i chipul. Era al altei femei, nu al femeii cu care vorbise ieri. Uite ce face durerea din oameni, şi-a spus neavând curaj să-i vorbească. Nici ea nu a vorbit. Doar îl privea. Greu de tot i-a spus într-un târziu:

— Să mergem la judecător. Peira l-a omorât pe Giacomo!

Hangiul a vrut să întrebe ceva, dar s-a răzgândit. Femeia nu lăsa impresia că ar vrea să dea lămuriri. Doar poruncea.

El a pornit înainte. Mariana îl urma. În urma ei venea măgarul. A povestit judecătorului cu câteva fraze sărace că soţul ei a fost omorât de Peira. Judecătorul nu a crezut-o, deşi ajunsese şi la urechile lui câte ceva despre faima proprietarului tavernei din munţi.

— Aceasta era şaua lui Giacomo de Bernardis, a bărbatului meu. Am găsit-o la Peira. Am cumpărat-o de la el – spuse Mariana şi îşi continuă vorbele cu un fel de râs şi plâns amestecat, un fel de sunet neomenesc straniu ce îngheţă sângele în vene celor doi bărbaţi ce o ascultau.

Signore, vreau doar atât: să-l întrebaţi pe Peira de unde are şaua bărbatului meu!

Judecătorul i-a vorbit blând. Îi era milă de ea, dar o şi admira. S-a dus singură în munţi să îl găsească pe ucigaşul soţului ei.

— Mergi la han şi te odihneşte. Mâine în zori soldaţii vor merge pe munte după Peira.

— Vreau acum! şopti femeia cu buzele crăpate de vânt şi uscate de sete. Ochii îi ardeau. Vreau acum, vorbi iar şi vocea îi era schimbată, înecată de plâns.

Judecătorul o înconjură protector cu braţul.

— Odihneşte-te, femeie. Mergi la han. Mâine se va termina totul.

Mariana nu ştia ce să facă. Simţea cum puterile o părăsesc. Avea febră. Credea că răul i-ar trece dacă s-ar face dreptate chiar în clipa aceea, dar se înşela. Sufletul ei avea nevoie de dreptate şi răzbunare, dar când le va obţine, va vedea că de fapt nu a câştigat nimic. În sufletul ei va fi tot pustiu, inima ei va plânge, copii nu vor avea tată şi viaţa ei uşoară, fericită, frumoasă a trecut ca o primăvară.

— Vom merge mâine după Peira. Acum trebuie să vă odihniţi. Aveţi febră, îi vorbi judecătorul blând, aşa cum îi

vorbeşti unui copil bolnav şi ea îl ascultă.

A plecat spre han cu paşi nesiguri. Măgarul îl ducea hangiul. Acesta îi vorbea, dar ea nu auzea ce îi spune. S-a închis în camera de la han şi s-a întins pe pat. Nu dormea şi nu plângea. Privea pe geam în zare vârful Monte Leone. A mârâit un mulţumesc amorţit când hangiul i-a adus un ceai fierbinte. A luat cana în mâini şi de la căldura cănii simţea cum i se dezgheaţă mâinile. A băut încet înghiţitură cu înghiţitură toată cana. Ofta şi privea mereu pe geam. Ceva o chema spre muntele din zare, dar nu ştia ce. În golul de simţire, de lacrimi, de dorinţe, de voinţă din ea exista doar o chemare fără nume. S-a întins pe pat. Copilul din ea se zbătea nemilos. A pus mâinile pe burtă şi a mângâiat încet pentru a-şi linişti pruncul nenăscut.

...Se va face dreptate... Se va face dreptate, puiul meu nenăscut, îi vorbi apoi se cutremură: Şi ce să fac cu dreptatea, la ce îmi foloseşte când tu te vei naşte fără tată?!... Am pierdut totul... S-a sfârşit... Şi nici măcar nu pot plânge... gemea rostind cuvintele şi simţea iar nemiloasă şi albastră durerea. În ochi o înţepau lacrimile, chiar după ce spusese că nu poate plânge.

...Nu are rost să plângi... Plânsul nu rezolvă nimic. Lacrimile nu îţi dau viaţa înapoi. Giacomo, unde eşti?! Eu

nu pot trăi fără tine! Copiii ce vor face fără tată? La asta nu te-ai gândit, dragul meu?!...

Brusc a sărit în picioare şi a fugit la fereastră. Cu ochii tulburaţi de lacrimi şi febră sfredelea zarea în căutarea a ceva. Mâinile îi tremurau febrile pe marginea ferestrei.

— Trebuie să-ţi găsesc trupul, să-l duc acasă şi să-l îngrop. O, Doamne, trebuie să găsesc trupul lui Giacomo, scânci lăsându-se uşor în genunchi lângă fereastră. La asta nu m-am gândit până acum...

Era noapte adâncă şi ea era tot căzută în genunchi lângă fereastră. Nu se ruga. Nu plângea. Nu voia dreptate. Nu ştia ce mai voia. Trăise dor şi aşteptare zile în şir, apoi alte zile căutare şi rătăcire pe munţi luminate palid de slaba pâlpâire a speranţei, apoi teamă, disperare, durere şi deznădejde... Agonie, furie şi lacrimi... Ce mai era sufletul ei după atâta trăire!?... Asta nu se poate şti de către om, doar Dumnezeu ştie. Certă din toată trăirea şi moartea de trăire din ea e doar o şoaptă sinonimă cu moartea: Trebuie să-i găsesc trupul...

Soarele nu răsărise când ea a ajuns iar la judecător. A tresărit când a aflat că soldaţii deja plecaseră pe munte după Peira. A aşteptat câteva ore întoarcerea lor şi a simţit ură dementă când l-a văzut pe Peira adus legat, înconjurat

de soldaţi. Acesta a rânjit straniu spre ea, recunoscând-o. Ea a vrut să-i spună ceva, dar nu a putut să-şi desfacă maxilarele înţepenite.

Peste o oră pleca pe munte cu soldaţii. Peira îşi mărturisise crima şi locul unde a ascuns cadavrul Era într-o râpă din spatele hanului sub pietre şi crengi de cetină. Nu îşi amintea cum a făcut drumul până sus. Era seară şi au dormit în taverna lui Peira. În zori au mers să caute locul unde era cadavrul lui Giacomo. Doi soldaţi au ţinut-o ferm să nu se apropie de locul unde se vedea o grămadă de cetină şi ea se zbătea în zadar în braţele lor ca să scape.

Cu inima moartă – ce stranie stare, că inima moartă durea rău! – privea cum feresc soldaţii cetina şi pietrele. Când a văzut o pată din haine a scăpat din mâna soldaţilor şi a fugit spre acel loc. A recunoscut imediat hainele lui Giacomo. Scotea ţipete ascuţite, neomeneşti când mai era ferită câte o piatră şi dezvelit o bucată de trup. Mâinile şi le frângea într-un balet al durerii de nedescris. Şi-a ascuns faţa în palme când soldaţii, au ajuns la cap. Nu putea privi. Nu putea! Frumosul ei Giacomo nu putea fi un trup schilodit, aruncat într-o râpă, acoperit cu pietre ca un câine!

— Nu e devorat de animale! E întreg! E îngheţat, vorbi

un soldat.

Femeia icni auzindu-l şi vomită un lichid verzui. Se agăţa cu disperare de cineva de lângă ea, dar nu ştia cine e, altfel nu putea să se ţină pe picioare. Scâncea şi gemea în acelaşi timp. Tot nu avea curaj să privească spre faţa bărbatului ei mort oricât curaj şi-ar fi făcut. Cineva a cuprins-o strâns în braţe şi ea s-a lăsat cuprinsă. În jur era o linişte de mormânt. Nimeni nu vorbea. Muntele încremenise. Toţi respectau durerea femeii şi îi dădeau un pic de timp. Soldatul ce o ţinea strâns în braţe, îi şopti:

— Trebuie să coborâm, signora. E târziu.

Ea s-a îndepărtat speriată din îmbrăţişarea lui. Era confuză.

— Şi Giacomo? întrebă repezit.

— Îl vom lua cu noi. Soldaţii au improvizat o targă din scânduri pe care să îl ducă jos.

Mariana s-a repezit la locul unde zăcea Giacomo. În ultima vreme avea mişcări dezechilibrate, când foarte iuţi, repezite, când încete de parcă ar fi fost o frunză pe care o mişcă uşor vântul. Acum avea iar mişcări repezite. Îşi făcuse curaj să îl vadă şi de frică să nu se răzgândească sau să nu mai aibă curaj se grăbea. A ajuns lângă el şi s-a oprit. Iar îi erau mişcările amorţite. De fapt a înţepenit

lângă el. Doar ochii i se mişcau în cap privind şi buzele şopteau ceva neauzit.

Mâinile lui frumoase erau învineţite şi cu unghii negre. Faţa îi era vineţie, buzele negre şi ochii puţin de tot deschişi.

Buzele care m-au sărutat... Mâinile ce m-au mângâiat... Ochii care m-au privit... Bărbatul ce m-a iubit... Ce e viaţa?! şoptea aiurea lăsându-se să alunece uşor în genunchi lângă capul lui. A întins mâna să-i mângâie faţa, dar şi-a tras-o repede de parcă s-ar fi fript. Da, se fripsese de răceala de gheaţă a feţei lui.

...Cum poate fi atât de rece?! scânci şi îşi frânse mâinile încleştate una în alta.

Minute hune doar l-a privit. Nu simţea nimic. Nu ştia ce e cu ea. A întins iar mâna spre fruntea lui. Şi ea era de gheaţă, dar nu şi-a mai tras mâna. În minutele de privit în tăcere îşi pregătise sufletul să accepte că Giacomo era rece ca gheaţa.

A ferit o şuviţă de păr ce îi acoperea fruntea, apoi a început să ţipe. Tare, inuman, sălbatic. Părea că urlă un animal din munţi. Ecoul amplifica şi purta până departe pe vârful munţilor ţipătul nefiresc. Nu se mai putea opri. O făcea continuu, cu ochii deschişi larg, cu pupilele dilatate,

fixaţi pe gaura neagră deschisă în fruntea lui Giacomo pe care o descoperise când ferise părul de pe frunte.

Se întâlnise cu moartea... înţelegea ce e moartea... şi ţipa.

Când a devenit iar conştientă şi stăpână pe sine, când a început iar să vadă şi să perceapă ce e în jur, a realizat că mergea la vale de pe munte. Cineva o sprijinea de o parte şi de alta. La han, hangiul deja avea pregătită o căruţă în care să pună trupul lui Giacomo ca să fie dus acasă. I-a dat Marianei şi doi servitori să o însoţească. Ea nu i-a mulţumit şi el nu a aşteptat mulţumiri.

Mariana a plecat spre casă. Mergea pe jos, în urma carului ce îi purta bărbatul. Nu vedea nimic în jur. Nu observa oamenii adunaţi pe marginea drumului ce o priveau cu admiraţie, milă, căldură.

A trecut şi prin piaţa din Gondo şi nu a aruncat nicio privire spre spânzurătoarea în care se legăna trupul lui Peira, ce fusese judecat şi condamnat. A mers mai departe, de parcă nici nu a văzut că i s-a făcut dreptate. Ce dreptate?! Nu există aşa ceva. Dreptate însemna să învie Giacomo, să i se dea viaţa înapoi, să aibă iubire şi tată la copii. Dacă nu putea avea asta, nu o mai interesa nici răzbunarea, nici justiţia, nici dreptatea. I se luase totul

şi un trup legănându-se în ştreang nu o putea „vindeca.

Uscată, slabă, cu hainele negre fluturate de vânt mergea cu paşi mecanici în urma carului în care era Giacomo... Plecase în căutarea lui încă femeie, dar acum se întorcea cu el mort şi cu sufletul din ea uscat... Era văduvă...

Bunica spunea că după pedepsirea lui Peira s-a terminat cu omorurile şi jafurile în munţi şi că trecătorii puteau călători în siguranţă peste graniţa celor trei ţări ce se întâlneau acolo: Italia, Elveţia, Franţa.

*

Geremiah şi-a terminat povestea. Daria îşi şterge o lacrimă ce i-a curs pe faţă.

— Săraca Mariana! Ce destin crud! a şoptit Daria. Povestea asta mă duce cu gândul la romanul lui Mihail Sadoveanu „Baltagul”. Există similitudini frapante între cele două poveşti.

— *Io no înţeles che spuse e!*

— Există un scriitor român, Mihail Sadoveanu, care a scris un roman „Baltagul” – baltagul e un topor mic cu coadă lungă folosit în trecut ca armă; toţi ciobanii au un astfel de topor – a cărui acţiune se aseamănă foarte mult cu povestea spusă de tine.

— No mi crede!

— Sigur e aşa. Acţiunea e tot în munţi, undeva chiar în zona aceasta. Nevasta unui cioban, Nechifor Lipan, pe care o cheamă Vitoria, pleacă să-şi caute bărbatul, ce a plecat peste munţi la Dorna să cumpere oi şi nu s-a mai întors. Şi ea are vise rău prevestitoare la fel ca Mariana şi pleacă să-l caute. Îi găseşte pe ucigaşi datorită baltagului cu care a fost omorât bărbatul ei. Pe bărbat îl găseşte într-o prăpastie. Locurile unde s-a întâmplat totul sunt reale. Satele, munţii, Crucea Talienilor, Sabasa – toate există!

— Interesant! Multo interesant! Chiar exista una aşa carte?

— Sigur. Este o capodoperă a literaturii române. Este considerată o Mioriţă... Daria se opri. Realiză că Geremiah nu are cum înţelege ce spunea ea.

— Mi mai povesteşte despre asta.

— Acţiunea seamănă foarte mult în cele două poveşti, dar există şi deosebiri. Vitoria Lipan, o adevărată eroină de tragedie greacă, e bătrână, e masculinizată. Toată floarea din ea se uscase când începe acţiunea romanului. Îmi trezeşte admiraţie, dar nu milă sfâşietoare şi duioşie aşa cum simt pentru signora Mariana din povestea ta, care e tânără, frumoasă, mamă cu copii mici şi cu un altul pe

drumul spre viaţă. De-a lungul poveştii tale am asistat la moartea feminităţii şi fragilităţii din signora Mariana. Cu fiecare frază o simţeam murind, veştejindu-se, pietrificându-se.

— *Scrie te poveste signora Mariana! exclamă Geremiah.* Daria nu a înţeles din prima clipă ce îi cere bărbatul.

— Spui să scriu povestea Marianei? întrebă mirându-se şi după ce Geremiah confirmă cu o uşoară înclinare a capului explică: Nu pot. Nu am mai scris de când eram studentă. Nu pot scrie. În plus în artă trebuie să fii original şi să ai subiecte noi. Aş scârţâi ca un greiere bolnav chinuind cuvintele mergând pe urmele lui Sadoveanu...

— *No înţeles ultime cuvinte!... Ba poţi, dulce per me Daria! Tot poţi. Trebuie curaj.*

Daria nu mai spunea nimic. Scrisul era un subiect încheiat al vieţii ei. S-a strâns lângă Geremiah şi a oftat. El a prins-o strâns şi a legănat-o. Amândoi odată au privit spre apus. Soarele incandescent aproape atingea orizontul.

— E târziu. Apune soarele. Să mergem în casă.

— *Mai stau. Vreau priveşte apus.*

Când au mers în casă era noapte. Erau fericiţi. Timpul nu s-a mai grăbit cu ei. Geremiah nu a mai alergat la fel ca

altă dată.

— Mulţumesc pentru această după-amiază minunată, „signore” Geremiah.

— *Mi topeşte când mi spune „signore”. Prefer totuşi mi spune fără signore. Io sono Geremiah,* îi vorbi el râzând şi o strânse tare în braţe. *Io vreau f*... – se opri şi continuă cu alt cuvânt – ... *iubeşte per te.*

Daria îl împinse râzând.

— Mai întâi fac duş apoi facem dragoste. Când am vrut eu, nu ai vrut tu!

Acum vrei tu şi nu vreau eu!

Vorbind, se îndrepta deja spre baie. În urma ei, Geremiah mornăia ceva ca un urs nemulţumit şi ea a râs de el şi i-a făcut din ochi înainte de a se închide în baie. A stat sub duş mult, după aceea şi-a dat pe tot trupul cu cremă de corp parfumată, apoi a îmbrăcat o cămaşă de noapte albă cu multă dantelă pe care o avea de când trăia bunica, dar nu o îmbrăcase niciodată, căci prefera pijamalele. Erau mai comode. Inconştientă, se pregătea pentru o noapte specială, pentru ceva perfect. Parcă era mireasă...

S-a privit în oglindă şi a râs spre fiinţa ce o privea din partea cealaltă. Sunt fericită! Iubesc! Am avut o după-

amiază minunată, i-a şoptit.

Oglinda s-a întunecat puţin. Din ea veneau cuvintele psihologului: ... Are o pată pe obraz. E semnul diavolului...

A fugit de la oglindă. O ura că repetă cuvintele acelea blestemate... Sunt fericită! Iubesc! De ce sunt toate împotriva mea?! şopti şi ieşi din baie.

Geremiah, întins pe pat, răsfoia un album cu fotografii. Ea s-a întins lângă el.

— O, *ce frumoasa est! Belisima!* exclamă privind-o, apoi a cuprins-o cu mâna şi a tras-o lângă el.

Ea s-a cuibărit ţicnită în îmbrăţişarea lui. Aşa e fericirea, gândi.

— Ce priveşti?

— *Fotografiite. Găsit aici.*

El continua să răsfoiască albumul şi ea începu să dea explicaţii.

— Aici sunt eu cu bunica; eram în liceu. Aici – în SUA. Aici – la Roma, Aia – cu elevii mei. Alţi elevi. Cu colegii...

Geremiah nu mai dădu pagina. S-a oprit şi privea cu atenţie fotografia în care era ea cu profesorii ceilalţi de la liceu. Era preocupat privind. Daria încă nu realiza că priveşte în special femeile tinere din fotografie.

— *Cine est?* întrebă punând degetul pe o femeie foarte

tânără şi frumoasă din fotografie.

— O colegă. E profesoară de matematică.

— *Est frumosa. Mi place. Ea no satisfăcut. Se vede pe faţa. No...*

Daria nu înţelegea ce vrea să spună. Cu mintea uşor înceţoşată vorbi:

— Nu înţeleg ce vrei să spui...

— *Ea no fu*... – folosi el, accentuând fiecare literă, cuvântul porcos. *Mi face cunoştinţa con ea. Io satisfac tot. Avut multe colege nefu...?*

Daria se simţea de parcă ceva a lovit-o în moalele capului. În gură avea gust amărui-acru. A vrut să se ridice de lângă el şi să fugă, dar el o ţinea strâns. Îl observa că rânjea privind fotografia. Dar nu vedea totul clar. Nu numai că rânjea. Era la pândă. Adulmeca. Căuta prada.

— Încetează! încetează! Nu pot suporta asta! ţipă ea zbătându-i-se în braţe.

El o ţinea strâns, o legăna, îi săruta gâtul şi o liniştea.

— *Io glumit! Est prostuţa.*

Daria îl credea sau se minţea că îl crede. Se liniştea în braţele lui. El i-a îndepărtat cămaşa de noapte de pe trup, tot şoptindu-i: *Io glumit.*

Daria nu ştia ce să creadă. Era confuză. Era în stare de

şoc. Nu putea gândi clar.

...Nu lupta singură. Povesteşte cuiva, unei persoane în care ai încredere, tot ce se întâmplă. Cere ajutor. Salvează-te!... auzea în creier cuvintele psihologului şi îi venea să plângă, dar nu a mai apucat. Mâinile lui Geremiah ce o mângâiau, sărutările lui, dragostea lui a alungat orice teamă din ea şi orice cuvânt străin. Se topea, se dezintegra, cădea, se înălţa şi iar se întrupa trăind iubire în braţele lui. A plâns, a râs, a spus cuvinte bete iubind.

...Nu suport să mă părăseşti... Nu suport să se termine... Aş înnebuni... Te rog să nu mă părăseşti niciodată... îi şoptea rugându-se când trupurile lor lipite deveniseră unul singur şi cântau un singur cântec: al iubirii.

El îi asculta cuvintele şi nu zicea nimic. Ce putea să-i spună?! Că nu au nimic decât clipa aceasta!? Că nu există viitor pentru ei?! Că are probleme cu afacerile din România din cauza crizei?!... Nu putea să-i spună nimic din toate astea. Doar o iubea cu pasiune de parcă aveau ultima clipă de trăit.

Ea, sătulă de iubire, se juca cu degetele pe faţa lui mângâindu-i conturul ochilor şi al gurii. Soneria telefonului celular a lui Geremiah i-a făcut să tresară. Daria i-a întins

telefonul ce era pe măsuţa de lângă pat.

A auzit o voce de femeie la telefon salutându-l şi i s-a părut cunoscută. Geremiah vorbea cu ea în limba italiană. Daria s-a ridicat din pat şi s-a dus la baie ca să-l lase pe el să vorbească în linişte. Când s-a întors, el stătea întins pe pat. Era complet gol. Pentru o clipă şi-a amintit tot ce gândise despre Geremiah în perioada în care îl cunoştea doar din vedere şi mai ştia că trăia cu o fostă elevă de-a ei: ... Bătrân, gras şi urât ca un monstru. Are ceva diform corpul lui. Mâinile prea lungi ce se bălăngăne pe lângă trup, uşor cocoşat, părul grizonant mai mult spre alb ca ţepii unui arici, bărbia proieminentă, burta uriaşă şi o pată neagră-vineţie pe mijlocul obrazului stâng... Aşa îl văzuse ochii ei cândva şi tot atunci îşi pusese întrebarea: Ce poate face ca o fată să strângă în braţe aşa o arătare? Dacă e dragostea, eu sunt Albă ca Zăpada.

O deranja că şi-a amintit tocmai gândurile ei ce i-au trecut prin creier ca un flasback. Acum era întoarsă la o sută opt zeci de grade... E frumos. Îl iubesc... înseamnă că eşti Albă ca Zăpada, trase concluzia creierul ei bătându-şi joc de ea.

— *Mi vorbit con Simina,* explică el fără ca ea să întrebe. *Vine la România peste una luna.*

— Bine, răspunse Daria fără niciun pic de curiozitate în voce.

— *Te place de ea?* întrebă bărbatul zâmbind straniu. Era zâmbetul lui de diavol.

Ea nu ştia ce să răspundă. Nu putea spune că îi place Simina. Nu exista nicio posibilitate să şi-o facă prietenă. Simţea pentru ea o undă de milă, de înţelegere, în plus o cerceta ca pe o curiozitate a naturii, ca pe o fiinţă născută din adâncimile abisale ale vieţii. Chiar nu ştia ce să îi răspundă lui Geremiah.

— *Ea mi spus că te place multo per te. Că est special. Est multo inteligent...* Daria zâmbi auzind cum a descris-o făptura de vânt către Geremiah. Regreta că ea nu poate spune aceleaşi cuvinte despre Simina. Preocupată de gânduri nu vedea luminiţele jucăuşe, dar viclene şi murdare, ce dansau în ochii bărbatului.

— *Când vine la România vrut io fac dragoste con amândouă odat. Tot trei.* Daria a simţit că nu mai poate să respire. Se sufoca. Se forţă să respire adânc.

În piept simţea că are un pumn de cioburi de sticlă ce îi sfâşiau carnea. Le aruncase acolo cuvintele otrăvite ale lui. Ca să se apere, fiindu-i imposibil să accepte realitatea, îşi zise: Nu am înţeles bine. E o greşeală. Geremiah vorbeşte

stâlcit româneşte şi eu am înţeles greşit...

— Ce ai spus? întrebă foarte încet. Cuvintele i-au ieşit greu din gură.

— *Io vreau fac dragoste con te şi Simina. Tot trei,* explică el rânjind şi vorbind foarte rar ca ea să înţeleagă bine ce vrea el.

Bărbatul, pe care îl iubea şi pe care din iubire îl vedea frumos căci iubirea orbeşte, a dispărut. A rămas doar imaginea lui de demult, de prima dată: arătarea... pocitania... cocoşatul de la Notre Dame...

O durea rău totul. Şi în piept, şi capul, şi ochii ce trebuiau să îl vadă aşa cum era în realitate, nu aşa cum l-a visat când o otrăvise iubirea. Tremura convulsiv. Căuta un obiect cu care să îl lovească. Voia ceva ascuţit. Ceva cu care să îl rănească adânc şi să distrugă din el monstrul ce îi omora sufletul. Nu găsea nimic. Vreau să îl omor! ţipa cineva în ea.

El a venit lângă ea. Încă râdea. Nu îşi dădea seama cât de rău era rănită. A întins mâinile să o cuprindă. Voia să o ducă iar în pat. Chiar gândea: Daria se obişnuieşte cu mine. E prima dată când nu a făcut urât la o propunere de-a mea. Până la urmă va face tot ce vreau eu.

— Să nu mă atingi, pocitanie spurcată! răcni ea şi îi

împinse cu furie mâinile.

Geremiah, chiar dacă era şocat de furia ei şi de duritatea din voce, a dat să o cuprindă iar. Încerca să ia totul în râs ca altă dată şi a şoptit: am glumit, dar Daria nu a mai avut puterea să-l creadă. Ajunsese la fundul mocirlei, el a tras-o cât de jos a vrut şi acum în ea începea lupta. Căuta să iasă la aer curat, la lumină, la lucruri clare şi pure. Sufletul ei nu era construit să poată trăi în mizerie şi tenebre.

Când a atins-o iar, s-a cutremurat şi s-a smuls ca de atingerea unei creaturi monstruoase.

— Nu mă atinge!! a ţipat iar şi i-a împins mâinile.

El, încă sperând că o poate întoarce, a întins iar mâinile spre ea.

— *Io am glumit! Am glumit!* şoptea şi încerca să-i prindă mâinile ce i se zbăteau cu mişcări nervoase.

Ea şi-a smuls mâna ce i-o prinsese el şi cu furie, cu ură – toată iubirea din ea asta devenise – l-a pocnit cu pumnul în obraz exact în locul unde avea pata. Încheieturile degetelor i-au trosnit de forţa loviturii. Pumnul o durea şi îi ardea. Pata lui de pe obraz avea consistenţa fierului şi i-a zdrobit pumnul cu care a lovit.

El a făcut un pas înapoi. O privea uimit. În sfârşit,

înţelegea că a mers prea departe şi că ea nu va mai da înapoi. După felul în care tremura şi respira agitat ştia că urmează o nouă criză de isterie. Ca o pisică sălbatică s-a repezit la el. Voia să-l lovească, să-i sfâşie faţa lui urâtă care nu mai zâmbea, ci o privea îngrozită.

— Să pleci din ţara mea, spurcatule!... Voi, străinii, aţi venit să exploataţi, să vă bateţi joc, să ne învăţaţi „valorile" democratice!... Nu aveţi ce ne învăţa! în voi sufletul e mort! Sunteţi nişte carcase de *om* golite de conţinut şi trăiţi ca vitele să mulţumiţi poftele animalului din voi! Noi, „prăpădiţii de români", vă putem da lecţii despre Dumnezeu, credinţă, istorie şi iubire! ţipa ea şi încerca să îl lovească, dar nu reuşea căci el i-a prins mâinile.

— Calmate! Io no vrut te fac mal! Calmate, dulce mia Daria!

— Să nu-mi mai pronunţi numele! Să nu-mi mai zici în niciun fel! Tu spurci cuvintele frumoase!

Geremiah a prins-o strâns. Mâinile lui lungi s-au încolăcit în jurul ei ca nişte liane. Oricât se zbătea nu reuşea să se elibereze. Îngrozită, furioasă, isterică, nebună, a încercat să îl muşte de faţă, dar nu a reuşit. O mână, ce o ţinea, s-a înălţat pe spatele ei şi i-a prins părul, a tras de el şi o forţă

să îl privească. Ea a văzut un monstru şi a scâncit. A încercat iar să se zbată, dar nu avea nicio şansă să se elibereze.

— *Stai! No mişcat! Calmate! Io vreau să citeşte viaţate!* porunci el privind-o în ochi.

Ea a scâncit privindu-l şi a înţepenit. Nu avea rost să mai lupte. Groaza o paraliza. Geremiah, cu ea în braţe, ţinând-o strâns ca pe o păpuşă de cârpe, intra în transa lui ciudată. Ochii i se închideau. Prin fanta rămasă deschisă se vedea o fărâmă de iris tulbure şi întunecat. Pata vineţie de pe obraz părea că se lăţea. Buzele îi erau vineţii şi înţepenite într-o linie dură. Trupul întreg de fier şi braţele şprăngi de oţel ce o strângeau. Nu putea plânge. Nici scânci. Groaza i-a spulberat criza de isterie. Ca o cârpă stătea moale în braţele lui şi aştepta să fie eliberată.

Oare ce înseamnă că îmi citeşte viaţa!? Vrea să-mi spună că ghiceşte?! se întreba.

A vrut să închidă ochii, dar pleoapele îi erau înţepenite. A încercat să spună „Tatăl nostru” în gând, dar nu putea. Gândurile îi erau încâlcite şi lălâi. În creierul ei totul se năruise. A încercat să-şi mişte limba în gură, dar şi ea era înţepenită. Ceva malefic îi invadase sufletul şi îi paralizase voinţa.

Nu ştia cât a stat în îmbrăţişarea aceea, căci nu mai percepea timpul normal. Putea să fie o clipă, o oră, o zi, o viaţă... Când el i-a dat drumul, a alunecat în jos, de parcă nu mai avea coloană vertebrală. El a prins-o şi a susţinut-o înainte de a atinge pământul. A dus-o la marginea patului.

— Vrei apă? o întrebă şi ea a dat din cap că nu.

Tot ce mai trăia în vidul din ea era un gând ce o îngrozea: Am vrut să-l omor... Mi-am dorit să îl omor... O, Doamne, ce a făcut cu sufletul meu!?...

— Citit viaţate, Daria. Nos venit din lumi diferit. Io dacă rimane distruge te. No fost fericit copil. Familia te no iubit per te. Tu, Daria, est uno secret al mamei te. Ea va spune ţie adevăr. Nici căsătorit no fost fericit. Soţul te multe egoist. Exploatat per te... Io plec. Te rimane. No suferi per me. No plânge. Io distruge per te. Soţul vine împace con te. No poate scrie fără tine. Te Daria – dacă scris, scris mai bine con el. Tu – multo talent! Multo suflet! Te – scriitor mare! El no! Nulo! No vrei împaci con el!

Geremiah a tăcut. Caută cuvinte prin care să exprime ce are de spus mai departe.

— Mi văzut că stai în genunchi, plângi, no poţi merge mai departe... Va fi una perioada neagra. Se va întâmpla ceva multo durere. Io no pot spun ce... Va veni cineva mai

târziu în viaţa te. No spune no din cauza la me. No te usca. Trăieşte! Scrie! Fii fericit! Est multo special! Io no uit niciodat per te! Prego, no suferi din cauza la me! Io sono multo ticălos ca să merit lacrimile te! îi vorbea el în propoziţii scurte şi clare despre viaţa ei alegând din tot ceea ce văzuse, doar ceea ce voia să spună. Daria nu reacţiona în niciun fel la cuvintele lui. Lăsa impresia că nici nu le auzea. Mai târziu şi le va aminti pe toate.

A ridicat capul şi l-a privit ţintă. Ochii din care izvora cândva vraja, nasul cu care îi atingea faţa în joacă când se iubeau, gura ce a sărutat-o şi i-a născut sub piele trandafiri, pata de pe obraz... Nu avea rost să se mintă şi nici iubirea nu o mai orbea: era urât şi îi era străin. Nu îşi amintea să fi făcut, vreodată dragoste cu acest om. Era din altă lume. Şi-a pus gemând dureros iar întrebarea fără de răspuns: Ce ai făcut cu sufletul meu?!...

— Cine eşti?! întrebă într-un târziu şi căută în ochii lui o fărâmă de răspuns.

El a surâs amar-trist-ascuns.

— Bun întrebare. Cine sunt?!...

Întrebarea ei l-a purtat în trecut, l-a purtat departe la alţi oameni şi în altă viaţă. Acolo începea răspunsul la întrebarea: Cine eşti?!...

*

Anul 1875...

Lângă Ponte del Diavolo – un arc de piatră peste o prăpastie adâncă şi abruptă ce leagă cătunul Bugliaga de Trasquera şi despre care locuitorii spun că a fost ridicat de diavol căci nu îşi pot imagina cum a putut construi omul podul acela prins direct în carnea stâncilor ascuţite nemilos ca soarta – Edoardo Rugerri, micul conte di Streghe stă de vorbă cu Geremiah Kermani. Au amândoi cincisprezece ani şi sunt prieteni buni. Contele şi-a petrecut toate verile în castelul de pe munte al familiei lui de generaţii întregi şi şi-a umplut zilele hălăduind pe munţi cu micul Kermani, ce trebuia să ducă caprele familiei la păscut. Contele se plângea lui Geremiah de viaţa grea din Milano.

— Suntem izolaţi, în ciuda poziţiei sociale şi în ciuda averii. Nimeni nu ne invită la petreceri şi nimeni nu vine în casa noastră. Puţini oameni de rangul nostru ne salută sau ne răspund la salut.

Au trecut mulţi ani de la retragerea trupelor franceze din Piemont şi de la moartea lui Napoleon în insula Sfânta Elena, dar populaţia italiană – nobili şi oameni de rând – nu a uitat că bunicul micului conte nu a fost doar supus

ocupantului francez, ci colaborator înflăcărat şi trădător. În palatele lui din Torino şi Milano a fost cartierul general al trupelor franceze şi tot acolo se adunau grânele, vitele şi obiectele preţioase luate de la oamenii locului. Bătrânul conte Rugerri nu a fost obligat de trupele de ocupaţie să facă asta, ci s-a oferit. În toată acea perioadă de agonie a Piemontului averea familiei Rugerri a sporit.

Asta nu ierta nici măcar după atâţia ani aristocraţia din Milano şi Torino familiei Rugerri şi celorlalte câteva familii ce deveniseră aliaţi cu francezii.

— Mâine plec la Torino şi de acolo la Milano. Trebuie să merg la şcoală. Tata vrea să mă fac avocat. Mie nu-mi place. Vreau să plec pe mări cu vaporul. Să fug cât mai departe de Italia şi să fiu liber aşa cum sunt aici, la Trasquera când sunt cu tine, Geremiah, vorbi Edoardo.

Geremiah Kermani a privit lung hainele scumpe ale prietenului lui. Se ruşină privindu-şi hainele ponosite şi vechi, pantalonii rămaşi scurţi şi picioarele desculţe, murdare, zgâriate şi învineţite. Pentru o clipă s-a gândit şi la casa lui sărăcăcioasă – o singură cameră din piatră sprijinită în stânca muntelui – pe care o împărţeau cu caprele şi în care mirosea groaznic. În mijlocul ei era o sobă ce scotea fum de câte ori bătea vântul. După sobă, în

spatele unei pânze de culoarea morţii, atârnate de o bârnă din tavan, dormeau una lângă alta cele trei surori ale lui pe un pat din scânduri. În loc de saltea aveau paie. Mama şi tata dormeau în faţa sobei mai spre uşă. Iar el dormea în partea cealaltă a încăperii lângă capre. Dimineaţa, surorile plecau cu noaptea în cap la palatul conţilor di Streghe unde lucrau la spălătorie şi la curăţenie. Până anul trecut a mers şi mama cu ele, dar de anul acesta nu a mai putut merge. Stătea la pat cu încheieturile anchilozate şi strâmbe de reumatism. Tata mulgea caprele şi făcea brânza pe care o foloseau în parte pentru hrana familiei, dar o şi mai mare parte o duceau săptămânal, încărcată în desagi puşi pe spinarea unui măgar, la piaţă la Varzo sau Torino. Cu banii câştigaţi cumpărau cele strict necesare traiului lor sărăcăcios şi medicamente ce alinau durerile femeii din pat. Aşa trăiau toţi oamenii simpli din Trasquera de generaţii întregi şi erau mulţumiţi, căci nu cunoşteau altfel de trai care să nască idei şi nemulţumire. Capre, munte, sărăcie, simplitate, frumuseţe – asta aveau de când se ştiau.

Geremiah oftă. În el ceva clocotea a furie. Ştia şi îl durea că ştie că există şi altfel de viaţă şi altfel de a trăi. Aflase asta din povestirile micului conte. Să mergi la şcoală, să

citeşti, să vezi oraşe, să te îmbraci cu haine scumpe...

Îşi privi iar picioarele goale şi se ruşina de ele. Ar fi vrut să le ascundă. Ura caprele, muntele şi viaţa aceasta. Voia altceva. Voia să meargă la şcoală, să înveţe să citească şi să scrie şi să aibă altă soartă.

— Eşti trist şi tu, Geremiah? întrebă Edoardo observând în sfârşit tristeţea prietenului lui.

— Da. Tu vrei altă viaţă. Vrei să pleci pe mare. Ce ciudat! Eu vreau o viaţă exact ca a ta!

Edoardo râse cu poftă auzindu-l.

— Dar ţi-am spus că nu îmi place viaţa la Torino sau Milano. Îmi plac doar vacanţele trăite aici, pe munte, cu tine. Eşti singurul meu prieten.

— Edoardo, eu aş vrea să merg la şcoală... să citesc...

Râsul micului conte îl opri pe Geremiah.

— Nu ştii ce îţi doreşti! Gramatică, matematică, filosofie, latină – toate sunt o tortură!

Geremiah nu mai zicea nimic, doar îşi privea picioarele şi pantalonii prea scurţi.

Atâţia ani am fost fericit cu prietenia lui Edoardo, dar azi nu mai sunt... Eu vreau viaţa lui şi el altă viaţă. Ce prost e el! gândea.

— Conte Streghe, pronunţă Geremiah şi râse, eu îţi dau

bucuros viaţa mea şi o iau pe a ta, dar întrebarea e: vrei să ai viaţa mea întreagă? Să dormi lângă capre, să te trezeşti cu noaptea în cap şi să ajuţi la muls, să pleci cu ele la păscut...

— Edoardo îl privi mirat. Nu, nu voia aşa ceva. Cum să doarmă lângă capre? Cum să le mulgă?

— Nu! Caprele put! exclamă. Nu vreau viaţa ta întreagă. Vreau doar să mă plimb pe munte, să fiu liber.

Între cei doi s-a lăsat tăcerea. Evitau să se privească. Unul privea piscul Monte Leone şi celălalt Ponte del Diavolo.

Vântul adia uşor şi împrăştia prin aer miros de cetină şi răcoare de pe munţi.

— Vrei să ne facem fraţi de cruce, Geremiah?

— Vreau, şopti Geremiah şi a scos un briceag din buzunar cu care îşi crestă fără ca măcar să clipească pielea la încheietura mâinii în formă de cruce. După aceea a întins briceagul şi prietenului său.

Acesta îşi crestă şi el mâna.

Cei doi băieţi şi-au lipit una de alta încheieturile însângerate.

— Suntem fraţi de cruce! exclamă Geremiah fericit privind ochii şi pata de pe obrazul stâng al prietenului său.

— Da, Geremiah, suntem fraţi! Promit să-ţi schimb soarta într-o zi! exclamă contele Edoardo.

Ponte del Diavolo a fost martoră cum contele Edoardo a devenit frate de cruce cu Geremiah Kermani.

*

Vara următoare, când contele s-a întors în sat, a aflat că mama lui Geremiah murise. O răpusese boala şi frigul iernii. Două surori s-au măritat tot cu crescători de capre şi erau plecate la casele lor. În căsuţa familiei Kermani au rămas doar caprele, tata, sora cea mai mică şi Geremiah. Fără prezenţa mamei, care aşa bolnavă cum era îşi controla familia şi o ţinea unită, Geremiah a ieşit cu totul de sub autoritatea tatălui său. Nu mai mergea cu caprele, stătea mai mult la castel cu contele Edoardo şi se schimba în rău. Fără a fi conte, a început să aibă aere de conte, de aristocrat. Mergea cu Edoardo la vânătoare în pădurile din jur, beau împreună şi se lăsa vrăjit de poveştile contelui despre femeile din Milano. Trupul lui tânăr visa fierbând la miracolul de a avea o femeie, aşa cum îi povestea Edoardo. Spre toamnă, când pe toţi munţi din jur a plouat pe copaci cu aur şi sânge, amândoi tinerii aveau o faimă la fel de rea. Femeile serioase le fugeau din cale, iar cele darnice le ieşeau înainte, zâmbindu-le galeş.

Fraţii de cruce împărţeau totul între ei: haine, băutură, bani, femei... şi soarta...

*

Anul următor contele a aşteptat câteva zile ca Geremiah să vină la castel, dar nu a venit.

— Nu se poate! S-a întâmplat ceva cu el. Venea întotdeauna în prima sau a doua zi după ce ajungeam aici, şi-a spus Edoardo în timp ce supraveghea cum grăjdarul îi punea şaua pe cal. Merg să îl caut. Mă plictisesc fără el.

A mânat calul spre Ponte del Diavolo. A stat puţin acolo şi a admirat stâncile şi podul. A privit în jur, căutând să-şi amintească în ce parte o lua Geremiah când spunea că pleacă spre casă şi şi-a mânat calul în sus pe o cărăruie ce ducea spre poalele lui Monte Leone. Lăsa calul să meargă la pas şi se delecta privind frumuseţea din jur. Pajişti verzi presărate cu flori galbene şi albastre mici se întindeau pe dealurile golaşe acolo unde pădurea le făcuse loc.

S-a oprit, minunându-se de atâta frumuseţe, când în faţa lui s-a întins leneşă sub sărutul soarelui o poiană mirifică. Departe, în spate, griul stâncilor ascuţite, ce sărutau neruşinat albastru limpede al cerului, strălucea sub baia fierbinte a soarelui căpătând reflexe de argint punctat cu aur. În faţa stâncilor, la poale era un arc de

pădure verde puternic-viu şi în faţa pădurii diafană, leneşă, domoală se întindea acoperită cu iarbă şi flori mărunte poiana. La mijlocul arcului de pădure, chiar în faţa lui Edoardo, era o căsuţă ce se îngemăna cu piatra muntelui în partea din spate de parcă nu ar fi fost făcută de mâini omeneşti, ci născută direct de natură aşa cum erau iarba, muntele, florile, pădurea. Acoperişul căsuţei era din piatră solzoasă, zidurile tot din piatră, dar nu la fel ca a acoperişului, ci mai masivă, două ferestre mici cât o părere, o scară şubredă şi strâmbă cu lemnul ce ţinea loc de balustradă rupt şi cu câteva trepte lipsă era lipită de un zid lateral al casei şi ducea la podul unde era depozitat fânul pentru capre. În cealaltă parte a casei un mic acoperiş oblic pornea din zidul casei şi acoperea o mică încăpere unde erau înşirate pe poliţe din lemn înnegrite de timp şi prin cuie bătute în bârne ceaune, linguroaie, strecurători, vase de muls, cercuri rotunde făcute din coajă de copac în care erau modelate roţile galbene de caş – toate cele necesare unui crescător de capre.

Contele Edoardo – ce a recunoscut casa din povestirile lui Geremiah – nu vedea şi nu percepea sărăcia şi nenorocul de care se tot plângea prietenul lui, ci măreţia naturii, pacea şi liniştea ei.

A lăsat calul să pască şi s-a lăsat furat de frumuseţea din jur. Se simţea atât de mic şi de neînsemnat în faţa stâncilor ce loveau cu neruşinare cerul şi sărutau soarele. Din această stare de beţie în care îl dusese frumuseţea naturii l-a scos vocea unei fete. A auzit-o înainte de a-i vedea chipul şi a tresărit. Prin trup îi luneca iute, fierbinte şi nebună dorinţa. A râs autoironizându-se: Nu mi s-a mai întâmplat asta doar auzind o voce...

În pragul căsuţei a apărut şi proprietara vocii. Vorbea cu cineva rămas înăuntru. Părea supărată.

— Geremiah e mereu plecat! Tu bei continuu de când a murit mama şi de când au plecat surorile mele în America. Nu mai pot! o auzi contele Edoardo că spune cu năduf.

O ţii soţia lui Geremiah?! S-o fi însurat în anul care a trecut... E tânără... E frumoasă... Păcat că e îmbrăcată atât de ponosit, comenta în gând bărbatul privind-o. Ce subţire e! exclamă. Ca o floare!

Trupul lui luă foc. Se imagina răscolind acea fustă lungă, neagră şi ponosită cu care tânăra femeie mătura pământul şi descheind repezit nasturii bluzei tot negre – fata purta hainele rămase de la mama ei – ce îi acoperea pieptul. Cum se poate ca atâta frumuseţe să fie ascunsă sub haine negre?! şopti cu furie şi închise ochii.

Auzi un mormăit neinteligibil venind din încăpere, căreia fata îi răspunse cu durere în glas.

— Nu trebuia să vinzi caprele! Ce ne facem doar cu trei capre? Acum nu mai ai niciun rost să trăieşti! Am să plec şi eu în America la surorile mele şi tu ce o să te faci singur?

— Pleacă! Pleacă şi tu! Atâta ştiţi, voi, copiii, după ce creşteţi: să plecaţi şi să nu vă mai uitaţi înapoi! ţipă bătrânul ieşind în prag.

Fata lăsă rufele din mână, pe care se ducea să le întindă, şi s-a întors la tatăl ei. L-a îmbrăţişat cu căldură şi i-a spus ceva, dar contele era prea departe ca să audă ce. A văzut doar zâmbetul ce a înflorit pe faţa bătrânului înainte ca acesta să intre iar în casă. Fiica lui îl îmbunase şi s-a întors la munca ei. Contele îi vedea mâinile goale, albe, subţiri, fine întinzând rufele pe un gard şi i se părea că nu a mai văzut în viaţa lui mâini mai frumoase. Şi faţa şi mâinile îi erau atât de albe! La Milano femeile erau mai închise la culoare.

Ea a terminat de întins rufele şi s-a dus la cele trei căpriţe ce păşteau în apropierea casei. Un ţap a lovit-o cu capul în joacă şi ea a râs şi l-a împins. Râsul ei a fost ca o otravă dulce pentru Edoardo ce o privea de la marginea pajiştei din vale vrăjit. Tânăra a început să se joace cu cei

doi iezi ai caprelor. S-a întins în iarbă lângă ei şi îi lăsa să-i atingă cu botul mâinile şi faţa.

— Mor! a gemut Edoardo şi a închis ochii. Era gelos pe iezi.

Când i-a deschis fata venea spre el. Iezii o urmau sărind obraznic în jurul ei.

— Ce cauţi aici? Cine eşti? întrebă ea şi îşi strânse mâinile în jurul pieptului de parcă se apăra. Nu era învăţată cu străinii.

Edoardo o privea şi nu putea vorbi... Buzele pline şi roşii, obrajii albi pe care doar aerul răcoros al muntelui depunea săruturi, ochii albaştri mari şi nevinovaţi de copil, părul şaten închis, mâinile suple, dar cu palme înroşite de muncă, haine ponosite...

— Signore, ce căutaţi aici? repetă ea întrebarea şi el tot nu răspunse. Se gândea la cu totul altceva.

„E sora mai mică a lui Geremiah. Sigur. Pe celelalte două le cunosc, căci au lucrat la castel. Ea e sora cea mai mică despre care îmi vorbea cu încântare. Pentru ea culegea mure, zmeură şi fragi din pădure. Ei îi aducea alune toamna. Vorbea despre ea ca despre o mică minune a familiei. Micuţa Anna, îmi amintesc că îi zicea când vorbea de ea.

— Tu eşti micuţa Anna, sora lui Geremiah? întrebă în loc de răspuns.

— Nu vă interesează cine sunt eu. Eu sunt acasă la mine. Dumneavoastră trebuie să spuneţi cine sunteţi şi ce căutaţi aici! vorbi ea ferm, apoi se aplecă şi îl luă în braţe pe unul din ieduţii ce o loveau cu capul de picioare cerând atenţie.

Hohotul de râs al bărbatului a înfuriat-o pe tânără. Ochii ei albaştri aruncau flăcări de furie când vorbi iar:

— De ce vă bateţi joc?! Sunteţi pe pământul meu! Plecaţi!

Edoardo a coborât de pe cal fără a-i lua în seamă cuvintele. Încă râdea. A venit în faţa ei şi, prefăcându-se serios şi stăpânindu-şi cu greu râsul, a făcut o plecăciune în faţa tinerei domnişoare îmbrăcate sărăcăcios, apoi îi luă mâna şi o duse la buze. Înainte de a o atinge cu buzele, a observat cât îi erau degetele de chinuite de muncă.

— Sunt Edoardo Rugerri... şopti evitând să adauge şi titlul nobiliar apoi îşi lipi buzele de pielea mâinii ei.

Ea şi-a tras mâna. Se simţea jenată. A lăsat iedul jos şi cu el odată şi-a plecat şi privirea în pământ, de unde nu a mai ridicat-o. Îi venea să plângă şi nu ştia de ce. Poate pentru că hainele ei erau ponosite, poate pentru că el i-a

văzut mâinile chinuite de muncă sau poate pentru că a simţit mii de furnici împrăştiindu-se în trup şi devorându-l când el i-a atins mâna cu buzele.

— Tu cine eşti?

— Anna. Anna Kermani. Bătrânul acela pe care cred că l-ai văzut e tata. Mai am două surori care s-au căsătorit cu crescători de capre, dar au lăsat tot şi au plecat în America. Încă nu am primit veşti de la ele. Când voi primi, voi pleca şi eu, deşi mi-e milă să-l las pe tata singur. Mai am şi un frate, Geremiah. Acum e la Varzo. Lucrează de astă iarnă la un măcelar, turui ca un copil Anna şi când termină plecă capul ruşinată că spusese atât de multe.

Edoardo se abţinu să-i spună că e prietenul fratelui ei. Se pare că micuţa nu ştia nimic despre el.

— Mai bine nu pleca în America. Rămâi aici să ai grijă de tatăl tău.

— E greu. Tata a vândut caprele. Mai avem doar trei şi doi iezi fătaţi în primăvara asta. Avem şi grădinuţa de legume din spatele casei. Avem şi câteva găini. E greu...

Poţi lucra ca spălătoreasă la castel sau cameristă sau altceva, aşa cum au lucrat surorile tale, gândi el, dar cu voce tare nu spuse nimic. Creierul lui deja broda ceva necurat.

— Trebuie să plec. Am să mai trec pe aici, vorbi bărbatul, făcu o plecăciune, încălecă pe cal şi plecă.

Fata îl petrecu mult cu privirea. Nu ştia ce e cu ea şi de ce mii de furnici invizibile îi devorau trupul.

E din cauza soarelui... e din cauza vântului... e din cauza că muncesc prea mult, enumera ea în gând posibile cauze că îşi simţea trupul răscolit. Dar de ce nu am simţit asta niciodată până acum?! se miră. Oare e din cauza...?! se întrebă cu mirare şi nu îndrăzni să-şi ducă gândul până la capăt. Plecă direct spre grădina din spatele casei şi acolo se apucă cu furie de săpat.

*

Era toamnă. Poiana căsuţei familiei Kermani era pătată din loc în loc cu aramă pe verdele ierbii. Pădurea era aproape toată din aur, de miere închisă la culoare ca chihlimbarul şi de roşu trist rubiniu. Doar stâncile au rămas tot de argint în lumina soarelui aşa cum erau şi astă vară şi mereu.

Anna a ieşit din casă şi se îndrepta cu mers repezit spre piscul unde era castelul lui Edoardo. Mergea cu capul plecat. Nu se uită spre iezii, de acum crescuţi, ce alergau spre ea jucăuşi. Îi alungă cu gesturi repezi din mâini. Avea aceleaşi haine negre. Ceva era totuşi schimbat la ea. Parcă

a venit şi peste ea toamna de afară. Frunze ruginii îi umpleau inima şi o făceau să ofteze. Ca dintr-un film îi treceau prin faţa ochilor secvenţe pe care le privea ca făcând parte din viaţa unei străine, nu din viaţa ei.

...Contele Edoardo făcând plecăciuni în faţa ei. Furnici nebune inundându-i tot trupul. Vizita la castel. Edoardo a dus-o pe cal. Ea stătea ţeapănă în spatele lui, dar s-a prins de el strâns când el a mânat calul tare. Îi era frică să nu cadă. Zâmbetul lui viclean nu l-a văzut când mâinile ei i s-au încleştat de mijloc. Era frumos la palat, dar cam sinistru. Zidurile o speriau. Edoardo i-a spus că poate munci acolo. Ea a fost fericită. La întoarcere s-au oprit la Ponte del Diavolo. Acolo, pe punte, privind prăpastia adâncă de stânci a ameţit. Edoardo a ţinut-o strâns în braţe. A sărutat-o. A...

O, Doamne! exclamă Anna neputând să suporte filmul mai departe. Şi-a mişcat capul ca să alunge din creier celelalte imagini.

...Am vrut... Ba nu am vrut... Nu ştiam ce e cu mine... Era ca o vrajă... îmi amintesc cum erau norii când stăteam întinsă în iarbă. Erau frumoşi. Plângeam şi privit prin dantela de lacrimi de pe ochii mei cerul era bătut cu diamante albastre. Edoardo mi-a sărutat faţa şi mi-a băut

o lacrimă...

Iar clătină capul ca să nu-şi mai amintească nimic şi mergea iute spre castel. Peste hainele negre avea un şal gri, ce a fost al mamei ei, pe care îl strângea pe trup ţinându-i capetele în mâini.

...Ieri mi-au scris surorile mele. Mă cheamă în America. Îmi vor trimite bani de drum. Nu pot pleca... Nu pot... El nu a mai venit niciodată după ce... după Ponte del Diavolo. Trebuie să vorbesc cu el. Trebuie să-i spun. Sunt gravidă...

Peste o oră, Anna se întorcea de la castel. Mersul îi era împleticit. Părea beată. Nu a putut intra în castel. Nu l-a văzut pe Edoardo. Portarul nu a lăsat-o să intre. A alungat-o.

Nu plângea. Şalul îi atârna greu pe spate şi marginea lui mătura pământul. Mâinile ei fără vlagă nu îl mai puteau ţine. Nu mergea acasă. Paşii haihui o purtau spre Ponte del Diavolo. Acolo privea cerul, privea stâncile, privea pădurea de aramă. Privea şi în jos sub punte şi nu o mai speria adâncimea prăpastiei de dedesubt, căci avea în suflet o prăpastie mai mare şi nici ascuţimea stâncilor întinse în sus ca nişte colţi de rechin. Din adânc, de sub pod venea un cântec. Un cântec duios. O vrajă. O chemare. O linişte şi o pace înşelătoare care o chema. Ştia că poate zbura şi

că dincolo de zbor era pacea – asta îi spunea cântecul din adânc. S-a urcat pe marginea podului supusă total chemării. Nu vedea, nu ştia, nu căuta altă soluţie decât chemarea cântecului vrăjit.

...O fată nu trebuie să facă asta decât după ce s-a căsătorit... auzea vocea mamei aşa cum îi vorbea când trăia şi cuvintele îi dau certitudinea că a greşit, că era vinovată. Privea cerul. Era frumos. Era ca atunci când a culcat-o în iarbă Eduardo.

Păcatul! a gemut şi zbură. Zbură ca o pasăre mare neagră. Jos o aşteptau flămânde stâncile cu colţi de fiară, dar ea nu ştia asta. Ştia doar că a găsit o cale şi că zbura... zbura... zbura...

*

A mai trecut un an. Edoardo a venit iar la Trasquera. Avea douăzeci de ani şi era student la Milano. Nu l-a căutat pe Geremiah. Nu mai ştia nimic de el. De la servitori a aflat că An na Kermani a înnebunit şi s-a aruncat de pe Ponte del Diavolo. Hălăduia singur prin împrejurimi şi îi era urât. Îi era dor de prietenul lui din copilărie, de Geremiah. A lăsat calul să meargă leneş spre poiana unde era casa lui. Din marginea poenii a văzut căsuţa. Cu ochii minţii o vedea şi pe An na, inocenta Anna,

aşa cum o văzuse prima dată. Simţea vinovăţie. O fărâmă. O alungă ca pe o muscă. Îl vedea pe bătrân venind din spatele casei. Mergea şovăielnic. Se poticnea la fiecare pas. Avea barbă lungă şi albă.

Edoardo a tras de frâu calul, pentru a-l face să se întoarcă şi plecă spre casă. După câţiva paşi a văzut un călăreţ venind din vale spre el. În prima clipă nu l-a recunoscut. Apoi îşi dădu seama cine era şi s-a îngrijorat: Oare ştie ceva de la Anna? Oare i-a spus?!

Geremiah l-a salutat primul. Nu ştie nimic, s-a liniştit Edoardo văzându-i chipul senin şi îi răspunse la salut. Au coborât de pe cai şi s-au îmbrăţişat. Geremiah i-a arătat semnul de pe mână, de când s-au făcut fraţi de cruce. Edoardo a întins şi el braţul, dar pe el se vedea din acel semn, doar un punct.

— Ce copii eram! exclamă el.

— Hai la mine. Vreau să vorbim. Să-mi povesteşti ce ai mai făcut. Nu te-am mai văzut demult, vorbi Geremiah.

Au pornit împreună pe jos – caii îi urmau – spre casa din poiană.

— Sunt student la drept la Milano. Vara trecută nu te-am găs... Contele a tăcut, apoi continuă: Nu m-ai căutat deloc. Te-am aşteptat.

— Am lucrat la un măcelar la Varzo. Toamna m-am întors aici la tata, vorbind Geremiah se întristase. Ştii, aveam o soră. Nu o cunoşteai. Era cea mai mică. A înnebunit şi s-a aruncat de pe Ponte del Diavolo. Cred că s-a îmbolnăvit după moartea mamei. A rămas singură cu tata. Era atât de frumoasă şi sensibilă!

— Îmi pare rău» Geremiah, şopti contele şi vorbind şi-a dus mâna la pata neagră de pe obraz ce îl ardea. Era singurul fapt ce i se întâmpla când îşi amintea de Anna. Nu vinovăţie, nu milă, nu părere de rău, nu lacrimă, doar pata aceea îl ardea.

— Surorile sunt în America. O duc bine. Sărăcia a alungat toţi crescătorii de oi şi capre din munţi în America. Voi pleca şi eu acolo, dar după ce nu va mai fi tata.

— Cum te descurci?

— Bine. Am câteva capre. Puţine. Grădina de care se ocupă mai mult tata. Surorile trimit din când în când bani. Eu folosesc ce am învăţat la măcelar la Varzo. Merg la ţăranii ce au nevoie şi le tranşez şi prepar oi, capre, porci, viţei. În felul acesta câştig bani.

S-au aşezat amândoi pe iarba din faţa casei. Au lăsat caii să pască. Căpriţele păşteau şi ele prin apropiere. Erau puţine şi aveau mâncare destulă în jurul casei, nu mai era

nevoie să fie duse la păscut pe pajişti îndepărtate de pe munţi.

— Îţi aminteşti când voiai viaţa mea şi eu o voiam pe a ta? întrebă Edoardo.

— Îmi amintesc. Acum nu o mai vreau, răspunse Geremiah şi râse.

— Chiar nu o mai vrei?!

— Nu. De la moartea Annei s-a întâmplat ceva cu mine. Am devenit mai conştient, mai matur, mai...

— Ai îmbătrânit, Geremiah! exclamă Edoardo. Femeile nu-ţi mai plac?

— Ba da, dar e altfel. Nu mai alerg din floare în floare. Am o prietenă. Vreau să mă însor cu ea.

— O, dar chiar ai îmbătrânit! Să vrei numai una?! Ce prostie! Ai uitat când ne împărţeam frăţeşte până şi fetele?!

— E frumoasă, răspunse Geremiah neluându-i în seamă ultima frază; îl deranja. E fiică de crescător de capre. Tatăl ei a murit. Trăieşte doar mama ei, dar e bolnavă.

— Şi din ce trăiesc?

— O ajut eu câte puţin. Mai câştigă ea câte ceva şi se descurcă.

— Unde câştigă?

— Lucrează la castel la tine. A angajat-o bătrânul conte, bunicul tău.

Edoardo rânji apoi îşi ascunse rânjetul. A rupt un fir de iarbă şi l-a dus la buze. Se juca cu el rupându-l cu dinţii.

— Geremiah, chiar ai uitat cum ne împărţeam femeile? Era frumos...

— Nu era frumos. Eram tineri nebuni. M-am maturizat, Edoardo. Vreau să mă însor. O iubesc. Am cunoscut-o pe Giovanna la scurtă vreme după moartea Annei şi în sufletul meu am înlocuit-o pe Anna cu Giovanna.

Edoardo rânji, dar nu spuse nimic. S-a ridicat din iarbă şi s-a îndreptat spre cal. A încălecat apoi s-a rotit cu tot cu cal spre Geremiah ce se ridicase şi el din iarbă.

— Mai treci pe la mine. Nu vrei să mai vânăm împreună?

— Nu prea am timp. Am grijă de tata. La sfârşit de săptămână stau cu Giovanna, căci e liberă. Mergem la biserică...

— Ce plictisitor ai devenit, Geremiah! Doar nu vrei să spui că aşa îţi vei petrece de acum înainte viaţa! S-a stins toată nebunia, tinereţea şi pofta de aventură din tine?... Suntem fraţi de cruce...

Geremiah l-a privit câteva clipe. *Îşi* căuta cuvintele.

— Asta cu fraţii de cruce a fost o joacă de copii. Eu sunt

un Kermani şi Kermanii sunt oameni liniştiţi şi duc o viaţă liniştită. Tu... tu eşti conte... Eşti altfel... Ce e potrivit pentru un conte, nu e potrivit pentru un Kermani.

— Geremiah! exclamă Edoardo apoi îmboldi calul să fugă. Nu mai avea ce să-i spună. Drumurile lor se despărţeau.

Geremiah, privind în urma lui, şi-a amintit cuvintele lui Edoardo: Da, Geremiah, suntem fraţi! Promit să îţi schimb soarta într-o zi! şi a zâmbit dulce-amar spre acea amintire şi spre imaginea lui de copil zdrenţuros cu pantalonii prea scurţi şi cu picioarele desculţe rănite.

Edoardo a mânat calul până la Ponte del Diavolo. Îi plăcea acel loc. A închis ochii şi a respirat adânc. În spatele ochilor închişi a văzut-o pe Anna zburând. O pasăre mare, neagră zburând în jos.

...Am văzut-o mereu zburând aşa chiar înainte ca ea să moară. Aveam această imagine a ei în faţa ochilor de câte ori mă gândeam la ea şi nu ştiam ce înseamnă. Oare am darul de a vedea viitorul?! Am auzit că străbunicul meu avea această putere şi aceeaşi pată pe obraz ca şi mine. Legenda spune că Signore di Lei, un străbun îndepărtat al familiei noastre, care a murit prăbuşit în prăpastie avea acest dar şi tot: o pată pe obraz. Ce straniu!

Contele a plecat spre castel. Mâna calul iute.

...Prietena lui Geremiah lucrează la castel. Vreau să o cunosc. Nu îmi mai plac prostituatele din Milano. Aici, la munte, rupte de civilizaţie, femeile sunt mai pure...

Gândurile i-au fost întrerupte de o amintire ce îi pălmuia conştiinţa, atâta câtă mai avea: Suntem fraţi, Geremiah! Promit să îţi schimb soarta într-o zi!

A alungat cu furie cuvintele spuse chiar de el cândva.

— A fost o joacă de copii. Crucea făcută atunci pe mână s-a şters...

*

Era iarnă. Munţii dormeau sub hlamida albă de zăpadă. Soarele arunca bănuţi strălucitori de aur pe întinderile albe. Cenuşiul stâncilor se pierdea în albastrul cenuşiu al cerului devenind totul de sus până jos o întindere nesfârşită de tonuri cenuşii. Simfonia de alb şi cenuşiu infinită era tulburată de câte o pasăre de pradă ce tăia înălţimile cerului. Monte Leone, ca un patriarh bătrân, străjuia Trasquera şi satele din jur. Atâta linişte, atâta alb şi atâta pace era prea mult din fiecare şi durea. Câte un fum domol urca şovăielnic, pătând cerul, spre înălţimi din căsuţele din munţi şi ăsta era singurul semn că acolo existau oameni, nu doar măreţia şi neclintirea naturii.

Tatăl lui Geremiah stătea în pat. Îl dureau oasele de la frig şi de bătrâneţe. Geremiah îşi pregătea uneltele pentru tăiat porci în faţa sobei şi le punea într-o tolbă. Era Postul Crăciunului şi el va începe în curând să meargă prin sat să taie porci. Ascuţea cuţitele pe o lespede de piatră.

Tatăl lui îi privea cu milă chipul morocănos şi împietrit.

...De când l-a părăsit Giovanna, sunt cinci ani de atunci, e alt om. Ursuz, acru, neîmpăcat, fără poftă de viaţă. O iubea atât de mult! Ce o fi fost cu ea?! într-o zi a dispărut din sat. Sunt unii care spun că au văzut-o pe străzi în Torino, alţii la Milano, dar Dumnezeu ştie adevărul. Geremiah nu vorbeşte niciodată despre ea. Oare a aflat ce s-a întâmplat cu ea!?...

— Mai sunt fete pe lume, fiule, şopti bătrânul. Uit-o pe Giovanna...

— Taci! şuieră fiul spre tată şi acesta se făcu mic în aşternuturile patului.

Geremiah ascuţea cu furie cuţitele şi pe faţă îi treceau neguri. O vedea pe Giovanna în lespedea de piatră ca într-o oglindă. Plângea. Îşi frângea mâinile.

— M-am culcat cu contele Edoardo, Geremiah, o auzea spunând aşa cum îi spusese cu cinci ani în urmă în faţă.

El se abţinu cu greu să nu urle şi să nu o lovească. Şi-a

încleştat strâns pumnii şi aceştia au devenit nişte pietre tari, noduroase. Vrând-nevrând gândul i-a zburat la verile când a împărţit femei cu contele Edoardo.

— Te-a forţat? o întrebă.

— Nu, Geremiah. Nu m-a forţat, dar m-a minţit... Lasă-mă să-ţi explic!

— Pleacă! Pleacă şi să nu te mai văd niciodată în viaţa mea!

— Iartă-mă, Geremiah! Iartă-mă! Te iubesc!

El a împins-o cu furie din faţa lui.

— Pleacă!

De la câţiva metri distanţă ea a întors iar capul spre el.

— Iartă-mă, Geremiah! Edoardo e diabolic. Servitorii de la castel spuneau că şi Anna, sora ta...

Geremiah nu a mai avut putere să se stăpânească. A fugit spre ea şi a lovit-o. A lovit-o tare peste faţă şi i-a lăsat dâre roşii pe pielea albă udă de lacrimi.

Filmul din piatră s-a terminat. El gemea de durere, de furie, de neputinţă, de regret. Se ura că nu a putut-o ierta pe Giovanna, care acum era prostituată pe străzile din Milano. Se ura că nu şi-a putut proteja sora, despre a cărei moarte a aflat mai multe după ce Giovanna îi spusese acele cuvinte de necrezut.

A scuipat pe piatră pentru a o umezi şi a frecat cu furie lama cuţitului pe ea şi, acompaniat de ţipătul scos de lama rănită pe piatră, şoptea: Conte Edoardo Rugerri di Streghe, într-o zi îţi voi schimba soarta! Jur! Numai pentru asta trăiesc.

*

1895...

Contele Edoardo Rugerri di Streghe s-a însurat cu o femeie nespus de frumoasă. O marchiză cu sânge germanic din Nürnberg a cărei ramuri se întindeau în toată Europa: Clara Haller. Nunta a făcut-o la Milano. A participat la ea toată aristocraţia oraşului, inclusiv un principe de Savoia frate cu regele Italiei. Se pare că până la urmă i se iertase familiei Rugerri comportamentul din timpul ocupaţiei franceze. Unii cred că timpul iartă şi şterge tot. Alţii spun că banii fac asta. Cert e că averea familiei Rugerri era nelimitată. Contele Edoardo a investit bani în transportul maritim şi acum deţinea o flotă impresionantă cu care aducea mirodenii din India şi mătăsuri din China şi tot cu ea trimitea mărfuri şi imigranţi săraci din Europa spre ţara făgăduinţei, spre America.

Imediat după nuntă a venit la Trasquera cu tânăra lui mireasă. Avea treizeci şi cinci de ani, de tinereţea lui

nebună şi de Geremiah Kermani uitase. Acum era un nobil rece, distant şi mândru de poziţia sa.

Geremiah l-a văzut de departe. Nu s-au salutat. Contele nici nu l-a văzut. A privit lung şi cu ochi tulburi de ură după trăsura ce îl ducea pe „fratele lui de cruce” la castel. Ascuns sub un stejar, călare pe cal, cu tâmplele uşor pudrate cu argint, şi-a repetat jurământul: Conte Edoardo Rugerri di Streghe, într-o zi îţi voi schimba soarta!

*

1920...

Primul Război Mondial a trecut. Europa – sfâşiată, obosită, răscolită – caută liniştea. Aristocraţia se clătina ciufulită, monarhia părea o poveste, republicile se chinuiau să se nască. Războiul nu rezolvase nimic. A venit ca un foc peste un continent bătrân, l-a răscolit, dar nu l-a lăsat mai liniştit. Istoria nu ştia pe ce drum să apuce...

Contele Edoardo locuia aproape tot timpul la Trasquera. Sărăcise în timpul războiului. Pierduse grosul averii sale. Se pare că pariase pe un cal necâştigător în război. Îi mai rămăsese doar castelul de la Trasquera. Din servitorii de altă dată mai avea un portar bătrân şi o cameristă, care făcea de toate şi care nu avea unde pleca. Era bătrână şi toată viaţa muncise la palat. Din gloria şi faima avută

cândva au rămas doar amintiri şi blazoane. Contele Edoardo refuza să-şi amintească de tinereţe, mărire şi triumf. Avea şaizeci de ani şi trăise de toate; contesa lui, frumoasa Clara Haller avea patruzeci şi cinci şi aveau o fiică, Margritte, de douăzeci de ani. Margritte Rugerri, contessina di Streghe, moştenise frumuseţea răpitoare a mamei sale şi a străbunilor ei de neam germanic. Avea părul blond cenuşiu strălucitor ce cădea în bucle nebune, ca apa un izvor de munte, în jurul capului şi pe umeri şi pe care mama ei îl lega cu bentiţe de mătase ca să îl strângă puţin, dar nu ştiu cum se făcea că tocmai această încercare de a-l disciplina îl înnebunea şi mai mult şi făcea ca întreg capul să fie un amestec de mătase strălucitoare şi şuviţe rebele. Avea ochi albaştri. Era genul acela de frumuseţe răpitoare ce îţi taie respiraţia şi nu poţi să o mai uiţi, chiar dacă ai văzut-o o singură dată în viaţă.

Toate speranţele contelui şi ale contesei erau legate de căsătoria frumoasei Margritte. Printr-o alianţă reuşită fiica lor putea urca iar ca poziţie socială. De la ei moştenea doar castelul, pământul din jur şi titlul nobiliar. Mirele trebuia să aibă foarte mulţi bani.

Era iarna lui 1920. Familia Rugerri se pregătea de Crăciun. Nu aveau musafiri. Un conte cu fiul său ce trebuia

să vină la Trasquera de sărbători şi-a anulat vizita. Bătrânul conte – la şaizeci de ani părea de optzeci, căci îl îmbătrânise desfrâul tinereţii şi şocul îmbogăţirii şi al sărăcirii – stătea într-un scaun ce se legăna şi gemea, chinuit de gută şi de neputinţă.

Soţia lui, Clara, împreună cu camerista şi paznicul ce făcea şi el de toate – tăia lemne, aprindea focul la bucătărie, făcea curat la animale şi le îngrijea – făceau planuri de Crăciun.

— Caută-mi un om care să ne taie şi prepare un porc, ceru contesa paznicului. Se terminaseră vremurile când totul se aducea gata preparat de la Varzo, Torino sau Milano şi când aveau bucătar personal. Acum, deşi locuiau în castel, viaţa lor semăna cu viaţa ţăranilor din jur, doar că erau mai înstăriţi şi nu se punea problema să nu aibă ce mânca. Petreceri, invitaţi, vânători în pădurile din jur nu se mai organizau de când sărăciseră şi nici prieteni nu mai aveau tot de atunci.

— Am să caut pe cineva, răspunse paznicul.

În săptămâna de dinainte de Crăciun, Geremiah Kermani a venit la castelul contelui Rugerri. Purta legată de şa geanta în care avea toate sculele pentru tăiat porci. Avea şaizeci de ani, dar părea tânăr. Timpul nu a trecut pentru

el. Pădurea, viaţa simplă, muntele i-au ţinut anii pe loc. Poveşti de demult – iubiri moarte, dureri, sacrificii – păreau stinse în inima lui, dar era doar o părere înşelătoare. Nu a uitat nimic, nu a iertat nimic. Îşi amintea totul. Repeta coborând de pe cal: Conte Edoardo Rugerri di Streghe, cred că a venit timpul să-ţi schimb soarta cum şi tu ai schimbat-o pe a mea. Trăiesc de o viaţă numai pentru asta.

Ajutat de paznic, a scos porcul din coteţ. I-a legat picioarele din faţă şi apoi cu o mişcare iute şi expertă i-a secţionat gâtul. Aştepta ca spasmele animalului prin care se scurgea ultimele pâlpâiri de viaţă din el să se oprească şi apoi să aprindă focul să îl pârlească.

— Vai, ce groaznic! Vai, cât sânge! auzi pe cineva cu glas în care sunau clopoţei din cer ţipând în spatele lui şi s-a întors repede să vadă cine era proprietara acelui glas. Tot ce putu gândi, de vorbit nu putea vorbi, a fost: Un înger! Un înger!... şi privea minunându-se fata cu părul bălai, cu rochie de catifea grena strânsă sub sâni cu o bentiţă neagră din dantelă şi pe sub a cărui margine de la gât se vedea multă şi bogată dantelă albă din mijlocul căreia răsărea ca un lujer de floare gâtul lung, graţios, cu piele albă, fină. Ochii albaştri îi erau mari, aşa cum îi au

copiii când sunt speriaţi sau când se miră, şi Geremiah se trezi că zâmbea minunându-se, tocmai el cel care nu mai zâmbise de o veşnicie, spre acea făptură întruchipată dintr-un vis. Dar fata nu îl vedea. Privea cu groază doar pata de sânge ce se lăţea pe zăpada albă şi îşi ţinea faţa în palme.

— Ce mult sânge! Ce groaznic! Nu pot să văd!

— Contessina Margritte, pleacă de aici! Asta nu e o privelişte pentru o domnişoară, o povăţui paznicul şi ea se întoarse să plece.

Râsul lui Geremiah, ce avea în el ceva din argintul cu care erau poleite stâncile munţilor, o opri. S-a întors spre el şi îl cerceta de sus până jos.

E frumos, gândi înainte de a-i vedea cuţitul însângerat din mână. După ce l-a văzut, şopti întristându-se şi privindu-l cu mirare:

— Tu ai făcut asta? Ce barbar! apoi se întoarse iar să plece, dar Geremiah o obligă să se oprească când îi vorbi.

— Contessina Margritte, vă place carnea? Dacă vă place, trebuie să acceptaţi că pe pământ sunt necesari şi măcelarii.

Ea s-a întors spre el. Cum îndrăznea? gândi cu furie, dar furia i se stinse când îl văzu cum râde cumva neruşinat,

îndrăzneţ, albastru spre ea. Zâmbetul lui i-a trimis pe şira spinării de-a lungul ei un bulgăre de gheaţă fierbinte. A vrut să deschidă gura să spună ceva, dar nu a găsit niciun cuvânt.

— Cine eşti? şopti întrebând aiurea.

— Un om. Măcelarul, răspunse şi el la fel de aiurea şi oftă, apoi îi întoarse spatele şi acoperi trupul animalului mort cu paie şi le dădu foc. Făcea toate astea cu gesturi stângace căci simţea că era privit.

Cum îndrăzneşte!? Cum?! ţipă ea în gânduri şi izbi cu piciorul în pământ, îmi vorbeşte... foarte îndrăzneţ. Mă ironizează. Îmi întoarce spatele ca unei slujnice. Ce nesuferit!

Plecă îmbufnată spre palat. De la intrarea din spate ce dădea spre anexe şi grajduri s-a întors iar spre Geremiah ce lucra de zor şi părea că o uitase. În ochii albaştri avea miere topită când îl privea şi în vocea ei o inflexiune ciudată, un fel de pară de foc domoală când şoptea: Ce nesuferit! Ce nesuferit!... Dar frumos şi puternic! E un bărbat întruchipat din stânca munţilor...

Geremiah a lucrat toată ziua. A tranşat porcul. A sortat carnea: oase şi şunci de pus la fum, carne de tocat pentru cârnaţe, măruntaiele le-a pus la fiert pentru alte

preparate. Slăninuţa de pe burtă a pus-o în mirodenii la marinat pentru o ruladă de carne cu slănină.

Era seară când a terminat. A oftat de câteva ori în timp ce muncea, doar amintindu-şi de îngerul cu ochi albaştri. Înainte de a pleca, contesa Clara i-a plătit. Pe Margritte nu a mai văzut-o. Nici pe conte nu l-a întâlnit. A ieşit singur din curtea castelului. A tresărit când a văzut-o pe Margritte întorcându-se de undeva. Oare unde fusese!? se întrebă. E iarnă, e pustiu, e singură. Unde Dumnezeu a fost!? Pare tristă...

— Unde ai fost? întrebă cu îngrijorare în voce.

— Cine eşti tu ca să mă întrebi? răspunse ţâfnoasă şi el dădu să plece, dar se opri căci ea continuă cu o voce mai blândă: M-am plimbat. Mă plictisesc. Tata ţipă că are dureri. Mama e nervoasă că tânărul cu care trebuia să mă căsătoresc, un conte din Milano, nu mai vine la Trasquera şi, probabil, că nu mă mai vrea pentru că sunt săracă. E al treilea care face aşa. Şi eu sunt singură, tristă şi mă simt groaznic că nimeni nu mă vrea.

Geremiah o privea sorbind-o. Toată ziua o avusese în faţa ochilor.

— Eşti frumoasă, contessina Margritte. Tu vrei să iubeşti sau să-ţi găsească părinţii pe cineva cu bani?

— Vreau să iubesc! Nu am iubit niciodată. Vreau şi pe cineva cu bani ca să fie părinţii mei împăcaţi. Ştii, ei au fost foarte bogaţi cândva şi au trăit altfel atunci.

Râsul lui a oprit-o din vorbit.

— Nu e frumos să râzi de o contessina!

— Nu e frumos să vrei totul: şi bani şi iubire.

— Nu se poate amândouă?

— Nu, îi răspunse el apoi o privi adânc în ochii albaştri. Vrei să te plimb pe cal, contessina Margritte Rugerri di Streghe?

Ea a întins braţele spre el. Bărbatul a ridicat-o pe cal ca pe un fulg. A aşezat-o în faţa lui.

— Sprijină-te de mine ca să nu cazi.

Margritte s-a lăsat uşor pe spate şi s-a sprijinit de trupul lui tare. Nu a protestat şi nici nu s-a speriat când mâinile lui i-au strâns mijlocul. Se simţea ca într-o vrajă.

— Cine eşti? întrebă iar. Să nu îmi răspunzi ca la castel.

— Sunt Geremiah Kermani. Locuiesc de când mă ştiu la poalele lui Monte Leone, într-o căsuţă. Vrei să ţi-o arăt?

Calul deja îi ducea domol. El s-a înfiorat de fericire, când ea a răspuns: vreau.

Nu mai era în el ură şi sete de răzbunare. Ci era doar împlinirea sorţii. Se simţea ca atunci când trăia Giovanna

şi el o iubea. Cu delicateţe, cu veneraţie, cu teamă a mângâiat spatele şi gâtul frumoasei Margritte.

— Vrei să rămâi pentru totdeauna la mine? o întrebă şi inima îi tremura. Ştia că dacă va răspunde „nu”, imediat ar întoarce calul şi ar duce-o înapoi. Inima lui nu era în stare să strivească o asemenea floare, chiar dacă aşteptase patru zeci de ani clipa răzbunării şi chiar dacă floarea era fiica lui Edoardo Rugerri.

— Vreau, a răspuns ea fericită că cineva o vrea şi că nu va mai fi nevoită să aştepte în castel mirele ce nu mai vine. Cuvântul rostit de ea i-a umplut inima de fericire lui Geremiah.

— Chiar vrei?

— Vreau, a răspuns ea.

Contele Edoardo a alertat autorităţile şi toţi soldaţii garnizoanei din Varzo au înconjurat a doua zi în zori căsuţa lui Geremiah. Acesta a ieşit din casă speriat şi buimac de somn când a auzit focuri de armă trase în aer. În timp ce soldaţii îl legau, el explica calm şi fără a intra în panică că nu a răpit-o pe Margritte Rugerri, ci că aceasta a venit de bunăvoie cu el şi că îi va fi soţie. Soldaţii au râs şi l-au privit ca pe un nebun. Unul din ei l-a lovit tare cu piciorul în spate şi el s-a dezechilibrat, a căzut, dar s-a ridicat

foarte repede.

— Auzi la el! a râs soldatul ce l-a lovit. O contessina de douăzeci de ani să plece de bunăvoie cu un crescător de capre sărac şi de şaizeci de ani. Asta nu era posibil!

Doi soldaţi au scos-o din casă pe Margritte. Aceştia se purtau delicat cu ea. Margritte era somnoroasă, speriată şi confuză. Soldaţii au luat-o direct din patul de după sobă unde dormeau surorile lui Geremiah când erau acasă. Bărbatul, din delicateţe şi un fel de sfială, nu a dormit cu ea, ci s-a culcat în patul de lângă uşă. Voia să îi dea timp femeii frumoase ca un vis ce venise în casa lui.

Starea bizară a femeii soldaţii au pus-o pe seama faptului că a fost abuzată. Margritte s-a oprit, şocată, când a văzut cum este târât Geremiah de soldaţi. Asta a trezit-o.

— Staţi! Geremiah nu a făcut nimic. De ce îl duceţi aşa?

Soldaţii s-au oprit şi au întors capul spre femeia ce vorbise.

— Dar, signorina... El a... v-a răpit, vorbi un soldat, căutându-şi cu greu cuvintele. Tatăl dumneavoastră e disperat. A depus o plângere.

— Nu m-a răpit. Am venit singură. Lăsaţi-l în pace!

Toţi ochii soldaţilor o priveau ca pe o nebună. Câţiva

chiar au şoptit: A înnebunit, săraca.

Margritte a repetat cuvintele ce le spusese mai devreme, dar un pic mai ferm, când a văzut că nu era crezută şi că Geremiah nu era eliberat.

— Îl iubesc! Nu m-a răpit! mai adăugă.

Soldaţii l-au eliberat pe Geremiah şi au plecat la vale de pe munte. Coborând, povesteau despre viaţa şi păcatele contelui Rugerri.

Geremiah a privit-o pe Margritte câteva clipe lungi, fără a putea scoate un singur cuvânt. S-a dus la ea şi a strâns-o la piept. Din ochi i s-a scurs o singură lacrimă în care era condensat tot oceanul de suferinţă pe care îl îndurase întreaga viaţă. I-a luat faţa în palme şi a privit-o ca pe o icoană.

— Chiar mă iubeşti?! Chiar vrei să te măriţi cu mine?! întrebă cu o fărâmă de teamă şi îndoială în voce. Aseară era nebun, era tulburat, era beat de fericire când a luat-o cu el pe cal, dar acum era treaz şi cu mintea limpede, chiar dacă simţurile îi erau încă nebune, şi trebuia să o audă spunând clar că îl iubeşte, că vrea să rămână cu el.

Margritte tăcea îngândurată. Enumera în gând toţi pretendenţii ce nu au mai vrut-o după ce au aflat de situaţia materială a familiei ei. Retrăia umilinţa, durerea,

părerile de rău.

În lumea ta, Geremiah, totul e mai sigur. Vreau să plec dintr-o lume ca un carusel. Ba eşti sus, ba eşti jos! Ba ai prieteni, ba nu ai! Ba eşti preţuit, ba eşti nimeni după cum cresc şi descresc averile! Lumea mea e atât de schimbătoare şi de relativă! Lumea ta e neclintită de sute de ani! Muntele, căsuţa de piatră, turma de capre sunt mai trainice decât palatele tatii de la Torino şi Milano, gândi.

— Te iubesc, Geremiah. Vreau să rămân cu tine pe munte, îi şopti cu vocea ei specială în care avea miere topită şi pară de foc.

Geremiah a strâns-o tare la piept. Nu putea vorbi. Îi simţea oasele şi carnea lipite de trupul lui prin care curgea foc. Şi-a cufundat capul în părul ei de aur, l-a mirosit, apoi l-a sărutat.

— Viaţa va fi grea. Tu nu eşti învăţată cu greul, îi şopti ca să o trezească din vraja ce o înnebunise. Voia să fie conştientă ce viaţă alege.

— Rămân cu tine. Plec numai dacă mă alungi.

— Nu te voi alunga niciodată, îngerul meu dăruit de dreptatea sorţii. Atâta doar că vreau să ştii ce alegi ca să nu îţi pară rău mai târziu. Viaţă pe munte, iarnă, vânt, capre, găini, trezit dimineaţa, aprins focul...

Ea îl opri şi vorbi repezit.

— Nu ştiu să fac focul! Nu l-am făcut niciodată. Mă înveţi tu?

Geremiah a râs tare înainte de a-i răspunde.

— Te voi învăţa să faci focul. Te mai întreb încă o dată. Margritte Rugerri, contessina di Streghe, chiar vrei să rămâi la mine?

— Rămân, a răspuns ea repede şi ferm.

— Dacă rămâi şi vrei să-mi fii soţie vreau să te cheme Giovanna. Giovanna Kermani. Margritte nu îmi place. E prea străin, e prea aristocratic – şi tu nu vei mai fi contesă – e prea...

— Mă va chema cum vei vrea tu să-mi spui. Important e să rămân.

El a luat-o în braţe şi a plecat cu ea spre casă şi ducând-o şi-a şters uşor obrazul lui aspru de faţa ei albă şi netedă. Era fericit. În urmă cu patruzeci de ani cineva i-a furat viaţa şi dreptul lui la fericire pe pământ şi tot atâţia ani el a aşteptat, a stat în hibernare căutând clipa răzbunării. Acea clipă a venit, dar nu era a răzbunării. Era clipa sorţii... Era clipa întoarcerii roţii. Fiica de douăzeci de ani a celui ce-i distrusese viaţa surorii, a iubitei şi a lui l-a ales pe el de bărbat.

*

1939...

Giovanna Kermani, fosta contessina Margritte Rugerri di Streghe, a născut al zecelea copil. E o fetiţă. O ţinea la piept şi a oftat. În jurul patului ei mai erau încă vreo cinci copii cu vârste până la zece ani şi priveau curioşi şi veseli păpuşa însufleţită din braţele mamei. Ceilalţi patru copii mai mari, cu vârste peste zece ani, erau cu caprele pe munţi.

Ea mai avea o umbră din frumuseţea de altă dată, dar nimic din aristocrată.

Purta haine cenuşii, negre, spălăcite aşa cum purtau toate ţărăncile din Trasquera. Părul îl avea strâns sub batic, dar de sub el acesta izvora ca o apă de aur. Acesta nu s-a schimbat deloc. Avea cute fine în colţul ochilor şi a gurii şi cearcăne albăstrii. Naşterile repetate i-au îngroşat trupul şi mărit abdomenul.

A căzut pe gânduri şi ochii îi priveau în gol. Copilul scâncea la sân şi ea nu-l auzea. Auzea doar vântul ce biciuia văzduhul afară şi clătina brazii stârnind un cântec duios. Era început de toamnă.

— Pune un lemn pe foc, a spus absentă către o fetiţă mai mare. E frig.

A băgat sânul în gura copilului ce a început să plângă mai tare şi s-a întors la gândurile ei adânci şi neliniştite ca oceanul.

...Vine războiul. Cel mai mare băiat al meu are şaisprezece ani, deci nu va pleca la război. Geremiah e îngrijorat, dar îmi ascunde frământările lui de parcă eu nu l-aş cunoaşte şi nu aş şti ce gândeşte...

Geremiah a intrat în casă şi i-a tulburat gândurile.

— Bună ziua, doamna mea, a salutat-o el zâmbind cald şi luând în braţe copiii ce au fugit spre el. Cu ei în braţe s-a aşezat pe marginea patului ei.

— Eşti bine? Ce face fetiţa? o întrebă plin de dragoste şi grijă.

— Da. Un pic obosită. E firesc; ieri am născut. Uită-te la fetiţă. Seamănă atât de bine cu mama!

Geremiah privi fetiţa şi se întristă. A luat mâna soţiei şi a dus-o la buze cu iubire, cu veneraţie. Poate şi un pic de vinovăţie...

— Nu regreţi, draga mea? întrebă el încet încât să nu audă copiii.

Ca un fulger a trecut prin faţa ochilor ei imagini de demult cu părinţii ei trecând cu trăsura pe lângă ea fără a-i arunca măcar o privire. Apoi şi-a amintit de moartea

tatălui ei de acum doi ani... S-a dus la înmormântare, dar mama a alungat-o. S-a gândit şi la poveştile ce le auzise de la ţărani, de când trăia printre ei, şi care spuneau că tatăl ei a fost un Don Juan şi că are mulţi copii din flori, dar pe care ea nu le-a crezut. În urmă cu doi ani, după ce a fost alungată de la înmormântarea tatălui ei, a aflat de la Geremiah povestea tinereţii lui. I-a vorbit şi despre Anna şi Giovanna. Ea, ascultându-l, simţea că îi vine rău. Faţa i-a devenit albastră-cenuşie. Cu greu l-a putut întreba pe Geremiah:

— Pe mine m-ai luat ca să te răzbuni pe tata?

— Nu. Am trăit patruzeci de ani cu gândul la răzbunare, dar când te-am văzut pe tine răzbunarea a murit. Şi ura. Şi furia. Erai un înger. Te-am dorit din prima clipă, deşi mi se părea imposibil ca o fiinţă ca tine să se uite la unul ca mine... Nu a fost răzbunare, ci iubire...

— Te-am întrebat ceva, îi vorbi Geremiah rupând filmul amintirilor. Te-am întrebat dacă regreţi.

— Nu regret nimic...

Era Postul Crăciunului lui 1939. Italia se aliase cu Hitler. Mussolini avea planuri mari de război.

Copilul cel mic al Giovannei avea deja trei luni şi gângurea. Cei mai mari copii, o fată şi un băiat, au plecat

în America la surorile lui Geremiah. Giovanna a plâns după ei cu un ochi, iar cu celălalt a râs – ca în poveşti – la speranţa că îi va scăpa de război şi că acolo vor avea un viitor mai bun.

Era acasă cu copiii. Acum casa era mai mare. I se mai adăugase o cameră în lateralã, unde dormeau copiii mai mari. Partea cealaltă, unde erau caprele, a fost despărţită printr-un zid de restul casei şi i s-a făcut o intrare separată. În rest a rămas aceeaşi sărăcie: soba care scotea fum, paiele de pe pat, oalele înnegrite înşirate pe poliţe deasupra sobei şi pe lângă ea. Afară sufla hain şi turbat vântul. Aducea de pe munte aer îngheţat şi făcea să pufnească soba aruncând pe gură fum.

— Adu câteva lemne, a spus Giovanna unuia dintre copiii mai măricei, în timp ce ea trebăluia pe lângă sobă.

Geremiah era plecat să taie porci. Avea şaptezeci şi nouă de ani, în primăvară împlinea optzeci şi încă mai practica această îndeletnicire. O făcea cu plăcere, dar şi pentru bani şi carne.

Copilul trimis după lemne a intrat în casă cu mâinile goale. Tremura. Voia să plângă.

— Mamă! a strigat şi a înţepenit lângă uşă.

— Ce-i? De ce nu ai adus lemne? a întrebat Giovanna şi

s-a speriat văzând faţa copilului. Ce e cu tine?

— L-au adus pe tata, vorbi copilul cumva aiurea de parcă nu vorbea el.

— Cum să-l aducă pe tata?! Ce, el nu poate veni singur?! se miră femeia şi îşi împinse copilul din uşă şi privi afară.

Nu a ţipat. A încremenit. Nu înţelegea. Nu auzea ce i se spune.

Geremiah căzuse în cuţit... S-a împiedicat... spuneau oamenii, dar ea nu auzea, doar vedea cum aceştia l-au coborât dintr-o căruţă şi l-au întins pe zăpadă, încă respira.

A fugit la el. A privit pata mare, roşie ce înflorea de sub el pe albul zăpezii un trandafir de sânge şi a gemut de durere şi groază.

La prima lor întâlnire ea s-a speriat de sângele ce pătase albul zăpezii. Ce mult sânge! Ce groaznic! Nu pot să văd! ţipase atunci. Cine eşti? îl întrebase. Un om. Măcelarul, i-a răspuns.

Amintirile s-au risipit din ea când a îngenuncheat lângă el. I-a mângâiat mâinile şi faţa. Erau reci. El i-a strâns tare mâna. O durea. Încă nu realiza că e ultima picătură de viaţă din el acea strângere.

— Te-am iubit mult... Să nu... să nu... mă... urăşti... Să

nu... pentru că te-am... furat din lumea ta... Şi ţi-am dat... altă viaţă... pentru care... pentru care nu erai... făcută...

Ea s-a aplecat şi i-a sărutat obrajii reci. Lacrimi fierbinţi au sfârâit pe obrazul îngheţat.

— Trebuia... trebuia... să mă uit la tine... ca la o floare... Să nu ating... Să nu rup... Nu sunt... Nu sunt mai bun... decât contele Edoardo Rugerri, tatăl tău...

Ochii albaştri ai lui Geremiah au rămas deschişi privind cerul. Pata roşie de sub el se lăţea mereu. Femeia ţipa ascuţit, isteric şi zgâlţâia trupul din care viaţa fugise şi pe care voia să o aducă înapoi.

În prag de război... iarnă grea... foametea pândind după uşă... văduvă cu opt copii rămaşi acasă dintre care cel mai mic avea trei luni – ce tablou suprarealist poate broda viaţa!

La Crăciun a fost greu. Primul pentru Giovanna singură şi primul pentru copii fără tată. Îi simţeau cu toţii lipsa până la os. El făcea focul, el tăia lemne, el mulgea caprele şi punea laptele la fiert înainte ca toţi ceilalţi din casă să se trezească, el aducea carne, el stătea seara cu copiii şi le spunea poveşti până adormeau, el o înveselea pe mama când era obosită şi tristă... el... el... el...

La acel Crăciun nu au avut mâncare ca în ceilalţi ani, dar

nici flămânzi nu au fost. Au avut lapte de la capre, pe care acum le mulgea Giovanna şi copiii mai mari, ouă, făină de porumb şi de grâu – adusese Geremiah de la târg de la Varzo încă din toamnă câţiva saci să le ajungă pe toată iarna – câteva bucăţi de slănină, legume din grădină conservate cu sare sau murate. Le-a fost urât, au plâns la Crăciun în căsuţa din munţi ce părea pustie fără Geremiah, au mers la el la mormânt la cimitirul din Transquera, dar foame nu le-a fost. Foamea a venit mai târziu... Caprele trebuiau să fete şi au înţărcat. Sacii cu făină erau pe terminate. Legumele la fel. Găinile făceau prea puţine ouă pentru o familie atât de numeroasă. Şi primăvara nu mai venea odată...

Giovanna începu să dea porţii cât mai mici de mâncare copiilor ca să ajungă. Aceştia scânceau de foame şi aveau burticile lipite de spinare. Doar ochii îi aveau măriţi pe feţele supte.

Aştepta un ajutor din America – Giovanna scrisese copiilor plecaţi de moartea tatălui – dar acesta nu venea. Copiii nu ajunseseră la rude şi nu ştiau că tata a murit. Erau de-abia ajunşi pe insula Bilis şi aşteptau înfriguraţi trierea şi verificările draconice ce erau făcute înainte de a fi primiţi în Ţara Făgăduinţei.

O pâlpâire de primăvară a coborât printre munţi la Trasquera. Vântul nu mai sufla şi soarele s-a îmbunat un pic.

— Să mergem după lemne, ceru Giovanna copiilor mai mari. Frigul încă nu s-a terminat şi noi nu mai avem niciun lemn.

A lăsat copii mici în casă şi cu cei trei mai mari a plecat în pădure.

Avea mâinile însângerate, când s-a întors acasă cu o sarcină mai mare de vreascuri târâtă de măgar. Ea şi copii duceau în spate câte o sarcină mai mică. A intrat în casă. Toţi cei mici plângeau. Le era foame. Cea mică nu scotea un scâncet. Era uitată într-un colţ întunecat al patului. Giovanna a fugit întâi la ea, neluând în seamă prin chindeii ce i se agăţaseră de fuste cerând mâncare. A luat-o în braţe şi i-a băgat sfârcul în gură. Copilul trăgea lacom din sânul uscat. Ceilalţi copii continuau să ceară mâncare. Giovanna nu-i auzea.

...Te-am iubit mult... Să nu... Să nu... mă... urăşti... Să nu... pentru că te-am furat din lumea ta... şi ţi-am dat altă viaţă... pentru... pentru care nu erai făcută... auzea ea ultimele cuvinte ale lui Geremiah şi o lacrimă mare i-a tăiat obrazul scurgându-i-se din ochii seci ce nu au mai

plâns demult. Trebuia... trebuia... să mă uit la tine... ca la o floare... Să nu ating... Să nu rup... Nu sunt... Nu sunt mai bun...

Şi-a alungat gândurile. Nu le putea suporta. Mâinile o dureau rău. Alte gânduri au venit peste ea chinuind-o.

...Nu e frumos să râzi de o contessina...

...Nu e frumos să vrei totul: şi bani şi iubire...

...Nu se poate amândouă?...

Dialogul acesta era ca un fier înroşit ce îi străpungea inima. Tristă, înfrântă, îmbătrânită, şopti privind faţa copilului ce îi adormise la piept cu sânul în gură: ... Te-aş fi urât dacă nu mă luai. Te urăsc că m-ai luat... Din mine a rămas doar ura. Nu am avut o soartă prea bună. Te-am iubit mult, dar acum te urăsc că ai murit şi m-ai lăsat singură.

A lăsat copilul pe pat şi a plecat iar în pădure după lemne. Ieşind din casă iar nu a băgat în seamă plânsetele copiilor că li-i foame. Cerul se întuneca şi anunţa venirea altui val de frig. S-a dus singură. În pădure adunând vreascuri şi tăind cu toporul lemnele mai groase pentru a le scurta şi a le putea face mănunchi iar îi jucau în faţa ochilor, chinuind-o, scene din altă viaţă.

...Ea – copil la Milano într-un palat. Principele de Savoia,

fratele regelui, a venit în vizită. Ea a făcut o plecăciune în faţa musafirului, aşa cum o învăţase mama şi principele i-a zâmbit cald şi i-a spus: Eşti tare frumoasă! O să frângi multe inimi...

Apoi s-a văzut în castelul din Trasquera. Ea crescuse, averea familiei scăzuse şi ea aştepta peţitori ce nu mai veneau. Avea haine frumoase. Rochii cu corset. Dantelă multă. Panglici de mătase în păr ce în loc să-l disciplineze mai rău îl răscoleau. Nu, la Trasquera nu mai aveau bogăţia de altă dată, dar nici săraci nu erau. Grajdurile erau pline de porci, vaci, păsări. Pământurile din jur le aparţineau şi dădeau roade bogate. Aveau o cameristă bună la toate şi un paznic tot la fel. Temporar aveau şi un grăjdar şi un grădinar. Acolo şi atunci, chiar dacă părinţii se plângeau de sărăcie, ea nu a ştiut ce e foamea şi habar nu avea că există pe pământ.

...Poate de asta am plecat atât de inconştientă cu Geremiah. Habar nu aveam că există foame pe pământ. Oare aş mai fi plecat dacă ştiam cum e foamea?! mai alegeam iubirea?! se întreba lovind cu furie cu toporul într-un lemn.

A auzit zgomotul unei trăsuri şi trapul unui cal. A privit în direcţia de unde venea zgomotul. A tresărit recunoscând

trăsura familiei Rugerri. Portarul mâna calul. Pentru o clipă a văzut la geamul trăsurii chipul mamei ei.

Ce frumoasă e! Nu a îmbătrânit deloc! exclamă Giovanna şi apoi nu mai avu putere de nimic. A căzut în genunchi, a scăpat toporul din mână, privea lung după trăsura ce se pierdea în zare şi plângea.

Nu am ştiut că pe pământ există foame. Asta e vina mea. Ce le dau eu de mâncare copiilor deseară!? ţipa printre hohote de plâns.

...Margritte, mergi drept! O contessina nu merge cocoşată!... Margritte, trebuie să iei lecţii de dans şi de franceză... Margritte, ţine gâtul drept şi nu privi în pământ! auzea de departe, din copilărie, vorbele mamei ei ce o pregăteau pentru viaţa de aristocrată.

La naiba! Bogăţia, sărăcia, iubirea, ura... Toate trec şi toate par că nici nu au fost. A rămas o singură certitudine: foamea.

A legat sarcina de lemne de măgar. Şi-a pus şi ei în spate o sarcină mai mică şi a pornit mergând greoi şi poticnindu-se în noroiul amestecat cu zăpadă de pe jos. A alunecat şi a căzut cu tot cu lemne la pământ. S-a ridicat şi şi-a pus iar sarcina în spate.

Cinică, otrăvită de necaz şi durere, aproape nebună

repeta cuvintele mamei: Margritte, mergi drept! O contessina nu merge cocoşată! Gâtul drept şi nu privi în pământ!... *Bonjour, mademoiselle!* imită vocea profesorului de franceză. Astăzi vom învăţa valsul, contessina Margritte! repetă şi cuvintele profesorului de dans apoi râse isteric. A! Mi-am amintit şi de profesorul de latină. *Alea jacta est! Aurea mediocritas! Gloria victis!* pronunţă câteva citate pe care şi le aminti că erau preferatele profesorului de latină. Nu puteam să car lemne în spate şi merge cocoşată şi flămândă dacă nu ştiam latină!

A ajuns în faţa căsuţei. Spatele îi era frânt *şi* nu îl putea *îndrepta chiar dacă* a dat jos sarcina de lemne. Mâinile o dureau de parcă le înţepase zeci de albine. S-a îndreptat spre uşă. Tot ce îşi dorea era să se întindă pe pat şi să nu mai ştie de nimic. Din casă se auzeau scâncete. A deschis uşa şi şi-a privit copii pe rând. Cei mari erau trişti şi tăcuţi, dar speriaţi. Cei mici plângeau. O fetiţă cât o mogâldeaţă a prins-o de fustă.

— Manii, mi-e foame! Manii, vreau mâncare!

După ea toţi ceilalţi copii au început să ceară mâncare.

Lapte nu! Făină nu! gândi deznădăjduită.

— Vezi dacă mai găseşti câţiva cartofi în beci! ceru unui

băiat mai măricel şi unei fetiţe îi spuse: Du-te şi vezi dacă au făcut vreun ou găinile!

Băiatul s-a întors primul. Era bucuros. Găsise unsprezece cartofi mărişori.

— Sunt ultimii, mamă! Am căutat atent prin tot beciul!

Fetiţa s-a întors cu două ouă.

A pus cartofii la copt în jar. Ouăle le-a fiert.

Cu fetiţa la sân legată cu un şal a împărţit mâncarea. Fiecare a primit câte un sfert de ou şi câte un cartof întreg. Fetiţa cea mică a primit câteva firimituri din cartoful mamei. Au rămas doi cartofi pe care i-a împărţit copiilor şi pentru ea nu a mai oprit nimic. A privit cum pruncii mănâncă lacomi, culegând fiecare fărâmă de cartof. Aveau feţele şi degetele unse cu tăciune. Erau murdari. Fără să se spele s-au întins în paturi să se culce. Mama a mai pus un lemn pe foc, apoi a stins lampa. S-a culcat pe pat, oasele i-au trosnit şi ea a gemut de durere. *Sic transit gloria mundi,* îşi aminti altă vorbă a profesorului de latină, dar a alungat-o din gânduri, a întins mâna şi a tras spre piept copilul de ţâţă. Apoi a mângâiat şi a acoperit trupurile celorlalţi doi copii mai mărişori ce dormeau tot cu ea. A închis ochii. Iar o auzea pe mama ei vorbindu-i, pe profesorul de dans, de franceză şi de latină. Amintirile

acestea o chinuiau cumplit. Le alunga, dar ele reveneau aşa cum revin hienele să tragă de un animal rănit.

— Mamă! se auzi strigată şoptit. Mamă, mâine ce vom face!? o întreba îngrijorat băiatul cel mai mare.

— Nu ştiu, dragul mamei. Nu ştiu. Culcă-te. Încă e azi. Mâine nu a venit. Când va veni voi vedea ce voi face...

În zori a aprins focul şi lampa. A privit cu groază spre copiii ce dormeau.

— Ce mă fac? Ce mă fac!? Ce le dau de mâncare când se trezesc?

A ieşit din casă fără a-i trezi. Soarele era sus pe cer când ea se apropia de castelul familiei Rugerri. La piept ţinea copilul de ţâţă, pe micuţa Clara. Nu avea încotro. Se hotărâse să meargă să ceară ajutor mamei sale. Era imposibil să nu o ajute. Era bunica acestor copii. Nu îi putea lăsa să moară de foame. Nu voia mult. Doar nişte mâncare să poată ieşi din iarnă. După aceea vor făta caprele şi va fi lapte şi carne de ied. Vor fi şi legume în grădină. Doar să iasă din iarnă...

Portarul a făcut o plecăciune în faţa ei. Era stânjenit şi nu ştia cum să se poarte cu fiica stăpânei ce era îmbrăcată mai sărăcăcios decât el.

— Contesă Margritte! şopti.

— Lasă asta! porunci ea repezit. Unde e mama?

— Vă conduc la ea, signora.

Oare îşi bate joc?! se întrebă Giovanna. Eu nu sunt o signora.

— Nu e nevoie. Cunosc locul. Spune-mi unde e şi o găsesc singură.

— E în seră.

Giovanna a plecat fără a mulţumi spre spatele castelului unde ştia că era sera. Mama ei iubea florile şi se ocupa personal de îngrijitul lor. Doar pentru munci mai grele apela la ajutorul unui grădinar.

Giovanna a aruncat priviri rapide în jur. Nimic nu se schimbase. Totul era bine rânduit şi întreţinut ca atunci când ea era copil. A privit spre trăsura de sub un şopron şi i-a venit să plângă. Simţea nostalgie şi regret revăzând curtea şi casa în care a copilărit. Şi-a strâns tare copilul la piept şi a înaintat făcându-şi curaj: Copiii sunt nepoţii ei. Nu îi poate lăsa să moară de foame. Clara îi poartă numele şi îi seamănă cel mai mult.

A intrat în seră şi s-a oprit lângă uşă. Copilul îl ţinea strâns. A aruncat o privire mamei şi apoi a plecat capul şi aştepta. A vrut să spună „Bună ziua, mamă” dar gura ei refuza să se deschidă. O intimida privirea nemiloasă, rece

şi dispreţuitoare a mamei ce o cerceta de sus până jos şi nu lăsa impresia că ar recunoaşte-o. Giovanna vru să se prezinte, să spună: Sunt eu, Margritte, dar renunţă. Nu era Margritte, fiica acestei femei frumoase. Acea fiinţă nu mai exista. Ea era acum Giovanna Kermani. Lângă maică-sa era un bărbat distins, îmbrăcat elegant. Giovanna – în lumea ei, de fapt altă lume – habar nu avea că maică-sa urma să se căsătorească. Giovanna se forţă să-şi amintească de unde îl cunoaşte pe acest bărbat.

E principele de Savoia! îl recunoscu pe bărbatul ce i-a spus cândva într-un palat la Milano: Eşti frumoasă! O să frângi multe inimi...

Regreta că a venit. De-abia privindu-i pe ei – eleganţi, bogaţi, sătui, dispreţuitori, reci – se vedea pe ea aşa cum a ajuns: murdară, flenduroasă, neîngrijită, flămândă, disperată, cocoşată de grijile vieţii. Ce am făcut copiilor mei! o fulgeră un gând care o duru de se miră cum poate să se abţină să nu ţipe.

Mama a trecut pe lângă ea fără niciun cuvânt, doar strângându-şi atentă fustele înfoiate ca să nu se atingă de cele ale Giovannei. Bărbatul o urmă având aceeaşi grijă.

— Am spus mereu portarului să aibă grijă să nu mai lase cerşetorii şi ţiganii înăuntru, spuse Clara Rugerri bărbatului

şi Giovanna îi percepu cuvintele ca pe o plesnitură usturătoare peste obraz.

— Giusseppe, ţipă contesa spre grădinar, în seră e o cerşetoare! Scoate-o din palat şi spune-i portarului să nu îi mai dea voie să intre.

Giovanna se trezi din letargia ce o cuprinsese de când intrase în seră. Obrajii îi ardeau, sângele îi clocotea în vene şi copilul îi scâncea la piept. S-a smuls din mâna grădinarului ce o conducea spre ieşire şi a început să fugă după mama ei.

— Mamă, sunt eu, fiica ta! Sunt Margritte! De ce nu vrei să mă recunoşti? Fiica mea, Clara, îţi seamănă şi îţi poartă numele! Nu vreau mult! Vreau ceva de mâncare să ies din iarnă! îmi mor copii de foame...

Contesa Clara Rugerri di Streghe a continuat să urce impasibilă scările castelului de parcă nu o auzea. Bărbatul o urma tot la fel. Din prag, de lângă uşă, s-au întors amândoi şi priveau uimiţi spre femeia ce cerşea ceva de mâncare.

— E nebună? o întrebă bărbatul în şoaptă.

— Da. Se crede fiica mea, Margritte, care a murit la douăzeci de ani. O cheamă Giovanna Kermani şi a înnebunit de când i-a murit soţul, explică Clara şi se

întoarse să intre fără ca să simtă o fărâmă de milă, de duioşie, de dragoste de mamă.

Principele de Savoia nu a intrat. Continua să privească femeia fără vârstă, disperată, cu un copil în braţe ce ţipa că e fiica Clarei şi cerşea ceva de mâncare.

— Sărmană nebună. Suflet bolnav, exclamă cu milă şi căută în pungă un ban ca să-l dea femeii.

Giovanna, epuizată fizic şi psihic, rănită, fără speranţă, ajunsă pe marginea prăpastiei, nici nu a realizat că principele a venit până lângă ea şi a pus un ban de aur în scutecele copilului. Tot ce vedea era uşa închisă în urma mamei sale.

— E mama mea! repeta isteric şi nu îşi putea dezlipi ochii de uşa ce se închisese.

— Sărman suflet bolnav, cum poţi crede că e mama ta? Tu nu te vezi cum eşti?

Giovanna şi-a mutat privirea tulbure de pe uşă spre bărbatul ce îi vorbise. Câteva clipe l-a privit în tăcere, apoi a prins fulgerător mâna principelui. Acesta se sperie de ochii ei sălbatici, de animal hăituit şi de strângerea nemiloasă a mâinii ei. Şi-a tras mâna, dar femeia nu i-a dat drumul.

— Sunt fiica ei. Vă cunosc demult, principe. Ne-am

întâlnit în palatul părinţilor mei la Milano. Sunteţi principele de Savoia, fratele regelui. Eu eram copil atunci. Mi-aţi spus: Eşti tare frumoasă! O să frângi multe inimi!

Giovanna a spus tot ce avea de spus, a dat drumul mâinii bărbatului şi şi-a îndreptat spatele cum nu o mai făcuse demult. A făcut o plecăciune perfectă în faţa principelui aşa cum făcuse şi când era copil apoi a plecat. Din scutec a căzut pe piatra aleii banul de aur, dar ea nu auzi zgomotul făcut de banul ce a lovit piatra. Principele, clătinându-se sub forţa vorbelor ei, se repezi şi îl ridică. Alb la faţă ca varul alergă după ea şi îi întinse banul. Ea se sperie de gestul lui şi se feri din calea mâinii lui întinse.

— Ia-l. E de aur. O să ai mâncare pentru copii.

Giovanna i-a împins cu furie mâna.

— Dă-i banul mamei, principe! ţipă apoi îl ocoli ca să nu-şi atingă hainele de el exact aşa cum fusese şi ea ocolită în seră.

Bărbatul, cu banul în palmă, o privea plecând şi repeta: E Margritte Rugerri di Streghe! Nu a murit! Biata de ea...

Principele a plecat de la castel în aceeaşi zi şi nu s-a mai căsătorit niciodată cu Clara Rugerri...

Până în vară doi copii ai Giovannei au murit. Tot în vară a început războiul din plin. Italia a ocupat sudul Franţei.

Mussolini voia să ia în stăpânire toate coloniile franceze din nordul Africii. Europa fierbea.

*

Geremiah şi-a terminat povestea. Daria nu putea vorbi. O durea sufletul rău pentru Giovanna, o femeie cu un destin atât de special! Tot Geremiah era cel care a simţit că trebuie să mai facă nişte precizări pentru a întregi povestea. Daria le înţelegea greu aşa cum erau spuse stâlcit în limba română, dar important era că le înţelegea.

...Sunt primul nepot al Giovannei Kermani născut pe pământ italian. M-am născut la câţiva ani după război. Mi-au pus numele bunicului meu din partea tatii. Fizic semăn cu străbunicul din partea mamei, cu contele Edoardo Rugerri di Streghe.

— Asemănarea nu e numai fizică, şopti Daria, dar Geremiah îşi continuă povestea de parcă nu a auzit-o.

...Am chipul şi pata lui de pe obraz. Am darul lui de „a citi viaţa”. Am... – tace încurcat căutând cuvintele potrivite – am multe de la el. De la bunicul al cărui nume îl port am puterea de muncă şi felul lui de a îmbătrâni încet.

Castelul, pe care contesa Clara Rugerri voia să-l lase bisericii catolice, a fost bombardat de americani şi nu a mai rămas nimic din el, aşa cum nu a mai rămas nimic din

familia şi faima familiei Rugerri. Contesa a murit într-un adăpost pentru oameni săraci. Era uşor nebună. Îşi ura fiica de moarte chiar şi în nebunie, sau mai ales în nebunie, căci o considera că era vinovată de eşecul planului ei de căsătorie cu principele de Savoia şi prin care s-ar fi înrudit cu regele Italiei. Habar nu avea că regele fusese alungat, că aristocraţia nu mai era după război ce a fost odată şi că se năştea altă lume. Pământul fusese ars de război aşa cum devorează focul întinderi nesfârşite de păduri şi ierburi. Urmau vremurile de după foc când viaţa renaşte altfel. Mai bună?!... Mai rea!?... Mai aproape de cer?!... Mai departe!?... Doar Dumnezeu ştie cum poate renaşte lumea trecută prin foc. Dar contesa Clara Rugerri nu ştia asta. Ea trăia în trecut şi vorbea de altă lume pe care nu o distrusese războiul, ci prostia şi nebunia fiicei ei, Margritte...

Pe munţi, când eram eu copil, era încă sărăcie şi foame. Italienii plecau în toate părţile pământului din Australia şi Noua Zeelandă până în America. Acolo unde ajungeau nu erau iubiţi şi întâmpinau greutăţi mari în a fi acceptaţi şi în a se adapta. Li se spuneau ţigani. Era un fel de exod cam cum e al vostru, al românilor, acum.

Cu bunica Giovanna am avut tot timpul o relaţie stranie:

mă iubea şi mă ura în egală măsură. Vedea în mine îngemănarea dintre tatăl ei, contele Edoardo, şi soţul ei, Geremiah a cărui nume îl purtam. Iubea partea din mine pe care o aveam de la soţul ei şi ura partea pe care o aveam de la tatăl ei. Toată viaţa a vrut să amputeze din mine partea de la tatăl ei.

După ce am crescut, am plecat peste munţi în Elveţia. Acasă am lăsat soţia şi un copil. Lucram acolo jumătate de an apoi mergeam acasă să-mi văd soţia şi copilul. Exact aşa cum fac românii plecaţi în Europa acum. Am strâns bani mulţi atunci şi i-am investit în turism. Am ridicat un hotel pe locul unde a fost castelul conţilor di Streghe. Mi s-au născut doi copii în acelaşi an, două fete...

— Gemene? întrebă Daria.

...Nu. Una cu soţia şi una cu femeia la care stăteam în gazdă în Elveţia. În Italia am un băiat şi o fată. În Elveţia o fată, dar nu ştie că e copilul meu. A crescut-o femeia cu bărbatul ei.

Daria a vrut să întrebe ceva, dar a renunţat.

...Fata din Elveţia seamănă cu bunica Giovanna. E foarte frumoasă. E top model. Uneori o văd la televizor la prezentări de modă. Mai am un copil şi cu o româncă, cu fosta ta elevă... Ăştia sunt copiii de care ştiu... Restul...

— La fel ca Edoardo Rugerri di Streghe, şopti Daria, dar Geremiah nu o bagă în seamă şi îşi continuă povestea.

De copilul din România – are şapte ani – mă ocup, am grijă să nu-i lipsească nimic, chiar dacă nu îmi poartă numele. Îl cresc bunicii Claudiei la ţară.

Străbunicii! gândi Daria. Din câte îmi amintesc Claudia are bunici, nu părinţi, deci pentru copil sunt străbunicii.

...Copilul îmi seamănă perfect. Are până şi pata mea de pe obraz şi e tare poznaş. Merg la el de câte ori pot... După ce am adunat suficientă avere, m-am întors în Italia. Am fost ales primar. Eram harnic, serios, cu iniţiativă. Nu spun asta ca pe o laudă, ci ca pe un adevăr. Viaţa mea privată o ţineam ascunsă. Mă culcam doar cu femei străine sau din altă localitate. În Italia primarii vorbesc puţin şi fac multe, în România vorbesc mult şi fac puţin. Prin şaptezeci şi ceva – nu îmi amintesc exact anul – au fost inundaţii mari în Alpi. Trasquera era inundată. Am oprit trenul ce lega Elveţia de Italia, în ciuda protestelor populaţiei. Ca primar aveam voie să fac asta. Am devenit erou. Calea ferată a fost luată de apă. Dacă trenul trecea se întâmpla o catastrofă. În Italia ca primar eşti în slujba oamenilor şi munceşti pe brânci, în România – am observat asta – minţi oamenii cu neruşinare în campanie, le promiţi tot ce vor ei

să audă, apoi, după ce ajungi primar, nu îţi mai pasă de nimic.

Acum Trasquera e o localitate de vis. O aşezare din munţi cu hoteluri, vile, case de vacanţă, căi ferate, şosele şi tuneluri ce o leagă de Elveţia. Pe fiecare terasă a caselor, pe marginea străzii, peste tot unde se poate sunt flori. În munţi se mai păstrează căsuţa bunicului meu Geremiah Kermani, dar toată lumea îi spune căsuţa bunicii Giovana. Noi, italienii, avem un adevărat cult pentru păstrarea vestigiilor trecutului. E ca un mic muzeu căsuţa bunicii. Soba de pe timpuri, cămăruţa în care se făcea brânza din lapte de capră cu toate ustensilele ei arhaice, chiar şi hamul şi desagii de pus pe măgar s-au păstrat, acoperişul de piatră năpădit de muşchi de pământ şi licheni – totul e neschimbat. Avem ferme moderne pentru creşterea animalelor – asta fiind în continuare o ocupaţie în Trasquera – dar am păstrat şi mici fărâme din trecut ca să ştie copiii cum trăiau străbunii. Mă apucă nostalgia când mă duc acolo. Sufletul meu plânge când merg acolo. Îmi amintesc de bunica şi văd căsuţa ei care a durat în timp mai mult decât castelul străbunilor ei exact aşa cum a prezis ea în ziua când a plecat cu bunicul. Rugerii nu mai există niciunul, de Kermani e plin pământul – spunea

bunica şi râdea straniu, cumva a plâns...

Geremiah iar a terminat de povestit. Daria tăcea. Avea atâtea întrebări de pus, dar nu putea rosti niciuna. Îl privea pe Geremiah şi vedea îngemănaţi în el pe cei doi străbuni atât de diferiţi. Şi ea ar fi vrut, la fel ca bunica Giovanna, să separe în două fiinţa lui. O parte să o lase să fie mai departe şi o alta să o distrugă...

Bărbatul s-a îndreptat spre uşă. Nu mai avea nimic de spus. Ea l-a oprit cu o cerinţă spusă repezit.

— Vorbeşte-mi despre Simina. Vreau să ştiu totul despre ea.

El s-a întors spre ea şi o privea cu ochii lui mari, albaştri ca florile de nu-măuita.

— Io no vreau suferi te. Mai bine no spune nimic.

— Te rog! Am nevoie de tot adevărul ca să mă vindec.

— Te no trebuie ieşit con ea. Te est multo diferit...

— Lasă explicaţiile. Doar povesteşte-mi!

Geremiah s-a aşezat iar pe scaunul pe care stătuse cât a povestit. A oftat. Îi era greu.

— Spune! porunci ea.

— În lumea mia no exist limite... graniţe clare per bine şi rău. Aici, voi multe înapoiat. Trăieşte limitat...

— Geremiah, lasă introducerile! Nu îmi pregăti sufletul

pentru ceea ce ai de spus căci e deja pregătit. Spune şi gata!

— Să no uitat că te mi cerut mie asta! Şi no loveşte-mi iar per me!

*

Simina a venit prima în Italia. Pe atunci o chema Saveta Cioflingaru. Era săracă, flămândă, modestă şi frumoasă. A adus-o un prieten al lui Geremiah şi s-a căsătorit cu ea. O iubea mult şi îi era milă de ea. Sufletul i se topea când ea vorbea de frigul, foamea, casa de copii din România. O trata ca pe un copil alintat şi îi dădea înapoi copilăria netrăită.

Dar Simina se schimba cu fiecare zi trecută. Era tot mai mofturoasă, alintată, pretenţioasă. Devenea isterică când soţul nu îi îndeplinea vreo dorinţă. El îşi dorea copii. Ea nu. A rămas cum a vrut ea. Banii lui din cont, deşi mulţi, se topeau încet™încet sub pofta bolnavă de cumpărături a Siminei. Haine de firmă, mâncăruri alese, petreceri, bijuterii, localuri de lux, plimbări prin lume, maşini – totul îşi permitea şi soţul nu avea curaj s-o oprească. La toate astea se adăuga întreţinerea familiei din România, ce era foarte numeroasă.

Într-o zi, Simina i-a cerut soţului ei să-i ajute o soră din

România şi să o aducă în Italia. I a prezentat şi o poveste înduioşătoare la care soţul ei a vărsat lacrimi, căci el mereu se topea când Simina îi povestea despre viaţa de calvar din România.

Geta – sora ei mai mare – a fost dată de mică, de când a terminat clasa a opta, argată la o familie de doctori dintr-un oraş apropiat satului ei. Acolo a stat cu un copil. De vreo şase ani era în familia unui inginer a cărui soţie a rămas paralizată după naştere. Şi copilul născut era bolnav mintal. Inginerul avea nevoie de o femeie în casă care să-i ajute soţia şi fiica. Simina povestea că viaţa surorii ei e un calvar în acea casă şi că trebuie să o salveze. Nu a pomenit un cuvinţel despre faptul că Geta avea o relaţie cu inginerul chiar sub ochii soţiei şi că ea era cea care îşi bătea joc de soţie şi fiică.

Geta a ajuns în Italia. A stat câteva săptămâni la Simina. S-a odihnit – era obosită de viaţa grea din România, a învăţat puţin limba italiană, s-a plimbat. Apoi soţul Siminei a dus-o la hotelul din munţi al lui Geremiah, prietenul lui, unde urma să lucreze. Foarte repede aceasta a ajuns în patul lui Geremiah şi tot foarte repede s-a terminat totul între ei. După aceea, Geta a început o relaţie mai serioasă cu fratele lui Geremiah. Au hotărât să se căsătorească şi

au făcut o nuntă de vis. Când Geta era gravidă şi-a adus altă soră din România care să o ajute la muncă la hotel şi cu creşterea copilului. Sora nou venită, Liliana, a avut şi ea o aventură cu Geremiah imediat ce a ajuns. Era inevitabil...

Geta s-a dus la spital să nască. Prin cezariană, a născut o fetiţă la şapte luni, cu grave probleme de sănătate. Era un miracol dacă supravieţuia. Copilul avea puţin peste şase sute de grame. În multele luni de spitalizare Geta era depresivă. Refuza să-şi vadă copilul şi să-l ia în braţe. Simţea că era o greşeală că a făcut acel copil. Ea nu putea fi mamă. Nu simţea nimic. În adâncul sufletului ei îşi dorea ca acel copil să moară. A vrut avere, a vrut altă viaţă în Italia, dar nu copil... Asta îi complica prea rău viaţa.

Într-o zi a sunat-o pe Simina şi a rugat-o să o ducă cu maşina până acasă. Voia schimburi şi alte obiecte personale. Soţul nu prea trecuse pe la ea în ultima săptămână motivând că era foarte ocupat la serviciu. În maşină, mergând spre casă, s-a plâns Siminei:

— Nu iubesc fetiţa! Nu simt nimic. Urăsc copiii! îi urăsc de când eram mică şi mama mă punea să stau toată ziua cu voi. Cum am putut să fiu atât de proastă să fac un copil!?

Simina nu ştia ce să spună. Problema o depăşea. Tot ceea ce rezolvase în ultima vreme ca şi probleme vitale, după capul ei, era să hotărască ce culoare a rochiei să aleagă, ce ruj, ce poşetă, ce bijuterie. Un copil o depăşea. A prins mâna surorii ei şi a strâns-o. Şi-a amintit că soţul ei îi plătea în fiecare lună ore la un psiholog renumit care să o ajute să nu mai fie nervoasă, isterică şi care o ajuta să rezolve traumele trecutului. În România un bărbat sănătos şi cuminte căruia femeia nu i-a pus fusta în cap rezolva asta cu două perechi de palme sănătoase. Dar România e „înapoiată, e necivilizată, e barbară”... Aşa ceva nu se poate în Italia.

— Cu psihologul ai vorbit? Ce zice? întrebă Simina.

— Mă trimit ăştia de la spital obligat la psiholog, de parcă aş fi nebună. Eu mă duc, dar nu scot niciun cuvânt. El tot vorbeşte de România, de copilărie, de viaţă grea ca să mă facă şi pe mine să vorbesc, dar eu nimic. Nu am ce spune. Urăsc copilul! Nu vreau să îl văd!

Simina a parcat maşina în faţa vilei impunătoare în care trăia sora ei.

— El a vrut copil! Eu – niciodată! exclamă cu furie Geta şi coborî din maşină.

Au intrat împreună în casă. Simina era tăcută, deşi ea

turuia mereu.

— Tu du-te la bucătărie şi fă o cafea. Pregăteşte şi o gustare. Eu urc sus să fac un duş ca să scap de mirosul nesuferit de spital.

Geta, vorbind, urca scările. Simina s-a dus în bucătărie. Punea cafeaua în filtru când a auzit-o pe Geta ţipând. Nu îşi amintea cum a fugit pe scări în sus după ea ca să vadă de ce ţipă. A rămas şi ea blocată în uşa dormitorului cu pat cu lenjerie de mătase albă în care Geta a fost adusă mireasă şi în care îşi concepuse copilul. Jos lângă pat era aruncată cuvertura albă matlasată ce acoperea patul. În acelaşi pat, cu aceeaşi lenjerie albă acum era soţul Getei cu Liliana – a treia soră venită din România. O adusese Geta ca să o ajute cu creşterea copilului. Cei doi erau complet goi. Nu puteau reacţiona în niciun fel. Urletele Getei i-au paralizat. Soţul a fost cel care şi-a revenit primul, a întins o mână şi a tras un cearşaf cu care şi-a acoperit trupul, apoi a spus:

— De ce nu eşti la spital?... Tu nu mă faci fericit pe mine...

Cea care i-a răspuns a fost Simina.

— Liliana te face?

— Sigur. Ea mă iubeşte. Geta mereu spune că m-a luat

din interes. Pentru avere şi ca să obţină cetăţenia italiană.

Simina a luat-o de umeri pe Geta şi a condus-o la maşină. Aceasta plângea mocnit şi o urma docilă. Totul se prăbuşise. Se considera victimă şi nedreptăţită de soartă. Uitase complet că exact aşa o văzuse şi pe ea de nenumărate ori – nici nu se mai ferea, ci o făcea pe faţă ca să o chinuie – soţia inginerului din România şi că aceasta a blestemat-o.

După acest episod, Geta nu a mai fost niciodată complet normală. Copilul a trăit. Soţul a dat divorţ şi s-a căsătorit cu Liliana. Copilul era crescut mai mult de mamă, dar era luat şi de tată, când mama era internată în spital pentru afecţiuni psihice grave, unde avea ca mamă pe sora mamei ei, pe mătuşa. E curios cum vor explica copilului peste ani ce fel de rude sunt. Sau poate nu e ceva grav; e normalitatea lumii civilizate.

Geremiah iar tăcea. Daria avea gura încleştată. Sufletul o durea rău. Îi era greaţă. Încerca să digere adevărul spuselor lui Geremiah. Deci s-au culcat cu două surori pe rând şi el şi frate-su. Frate-su s-a căsătorit pe rând cu aceleaşi două surori! Nu, nu poate digera aşa ceva! îşi simţea stomacul zbătându-se dureros şi în gură i-a venit gust de fiere. Aiurea, vorbind greoi, a şoptit:

— Bine măcar că nu te-ai culcat şi cu Simina...

— Io futut şi Simina după ce ea divorţat de prieten me. Când vine la România doarme la mine tot timp...

Ceva se rupea iar în sufletul Dariei. Toate malurile, toate legile, toate certitudinile, toate credinţele, totul, totul îşi rupea malul şi ea nu avea putere nici să verse lacrimi.

— Sunteţi rude! Ce naiba, trăiţi ca animalele!! ţipă şi vocea ei avea accente albastre de isterie.

— În lumea mia doar mama est singur femei rudă con me. Şi suror, dar per ei no sont sigur! Io pot fut tot!

Daria s-a repezit să-l lovească, dar el i-a prins mâinile strâns anticipându-i atacul.

— Promis că no lovit iar per me! i-a spus râzând. Daria intuia din râsul lui că îi face plăcere să o şocheze povestindu-i toate astea.

Furia ei s-a topit. El o ţinea, dar o şi sprijinea. Fără ajutorul lui ar fi căzut.

— Acum ştiut tot. Ştiut cum sont. Urăşte-mi! Uita-mi! No mi iubi! No plânge! Io no merit iubirea te!

— Greu i-a desfăcut mâinile ce se încleştaseră de braţele lui. A dus-o ca pe un copil bolnav până la pat. A încercat să o culce, dar ea s-a împotrivit. Stătea ţeapănă în picioare la marginea patului şi privea pe fereastră. Se

vedea o pâlpâire de lumină la răsărit. Soarele se pregătea să se nască. Venea iar lumina, după o noapte cât o eternitate. Bărbatul a spus ceva, dar nu a auzit ce. Tot ce ştia era că urmează răsăritul, că se termină noaptea asta nesfârşit de lungă. Se gândea la iubire, la sufletul ei, la păcat.

— Claudia? întrebă brusc amintindu-şi de fosta ei elevă.

— Ce est con Claudia?

— Spune-mi ei ce i-ai făcut?

— Nimic. Futut şi atât tot. Io spus ei no face copil. Ea iubii mult per me. Suferit. Acum est fericit. Est în Italia con prieten mio. Io dus acolo.

Daria a început să plângă. Plângea în hohote pentru Claudia, pentru fosta ei elevă.

Claudia, copilul meu, ce ţi-a făcut?! Micuţa mea nevinovată cu ce monstru te-ai întâlnit când încă nu începuseşi viaţa! Nu am putut să te ajut şi nici nu ştiam cum. Nu eram pregătită pentru un asemenea război. Eram o profesoară idioată, rigidă, îndrăgostită de propria-mi imagine şi îmi convenea să dau lecţii, să fac pe lupul moralist! Pruncul meu, am băut otrava pe care tu ai băut-o, am înotat prin mocirla prin care tu ai trecut şi de-abia acum ştiu cum doare şi cum este să cazi, să lupţi cu aşa

ceva, ţipau gândurile ei împletite cu lacrimi.

— *No plânge,* auzi pe cineva şoptindu-i. *Io plec.*

S-a trezit din durere ca dintr-o beţie. L-a văzut lângă uşă. S-a dus spre el. Cu milă sfâşietoare amestecată cu zdrenţe de iubire, cu căldură în voce i-a şoptit lângă ureche:

— Ai grijă de tine. Eşti obosit. Condu cu atenţie. E noapte... Şi... şi Dumnezeu să te ierte.

Când a terminat de vorbit, i-a sărutat gâtul lângă ureche, apoi s-a îndepărtat repede de el. L-a sărutat din milă, ca pe un suflet pierdut. Ştia că o face pentru ultima dată.

— *No grijă. Io no crede în Dumnezeu. Io no fac accident. Io trăieşte mult. Nouăzeci ani. Ştiu asta.*

Capitolul VI

AGONIA

Geremiah a ieşit din casă. Ea a rămas stană de piatră, privind locul unde a stat el cu o clipă mai devreme. Cuvintele lui încă mai pluteau în încăpere şi o umpleau de ceva sinistru. A încuiat uşa în urma lui şi s-a întins pe pat. Nu se gândea la nimic. Nu plângea. Privea doar pe fereastră şi aştepta răsăritul. Îşi simţea trupul greu şi murdar. Inima o durea şi i se zbătea undeva în venele gâtului pulsând dureros.

...Cine o să mă spele de atâta păcat?! Cine o să-mi dea înapoi sufletul pierdut?! Cum am să-mi găsesc iar inocenţa!? Cum am putut coborî atât de jos!?...

Nu am făcut nimic, Doamne! Doar am iubit. Nebun, total, împotriva logicii şi a evidenţei, împotriva propriului meu creier ce mereu a ştiut şi mi-a şoptit adevărul, am iubit... Am iubit aşa cum ţărmul iubeşte valul, am iubit aşa cum vântul răscoleşte copacii şi aşa cum soarele sărută pământul, am iubit aşa cum cerul albastru acoperă

pământul, am iubit aşa cum se înalţă curcubeul pe cer după ploaie. Nu puteam opri asta...

Ploapele i se închideau încet purtând pe ele pulbere de mărgăritare.

Era la Trasquera cea veche din poveştile lui Geremiah, lângă Ponte del Diavolo. Vedea o femeie în negru pe punte. Îşi frângea mâinile. Era cu capul plecat. Ca într-un balet sinistru aceasta s-a urcat pe marginea podului şi s-a aruncat în gol. Hainele negre îi fâlfâiau prin aer ca nişte aripi mari de pasăre bolnavă. Daria a ţipat tare: Anna! şi ecoul a purtat până pe Monte Leone ţipătul ei. Femeia a dispărut înghiţită de stâncile hămesite de dedesubt. Daria a fugit pe pod şi căuta cu privirea trupul femeii. O striga şi plângea. A văzut un bărbat în negru, mare venind spre ea din partea cealaltă a podului. A fugit spre el. L-a recunoscut. Era Geremiah. Era mai mare şi mai înalt decât îl ştia. I s-a cuibărit la piept. Plângea povestindu-i despre femeia ce se aruncase de pe pod. Îl ruga să o caute, să o salveze. El nu zicea nimic. Daria i-a privit faţa. Era de piatră la fel ca stâncile de sub Ponte del Diavolo. Nu auzea ce spune ea sau, dacă auzea, nu îl impresiona. Nu îl interesa femeia căzută în prăpastie. A luat-o ferm de mână şi o ducea cu el. Ea îl urma fără să ştie dacă vrea să îl

urmeze sau nu. Nu mai avea voinţă. Braţul lui o ţinea strâns. A ajuns la casa familiei Kermani. Era exact aşa cum o ştia din poveştile lui. Piatră, lemn, muşchi şi licheni toate într-o simbioză perfectă. Când el a tras-o înăuntru ea a avut prima zbatere anemic de împotrivire. Îi era frică. Tăcerea lui o îngrozea. El nu scosese niciun cuvânt de când o luase de pe pod. I-a privit ochii şi erau albaştri, metalici, nemiloşi. Faţa îi era tot de piatră şi pe ea nu se citea nimic decât duritate. S-a smuls din mâna lui iar, după ce a băgat-o în casă, dar nu a avut nicio şansă să se elibereze. A privit în jur. În casă nu era nimic decât baloţi de paie puşi de jur-împrejur pe lângă pereţi. Interiorul casei fusese transformat într-o şură. El a dus-o în mijlocul camerei şi i-a dus mâinile la spate. Degeaba a încercat să se zbată şi să se elibereze când el i-a legat mâinile.

După ce i-a legat strâns mâinile de simţea cum funia îi muşcă carnea încheieturilor, a venit în faţa ei. O privea şi ochii tăiau drum albastru până în adâncul ei, până la inimă.

Îngenunchează! au cerut ochii lui, deşi gura nu a rostit niciun cuvânt.

Daria a vrut să plece privirea, dar a renunţat şi a continuat să îl privească, deşi frica îi topea oasele şi îi

strângea inima.

Îngenunchează!! au poruncit iar ochii lui, dar ea s-a împotrivit poruncii. Îşi simţea oasele moi, stomacul strâns ghem şi pe spate fiori îngheţaţi.

Geremiah i-a pus o mână grea ca pământul pe umeri şi din priviri şi-a repetat porunca. Ea aluneca pe pământ sub greutatea mâinii lui. Degeaba ţipa, degeaba se ruga, degeaba plângea. El nu o auzea. Tăcut, ameninţător, ferm a început să o înconjoare cu baloţi de paie.

Parcă sunt Ana din balada „Meşterul Manole”, doar că pe mine nu mă zideşte, ci mă acoperă cu paie, gândi cu groază.

— Te rog, Geremiah, opreşte-te! Te rog, nu îmi face rău! Fie-ţi milă! se ruga.

El punea în continuare paie, neluându-i în seamă tânguirile. I-a acoperit şi capul. De dedesubt ea se ruga să fie eliberată. A auzit chibritul scăpărând deasupra capului ei şi a urlat neomeneşte. Paiele de pe creştet au luat foc. Le auzea mistuindu-se de para focului. Ţipa, se zbătea să se elibereze, dar funiile ce îi legau mâinile îi intrau în carne tăind, dar nu se dezlegau. Geremiah râdea. Râdea neuman, privind. Cu ochii minţii ea îl vedea privind calvarul ei. Rânjea privind cum se zbate.

Focul i-a ajuns la păr. Îl simţea dogorindu-i creştetul. În ea explodă un vulcan de forţă şi furie. S-a ridicat din genunchi şi paiele aprinse au zburat în jurul ei eliberând-o aşa cum se dau în lături cojile unei seminţe când aceasta încolţeşte sub forţa chemării vieţii. Ţipa ceva neinteligibil şi îl privea. Încă avea mâinile legate când s-a ridicat din genunchi. A tras tare de ele. Carnea s-a sfâşiat şi o durea rău, dar oasele tari au rupt funiile.

Geremiah nu mai rânjea. O vedea născând din foc puternică, însetată de eliberare şi nemiloasă. Părea surprins sau speriat. A privit cu groază cum întinde spre el mâinile şiroind de sânge, dar şi de flăcări ce alunecau de pe trupul ei întreg ca apa ce se scurge.

Când ea s-a repezit spre el, aveau amândoi acelaşi gând: de acolo putea scăpa doar unul singur. Celălalt trebuia să rămână să ardă în foc. Ştiau amândoi asta şi au început o luptă pe viaţă şi pe moarte. El căuta să o prindă şi să o arunce în flăcările ce se întindeau lacome şi flămânde în toate părţile. Ea căuta calea să se elibereze de mâinile lui şi să găsească ieşirea. Şi unul şi altul loveau, zgâriau, muşcau. De ţipat ţipa doar Daria. El a prins-o iar. O ducea spre foc. Ea se tânguia în braţele lui. Nu se ruga. Nu mai avea rost. Se sfârşise. Focul o aştepta. Nu mai

avea putere să lupte. Plângea. Inima îi sângera. Urma să o arunce în foc bărbatul pentru care trăise toată iubirea lumii. Ca pe o minge a aruncat-o prin aer spre mijlocul focului. Urla văzând din aer dedesubtul ei limbile de foc întinzându-se spre ea să o devoreze.

Căţelul de lângă uşă a auzit-o ţipând şi a lătrat, iar Daria de lătratul lui s-a trezit. Avea trupul ud. Tremura. Plângea.

— Am visat! Am visat! Doamne, ce coşmar! Bine că m-a trezit căţelul!

S-a dus în baie să se spele. Şi-a privit chipul. Era livid. Coşmarul îşi săpase semnele pe el.

— Ce mă fac?! a şoptit spre făptura speriată din oglindă. Nu ştiu...

A făcut duş, a băut o cafea şi s-a pregătit pentru şcoală. Inima încă îi tremura, dar putea face paşi. Asta era bine. A ajuns la poartă. A deschis-o. A privit de-a lungul străzii în sus şi în jos. Oamenii mergeau grăbiţi în toate părţile. Un vecin a salutat-o, dar ea de-abia avu puterea să încline puţin capul. Ceva era în neregulă. A fugit în casă. S-a ghemuit în pat.

...Nu pot ieşi din curte. Nu vreau să văd oameni. Mă tem, ţipa spre gândurile ei ce o îmboldeau să meargă la şcoală.

A căzut într-o stare de amorţire. Privea fără a vedea nimic. Mâinile pe lângă corp îi atârnau grele şi o trăgeau în jos. Nu plângea. Nu râdea. Nu se mişca. Nu voia nimic. Trăia un sentiment buimac şi rău că viaţa se sfârşise. Nu mai avea puterea de altă dată când îşi poruncea să nu simtă nimic, să nu o doară, ci doar să facă paşi.

Sunetul telefonului a scos-o din starea de amorţire. A răspuns la telefon şi nu ştia ce să-i spună directorului liceului care o întreba de ce nu a venit la ore. Cu greu a reuşit să explice:

— Sunt bolnavă... Mi s-a făcut rău când ieşeam pe poartă şi m-am întors în casă.

— Ai mers la spital? Eşti internată? o întrebă directorul îngrijorat. Ştia că Daria nu a lipsit niciodată de la ore de când era el director.

— Nu. Am stat acasă. Mâine voi veni la şcoală.

A închis telefonul şi a privit ceasul. Era amiază. Stătuse în amorţire vreo patru-cinci ore.

...E grav. Trebuie să lupt. Trebuie să-mi revin. Nu mă pot lăsa distrusă de ceea ce s-a întâmplat. Am căzut. M-a lovit valul şi m-a dus în adâncuri şi a durut rău, dar undeva în fiinţa mea trebuie să găsesc puterea de a merge mai departe...

A ieşit afară. A făcut câţiva paşi spre poartă. Mâinile i-au transpirat. Picioarele îi tremurau şi erau moleşite. Faţa îi ardea. A ajuns la poartă *şi* a privit peste gard în drum. Un vecin a salutat-o zâmbindu-i şi ea a constatat cu stupoare că îi este greu să îi răspundă la salut. A mârâit ceva neinteligibil de parcă avea gura încleiată şi s-a întors în casă. A închis bine uşa şi s-a lipit cu spatele de ea. A închis ochii.

...Du-te şi culege caise să faci dulceaţă. Culege zmeură că s-a copt, îi poruncea creierul ca să o scoată din amorţire şi să o înveţe să facă iar paşi prin viaţă.

Era gata-gata să iasă din casă când inima – proasta de inimă – a oprit-o. Tocmai atunci şi-a găsit să-şi amintească retrăind ca pe o beţie versurile pe care le recitase şi ea şi Geremiah din „Il silenzio”.

Cuvintele au atenuat în ea frica, dar au declanşat durerea, dorul. Tot visul ei şi toată speranţa din ea se veştejea sub repetarea în neştire a acelor cuvinte: *Buonanotte, amore. Ti vedro nei miei sogni. Buonanotte, a te che sei lontana... Buonanotte, amore.*

Încet, a alunecat pe podea, lângă uşă. Repeta versurile ca pe un descânt, ca pe o otravă, ca pe un blestem dulce, ca pe o beţie şi râdea, plângea, gemea, striga, într-un

cuvânt: trăia albastru-crud dorul.

Era noapte târziu când s-a ridicat de jos şi ca un animal flămând, bolnav şi rănit s-a dus până la pat. S-a întins pe el fără a se dezbrăca. Deşi nu a muncit nimic toată ziua era frântă de oboseală. Coşmarul a venit iar exact ca în noaptea trecută şi iar s-a trezit când Geremiah o arunca în foc.

A privit ceasul. Era şase şi jumătate.

Astăzi trebuie să merg la şcoală. Trebuie să am puterea să ies din casă, să fac paşi prin viaţă. Doar atât... şi-a spus.

S-a dus la baie şi s-a spălat mult. Undeva în subconştientul ei trăia ideea că apa o poate vindeca de dor. A băut o cafea şi a mâncat o felie de pâine. Cu o zi înainte nu mâncase nimic toată ziua. A uitat să mănânce şi nici foame nu i-a fost. A ieşit din casă. Apropiindu. Se depoarta de la drum îşi simţea picioarele moi şi palmele ude. Îi era frică. Frică patologică. Nu putea şi nu voia să vadă oameni. Cu mâna pe zăvorul porţii a înţepenit. Avea în creier imagini groaznice din coşmar şi în inimă un cântec: *Buonanotte, amore,* şi ea, Daria, era răstignită între creier şi inimă, între coşmar şi beatitudine.

Oare înnebunesc?! s-a întrebat cu groază şi tot ea şi-a răspuns: Nu ştiu ce e cu mine. Mă port ciudat...

A deschis poarta şi a ieşit în drum. A făcut câţiva paşi. Era mereu în alertă şi gata-gata să fugă iar acasă, unde se simţea în siguranţă. Nu a răspuns la salutul câtorva vecini. Nu l-a auzit. Să facă paşi, să meargă înainte îi cerea un efort supraomenesc şi îi consuma toată energia şi atenţia. A ajuns la liceu stoarsă de orice vlagă şi transpirată de parcă nu mersese pe drum cu paşi de melc, ci înotase în ocean împotriva valurilor. Nu a vorbit deloc cu colegii şi cu elevii a fost distantă. Tot ce voia era să termine orele şi să plece acasă.

S-a întors acasă, a încuiat poarta – până atunci nu o mai încuiase niciodată ziua, ci doar noaptea – şi s-a băgat în pat. Nu îi era foame, nu voia nimic, decât să doarmă, să îşi odihnească oasele în care simţea un frig de gheaţă şi să îşi liniştească prin somn sufletul pe care îl simţea bolnav.

...Trebuie să culeg cireşe şi vişine. Mai am şi caise. E păcat de ele că se strică. Zmeura se scutură neculeasă... Acum mă odihnesc. Le voi culege mai târziu. Mâine. Acum sunt obosită...

*

Până la sfârşitul anului şcolar aşa s-a derulat fiecare zi a ei. Câtorva colege ce au întrebat-o dacă e bolnavă le-a răspuns că e doar epuizată şi că aşteaptă vacanţa să se

odihnească.

La fel au trecut şi primele zile de vacanţă. Mergea la şcoală pentru a încheia unele situaţii, apoi zăcea în pat. Fructele se stricau în grădină. Buruienile au năpădit straturile cu flori. Iarba era mare şi necosită. Florile de geam – begonii şi muşcate – se uscau, căci nimeni nu le-a mai udat. Grădina arăta exact ca sufletul Dariei.

Era în comisia de corectare a tezelor de bacalaureat, iar după aceea îşi putea lua concediu. Cu o fărâmă de raţiune, atâta câtă i-a mai rămas, şi-a spus: în concediu voi culege fructele, voi îngriji grădina, mă voi odihni... Dumnezeu mă va ajuta să-mi revin...

Corecta teze şi făcea planuri de viitor. Asta era un lucru bun. Mai avea trei teze şi termina. Două colege vorbeau şoptit. Terminaseră de corectat tezele lor şi bârfeau.

— ... A plecat în Italia. A închis fabricile din România. A luat-o cu el şi pe contabila lui... auzi un fragment de discuţie.

— Îl cunoşteam şi eu. Era un tip ciudat, bizar. Am auzit despre el atâtea bârfe, vorbi şi cealaltă.

Daria a înţepenit cu pixul în mână. Cuvintele de pe foaie au început să danseze. Ochii o dureau de la lacrimi ce voiau să se nască.

Geremiah a plecat! A plecat cu femeia cu care l-am văzut în maşină. Nu am să-i mai văd niciodată, gândi şi oftă.

— Era mare curvar, auzi mai departe.

Greu, greu de tot se forţă să-şi ridice capul din hârtii.

— Despre cine vorbiţi? întrebă şi se bucură că vocea i-a sunat banală, indiferentă, rece.

— Despre Geremiah Kermani – patronul italian care făcea afaceri la noi în oraş. Ştii despre cine e vorba?... Nu cred că ştii. Tu trăieşti atât de retrasă!

Ca în transă şopti minţind:

— Nu.

— A închis tot din cauza crizei şi a plecat în Italia cu contabila lui. Am auzit despre el multe lucruri ciudate. Era implicat în trafic de persoane... Un curvar nebun... Femeile înnebuneau din cauza lui. Nu ştiu ce le făcea, mai auzi Daria.

Şi-a plecat capul în hârtii. A oftat, dar nimeni nu i-a auzit oftatul. Plângeai? Nu plângea. Ţipa?! Nu ţipa. Gemea!? Nu gemea. Nu ştia ce era cu ea. O gheară albastră i-a sfâşiat pieptul şi îşi simţea inima şi gemând, şi plângând, şi ţipând. Corecta teze şi se vedea în braţele lui Geremiah ce o legăna; se vedea femeie fericită oglindită în ochii lui

albaştri.

...Doamne, cum ai putut să-mi dai toată fericirea şi nefericirea odată?! Cum ai putut pune într-un singur om şi raiul şi iadul, şi îngerul şi dracul!?... Cum ai putut să-mi dai o asemenea durere?! Nu ţi-a fost milă?!... Nu te-ai gândit că mă pot pierde şi că pot să-mi distrug sufletul într-un asemenea război?!...

O lacrimă a căzut pe lucrarea pe care o corecta. A şters-o repede cu mâna. A privit cum s-au mâzgălit cuvintele udate. Nu mai vedea nimic. Toată foaia devenise o mâzgăleală. A şoptit: Nu mai pot, apoi s-a stins lumina. Nu a mai simţit nimic.

Când s-a trezit era întinsă pe un fotoliu. Avea faţa udă. Încă nu era conştientă ce s-a întâmplat cu ea. Cineva a lovit-o peste faţă şi ea a realizat că a leşinat. A deschis ochii.

— Mi-e mai bine, şopti.

— Eşti bolnavă? o întrebă cineva.

— Nu Am leşinat din cauza căldurii.

A stat tăcută pe fotoliu cât timp colegele au corectat lucrările pe care ea nu le terminase. Când s-a ridicat să meargă acasă a ameţit şi s-a pus iar pe fotoliu. Nu avea putere să se ţină pe picioare şi să facă paşi.

— Sunt cu maşina. Te duc acasă, îi spuse o colegă prinzând-o de braţ apoi continuă: Ceva e în neregulă cu tine. De acum ai concediu. Fă nişte analize.

Daria nu a răspuns nimic. Doar se sprijinea de braţul colegei şi făcea paşi tremuraţi şi nesiguri spre maşină. Tot ce îşi dorea era să ajungă acasă, să închidă poarta, să închidă uşa şi să se pună în pat. Să nu audă niciun zgomot, să nu vadă oameni şi să se odihnească.

A mulţumit colegei – ce era nora psihologului liceului – că a adus-o acasă.

— Vrei să intru cu tine? Vrei să stau cu tine? Ai nevoie de ceva?

— Nu. Mulţumesc. Mulţumesc mult. Mă descurc. Mi-a fost rău de la căldură.

— Arăţi rău. Eşti palidă. Pot sta cu tine puţin.

— Nu. Mulţumesc. Mi-e bine.

Colega a plecat. Daria, în curte, pe aleea ce ducea la casă, privind buruienile ce năpădiseră florile sufocându-le, iarba crescută şi copacii cu fructe trecute în ei şi neculese, începu a plânge mocnit. Îi părea rău că lăsase colega să plece. Ar fi vrut să stea cu ea. Să vorbească. Să şi-o facă prietenă. Să-i plângă pe umăr.

...Am atâta nevoie de ajutor şi nu ştiu cum să-l cer! Am

atâta nevoie de o mână întinsă!... Geremiah a plecat. A plecat cu contabila. Nu am să-l mai văd niciodată. Îl urăsc! îl urăsc! îl urăsc! ţipa creierul. Inima, în schimb, gemea gâlgâindu-şi sângele prin vene şi odată cu el trimitea în întregul trup de la vârful capului şi până în degetele de la picioare un altfel de cuvânt: îl iubesc! îl iubesc! îl iubesc!...

Ruptă în două, răvăşită de parcă trecuse peste ea o tornadă stătea la mijloc între ura creierului şi iubirea inimii. Tot în creier avea şi coşmarul. În inimă avea cântecul: *Buonanotte, amare. Ti vedro nei miei sogni. Buonanotte, a te che sei lontana*... Ca să se regăsească şi să se adune de pe câmpul de război dintre dragoste şi ură şi-a cuprins trupul cu mâinile în cruciş peste piept.

...Să-mi fi dat numai ură, puteam lupta. Să-mi fi dat numai iubire, puteam trăi. Dar ce să fac, Doamne, cu cupa asta pe care trebuie să o beau în care am şi otravă şi miere?!...

Ameţită, năucă a ajuns în casă. Acolo a simţit mirosul trupului lui, de parcă el ar fi fost acolo. Vedea şi coşmarul cu ochii minţii şi îl retrăia. Auzea şi muzica cântecului dulce ca raiul. Toate astea i-au făcut corpul rigid. Tremura convulsiv. Soarta, ca să pună sare pe rană, a adăugat la tot ceea ce trăia şi deja era prea mult şi cuvintele pe care

le auzise mai devreme la liceu: ... Am auzit despre el multe lucruri ciudate. Era implicat în trafic de persoane... Un curvar nebun... Femeile înnebuneau din cauza lui. Nu ştiu ce le făcea...

Şi cuvintele acestea au fost picătura care a umplut paharul, au fost clikul care a declanşat nebunia din ea.

A trântit iar vaze, vase de sticlă, lucruri ce îi ieşeau în cale de pereţi şi pe jos. Rupea, spărgea, strivea cu picioarele, sfâşia cu unghiile devenite gheare. Durerea din ea voia să iasă afară prin furie. Secătuită s-a aşezat în mijlocul camerei pe covor printre lucruri sparte şi răscolite şi a început să plângă. Plângea tare şi se ţinea cu mâinile de piept. Se legăna plângând aşa cum fac orfanii.

Ce mă fac?! Ce mă fac!? înnebunesc...

Auzea pe cineva deschizând uşa şi pentru o clipă se bucură: E Geremiah! S-a întors la mine! Aşa a venit şi data trecută când am făcut criza de isterie. După un moment se răzgândi şi se stinse fărâma de bucurie: El nu se mai poate întoarce după tot ceea ce s-a întâmplat. Acum, după atâta durere, şi dacă se întoarce Geremiah, tot plecat rămâne.

Psihologul a ajuns lângă ea. Îi vorbea blând, dar ea nu auzea ce îi spunea, degeaba explica că i-a spus noră-sa că i-a fost rău la liceu şi că a venit să vadă ce e cu ea. A

îngenuncheat lângă ea şi a întins mâinile să o cuprindă. O făcea cu gesturi domoale, de părinte şi vorbindu-i blând.

— O să treacă... Totul trece. Mâine nu o să mai doară aşa de tare ca azi. Poimâine şi mai puţin. O să vină o zi când nu o să mai doară deloc. O să fie o amintire dulce-amară totul. Important e să treci peste ziua de azi cu bine...

Ce vorbeşte omul acesta!? Cine l-a chemat aici!? De ce întinde mâinile spre mine!? se miră şi îi împinse mâinile cu furie.

— Pleacă! Nu am nevoie de nimeni!

El şi-a tras mâinile. Nu s-a supărat. O privea cu aceeaşi blândeţe.

— Ai nevoie de ajutor!

— Nu am nevoie de nimic! Pleacă! Nu îmi vorbi ca unui copil prost, neajutorat şi uşor cretin! Sunt mare, sunt profesoară, suntem colegi!

Psihologul a zâmbit atoateştiutor, auzind-o.

— Lasă-mă să te ajut. Eşti pe marginea prăpastiei. Nu te pot lăsa să cazi, vorbind bărbatul i-a mângâiat uşor un umăr. Voia să o obişnuiască încet cu prezenţa lui şi să o facă să accepte o îmbrăţişare de părinte şi, dacă se poate, să o facă să plângă, să vorbească şi să-şi elibereze

sufletul. Era vital pentru însănătoşirea ei ca să facă asta. Era ca şi curăţarea unei răni infectate. Dacă nu o făcea, agonia mai dura.

Ea şi-a smuls umărul din mâna lui.

— Nu mă trata ca pe o elevă proastă ce vine la cabinetul tău!

El şi-a retras rapid mâna.

— Chiar îţi pasă?! De ce o faci?! ţipă ea.

— Îmi pasă. O fac pentru că sunt OM într-o lume în care oamenii uită să mai fie oameni.

Ea îl privea ţintă în ochi. Vedea în ei milă, grijă, solidaritate. Nici vorbă de judecată, dat cu piatra, asprime. Şi-a amintit cum i-a vorbit când a băut un ceai cu el şi au vorbit despre Geremiah. Atunci a fost nemilos. Îşi amintea fiecare cuvânt al lui... Are o pată mare neagră-vineţie pe obraz. Se zice că o astfel de pată e pecetea diavolului... au fost ultimele lui cuvinte spuse atunci.

Daria gemu de durere.

Ştie! Ştie tot! realiză şi duse mâinile la ochi. Sub mâini ochii îi erau uzi la lacrimi.

— O nepoată de-a soţiei a trăit cu el. Avea optsprezece ani. I-a distrus viaţa. A dus-o în Italia când s-a plictisit de ea, vorbi blând, dar cu durere în glas bărbatul. Spera că

mărturisirea lui o va face să vorbească, dar ea nu a mai scos niciun cuvânt. Nu putea vorbi. Îi era ruşine. Era răvăşită. Doar plângea cu faţa în mâini. El a întins iar mâna şi i-a atins blând umărul. A aşteptat câteva clipe. Daria nu l-a respins. A întins şi cealaltă mână şi i-a prins şi celălalt umăr. Iar a lăsat câteva clipe să vadă cum va reacţiona ea. Uşor, uşor a strâns-o la piept. I-a culcat capul pe umăr şi a lăsat-o să plângă. Daria nu a întins mâinile să îl cuprindă. Stătea cu ele strânse pe piept, dar se lăsa îmbrăţişată şi mângâiată. Îi plângea pe umăr. El o lăsa să plângă. Făcea parte din vindecare.

— Am făcut o criză de isterie.

— Ştiu.

— Ea două oară când fac, deşi nu sunt isterică, şopti ea plângând. Din voce răzbătea îngrijorarea pentru starea ei.

— Ştiu. E modul în care sufletul tău încearcă să se elibereze de o durere şi o povară imensă. Nu fi speriată. Nu e ceva rău.

— Eu nu sunt isterică!

— Nici eu, dar, dacă aş trece prin ce treci tu, aş putea fi.

Ea a râs şi a plâns în acelaşi timp auzindu-l.

— Vrei să vorbim despre tot ce s-a întâmplat? îşi făcu el curaj să întrebe şi ea îl respinse brusc. El regretă că a pus

întrebarea. A fost prea repede şi a stricat totul.

— pleacă! Nu vreau să vorbesc! Nu am nimic de povestit! Nu vreau să te bagi în viaţa mea!

Bărbatul s-a ridicat în picioare şi s-a dus la uşă.

— Daria, te rog ai grijă de tine. Mănâncă, dormi, fă planuri pentru fiecare zi! Nu lâncezi! Nu zace! Luptă!

Ea părea că nu îl aude.

— Ai primele semne ale unei depresii...

— Nu sunt nebună! ţipă Daria, dar psihologul nu o luă în seamă şi continuă.

— Luptă cu ea obligându-te în fiecare zi să acţionezi, să faci câte ceva. Fă treburi mărunte şi care îţi fac plăcere.

Dariei îi era ciudă pe el. De unde naiba ştia tot ce se întâmplă cu ea!? El îi răspunse la întrebare.

— Debutul unei depresii se manifestă prin lipsa poftei de trai, lipsa de comunicare şi fuga de oameni. Tot ce îţi plăcea până mai ieri azi nu îţi mai place. Nu te mai bucuri de nimic. Eşti obosit frânt, deşi nu faci nimic, şi dormi mult. Amâni totul pe mâine...

Psihologul nu mai ştia ce să-i spună. Îi era ciudă că făcuse un pas greşit şi dărâmase mica punte de încredere dintre ei. Cu mai multă răbdare şi dacă nu se grăbea cu acea întrebare o putea ajuta mai mult.

— Daria, te rog priveşte-mă în ochi şi ţine minte ce îţi spun! Nu eşti singură! Mă poţi suna oricând şi cere ajutorul!

Bărbatul a plecat. Daria a rămas pe covor. Nu mai plângea.

Au urmat două săptămâni de amorţire. Somn mult cu coşmarul acela teribil, amintiri cu o melodie sublimă, cu iubire şi lacrimi... Buruienile au năpădit şi mai mult grădina, florile de geam s-au uscat, fructele le-au mâncat păsările, căţelul scheuna în prag a urât, a pustiu şi a boală, de parcă totul se molipsise de boala stăpânei casei. Curtea arăta exact ca sufletul ei.

În casă nimeni nu făcea curat. Vasele zăceau nespălate. Resturi de pâine, ambalaje şi haine erau împrăştiate peste tot. Aţe de păianjeni au umplut colţurile camerelor. Candela nu o mai aprindea nimeni niciodată. Singura legătură cu viaţa a Dariei era că dădea din când în când drumul la calculator şi lucra pentru biroul de tradus acte. Nu mai percepea corect timpul, căci timpul curge, când eşti ancorat în realitate, când comunici cu lumea din jur. Nu ştia câte zile au trecut şi trebuia să se gândească mult ca să realizeze ce zi a săptămânii şi ce dată este.

Ştia, încă era conştientă de asta, că e bolnavă şi îşi

propunea în fiecare zi să iasă din amorţire.

...Mâine voi face curat... Mâine voi plivi straturile... Mâine voi ieşi în oraş... Mâine voi face cumpărături... îşi propunea în fiecare seară, dar dimineaţa următoare bea o cafea amară, rodea o coajă de pâine uscată şi se culca iar.

...Am atâtea de făcut, dar nu am putere. Sunt frântă. Mă doare tot trupul. Sufletul mi-e gol. Viaţa mea s-a oprit... îşi spunea.

Alteori se supăra pe ea şi se certa: Trebuie să ieşi din starea asta! Trebuie să găseşti iar mici plăceri care să-ţi umple viaţa. Găteşte! Plimbă-te! Ai grijă de flori! Aşa nu se mai poate! Parcă eşti un mort viu...

Dar nu pot! Sunt bolnavă! se apăra.

Cere ajutor. Sună-l pe psiholog. Povesteşte-i coşmarul, o sfătuia creierul.

Nu pot. A mai trecut pe aici şi mereu l-am alungat. Nimeni nu mă poate ajuta. Viaţa mea s-a sfârşit.

Aşa se lupta în fiecare zi cu gândurile ei. Era o duminică seara. Nu ştia în ce dată e şi nici ce lună, dar ştia că e duminică, căci a auzit clopotele bătând de dimineaţa. Era cald. A ieşit puţin în curte şi a privit cu jale grădina neîngrijită.

...Mâine voi face curat. Nu se mai poate. De luni

dimineaţa voi schimba ceva în viaţa mea. Mă voi trezi de dimineaţă. Voi merge la cumpărături. Îmi voi lua o rochie nouă. Apoi voi munci în grădină...

Un vecin a salutat-o, dar ea, prinsă de gânduri, nu l-a auzit. Acesta a salutat-o iar şi ea, în sfârşit, i-a răspuns.

— Eşti bolnavă, domnişoară Daria? Nu prea ieşi. Nu prea vorbeşti. Ce e cu tine? îndrăzni să o întrebe vecinul. Era medicul, acum pensionar, ce îi îngrijise piciorul lui Vespasian.

— Nu. Sunt bine. Mulţumesc pentru grijă, răspunse ea stânjenită.

— Eşti tare slabă şi palidă. Se întâmplă ceva cu tine, comentă vecinul, privind-o cu ochi de medic.

— Nu am nimic, doar că nu prea am poftă de mâncare.

— Fă nişte analize. Nu sta aşa.

— Am să fac. Mulţumesc, răspunse şi dădu să se întoarcă de la gardul de la drum alături de care stătea vecinul, dar acesta o forţă să se oprească şi să mai vorbească, punându-i o altă întrebare.

— Mama ce face?

— E bine, E la Bucureşti. E director în Ministerul Sănătăţii.

Bărbatul o privea cu interes. A vrut să mai spună ceva,

dar a renunţat şi a plecat. A întors capul după doi trei paşi şi i-a spus:

— Ai grijă de tine.

— Mulţumesc, i-a răspuns şi s-a dus glonţ în casă.

...Oamenii mă privesc ciudat. Ştiu că se întâmplă ceva cu mine. Trebuie să ies din starea asta. Trebuie!

Noaptea nu a avut iar coşmarul acela îngrozitor. A dormit bine şi adânc. S-a trezit odihnită şi s-a dus la cumpărături. Şi-a plătit facturile şi şi-a cumpărat o rochie înflorată. S-a întors acasă şi a gătit – nu o mai făcuse de mult. A făcut curat în casă. Seara era frântă de oboseală, dar şi mulţumită.

— Îmi revin. Mulţumesc, Doamne, că îmi revin! şi-a spus, privindu-se în oglindă, după ce a îmbrăcat rochia înflorată. S-a rotit în faţa oglinzii ca o fetiţă.

Viaţa vine înapoi în mine. Şi bucuria de a trăi... Şi fericirea, simplă, aşa cum e ea. L-am uitat pe Geremiah...

După ce i-a pomenit în gânduri numele, ceva în ea s-a întunecat, aşa cum se întunecă cerul vara când vine furtuna. Nu durea rău, ci blând. Şi-l amintea râzând spre ea cu ochii lui albaştri minunaţi. Retrăia îmbrăţişările şi mângâierile lui. Trupul o durea de dor. *Buonanotte, amore. Ti vedro nei miei sogni. Buonanotte, a te che sei lontana...*

cânta cineva în inima ei.

Vindecarea de dragoste e grea şi sinuoasă. Azi eşti bine, mâine recidivează. E o boală grea, şi-a spus şi s-a rotit iar, privindu-se în oglindă. Se făcea că *nu* vede că are ochii umezi şi tulburi de dor.

Mâine voi plivi florile, voi tăia iarba, voi culege fructe, dacă mai sunt, plănuia şi se rotea, privindu-se în oglindă.

Brusc s-a oprit. O durea stomacul. Îi era greaţă. A fugit la baie şi a vomitat.

Am mâncat prea mult. Asta e! Stomacul meu înfometat se obişnuieşte greu cu mâncarea gătită, şi-a spus.

Nici în noaptea următoare nu a visat coşmarul. A dormit bine şi adânc. A visat în zori cum face dragoste cu Geremiah şi s-a trezit purtând în ea pulbere de fericire, apoi s-a întristat. El nu era lângă ea. A fost doar în vis. Când s-a ridicat din pat a ameţit şi iar i-a venit să vomite. A fugit la baie şi a vomitat. Mi-am stârnit stomacul, şi-a spus iar.

A muncit toată ziua în grădină. Şi-a salutat vecinii şi a vorbit cu ei. Simţea cum viaţa vine înapoi. Seara, a deschis calculatorul ca să lucreze la traduceri. A găsit un e-mail de la Geremiah. În prima clipă a fost tentată să-l şteargă fără a-l citi, dar, înainte de a apăsa pe „delete”, a simţit durere

în inimă, dor albastru şi lacrimi în ochi. Nu putea şterge mesajul! A deschis e-mailul. Nu era niciun cuvânt scris, ci doar o imagine în ataşament. A descărcat-o şi a privit-o. Era o poză. O pasăre mare cu aripi imense, gri-albicioase, se întindea pe un fond negru ca smoala. Pe trupul păsării, în dreptul inimii, era un inel de aur şi în el o inimă tot aurie. Inelul şi inima radiau lumină, ca un mic soare pe fondul negru şi pe griul penelor. Nu îi plăcea imaginea. Îi stârnea teamă fără a şti de ce. Avea asupra ei efect hipnotic. Privea locul unde era inima, aşa cum priveşte victima şarpele ce o atacă. Nu înţelegea de ce îi dă acea imagine o stare atât de stranie. A închis calculatorul şi s-a culcat. Se simţea frântă. Îi era dor şi îi era urât. Carnea trupului ei plângea de dor de mângâiere şi iubire.

S-a terminat! S-a terminat! Nu are rost să suferi! i-a spus inimii ce plângea în piept.

A adormit greu cu imaginea păsării în suflet. Coşmarul a venit iar să o chinuie. Iar legată la mâini, iar pusă în genunchi, iar foc, iar disperare, rugăminte şi frică, iar eliberare, iar luptă pe viaţă şi pe moarte ca să se salveze...

S-a trezit ţipând. S-a ridicat din pat. Plângea într-un fel straniu, de parcă plânsul o stăpânea şi ea nu mai avea nicio putere. Îi era greaţă. A băut o gură de apă. Cu cana

în mână, cu ochii închişi a şoptit: Răul a venit iar...

S-a întins iar. Nu a mai putut adormi. Când zorile au venit, aruncând lumină în ferestre, nu s-a mai putut ridica din pat. Nu avea putere. Aşa a stat toată ziua. Nu a mâncat. Nu s-a mişcat. Nu s-a îmbrăcat. Nu a vrut nimic. Din când în când, ofta spre amintiri numai de ea ştiute sau gemea stins spre alte fărâme de coşmar ce o bântuiau şi trează fiind. Dacă închidea ochii, în spatele pleoapelor era imaginea păsării stranii ce o primise de la Geremiah.

Se însera când a auzit că o strigă cineva. A recunoscut vocea şi nu a răspuns. A tresărit când a auzit bătăi în geam. Cine o căuta era insistent.

— Ştiu că eşti în casă, Daria! Nu plec până nu vorbesc cu tine. Vreau să văd că eşti bine.

Daria s-a ridicat din pat şi cu paşi greoi s-a îndreptat spre uşă, a descuiat-o şi apoi a deschis-o.

— Uite-mă! M-ai văzut! Sunt bine! spuse repezit spre psiholog, apoi încercă să închidă la loc uşa, dar nu reuşi, căci bărbatul a pus mâna pe clanţă şi o ţinea ferm.

— Sunt bine, şopti ea iar.

El o privea şi nu spunea nimic. Doar observa; şi ceea ce observa nu-i plăcea. Nepieptănată. În pijama. Obosită. Speriată.

— Vreau un pahar cu apă, apoi plec, ceru el, minţind.

Daria s-a dus după paharul cu apă fără a-l pofti în casă, dar bărbatul o urmă fără a fi poftit. Ea i-a întins paharul, apoi s-a aşezat pe un scaun. A făcut un semn cu mâna, indicând un alt scaun şi psihologul se aşează. El bea apa încet. Trăgea de timp.

— Ce ai mai făcut azi? întrebă după o înghiţitură de apă, deşi era ferm convins că Daria nu făcuse nimic toată ziua, ci doar lâncezise în pat.

— Am dormit. Sunt tot timpul obosită. Am avut câteva zile bune. Am muncit. Am făcut curăţenie. Am îngrijit grădina. Dar azi răul s-a întors.

— Ce s-a întâmplat? Ceva a trebuit să declanşeze iar răul... vorbi bărbatul blând, fără nicio inflexiune înaltă în voce. Ştia că Daria era într-o stare atât de fragilă, că o putea lovi până şi bătaia din aripi a unui fluture, iar un ton mai înalt o putea strivi de-a dreptul.

— Am primit o imagine pe calculator de la Gere... – Se opri. Nu îi putea pronunţa numele. – de la el, termină. M-am speriat de imagine.

— E ceva de groază în ea?

— Nu. E chiar frumoasă. Nu înţeleg de unde vine frica. Simt din ea ceva malefic. Simt cum sunt atacată de ceva

din ea. Poate nu e nimic, ci doar înnebunesc eu... încheie şi îşi ascunse faţa în mâini.

Bărbatul o privi câteva clipe tăcut şi continuă să bea apa din pahar. Când o termină, puse paharul pe masă.

— Daria, poţi să-mi arăţi şi mie imaginea primită?

Ea nu ştia ce să facă. Continua să stea cu faţa ascunsă în mâini. Bărbatul i-a prins mâinile şi i le-a dat uşor, dar ferm, în jos. Sub ele i-a descoperit ochii ce ardeau de un fel de febră, dar nu erau plânşi.

— Nu e nimic rău în ea. Poate m-am speriat degeaba. Nu vreau să râzi de mine că sunt nebună...

— Taci! ţipă psihologul. Nu râd de tine! Nu eşti nebună! Eşti singură, sensibilă, specială, fragilă şi te lupţi cu o situaţie ieşită din comun.

Ea zâmbi amar auzindu-l şi zâmbetul i-a adus în ochi lacrimi şi i-a umezit nasul. Şi le-a şters pe amândouă cu mâna.

— De ce ai râs? întrebă bărbatul.

— Mi-am amintit de lecţiile pe care le predam elevilor mei despre romantism, îmi plăcea atât de mult să le spun că personajele romantice sunt eroi excepţionali în situaţii excepţionale. Vorbind a început să scâncească.

Psihologul i-a pus mâinile pe umeri şi i-a vorbit.

— Tu eşti un personaj excepţional într-o situaţie excepţională. Eşti o romantică absolută.

— Mulţumesc, dar nu merit şi e prea mult. Sunt o ratată, o proastă, o naivă! Nici vorbă de erou excepţional!

— Vrei să-mi arăţi imaginea aceea? M-ai făcut curios.

Ea s-a dus în camera cealaltă la calculator şi l-a deschis. Bărbatul a urmat-o. Imaginea păsării cu aripi disproporţionat de mari a apărut pe mijlocul ecranului pe fond negru opac. Inelul şi inima din mijloc aruncau raze strălucitoare pe catifeaua neagră. Daria s-a ferit din faţa monitorului şi a făcut un semn cu mâna spre ecran ceea ce voia să zică: Priveşte!

— Aceasta e imaginea. Nu e de groază. E chiar frumoasă. Nu înţeleg ce mă sperie din ea.

Psihologul nu îi luă în seamă cuvintele. Privea ecranul ce avea şi asupra lui efect hipnotic.

— Te-ai simţit rău după ce ai primit-o?

— Da. Apoi am visat iar coşmarul acela cumplit.

— Ce coşmar?

Daria povesti despre coşmar. Bărbatul, ascultând-o, îşi masca cât mai bine îngrijorarea şi uşoara groază. Când ea termină de povestit, o linişti:

— Nu e nimic grav. E doar un vis. Într-o zi o să te salvezi

din flăcări şi o să învingi.

Dar de gândit gândea cu totul altceva: E grav. Când visezi că cineva te aruncă în foc înseamnă că acel cineva vrea să-ţi distrugă sufletul, să te schimbe. Inconştientul ei ştie adevărul şi luptă. Of, Doamne, ce luptă! Un om mare, în negru, cu o pată pe obraz, care te leagă, te pune în genunchi şi îţi dă foc – ce tablou a putut face inconştientul, pentru a-i prezenta Dariei în vis situaţia în care se află! Grav e şi că visul se repetă. Numai Dumnezeu ştie cum vei ieşi la lumină, Daria!

Gândind toate astea, el nu îşi putea dezlipi privirea de pe ecran.

— Nu e nimic grav în ea. M-am speriat degeaba. Sunt atât de prostuţă!

Psihologul observă că Daria evita să privească imaginea când vorbea. Privea spre el, în jos, în lateral, dar spre calculator, nu.

— Poţi mări imaginea? Vreau să o văd mai bine, ceru el când observă nişte mici pete mai intense de galben-umbros, cam aşa cum e pătat chihlimbarul, în mijlocul inimii din inel. Nu avea rost să-i spună Dariei că nici lui nu-i plăcea imaginea şi că avea şi asupra lui efect hipnotic.

Daria a mărit puţin poza. Şi petele din inimă s-au mărit,

dar nu erau clare, păreau doar nişte umbre nedefinite.

— Măreşte mai mult. Cât ecranul.

Poza a ocupat tot ecranul. Şi Daria şi bărbatul au scos un sunet de mirare şi nu îşi puteau lua ochii de la imaginea din mijlocul inimii, în care un scorpion cu coarne ţinea strâns o femeie. Acul, de dimensiuni mult prea mari prin comparaţie cu restul corpului, se pregătea să o străpungă. Trăsăturile femeii erau şterse, minime, câteva tuşe de contur, doar părul era clar, bogat şi des, dar scorpionul-bărbat era mare, bine desenat şi în prim-plan. Coarnele i se vedeau aplecate deasupra femeii pe care o îmbrăţişa, o devora, o ţinea, o chinuia... Dumnezeu ştie ce era îngemănarea aceea ciudată. Senzaţia era că femeia se topea, se dezintegra absorbită de fiinţa bărbatului-scorpion.

Daria şi-a ascuns faţa în palme. A gemut, umerii îi tremurau convulsiv, dar nu plângea. Repeta ilogic: Ce mă fac? Ce mă fac? Cum pot scăpa?!...

— Linişteşte-te! Nu e nimic. E doar o poză, o calma bărbatul, văzând-o în pragul unei noi crize de isterie.

— Şterge-o de pe calculator! Distruge-o! Nu vreau să o mai văd! ţipa către bărbat şi acesta şterse imediat imaginea din memoria calculatorului, apoi s-a întors spre

femeia ce se aşezase pe marginea patului.

— Ai şters-o? întrebă ea şi dinţii îi clănţăneau în gură. Sigur ai şters-o? Nu vreau să rămână acolo!

— Am şters-o. Am distrus-o. Nu o vei mai vedea niciodată.

El a făcut un pas spre bucătărie. Voia să-i aducă un pahar cu apă. Ea a crezut că vrea să plece şi l-a prins repezit de mâini.

— Nu pleca! Nu mă lăsa singură! Mi-e frică! Dacă vine iar, ce mă fac?!

Bărbatul a desprins pe rând degetele ce i se încleştaseră pe mână. Nu o privea deloc. Era îngrijorat rău. Nici măcar nu înţelegea la cine se referea ea când spusese: Dacă vine iar ce mă fac?!... Se referea la scorpionul din imagine sau la bărbatul ce o făcuse să sufere...

— Nu plec. Stai liniştită. Nu plec, îţi aduc un pahar cu apă.

A băut o gură de apă. A înghiţit-o greu. O simţea în stomac ca pe o piatră. Brusc, a fugit spre baie cu mâinile la gură. Când s-a întors explică:

— De la stres mi-am stârnit stomacul. Mereu îmi vine să vomit.

E gravidă! realiză psihologul, dar nu spuse nimic cu voce

tare. E gravidă şi încă nu îşi dă seama de asta. E atât de naivă! Nu a avut copii. Probabil nu a fost niciodată gravidă şi nu ştie cum e asta. Nu pot să-i spun eu ce se întâmplă. Nu sunt în stare.

— Trebuie să plec. E târziu. Mă aşteaptă soţia.

— Ştiu. Mulţumesc pentru tot, răspunse Daria şi în ochii ei bărbatul văzu frică şi regret. Regreta că pleacă şi îi era frică să stea singură.

— Lasă lumina aprinsă dacă ţi-e frică. Spune rugăciuni. Mâine voi trece iar.

De lângă uşă s-a întors iar spre ea. Îi era milă să o lase singură.

— De ce nu o suni pe mama ta? Sau pe o prietenă?

— Nu pot să o sun pe mama. E foarte ocupată. Nu ştiu ce prietenă să sun, vorbi ea stânjenită. De-abia acum era conştientă ce gol mare e în jurul ei şi cât e de singură.

— Mâine voi veni iar. Am să o iau şi pe soţia mea cu mine, preciză pe un ton indiferent. Gândea: Poate vei vorbi cu ea. Poate te va putea ajuta.

— Mulţumesc

Rămasă singură a încuiat uşa, s-a dus la pat şi s-a întins pe el. Nu plângea. Nu simţea nimic. Avea în faţa ochilor imaginea cu scorpionul şi femeia, a închis ochii să nu o

mai vadă, dar ea era în continuare în faţa ei, chiar dacă ţinea ochii închişi. A început să spună psalmul „Miluieşte-mă, Dumnezeule”, aşa cum îl învăţase de la bunica când era copil. Acum nu erau doar nişte cuvinte spuse de o gură ce le repetă mecanic, ci era rugăciune adevărată, era foc de cuvinte, era mântuire, când rostea: *„Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta, şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte...”* Plângea... Plângea cu lacrimi ce o ardeau aşa cum o ardeau şi cuvintele rugăciunii ce păreau scrise pentru sufletul ei. A terminat rugăciunea o dată. Imaginea scorpionului încă mai era în faţa ochilor. A mai spus rugăciunea încă o dată... şi încă... şi încă... şi încă... până când imaginea a dispărut. A dispărut şi frica. Avea faţa arsă de lacrimi şi inima cuprinsă de focul purificator al rugăciunii. Conştientă, trăind fiecare cuvânt, a mai spus încă o dată psalmul cu inima goală de orice imagine sau gând străin. Era ceva în el... Un mesaj pentru ea.

„Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite. Întoarce faţa Ta de către păcatele mele şi toate

fărădelegile mele şterge-le. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele din lăuntru ale mele. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte"...repetă un fragment din psalm.

O, Doamne, cum poate fi păcat că am iubit!?... Am iubit nebuneşte, am iubit total. Cum pot să-i spun deplinei înfloriri a inimii mele păcat!? Iubirea să fie păcat!? Mă pedepseşti!? E pedeapsa Ta tot ce îndur!?... După ani de singurătate în care carnea mea se usca şi plângea de dor şi eu am ajuns să neg că există iubire pe pământ, am îndrăznit să trăiesc, să înfloresc, să iubesc. Nu poate fi asta păcat! Păcat e că se usca trupul meu, că inima mea era seacă. Păcat e că nu am avut parte de fericirea întreagă, ci doar de o firimitură, şi aceea jumătate miere, jumătate fiere...

Pledoaria ei în faţa divinităţii şi-a epuizat cuvintele. Psalmul o făcuse să se gândească la păcat, căci până atunci avusese inima prea plină de iubire ca să mai încapă în ea alte gânduri, şi ea se apărase atât cât putea că nu a păcătuit, ci a iubit. Brusc, faţa i se lumină de un gând. A privit spre icoane căutând pe cineva. A întins degetul spre

ele şi a şoptit: Dacă Tu, Doamne, nu înţelegi iubirea, eşti mai sărac decât mine, o prăpădită de femeie pământeană!

A adormit. A plâns prin somn, dar nu a visat coşmarul. S-a trezit odihnită. S-a întins în aşternuturii şi a închis iar ochii.

— Daria, no vrei te facem una fetiţa frumos con te, şmecher con me? auzi vocea lui Geremiah, aşa cum îi spusese cândva. Amintirea i-a strâns tare inima, aşa cum strâng copiii de prea drag în pumn un fluture. A scuturat capul ca să alunge cuvintele lui.

...Nu! Nu! Trebuie să uit! Trebuie să mă vindec!...

O altă amintire şi mai dulce-otrăvitoare o devora. Auzea versurile: *Buonanotte, amore...*

S-a ridicat furioasă din pat. Gata cu amintirile! Gata cu muzica! a ţipat, apoi a fugit spre baie. Stomacul ei sensibil protesta violent când ea se ridica brusc din pat. Şi-a spălat mult faţa după ce i-a dispărut greaţa. Apoi s-a privit în oglindă. Ochii ei străluceau de o luminiţă jucăuşă şi ciudată. Păreau că spun că ei ştiu ceva ce ea încă nu ştie. Şi-a dus iar mâinile la obrajii livizi. Ceva îi şoptea şi creierul, dar ea nu înţelegea prea bine ce spune el.

...Daria, no vrei te facem una fetiţa frumos con te! ţipă creierul tare de tot şi ea încremeni. Avea senzaţia că ceva

din tavan s-a desprins şi a căzut în moalele capului ei.

Nu! Nu! Nu! Nu se poate! Asta nu!... Mi-am stârnit stomacul de la stres... Nu se poate... repeta ca un papagal, privindu-se în oglindă. S-a oprit din vorbit aiurea când a realizat că ochii ei văzuţi în oglindă nu o cred, râd de ea şi spun altceva.

S-a lăsat uşor pe gresia din baie. Avea o stare stranie de jumătate legumă, jumătate femeie. Nu gândea nimic, deşi gânduri nedesluşite veneau spre ea, dar le alunga departe şi ele zburau prin cameră ca nişte păsări. Şi-a dus mâinile la burtă într-un gest inconştient. Nu ştia cât a stat în starea aceea confuză, cu gândurile ei făcute păsări. Când şi-a revenit cât de cât a început să repete: Nu... Nu... Nu... Nu asta! Nu e posibil! Nu pot!

Creierul, deşteptul de creier, sătul de starea ei de amorţire, deveni ferm şi îi trânti în faţă un gând ca un glonţ: Fii raţională! Când ai avut ultima dată ciclul? Ai folosit vreo metodă contraceptivă când ai făcut dragoste cu Geremiah?

Şi-a ascuns iar faţa în mâini. Se ascundea, ruşinându-se de creierul ei nemilos.

...Nu am mai avut de mult. De vreo două luni. Nu am folosit nicio metodă contraceptivă. Nici nu m-am gândit la

asta, răspunse creierului ei şi capitulă, acceptând adevărul.

...Am treizeci şi opt de ani. Sunt profesoară. Copiii spun că sunt deşteaptă, dar se înşală. Sunt proastă. Sunt proastă ca noaptea... La vârsta mea m-am purtat ca o adolescentă de cincisprezece ani. Ce mă fac!?... Nu ştiu... Chiar nu ştiu...

Creierul o întrebă: Cine era cel mai aprig susţinător al ideii că nu este nevoie de ore de educaţie sexuală în liceu!? Cine considera că nu este nevoie să ştie prea multe copiii, ca să rămână inocenţi şi puri!?

Eu, răspunse anemic din spatele mâinilor. Lasă-mă în pace! ţipă apoi spre creier. Sunt destul de amărâtă şi fără judecata şi cinismul tău.

Greu s-a târât înapoi până în pat. Mergea aşa cum merg animalele rănite spre bârlogul unde urmează să-şi lingă rănile şi să zacă. S-a întins în aşternuturi. Refuza să se gândească la ceva. Zdrenţuia cu neputinţa ei de a gândi, de a face planuri, de a fi raţională orice idee venea spre ea.

Nu pot să mă gândesc la nimic! Nu azi! şoptea ţinând mâinile pe burtă. Se pare că mâinile aveau puterea de a lua hotărâri înaintea creierului sau inimii ei. Ele erau făcute

cu sublimul şi sfântul scop de a ţine şi mângâia prunci şi deja făceau asta. Mângâiau locul unde înflorea un micuţ om născut din iubire. Ele nu ştiau de păcat, de greşeală, de suferinţă, ci doar mângâiau şi aşteptau clipa când vor fi grele, ţinând un prunc.

Dar Daria era mult, mult în urma mâinilor.

...O, Doamne, un copil din flori! exclamă. Nu se poate! Nu vreau! Nu pot!...

A încercat să spună iar psalmul „Miluieşte-mă, Dumnezeule”, dar nu a reuşit să rostească decât câteva cuvinte şi s-a oprit. Alte gânduri mai tari şi mai dureroase decât rugăciunea au venit peste ea.

...Geremiah probabil că are încă o soţie în Italia. Nu a vorbit niciodată despre ea, doar a spus că are doi copii în Italia. Nu a spus niciodată că vrea de la mine altceva decât o aventură. Niciodată nu va fi cu mine şi tată pentru copilul meu, gândi raţional, în sfârşit, apoi iar se prăbuşi în ape tulburi. O, Doamne, ce mă fac!? Cum am putut ajunge aici!?...

A fost păcat sau nu a fost păcat!? Ai greşit sau nu ai greşit!? îi şoptea cineva dinspre icoane şi ea şi-a astupat urechile să nu mai audă.

A zăcut toată ziua. Când raţiunea încerca să o trezească

cu gânduri şi întrebări, şoptea sleită de puteri: Nu azi. Nu pot. Voi vedea mâine ce voi face!

Seara, a venit psihologul. Era cu soţia, aşa cum promisese. Nu i-a primit în casă şi nici nu a vrut să vorbească cu ei. A ieşit doar în prag şi le-a spus prin uşa întredeschisă:

— Mulţumesc că aţi venit. Sunt bine.

Cei doi nu au insistat. Psihologul ştia că nu e bine. A văzut asta dintr-o privire.

Ţinea ochii în jos. Era ruşinată. Nu ne putea privi. Acum ştie că e gravidă. Sigur ştie! Şi-a dat seama şi e în stare de şoc, gândea psihologul, ieşind din curtea ei.

— E gravidă cu Geremiah Kermani. O, Doamne, ce nenorocire pentru o fiinţă ca Daria! îi spuse soţiei.

— Se pare că şi-a dat seama că e gravidă.

— Da. Ieri nu ştia. Astăzi ştie. Probabil că a realizat.

— Ce o să facă? Cum o putem ajuta? Pentru nepoata mea nu am putut face nimic.

— Nu putem face prea multe, draga mea. Războiul cel mare e al ei. Noi doar putem fi lângă ea cu o vorbă bună.

— Tu ce zici că e mai bine?... Eu mă gândesc că e mai bine să nu păstreze copilul. E a lui Geremiah Kermani...

— Nu vreau să spun nimic... Chiar nu vreau... Nu ştiu

cum e mai bine... Ea nu are copii, deşi ar fi o mamă minunată. Acum, la vârsta ei, aceasta e ultima şansă.

Daria a închis uşa în urma lor şi s-a închis în casă. Prin vizita aceasta s-a creat o nouă problemă în sufletul ei. Una la fel de gravă ca şi situaţia în care era.

...Ce va zice lumea când va afla!? Sunt profesoară la un liceu într-un oraş mic, în care toată lumea cunoaşte pe toată lumea. Ce vor zice elevii mei, colegii, cunoştinţele, vecinii, când vor afla că fac un copil din flori!? se întreba şi nici nu realiza că sufletul ei acceptă copilul. Nici nu se gândea la avort.

...Mulţumesc Domnului că trăim în anii 2000, când pentru aşa ceva femeile nu mai sunt lovite cu pietre. Dar e copilul lui Geremiah Kermani! ţipă cu mâinile pe burtă.

Prin faţa ochilor îi treceau secvenţe din relaţia lor. Îl vedea pe Geremiah ba iubitor, dulce, tandru, ba diabolic, rău, ticălos. S-a gândit şi la povestea străbunilor lui.

— Cu cine va semăna acest copil? Dacă va avea o pată pe obraz? Dacă va... Nu pot să-l fac! Nu-l vreau! îl vreau dacă seamănă cu mine, cu bunica mea, cu bunica Giovanna sau cu soţul ei minunat, celălalt Geremiah Kermani, dar nu îl vreau dacă seamănă cu Geremiah sau cu contele Edoardo Rugerri. Ce copil fac eu?! Al cui copil

nasc!?...

A îngenuncheat în faţa icoanelor. Era răvăşită. Ruptă în două. Răstignită. A spus „Miluieşte-mă, Dumnezeule” plângând în hohote. Nimic, nicio iubire, nu îi mai putea da certitudinea că nu a fost păcat şi că nu e o păcătoasă. Totul era păcat. Totul... Era un miracol dacă Dumnezeu îi va asculta rugăciunea şi o va spăla de păcat, îi va da o inimă nouă şi un duh nou.

*

Început de august. Soarele ardea. Începea postul Sfintei Maria. Daria a trăit sentimente stranii timp de câteva săptămâni de când şi-a dat seama că e gravidă. Erau zile sau clipe când accepta copilul şi îl iubea. Se gândea la el ca la o micuţă Daria, o Giovanna, sau un micuţ Geremiah – soţul Giovannei. Se îngrozea în schimb numai la gândul că va naşte un copil ce va avea o pată neagră-vineţie pe faţă şi care va semăna cu Geremiah – iubitul ei sau cu contele Rugerri. Avea coşmaruri noaptea. Imaginea cu scorpionul ce muşca de cap o femeie o bântuia. Cu psihologul nu mai putea comunica, chiar dacă el trecea din când în când, singur sau cu soţia, să vadă cum se simte. Nu avea curaj să spună că e gravidă şi să vorbească despre drama ei. Îi era teamă să nu fie judecată aspru sau privită cu dispreţ.

Erau şi momente sublime. Absolut sublime! Se visa cu copilul în braţe. Se visa alăptându-l şi ţinându-l la sân şi asta i se părea cea mai mare fericire de pe pământ. Plângea de fericire doar imaginându-şi că îşi leagănă pruncul. Momentele acestea de pace erau rare şi ţineau puţin. Celelalte, de frământare, de teamă, de coşmar, de delir, erau multe şi o devorau aproape tot timpul.

Rugăciunile o ajutau. O linişteau. Îi dădeau o stare de pace. Simţea că o ascultă cineva cu milă, cu blândeţe, cu iubire... în starea aceasta de rugăciune – era ca şi cum apele tulburi din ea s-ar fi limpezit – a postit primele zile din postul Sfintei Maria. Cât a postit – poate era o întâmplare – nu a mai avut coşmaruri. Se simţea bine. Se simţea împăcată.

...Trebuie să mă spovedesc. Trebuie să mă împărtăşesc. Trebuie să-mi fac curaj să vorbesc cu duhovnicul meu despre tot ceea ce s-a întâmplat. El e slujitorul lui Dumnezeu şi mă va alina şi sprijini. Voi găsi o cale. Vreau să am sufletul împăcat când îmi voi naşte copilul...

Cele câteva zile de post au trecut repede. Mai mult nu putea posti, căci era slăbită şi în plus era şi gravidă. A mers să se spovedească. După moliftă, aşteptându-şi rândul să intre la preot, a început să-şi facă griji şi să-i fie

ruşine. Simţea că nu are destul curaj să vorbească cu preotul.

Curaj! Nu-ţi fie teamă! Face parte din însănătoşirea ta să te mărturiseşti unui preot. El e aici să te asculte, să te înveţe, să te binecuvânteze. De asta s-a făcut preot, şi-a spus chiar înainte de a îngenunchea la picioarele preotului la care se mărturisea de când locuia în oraş.

Acesta i-a zâmbit. O cunoştea de atâta vreme şi o admira atât de mult!

— Am păcătuit, părinte, a şoptit Daria şi obrajii i-au luat foc. Nu mai putea vorbi. Era greu să se mărturisească.

Preotul i-a zâmbit şi a făcut ochii mari. Aştepta să audă continuarea de la Daria. Se aştepta – cunoscând-o – la o mică minciună, o privire invidioasă, o mică bârfă răutăcioasă să fie marele ei păcat. Mai mult de atât nu putea gândi despre Daria în materie de păcat. Avea un suflet atât de pur!

— Spune, şopti preotul văzând-o că tăcea.

— Am iubit... Am trăit cu cineva... Un străin... L-am iubit mult... Am suferit... vorbi Daria cu capul plecat şi poticnindu-se la fiecare cuvânt.

— Ce ai făcut?! întrebă preotul şi ea ridică faţa spre el. Ceva din vocea lui o speria. Cerşea înţelegere, milă,

iertare, ca să se poată ierta şi ea şi împăca cu sufletul ei chinuit. Faţa preotului, nemiloasă, de mare inchizitor, o intimida.

Acesta nu e preotul pe care îl cunosc şi la care mă spovedesc mereu. E un om. Pe care nu îl cunosc, gândi. Voia să se ridice şi să plece, dar nu avea curaj.

— Ce ai făcut? întrebă iar preotul, privind-o cu ochi răi.

— Am iubit mult un bărbat. Am suferit... îndrăzni să mai spună.

— Era însurat? întrebă preotul şi din voce răzbătea gerul iernii.

— Cred că da... Da... şopti Daria anemic. Transpirase tot, privind faţa preotului.

— Ai preacurvit! Ai trăit în păcat! Iadul o să te înghită! O să fierbi în smoală. O să te mănânce şerpii! Te-ai...

— Dar... scânci Daria.

— Niciun dar! Citeşte în cărţi! Citeşte ce spune părintele Argatu despre iad şi ce păţesc acolo cei care preacurvesc!

Daria a plecat capul. Nu îl mai putea privi pe preot. Venise să găsească alinare, pace, înţelegere, blândeţe, iertare, după toată agonia ce o trăise. Venise să-i dea putere de a merge mai departe. Tot ce simţea e că preotul îi făcuse în brânci puternic înapoi spre tenebre.

Se ridica din genunchi, când preotul i-a spus:

— Nu ai voie să pui şapte ani împărtăşanie în gură! Te-ai spurcat! Stai în genunchi să-ţi spun rugăciunea. Daria a îngenuncheat iar şi preotul i-a pus mâna pe creştet, pentru a rosti rugăciunea de dezlegare de după spovedanie. Înainte de a o rosti, a plecat capul spre ea şi i-a şoptit:

— Măcar bine că te căieşti, că recunoşti că ai păcătuit.

Daria a ridicat capul spre el. Îl privea cu furie şi ură. Se gândea la Iisus şi la Maria Magdalena. Ce frumos, ce blând, ce plin de dragoste divină i-a spus: *„Iertate sunt păcatele ei cele multe, căci mult a iubit. Iar cui se iartă puţin, puţin iubeşte*". De ce nu poate fi preotul acesta ca Iisus?! De ce nu poate înţelege ce mult am iubit!? A vorbit Iisus despre iad, smoală, şerpi, foc!? El a spus doar că raiul şi iadul sunt în noi şi eu am simţit foarte bine asta pe pielea mea.

— Nu mă căiesc că am iubit, părinte! Am venit atâţia ani la dumneavoastră cu inima goală şi mă priveaţi ca pe o sfântă! Acum vin cu inima arsă şi cu sufletul pustiit şi mă priviţi ca pe o stricată! Nu vă înţeleg credinţa, părinte! vorbi Daria şi nu îşi recunoştea vocea. Era în ea durere, furie, disperare, neputinţă. Şi lacrimi cu sclipiri de diamant rece erau în ea.

— Ai înnebunit! Cum să nu te căieşti!? ţipă preotul.

Ea s-a ridicat din genunchi. Nu mai voia rugăciunea de binecuvântare. Nu mai voia nimic. Cu paşi iuţi mergea spre ieşire. Zidurile bisericii o striveau. Aerul era irespirabil. Părintele strigă ceva după ea, dar ea nu mai era dispusă să asculte. Hohotea de plâns când a ieşit în stradă. Tot ce ştia e că voia ca părintele să-i fi vorbit ca Iisus Mariei Magdalena... A ajuns acasă şi s-a încuiat înăuntru. S-a aşezat pe pat, ghemuită ca un prunc. Mâinile şi le ţinea pe burtă. O durea un pic spatele şi picioarele. Parcă un pic şi burta. A simţit o zbatere în ea. Era aşa ca atunci când ţii un pui de pasăre în pumn şi el se zbate. Întâi nu a înţeles ce e. Apoi mişcarea s-a repetat.

O, Doamne, copilul meu mişcă! E viu înăuntrul meu! Voi fi mamă! A închis ochii strâns. Plângea. Simţea împlinire, fericire, beatitudine, toate la un loc sau altfel spus simţea cum înfloreşte viaţa în ea.

Cu cine va semăna copilul?... Cu mine, cu Giovanna, cu minunatul Geremiah, soţul ei sau cu diabolicul Geremiah, iubitul meu!? Sau poate cu contele Eduardo Rugerri!?...

Întrebându-se, a rămas puţin răvăşită.

Indiferent cu cine va semăna, îi iubesc. E pruncul meu. Îl simt trăind în mine şi pot spune că nu am simţit niciodată ceva mai sublim. E fructul iubirii mele...

Dar dacă e al păcatului!? auzi în gândurile ei vocea preotului întrebând.

S-a ghemuit mai tare şi a gemut de durere. Întrebări şi nelămuriri, amintiri otrăvite şi amare cădeau peste ea ca nişte bolovani ce o îngropau.

Te căieşti? Recunoşti că ai păcătuit!?... Ai precurvit. Te vei duce în iad, unde vei arde în foc şi te vor mânca şerpii!

După vocea preotului a auzit cuvintele colegei: Am auzit despre el multe lucruri ciudate. Era implicat în trafic de persoane... Un curvar nebun... Femeile înnebuneau din cauza lui. Nu ştiu ce le făcea.

Nici bine nu s-au terminat cuvintele colegei şi a auzit vocea lui Geremiah: Am doi copii în Italia. Unul în Elveţia. Unul în România. Aceştia sunt cei de care ştiu... Restul...

Şi-a acoperit urechile cu mâna să nu mai audă voci. Ţipa. Plângea. Iar ţipa. Copilul ei, ce intram după explicaţiile lui Geremiah, la categoria „restul”, i se zbătea în trup. Trupul o durea.

A adormit greu. S-a trezit, căci a visat coşmarul. Geremiah o lovise în burtă înainte de a o arunca în foc. De la lovitură o durea chiar şi când s-a trezit. O durere ca un cuţit i-a tăiat şalele şi a coborât, înconjurându-i mijlocul. Pe picioare simţea ceva fierbinte şi ud. S-a dezvelit. A dus

mâna la locul de unde izvora apa aceea fierbinte. Ca prin ceaţă a văzut totul pătat de sânge. O durea rău. Era ameţită. Auzea iar vocea preotului ţipând. Simţea că se pierde. A întins mâna spre telefonul celular. A sunat pe cineva. Era o persoană care fusese mereu lângă ea, care nu o judecase, care i-a întins mâna necondiţionat. Cu greu a reuşit să articuleze câteva cuvinte şi tot greu i-a fost să realizeze că i-a răspuns o voce de femeie. Nu s-a prezentat, ci doar şopti: Mi-e rău. Mor. Ajutaţi-mă... apoi a scăpat telefonul din mână.

Ce a urmat memoria ei a înregistrat zdrenţuit. Erau doar fragmente disparate şi văzute prin ceaţă.

A venit psihologul cu soţia. Femeia o strângea în braţe şi îi vorbea cald, cu dragoste. Ea nu-i auzea cuvintele, dar îi simţea căldura şi dragostea din voce.

Îşi amintea şi o fărâmă de dialog:

— Pierd copilul? Copilul meu moare?

— Nu ştiu. Linişteşte-te. Imediat vine salvarea, i-a răspuns femeia şi i-a şters cu un şervet umed faţa.

— Nu vreau să merg singură la spital! ţipă, auzind sirena salvării.

— Nu vei merge singură. Voi fi eu cu tine. E şi soţul meu. Aşteaptă salvarea afară.

Daria ţinea strâns mâinile femeii.

Restul era confuz în mintea ei. Amintiri dureroase spre care nu avea putere să întoarcă capul. Dureri de trup... Dureri de suflet... Era a doua zi dimineaţa. Stătea pe un pat de spital – sleită, golită, răvăşită – şi privea pe geam. Mâinile triste – iar simţeau ele totul înaintea creierului sau a inimii – îi stăteau pe burta concavă. Sub ele simţeau golul. Daria iar nu simţea nimic. Pe geam vedea un tei pe a cărui ramuri nişte păsări gureşe se certau, se jucau, se iubeau în graiul lor de păsări. Daria a întors capul de la ele. Nu le putea privi. Era singură într-un salon cu trei paturi. Ea era în patul de la geam. Albul pereţilor o pustia mai rău decât era ea deja pustiită. Şi-a presat uşor mâinile pe burtă. Nu s-a gândit la nimic simţind golul de sub ele.

Uşa s-a deschis şi în cadrul ei erau psihologul şi medicul de gardă. Psihologul a rămas lângă uşă. Medicul a venit la patul ei. I-a luat mâna. Îi verifica pulsul.

— Cum te simţi? Ai dureri?

— Mă simt bine. Nu, a răspuns acră. Tot ce îşi dorea era să fie lăsată în pace.

— Ne a sunat mama dumneavoastră. În curând va fi aici.

Daria a tresărit, auzindu-l. În ochii ei doctorul vedea durere.

— Mama era îngrijorată. Am asigurat-o că totul e bine.

— Mulţumesc.

Doctorul i-a dat drumul la mână şi s-a îndreptat spre uşă.

— Să spuneţi dacă aveţi dureri sau aveţi nevoie de ceva.

Daria nu i-a răspuns şi el a plecat. Nu l-a băgat în seamă pe psihologul ce stătea şi o privea. Tot ce ştia şi o îngrozea era faptul că vine maică-sa. De când nu mai vorbiseră?! De când nu s-au mai văzut?!... Nici nu-şi mai amintea. În situaţia în care era, ultimul om pe care ar vrea să-l vadă era maică-sa. Oare cum o să reacţioneze!? Oare ce o să spună!?...

Bărbatul a venit până lângă pat.

— Eşti bine? întrebă şi din voce îi răzbătea grija.

— Da, răspunse, apoi îşi aminti că trebuie să-i spună ceva foarte important: Spuneţi-i soţiei dumneavoastră că îi mulţumesc pentru tot.

— Am să-i transmit.

— A stat tot timpul cu mine. Chiar şi la spital când... îmi era frică. Nu puteam să-i dau drumul la mână. Ştiu că m-am purtat prosteşte.

— Stai liniştită. Soţia mea e medic pediatru. Avem copii de vârsta ta.

— Am pierdut copilul, şopti şi mâinile i se mişcau nervoase pe burta sub care simţea golul.

Psihologul nu a comentat în niciun fel remarca ei. Nu fusese spusă ca o întrebare, ci ca o confirmare a unei realităţi cu care ea trebuia să se împace. În ochii ei era ceva negru şi tulbure ca un şarpe adormit. Nu aveau niciun pic de sclipire de lumină. Chiar şi lumina ce venea de afară intra în ochii ei ca într-un ocean de smoală şi se îneca în negru stingându-se.

— În curând ajunge mama ta. Vei vorbi cu ea. E persoana cea mai potrivită să stea lângă tine.

Ochii Dariei s-au întunecat şi mai rău, adăugând la întuneric şi îngrijorare amestecată cu teamă.

— Nu vreau să vină, şopti şi iar i-au tremurat mâinile nervos, ridicându-le spre faţă.

— E mama ta! şopti psihologul. Eu am sunat-o, după ce am sunat la salvare. I-am găsit numărul în celularul tău.

— I-aţi spus ce am? întrebă Daria cu o undă de frică în voce.

— Da. Să nu-mi spui că ţi-e frică de mama ta!

— Nu mi-e frică, minţi Daria, dar din felul în care rostise cuvintele s-a înţeles exact contrariul. Nu prea comunicăm, nu suntem apropiate, mai explică Daria uşor stânjenită. În

plus, ea e directoare în Ministerul Sănătăţii. Cum crezi că se va simţi să vină la spital la fiica ce a pierdut un copil din flori?!

— Încetează! ţipă bărbatul. I-am spus doar că ai pierdut o sarcină şi că treci printr-o perioadă mai grea, că ai nevoie de ea.

— Nu trebuia să o sunaţi. Nu...

Uşa s-a deschis şi în pragul salonului a apărut o femeie distinsă, elegantă, stilată, gen Mona Muscă, dar fără zâmbetul ei inconfundabil. Femeia din prag avea în ea ceva ce te intimida. În spatele ei, doctorul ce venise mai înainte la patul Dariei încă explica ceva.

Delia Irimescu nu a salutat, deşi era obligaţia ei să salute. A înaintat cu paşi de regină spre patul fiicei sale. S-a aplecat şi a sărutat-o pe obraz, dar psihologul a observat că buzele ei nu au atins faţa fiicei sale, ci aerul.

— Ce e cu tine? întrebă. Şi psihologul, şi Daria s-au cutremurat de severitatea din vocea ei. Părea că a întrebat pe un copil de grădiniţă ce a făcut o poznă: Ce ai făcut? Doctorul a ieşit discret din încăpere.

Daria stătea cu ochii plecaţi şi se juca cu mâinile în poală.

Exact ca un copil de grădiniţă certat, gândi psihologul în

clipa când Delia şi-a îndreptat privirea spre el. Îl cerceta de sus până jos. Şi privirea, şi faţa ei spuneau clar că nu îl place.

Bătrân, grizonant, banal, urât după părerea ei – enumeră în gând trăsăturile omului. Nici nu poate fi comparat cu Vespasian Herescu. Era imposibil ca Daria să fie în stare să găsească ceva mai bun.

Dispreţuitoare, decepţionată, întrebă:

— Tu eşti tatăl?

Psihologul regreta că a chemat-o. A citit-o exact. Tot ce îl nelămurea era cum putea o asemenea femeie să fie mama Dariei.

— Nu sunt tatăl. Sunt coleg de serviciu cu ea. Sunt psiholog. Eu şi soţia mea am adus-o la spital. Eu v-am sunat aseară. M-am gândit că Daria are nevoie de mamă în clipele astea...

Femeia lăsa impresia că nici măcar nu îl auzea.

— Şi atunci cine naiba e tatăl?! a explodat.

Daria s-a făcut mică, mică în pat.

— O să vă explice ea. Eu plec, vorbi bărbatul şi plecă spre uşă. Nu avea rost să mai rămână, deşi regreta că o lasă pe Daria cu zbirul acela ce îi era mamă. Nu avea nevoie de multă imaginaţie ca să ştie ce va urma. Din prag

s-a întors şi a vorbit:

— Daria e un om minunat. O colegă şi o profesoară excepţională.

Delia l-a fulgerat cu privirea şi el a tăcut. În privirea ei era clar ordinul: Ieşi odată!

— Ştiu cum e fiica mea! O cunosc foarte bine...

Cuvintele ei au sunat straniu. Sigur nu era în ele bunăvoinţă la adresa Dariei.

Psihologul a ieşit fără a saluta. Dacă ar fi salutat, nimeni nu-l auzea. Regreta că a sunat-o pe mama Dariei.

Delia Irimescu îşi privea tăcută fiica. Aceasta stătea cu capul plecat şi se juca cu degetele pe cutele cearşafului. Acestea aveau mişcări leneşe-amorţite.

Oare cum ar fi fost dacă mama m-ar fi strâns în braţe şi atât!? Să mă lase să plâng pe umărul ei şi să-mi jelesc copilul, gândi şi se cutremură de gând. Ea în braţele mamei – era o imagine imposibilă!

— Cine e tatăl copilului? De ce nu e cu tine?

— Nu e aici... Era un străin... Un italian... ce făcea afaceri în oraş, şopti poticnindu-se la fiecare cuvânt. Vorbea atât de încet, încât mama s-a aplecat spre ea să o audă.

— Ai o relaţie cu el? Se va întoarce? întrebă cu vocea

mai blândă, gândind că o relaţie a fiicei ei cu un om de afaceri străin se ridică la nivelul ei de pretenţii. Sunt suficient de emancipată încât să înţeleg că ai o relaţie cu un bărbat fără a oficializa legătura, aşa că vorbeşte deschis. Ce te miorlăi ca un copil de grădiniţă?

Daria mea e exact genul de pisicuţă, de femeie fragilă ce face praf un străin, mai ales italian, adaugă în gând.

— Nu am o relaţie cu el... A plecat... a plecat de tot... cu altă femeie. Am fost pentru el doar... doar... o distracţie... o aventură...

Daria vorbea greu. Lacrimi mari cădeau pe mâinile ce îi tremurau. Dacă mama ei ar fi strâns-o atunci în braţe, i-ar fi făcut cel mai mare bine sufletului ei chinuit. Deja se gândea că o va face, la cât de frumos şi înţelegător îi vorbise mai devreme.

Dar mama ei tăcea. Tăcea prea mult... în cameră se simţea atmosfera încărcată prevestitoare de furtună.

— Voiam copilul... Voiam copilul lui, chiar dacă îl creşteam singură... mai explică Daria.

— Cum ai putut face un copil întocmai ca o puştoaică proastă de cincisprezece ani!? Mă faci de râs!... îţi doreai copilul!? Eşti complet nebună!!! ţipa Delia.

Daria a ridicat capul spre mama ei. Se simţea ca la

preot. Nu mai avea nimic de pierdut. Tăcuse toată viaţa. Fugise de mama ei tot toată viaţa. Acum îşi privea ţintă mama. Delia încremeni privindu-i ochii. Nu era privire de om normal.

— Cum!?... Mă întrebi cum am putut face un copil!?... Ce întrebări ciudate pui, mamă... Din dragoste, mamă... Din dragoste se fac copiii, sigur nu din pană de protex!

Daria vorbea şoptit, dar cuvintele ei aveau forţa unei avalanşe. Delia a încremenit privind-o. Nu îşi recunoştea fiica pe care o crescuse. O speria forţa, duritatea, neclintirea din ea. S-a lăsat uşor pe marginea patului alăturat de cel al Dariei.

— Ce ai spus? întrebă, crezând că nu a auzit bine. Nu mai era aşa de sigură pe ea şi umerii i s-au pleoştit.

— Din dragoste se fac copiii, mamă, nu din pană de protex, repetă Daria. Nu o spunea cu ură şi nici cu răutate. O spunea ca pe un adevăr esenţial. În plus, răutatea şi lipsa de blândeţe a mamei au deschis în ea nişte zăgazuri zăvorâte încă din copilărie.

Delia stătea cu capul plecat şi nu putea vorbi.

Daria simţea furia şi răul venind spre ea ca un val. În torentul ce urca în ea din adânc era şi multă, multă durere.

— Mi-a dat foc. Focul ardea deasupra capului meu şi eu

nu mă puteam salva, vorbi Daria ilogic şi plângea isteric.

Delia Irimescu a ridicat capul şi o privea îngrozită pe fiica ei. A înnebunit!! gândea.

— Cine ţi-a dat foc!? Când!? Unde!? întreba speriată privindu-şi fiica ce vorbea aiurea, strângea cearşaful în mâini şi plângea.

— El. Geremiah. Bărbatul pe care îl iubesc. Tatăl copilului...

— Unde? întrebă Delia complet şocată de starea Dariei. Cum Dumnezeu a ajuns în starea asta!? Decât aşa, o prefer cu un copil din flori...

— În vis. Într-un coşmar, explică Daria privind-o cu ochii mari, de copil speriat. Delia a văzut că are pupilele anormal de dilatate şi că floarea irisului are o neclintire stranie.

...E în stare de şoc. Bine că măcar distinge adevărul de realitate. Bine că e conştientă că aşa ceva s-a întâmplat într-un coşmar... Fata mea a ştiut tot timpul că am făcut-o din pană de protex şi a trăit cu asta. Mititica mea, se trezi Delia gândind şi nu îi venea a crede ce sentimente îi dau târcoale.

Daria vorbea mai departe în neştire. O făcea ca şi cum era singură. Nu conta dacă o asculta cineva sau nu.

Povestea, ţipa, plângea, gemea şi nu părea conştientă de prezenţa mamei sale.

Delia voia să întindă mâinile spre ea, să o strângă la piept şi nu ştia cum. Nu era învăţată să facă asta. Tot încerca să ridice mâinile şi să le întindă spre Daria, dar nu putea. Era chirurg – unul foarte bun – putea opera, dar nu putea întinde mâinile să îşi ţină fiica în braţe.

— Nu pot trăi fără el. Se rotea cu mine în braţe prin casă şi îmi şoptea: *Buonanotte, amore. Ti vedro nei miei sogni. Buonanotte, a te che sei lontana... Buonanotte, amore... Imi* spunea: *Daria, la te alintat cineva? Te-ai nume de alint?* Mă legăna şi îmi spunea *puiuţul meu... Daria, no vrei te facem una fetiţa frumos con te, şmecher con me?* Mi-a spus: *Nu o să te uit niciodată...* şi a plecat...

Delia nu o mai putea suporta povestind şi chinuindu-se. Oare dacă o ţineam eu în braţe şi o alintam destul, acum ar fi fost mai puternică!? Nu ar fi fost în ea atât de mare dorul ăsta de alint, de mângâiere, de iubire!? se întrebă Delia, simţind milă şi vinovăţie. A întins uşor mâinile spre ea. I-a atins umerii încet. I-a mângâiat. Şi le-a coborât pe spatele ei. Se temea să nu fie respinsă. A reuşit să o înconjoare cu braţele şi a oftat de bucurie. A strâns-o la piept şi i-a culcat capul pe umăr. O legăna uşor.

— Uneori era dulce ca un înger, alteori rău ca un drac, dar eu îl iubeam aşa cum era şi acum nu pot trăi fără el. Am pierdut şi copilul. Copilul lui...

Daria scâncea. Mama i-a şters nasul şi apoi a strâns-o iar la piept. Se bucura că Daria s-a mai liniştit. Plângea, o durea, vorbea, dar părea normală, nu ca mai înainte, când părea complet nebună.

— Gata. Gata. A trecut. Azi doare tare, mâine mai puţin, poimâine şi mai puţin. La sărbători e iar durerea vie ca azi, dar în timp sunt sigură că dispare. Rămân doar amintiri dulci-amărui, cam aşa cum e dulceaţa de cireşe amare, vorbi Delia blând.

— Tu nu ştii cum e, mamă! Tu nu ai trăit niciodată ce am trăit eu şi nu ai cum şti cum doare.

Delia s-a crispat la pieptul Dariei. O dureau vorbele fiicei sale. Din cea care îmbrăţişa şi mângâia a devenit cea care îşi punea capul pe umărul Dariei. Mamă şi fiică, strâns îmbrăţişate, îşi lăsau inimile să bată la un loc şi să-şi spună povestea durerii fiecăreia. Delia nu putea vorbi.

— Ştii şi tu cum e, mamă? întrebă Daria intuind din starea mamei că ceva e în neregulă cu sufletul ei.

— Ştiu cum e, şopti mama parcă înfrântă.

— De unde ştii? întrebă fiica, nefiind în stare să realizeze

că mama ei e capabilă să iubească, să fie umană.

— Am trăit şi eu... Am suflet... Am trup din carne, şopti Delia cu capul ascuns la gâtul fiicei sale. Vorbea greu şi după fiecare propoziţie respira adânc.

Fata a îndepărtat-o de ea. O privea cu ochi mari, căutând în ea ceva ce a crezut mereu că nu are.

— Povesteşte-mi, te rog!

— Nu pot. Mi-e teamă să nu te rănesc, să nu suferi. Acum eşti într-o stare fragilă. Nu vreau să îţi fac şi mai mult rău...

— Nu ai cum să-mi faci şi mai mult rău. Nimic nu poate durea mai rău decât a durut până acum. Te rog, spune-mi!

— Nu te-ai născut din pană de protex, ci din iubire. O poveste de iubire foarte asemănătoare cu a ta...

— Dar, mamă, tu ai...

Delia i-a dus un deget la buze, obligând-o să tacă.

— Pentru el a fost o aventură... sau poate m-a iubit, dar i-a trecut repede, ceva în genul focului de paie... Pentru mine a fost la fel cu ceea ce ai trăit tu acum. După aceea, eu am rămas fără inimă...

— Nu înţeleg, şopti scâncind Daria, dar mama ei nu o băgă în seamă şi îşi continuă povestea.

— Tatăl tău – de fapt nu e tatăl tău, chiar dacă îi porţi

numele – era plecat la Geneva la o conferinţă a oamenilor de ştiinţă şi inventatorilor. Era vară – îmi amintesc bine. Nu a mai fost nicio vară mai frumoasă ca aceea. Ţin minte mirosul florilor, culorile lor. Teii înfloriţi mi-au înnebunit sufletul. Până şi cum strălucea soarele atunci nu am uitat. Totul era plin de viaţă, intens. Eram îndrăgostită de directorul meu de la spital. Nu îmi cere să-ţi povestesc cum s-a întâmplat, că nu pot şi nici nu ştiu. Un gest, o privire, un zâmbet – are dintr-odată o încărcătură emoţională extraordinară... Credeam că şi el simte ceva, dar m-am înşelat. Eram gravidă cu tine, de-abia mi-am dat seama, când el a hotărât să nu ne mai vedem. Eram răvăşită... înnebunită... distrusă... Am crezut că el îşi va lăsa familia pentru mine... Când s-a întors soţul meu de la Geneva, era spre toamnă, mă liniştisem cât de cât. Devenisem raţională. Nu puteam pierde tot, adică şi familia pe care o aveam deja. Trebuia să am grijă de băieţi şi de copilul ce îl purtam. I-am spus că sunt gravidă. Atunci am inventat prostia cu „pana de protex”, căci el folosea de fiecare dată după ce stabilisem că nu mai vrem copii.

Delia tăcea. Se uita la fiica ei. Nu putea citi nimic pe faţa ei împietrită.

— Te doare tot ce ţi-am spus? întrebă îngrijorată. Te-am

rănit?

— E şocant, mamă. Deci nu sunt fiica tatălui meu?

— Nu. Eşti fiica directorului meu din vremea aceea.

— A celui căruia i-ai luat locul după revoluţie, şopti Daria cinică şi mama nu avea cuvinte de spus la remarca ei. Te-ai răzbunat? întrebă, dar mama tot nu îi răspunse.

— Îi semeni mult. Ai ochii lui. El scrie poezie. A publicat câteva volume. Ştiu că te urmărea. Era fericit de înclinaţia ta spre literatură. Era un om bun, cald, sensibil... Era altfel decât mine.

Delia nu mai avea nimic de spus. Daria nu putea spune nimic, deşi gânduri, întrebări, nelămuriri îi frământau sufletul. Era şocată şi totuşi povestea mamei ei i-a făcut bine, aşa cum face bine curăţarea unei răni infectate. Face bine, dar doare; şi pe ea sigur o durea.

Delia a vrut să o cuprindă iar în braţe, dar ea a respins-o.

— Nu vreau... Nu pot... Lasă... Mai târziu... Dă-mi timp, vorbi.

Mâinile Deliei au căzut pe lângă trup, triste. Nu îşi condamna fiica că o respinge.

— Pleacă! O să te sun eu când o să pot. Vreau puţin timp...

— Nu pot pleca. Nu te pot lăsa aşa. Eşti fragilă. Eşti într-o situaţie delicată.

Râsul nervos al Dariei a oprit-o.

— Nu începe să faci pe mama iubitoare şi grijulie! E prea târziu pentru asta. Nici nu poţi să-ţi imaginezi cât sunt de puternică, mamă, atâta doar că am crescut puternică fără tine. Acum pleacă!

Delia s-a aplecat şi a sărutat obrazul fiicei sale. De data asta l-a atins cu buzele, nu ca la venire, când a sărutat aerul. A făcut câţiva paşi spre uşă. Mergea şovăielnic. Nu mai era doamna care venise. S-a întors spre Daria.

— Mă condamni? Mă judeci? Mă urăşti?

Daria şi-a amintit de atitudinea preotului la care s-a dus să se spovedească şi a zâmbit amar-trist.

— Nu te urăsc, nu te judec, dar mă doare. Lasă-mi timp... Vreau doar puţin timp.

— Să te sun?

— Nu. Te voi suna eu când voi simţi nevoia să vorbim.

Mama a ieşit din salon. În urma ei, Daria şi-a acoperit faţa cu mâinile. Se forţa să-şi amintească cum arată tatăl ei adevărat, dar nu îşi amintea. Şi totuşi avea o amintire. Ştia cine e tatăl ei.

...Era studentă. A mers la mama la spital. O aştepta în

hol să iasă din operaţie. Un doctor bătrân a întrebat-o pe cine caută, apoi a invitat-o în camera de gardă, ca să o aştepte acolo pe mama. El o privea tot timpul zâmbind. I-a dat ciocolată şi a întrebat-o dacă vrea cafea. Au vorbit despre literatură şi scris. El a deschis subiectul. A felicitat-o că are talent şi ea a intuit că ştie de la mama ei că ea scrie. Au fost nişte clipe minunate. Au râs, au vorbit de parcă se ştiau de o viaţă întreagă.

A apărut mama şi aerul din cameră a îngheţat. L-a privit cu ură pe doctorul acela şi pe mine m-a repezit. A ţipat la mine. Era foarte nervoasă. Îmi amintesc cum s-au întristat ochii doctorului. Mergând spre casă, mama mi-a poruncit să nu o mai caut niciodată la spital şi să nu mai stau de vorbă cu doctorii...

Acela era tatăl meu! Tatăl meu adevărat!

*

Seara era acasă. A ieşit din spital. Trupeşte se simţea bine. Sufletul îi era terciuit. Viaţa ei era dărâmată total. Nu ştia şi nici nu putea să o reconstruiască. Stătea pierdută printre dărâmături şi îşi lingea rănile.

Pierduse iubirea... Pierduse copilul... Pierduse tatăl pe care l-a avut în copilărie... Oriunde privea vedea numai pierdere şi ruină.

Noaptea avea coşmaruri. Când suna mama, nu răspundea la telefon. Nu era în stare să vorbească cu ea, chiar dacă nu o ura. Tot ce simţea faţă de ea era confuz, bizar. O undă de duioşie împletită cu milă o încerca, amintindu-şi că mama a fost capabilă de iubire şi că a suferit cândva. Tot duioşie simţea când îşi amintea cum a îmbrăţişat-o la spital. Şi, totuşi, nu putea vorbi cu ea. Nu avea logică şi nici explicaţii pentru acest fapt. Tot ce ştia e că nu poate încă vorbi cu ea.

Nu mânca şi nu suporta oamenii. Singurii cu care vorbea din când în când era psihologul şi soţia lui. Nu le făcea confidenţe, nu se plângea de starea ei – căci era conştientă că nu e în regulă – ci răspundea monosilabic la întrebări de genul: Ce faci? Cum eşti? Ai mâncat?

Avea impresia că între ea şi lume se ridică ziduri pe care nu le va mai putea niciodată dărâma.

Uneori, noaptea, îşi plângea copilul pierdut. Alteoriiubirea pierdută. Nu se ruga. Nu aprindea candela şi nu credea în Dumnezeu. Se rupsese ceva în ea.

Nu iubire, nu copil, nu fericire... La ce bun credinţa în Tine?! întreba privind spre icoane. Totul e în zadar.

Căţelul, neîngrijit şi nehrănit, a murit. Florile s-au uscat toate, curtea era năpădită de buruieni şi casa părea

pustie.

Venea un nou an şcolar şi ea nu era în stare să iasă din casă.

Viaţa se sfârşise... Nu avea vise, dorinţe, speranţe, bucurii.

Capitolul VII

PASĂREA PHOENIX

Ştefănica Cremene a oprit maşina la poarta Dariei. E venită în România în concediu şi nu poate să nu treacă pe la profesoara minunată ce i-a educat copiii şi care a tratat-o cândva ca pe o soră. A coborât din maşină şi privea uimită curtea.

Florile s-au uscat. Iarba e mare. La ferestre sunt pânze de păianjeni şi florile din ghivece sunt scrum. Nu văd căţelul. Pare o casă pustie. Ce Dumnezeu s-a întâmplat!? S-o fi mutat în altă parte?...

A tras de zăvor, dar acesta nu se deschidea. Poarta era încuiată. A văzut un om ieşind din curtea alăturată şi l-a întrebat dacă Daria mai locuia acolo.

— Da. Nu s-a mutat, i-a răspuns omul şi a plecat, fără a mai da alte explicaţii.

— Acum e acasă? Aţi văzut-o? strigă Ştefănica după el.

— Da. E acasă. Nu prea iese. E bolnavă, răspunse omul evaziv.

— Ce fel de boală? se sperie Ştefănica, dar omul nu a mai întors capul şi nu i-a mai răspuns nimic.

Cu ochii pe casă, Ştefănica strigă de câteva ori numele Dariei. Aruncă cu o pietricică în fereastră şi aşteptă.

Văzu cum o perdea era mişcată puţin la fereastra ce dădea spre drum, apoi a rămas tot neclintită. Degeaba aştepta ca Daria să iasă din casă.

...Nu plec până nu te văd! Dacă eşti bolnavă trebuie să ştiu ce e cu tine, hotărî Ştefănica apoi a pus piciorul pe zăvorul porţii şi a sărit gardul în curte. Trebuie să aflu ce se întâmplă, îşi spunea, înaintând spre intrarea în casă. Nu a bătut la uşă, ci a apăsat direct pe clanţă şi s-a bucurat că uşa s-a deschis. Dacă ar fi fost încuiată, nu ar mai fi ştiut ce să facă. Scârţâitul uşii avea ceva sinistru. A privit în hol. Dezordine, nemăturat, lucruri lăsate la întâmplare... A deschis uşa spre bucătărie, spre camera unde stătuse anul trecut mult de vorbă cu Daria. Aproape a gemut de şoc când i-a apărut aceasta în faţa ochilor. Era o umbră a femeii de anul trecut.

Palidă, slabă – schelet, cu părul neîngrijit atârnând ca nişte paie în jurul capului, cu cearcăne vineţii sub ochi, cu obrajii livizi şi cu ochii... O, Doamne, ochii erau cei mai stranii şi mai greu de privit. Erau goi; vedeau fără a vedea.

Dincolo de ei se deschideau prăpăstii de pustiu. Degetele mâinilor erau atât de subţiri, încât lăsau goluri mari între ele.

Oare mă recunoaşte?! s-a întrebat Ştefănica. De şoc nu a avut putere să salute. În spatele Dariei a văzut aceeaşi dezordine ca în hol.

— Bună ziua, domnişoară Daria. Sunt Ştefănica Cremene. Am trecut să vă văd, reuşi să vorbească.

În ochii Dariei a sclipit recunoaşterea. A dat să zâmbească, dar nu a reuşit. Nu putea. Zâmbetul i s-a stins într-o grimasă amară. Se dezvăţase să mai zâmbească şi să comunice cu oamenii.

S-a ferit din uşă şi a îngăimat:

— Intră.

Ştefănica a înaintat în cameră. Regreta că nu a avut destul curaj să o strângă pe Daria în braţe, aşa cum a simţit. S-a aşezat la masa din bucătărie. Avea atâtea întrebări de pus şi nu ştia cu ce să înceapă. Ce Dumnezeu se întâmplase cu Daria!? era întrebarea esenţială pe care o ţipa toată fiinţa ei.

Daria s-a aşezat şi ea la masă, faţă în faţă cu Ştefănica.

— Ce vrei? De ce ai venit? întrebă repezit.

— Să te văd. Nu puteam trece prin România şi să nu vin

pe la tine. Uite – arătă scoţând din poşetă – mai am şi acum CD-ul lui Tudor Gheorghe cu „Colindul celui fără de ţară” şi textul acela „Patriotismul-fratele dorului”, pe care mi le-ai dat anul trecut, explică Ştefănica, făcându-se că nu observă tonul dur şi nepoliticos al întrebărilor Dariei.

Aceasta şi-a plimbat privirea goală peste lucrurile arătate.

— Nu contează... Sunt nimicuri... şopti plictisită.

Cum să nu conteze!? Cum să fie nimicuri!? se revoltă Ştefănica. Ce Dumnezeu s-a întâmplat cu Daria mea!? Anul trecut toate astea erau esenţiale, erau importante, îi defineau fiinţa şi acum sunt nimicuri!? Ce s-a întâmplat cu sufletul ei!?

— Nu contează nimic. Nu există nimic. Toate sunt fără importanţă, a răspuns Daria la întrebările nerostite ale Ştefănicăi.

— Dar ce contează? Ce există? Ce e important? întrebă intrând în jocul nebuniei Dariei, pentru a înţelege ce se întâmplă. Întâi a fost tentată să o contrazică, dar apoi s-a gândit că e mai bine aşa, doar să pună întrebări. Daria nu i-a răspuns nimic şi ea a repetat.

— Daria, te rog, spune-mi ce contează? Ce există? Ce e important?

Întrebând, îşi plimbă privirea prin cameră. Observă candela stinsă. Era aceeaşi, în care Daria pusese ulei anul trecut, înainte ca ea să plece şi îi spusese că nu o lasă niciodată să se stingă. Şi totuşi acum era stinsă... Şi Daria părea stinsă... Şi casa, şi iarba, şi florile. Totul! Totul se schimbase.

— Nu contează nimic... Nu există nimic... Nu este important nimic... Totul e o apă şi un pământ. Nu există sus şi jos, alb şi negru, rai şi iad. Toate sunt vorbe goale. Nu există nimic. Nu există nici măcar Dumnezeu! Tu nu vezi ce singur e omul!?

Ceva negru şi nedefinit se vedea dormind în ochii stinşi ai Dariei. Ştefănica s-a simţit cutremurată din tălpi până în creştetul capului de cuvintele auzite. Şi-a ascuns faţa în mâini şi nu avea putere să vorbească. Nu găsea niciun cuvânt potrivit. Şi-o amintea pe minunata Daria de anul trecut şi nu putea crede că e aceeaşi fiinţă cu spectrul de om ce îi vorbea acum.

— Te-am şocat!? Vrei să pleci? întrebă Daria cu o voce şoptită-răutăcioasă şi râse la urmă cu un râs sărac, metalic-ascuţit.

În prima clipă a fost tentată să se ridice şi să plece. Locul era sinistru. Daria o speria. Atmosfera din casă era

apăsătoare. Nu avea ce căuta aici. În următoarea clipă a realizat că nu poate pleca. Şi-a amintit tot ce făcuse Daria pentru copiii ei şi pentru ea.

Nu pot pleca. Nu o pot lăsa aşa. Trebuie să o ajut să se salveze! şi-a spus şi şi-a luat mâinile de la ochi. A privit-o pe Daria senin. Nu arătă deloc că era şocată. Intuiţia îi spunea că nu trebuie să arate cât era de tulburată şi de îngrijorată de starea prietenei sale.

— Nu m-ai şocat. Nu vreau să plec. Am venit să stau de vorbă cu tine, explică pe cel mai indiferent ton cu putinţă. În sufletul ei, Ştefănica hotărî să se poarte cu Daria aşa cum se purtase cu bătrânul medic Elia Anastasia şi apoi cu alţi bătrâni pe care îi îngrijise. Va fi calmă şi blândă până la Dumnezeu în unele momente, în altele indiferentă şi în altele neclintită şi dură ca o stâncă. Arta era să ştie să aleagă momentele când trebuie să fie într-un anumit fel şi ea ştia asta. Îngrijise atâţia oameni bolnavi – bătrâni, senili, cu afecţiuni psihice – încât acum realiza că ştie cum să se poarte cu Daria din obişnuinţă.

— Şi ce să vorbim? întrebă Daria arţăgoasă. Sunt obosită. Nu vreau să văd pe nimeni. Pleacă!

Ştefănica îşi ascunse un zâmbet ce era pe cale să îi înflorească pe buze. Oho, câţi bătrâni mă alungau tocmai

când aveau mai mare nevoie de mine! Bolnavii sunt ciudaţi. Te alungă când vor să te cheme, gândi.

— Să vorbim despre viaţă, despre ce s-a mai întâmplat în ultimul an, despre Dumnezeu, despre credinţă...

— Lasă-mă cu Dumnezeu şi cu credinţa!! explodă extrem de agresiv Daria şi Ştefănica înregistra că acesta e subiectul cel mai sensibil şi că nu va mai trebui abordat pentru o perioadă.

— Gata, gata! Nu vorbim despre asta, dacă nu vrei! Să vorbim despre viaţă, despre ce ai mai făcut... Eşti o fiinţă atât de specială! Mereu m-am gândit la tine anul acesta. Le-am povestit despre tine fiicelor doctorului. Le-am pus să asculte CD-ul cu Tudor Gheorghe pe care mi l-ai dăruit.

Daria se muie. O privea intens – şi, în sfârşit, viu – pe Ştefănica. Barba îi tremura. În ochi îi jucau luminiţe mărunte. Ceva din cuvintele auzite i-au atins sufletul.

— Sunt specială!? Te-ai gândit la mine!? Le-ai vorbit despre mine prietenelor tale? întrebă cu neîncredere în voce.

— Da. Erai atât de minunată! exclamă Ştefănica.

— Acum nu mai sunt, şopti Daria şi îşi plecă capul în piept. Umerii îi tremurau. Mâinile la fel. Plângea mocnit. Ştefănica s-a ridicat şi a cuprins-o în braţe. Capul Dariei

stătea la pieptul ei. O mângâia, aşa cum făcea cu Elia când acesta se temea că moare sau când îi era dor de soţia lui, Roberta.

— Ba eşti, Daria. Sigur eşti aceeaşi fiinţă. Ai rămas tot tu. Atâta doar că ţi s-a întâmplat ceva rău, ceva mai greu decât poţi duce. Încă suferi... Nu ai depăşit momentul... Doare rău... Ştiu cum e asta...

Daria tăcea la pieptul ei. Plângea mocnit, fără a putea scoate vreun cuvânt. Ştefănica a vorbit tot ea, dar o făcea cu teamă. Voia să găsească cele mai potrivite cuvinte de mângâiere şi vindecare.

— Cred că a durut rău tot ce ţi s-a întâmplat şi tu nu ai putut suporta durerea. Vorbeşte cu mine. Eliberează-ţi sufletul şi asta, poate, te va ajuta.

Daria s-a smucit de la pieptul ei. Iar avea ochii întunecaţi.

— Pleacă! Nu vreau să vorbesc! Nu sunt nebună! Pleacă!

Ştefănica o privea senină. Văzuse de atâtea ori astfel de furie la bătrânii bolnavi, încât nu avea rost să se supere. Ştia exact ce are de făcut.

— Plec. În seara asta plec, dar mâine voi veni iar. Dacă e poarta încuiată, sar gardul. Dacă e uşa încuiată, o sparg.

Nu te las singură să te devoreze gândurile negre, durerea şi pustiul ăsta în care te-ai închis ca într-un mormânt! vorbi Ştefănica ferm şi indicând cu degetul. Aprinde candela! porunci arătând cu degetul candela stinsă. Ai uitat că nu o lăsai niciodată să se stingă?

A ieşit din casă după ce a terminat de vorbit. Nu a privit înapoi spre Daria. Spera că vorbele ei să fi avut efect asupra ei, aşa cum aveau efect asupra bătrânilor din Italia. Erau atât de fragili, de nehotărâţi, de speriaţi, încât apreciau şi urmau întotdeauna pe cineva hotărât şi sigur pe el.

Daria s-a dus la fereastră şi a privit după Ştefănica. A văzut-o sărind gardul iute ca o felină şi a zâmbit. A privit-o şi cum porneşte maşina.

...E atât de puternică! E atât de... romăncă! A sărit gardul, vorbi şi râse cum nu o mai făcuse demult. Mi-a plăcut de ea anul trecut, dar atunci era mai slabă. Acum e mai puternică. Atunci eu eram cea puternică...

Gândurile i s-au oprit. Privea pe geam în noaptea ce cobora peste oraş. S-a culcat. Înainte de a adormi şi-a spus: Mâine vine iar... şi s-a bucurat. Trebuie să aprind candela înainte ca ea să vină...

A adormit. A visat coşmarul. Şi-a visat copilul plângând.

A strigat-o în vis pe Ştefănica şi s-a trezit. Era noapte adâncă şi neagră ca smoala. Îi era frică. Voia puţină lumină. Ca în transă, a şoptit: Ştefănica a spus să aprind candela. S-a ridicat din pat şi a aprins-o. S-a întins iar în pat, dar nu-i mai era atât de frică. Pâlpâirea caldă-blândă a flăcării candelei ce venea din bucătărie prin uşa deschisă îi liniştea şi lumina sufletul.

Ce proastă am fost că nu am aprins candela mai demult! Uite ce lumină dă, deşi e mică, şi împrăştie întunericul. Nu-mi mai este frică cu ea aprinsă.

Următoarea seară, Ştefănica a venit iar, aşa cum a promis. Poarta era descuiată. În hol era ordine. La fel şi în bucătărie. Candela era aprinsă – ce minune!

Daria era tot întunecată şi rece, dar Ştefănica ştia că există o schimbare în bine. Văzuse în jur asta. Poate era o părere, dar pentru o clipă văzuse o sclipire de lumină şi bucurie în ochii Dariei când a intrat în casă şi li s-au întâlnit privirile. Se bucura că a venit.

— Ai venit iar? întrebă morocănos.

— Da. Am spus de ieri că vin. Ţi-am adus cafea, ciocolată şi lichior din Italia. Să gustăm un pic! vorbi mai vesel decât era necesar şi se îndreptă spre un dulap din bucătărie după pahare.

Daria o privea cu furie. Ce face aici!? Cine se crede!?...

Ştefănica nu privea spre ea. Era foarte ocupată cu turnatul băuturii în pahare. A întins unul Dariei şi i-a făcut din ochi.

— E foarte bun! Noroc!

Daria, cu paharul în mână, nu ştia ce să facă. Nu voia să bea, nu voia să vină femeia asta în casa ei şi să îi dea viaţa peste cap ca un uragan. Făcea ce voia, poruncea, lua decizii în locul ei. Oare chiar nu vreau!? se întrebă. Nu ştiu ce vreau...

— Sunt obosită. Nu suport zgomotul. Sunt bolnavă, vorbi aiurea cu paharul în mână.

Ştefănica o privi cu milă, aşa cum privea bătrânii pe care îi îngrijea. Îşi aminti că toţi se plângeau de oboseală, unii chiar nu puteau merge şi ea îi ajuta să facă vreo câţiva paşi. A văzut şi patul desfăcut al Dariei. Ceva îi spunea că nici nu îl mai strângea dimineaţa şi că în el îşi petrece Daria mai tot timpul.

Al naibii să fiu dacă te las în starea asta! Fac pe dracu’ în patru şi te transform în Daria de anul trecut! şi-a spus cu furie.

— Noroc! a repetat, ciocnind paharul iar de al Dariei.

— Noroc, şopti aceasta anemic. Mie nu-mi prea place

alcoolul. Ştii, eu nu...

— Câte nu ţi-au plăcut şi le-ai suportat. Taci şi bea un pic, că nu mori. E bun, vorbi ferm Ştefănica şi gustă din paharul ei.

Daria a zâmbit – ce minune! – înainte de a gusta din pahar. Băutura era o cremă minunată cu gust de lapte şi ciocolată.

Câte nu mi-au plăcut şi le-am suportat, repetă Daria în gând cuvintele Ştefănicăi, apoi termină băutura din pahar.

— Să-ţi mai pun puţin?

— Nu. E bun, dar e tare. Îl simt deja cum mi se plimbă prin creier. Ştii, eu nu am mâncat nimic azi...

— De ce nu ai mâncat?... Nu e bine! Hai să gătim ceva!

Daria se întristă. Nu ştia ce să gătească. Nu mai făcuse cumpărături de mult.

— Nu vrei să gătim? O facem împreună, vorbi Ştefănica şi deschise uşa frigiderului, fără să aştepte ca Daria să se hotărască.

Frigiderul era gol sau aproape gol. Nu avea nicio oală cu mâncare gătită. Nu avea legume în sertarele speciale pentru legume. Pe uşă era un borcan cu bulion mucegăit, un borcan cu dulceaţă sau gem – cel puţin aşa părea – şi patru ouă. Şi Ştefănica nu şi-a trădat în niciun fel

gândurile. S-a întors spre Daria cu cele patru ouă în mâini.

— Să facem astea. Fierte, ochiuri, omletă – cum le vrei?

— Nu le putem face, şopti Daria. Îi era ruşine. Începea să realizeze cât de rău a ajuns şi că lăsase să-i scape totul din mâini. De atâta vreme nu-şi mai trăia viaţa intens, ci doar o lăsa să curgă peste ea ca o apă ce o îneca.

— De ce? Nu îţi plac ouăle?

— Nu ţin minte de când sunt în frigider. Cred că sunt vechi...

— Aha, şopti Ştefănica şi puse ouăle în găleata de gunoi. Fără a-şi cere voie, a început să deschidă uşile dulapurilor din bucătărie unde ar fi trebuit să fie alimente. Erau goale. A găsit doar puţină cafea, o pungă cu zahăr începută, dar înnegrită de furnici, nişte pâine uscată şi un pachet de biscuiţi. Biscuiţii erau buni. I-a pus pe masă.

— Mănâncă ăştia! Pe toţi! porunci, apoi umplu iar paharele. Doamne, ajută-mă să o pot ajuta! Nu o pot lăsa aşa şi să plec. Nu pot! îşi spunea în gând şi mâinile îi tremurau turnând băutura.

Daria mânca tăcută biscuiţii. În ochii ei nu se citea nimic. Ştefănica nu putea intui ce simte.

— Bea! îi porunci iar şi îi întinse paharul.

Ştefănica luă paharul, dar nu bău din el, ci doar îl duse

la buze; era cu maşina.

— Aşa am băut şi cu Simina. Am ieşit cu ea în oraş. A fost frumos, chiar dacă ea era cam nebună. Atunci l-am cunoscut pe Geremiah... vorbi Daria, după ce a băut tot din pahar. Alcoolul îi dezlegase limba, aşa cum intenţionase Ştefănica.

— Cine e Simina? Cine e Geremiah? întrebă blând şi pe un ton banal.

Pe faţa Dariei au început să curgă lacrimi.

— Simina e o româncă. Trăieşte în Italia. În România o chema Saveta Cioflingaru. În Italia e Simina...

A, una care şi-a schimbat numele, gândi Ştefănica. Cunosc şi eu câteva.

— M-a căutat la biroul de tradus acte. Trebuia să facă afaceri în România – e o poveste încâlcită pe care nu am înţeles-o. Ştii, Ştefănica, ea nu era ca tine, era altfel...

— Cum altfel?

— Era ciudat totul la ea. Mi-e greu să explic... Ştii că există flori carnivore? Pe Simina o asociez în gândurile mele cu o floare carnivoră. Era frumoasă, interesantă, cu tupeu...

Daria se blocă. Nu mai ştia ce să spună.

— Nesimţită, gălăgioasă, cu pretenţii de mare doamnă,

cu fustă de o palmă, cu unghii de drac, cu greţuri că nu-i nimic bun în România, unde totul îi miroase urât, enumeră Ştefănica mai departe trăsăturile Siminei.

Daria făcu ochii cât cepele. Exact aşa era Simina.

— De unde o ştii? O cunoşti şi tu pe Simina?

Ştefănica râdea de se îneca şi nu îi putea răspunde.

— Spune-mi, ai cunoscut-o şi tu pe Simina?

— Nu. Nu am cunoscut-o pe ea personal, dar cunosc modelul. E plină Italia de „Simine” venite din România, Moldova, Bulgaria.

Daria a înţeles la ce se referise Ştefănica.

— Mai vreau puţin lichior, ceru.

I-a mai pus doar o jumătate de pahar. Nu voia să fie moartă de beată, încât să adoarmă, ci beată cât să vorbească. Gustând guri mici din pahar povesti. Despre Simina, despre Geremiah, despre iubire, despre suferinţă, despre plecarea lui Geremiah.

Nu pomeni nimic despre copil, despre pierderea sarcinii şi despre discuţia cu preotul. Probabil durea prea rău să vorbească despre asta.

Prietenei ei îi era greu să o privească povestind. Gesticula, plângea, îşi frângea mâinile...

— Nu pot trăi fără el. Am trăit cu el toată iubirea pentru

o viaţă întreagă. Nu mai aveam trup, nu mai aveam oase în prezenţa lui. Eram numai foc, dorinţă, lavă topită. Şi acum sunt toată dor... îmi amintesc cum îmi recita în ureche: *Buonanotte, amore. Ti vedro nei miei sogni. Buonanotte, a te che sei lontana... Buonanotte, amore...* Cum poţi să-i spui unei femei *„nu te voi uita niciodată”* şi apoi să pleci!? Cum poţi să o ţii în braţe ca pe o comoară şi să-i laşi impresia că dacă ea nu ar fi, nu ar fi nicio femeie pe pământ, apoi să o laşi ca pe un lucru nefolositor!? Cum!?...

Ştefănica o privea şi nu ştia ce să-i răspundă. I se părea nedrept ceea ce i s-a întâmplat Dariei şi îl ura pe Geremiah.

— Cu ani în urmă, o fostă elevă de-a mea, Claudia, trăia cu Geremiah şi când am încercat să discut cu ea – ce ironie a sorţii!! – mi-a spus: Nu există iubire, vis şi speranţă. Într-o zi o să-mi daţi dreptate când o să descoperiţi că toate astea nu există. Cu cât va fi mai târziu, cu atât o să doară mai tare!

— Nu avea dreptate, şopti Ştefănica.

— Ba avea. Am ajuns la vorbele ei. Avea optsprezece ani şi ajunsese la concluzia asta. Cum am putut creşte copiii şi ce lecţii au primit de au ajuns aşa!?...

— Nu avea dreptate. Există vise, există speranţă, există înălţimi şi abisuri, există repere. Nu am trăit o iubire ca a ta, nu am ars într-un asemenea foc şi nu ştiu cum e, dar am trăit în Italia tot ce ţi-am povestit data trecută. Aminteşte-ţi de Sicilia, de Debora, de columna lui Traian, de Contana di Trevi, Daria! Un om care a trecut pe acolo – eu – îţi spune că există speranţă, vis, credinţă, onoare, viaţă trăită demn!

— Nu există nimic, scânci Daria secătuită.

— Te duc în pat, E târziu. Vin iar dimineaţă să mergem la cumpărături. Să nu laşi candela să se stingă, că mă supăr.

A întins-o în pat ca pe un copil şi a învelit-o.

— Încui eu poarta şi sar peste gard. Nu mai ieşi după mine. Dormi.

De la uşă, Ştefănica s-a întors la Daria. I-a mângâiat obrajii, apoi i-a sărutat fruntea.

— Daria, mi-e dor de tine cea care erai. Vreau să renaşti. Nu îţi dau voie să te pierzi şi mai mult. Să fie clar!

Geremiah îmi spunea vorbind stâlcit româneşte, dar dulce de tot: *Daria, la te alintat cineva? Te ai nume de alint?* Mă legăna şi îmi spunea *puiuţul meu...* Dansa cu mine în braţe prin casă. *Daria, no vrei te facem una fetiţa*

frumos con te, şmecher con me? şopti Daria, zâmbind dulce-amar spre amintiri din rai.

— Dă-l la dracu'! Minţea aşa cum respira ca să-ţi fure inima! O javră! exclamă Ştefănica cu furie.

— Nu era aşa! Era dulce, tandru, bun...

— O javră prefăcută, şopti Ştefănica. Dacă era dulce, tandru, bun, de ce ai ajuns aşa!? Tandreţea, bunătatea, dulceaţa unui om nu transformă femeile în epave!

— Pleacă! Nu te suport când vorbeşti aşa de Geremiah! Tu nu îl cunoşti, scânci.

Nici nu vreau! E destul că l-ai cunoscut tu! îşi zise Ştefănica cu furie, apoi a plecat. Daria a rămas în pat. Nu putea adormi. Era beată şi furioasă pe Ştefănica. Vorbise urât de Geremiah. Candela din bucătărie arunca lumină blândă peste tot. Pleoapele i se închideau peste ochii plânşi şi obosiţi. Îl vedea pe Geremiah dansând cu ea în braţe, dar el a dispărut din ochii ei când se auzi vocea Ştefănicăi: Minţea aşa cum respira ca să-ţi fure inima! O javră!...

A dat să protesteze, dar nu putea, căci vocea Ştefănicăi era prea tare şi acoperea totul. A adormit. Nu a visat coşmarul. A dormit bine; cum nu mai dormise de mult.

— Gata! Ai dormit destul! auzi vocea Ştefănicăi, dar nu

se grăbi să deschidă ochii.

De-abia a plecat şi e iar aici. Femeia asta e o pacoste, gândi şi zâmbi, dar tot nu deschise ochii.

— Trezeşte-te! E opt. Mergem la cumpărături astăzi.

— Tu nu cedezi niciodată? întrebă curioasă Daria.

— Ba da. Până anul trecut cedam des, dar atunci am întâlnit o femeie excepţională care mi-a dat o lecţie şi care mi-a spus că nu am voie să cedez, că nu am voie să renunţ la valorile şi credinţa mea. Ştii cine e acea persoană!? Tu, Daria!

Daria a dat din mână a lehamite; nu avea nevoie de ode la adresa ei; şi-a tras plapuma peste cap.

— Pleacă! Chiar sunt obosită. Nu am chef de cumpărături astăzi, vorbi de sub plapumă, dar de cum termină de vorbit cineva îi smulse plapuma de pe ea şi o aruncă în mijlocul casei.

— Spală-te! îmbracă-te! Aranjează-te! Mergem astăzi la cumpărături!

Daria s-a ridicat din pat. Nici nu-i venea a crede că execută poruncile musafirei sale nepoftite.

— Cât eşti la baie pregătesc cafea şi o gustare. Am adus eu ceva de mâncare.

...E teroare! E nesuferită! M-am săturat! gândea Daria

spălându-se, dar nu era deloc convingătoare. Undeva, adânc în ea, o parte din fiinţa ei se bucura că o are pe Ştefănica alături, să o salveze de la înec, împotriva voinţei ei. Ea se trăgea la fund. Ştefănica o ducea cu forţa la suprafaţă, la aer, la lumină.

A ieşit din baie şi a ameţit-o mirosul de costiţă prăjită şi cafea. De mult nu mai mirosise atât de apetisant în bucătăria ei.

— Stai jos. Pun eu totul.

— Nu. Vreau să fac şi eu ceva, ceru Daria.

După luni de agonie, de durere, de amorţire, fapte făcute în virtutea inerţiei şi de mişcări anemice şi fără vlagă, în sfârşit avea poftă să facă ceva. Se molipsise de poftă de viaţă de la Ştefănica. Aceasta a realizat într-o fracţiune de secundă miracolul ce se întâmpla cu făptura Dariei şi s-a îndepărtat de aragaz.

— Bine. Fă tu. Eu mă aşez la masă şi aştept să fiu servită.

Daria a pus totul pe masă. Cafeaua, costiţa, pâinea, dulceaţa, untul.

— Mulţumesc pentru toate astea, i-a spus Ştefănicăi cu recunoştinţă în voce.

— Pentru puţin. Le-am cumpărat în drum spre tine.

— În ultima vreme nu am prea mâncat. Mă durea stomacul... Ba nu, era altceva...

— Ce altceva?

— Am fost foarte bolnavă, explică înnegurându-se Daria. Nu putea vorbi despre pierderea sarcinii încă.

Au mâncat în tăcere. Pe Daria iar o bântuiau tristeţi şi întunecări.

— Aş vrea să rămân acasă. Nu sunt în stare să ies, se rugă Daria.

Femeia din faţa ei o privi intens. Câteva clipe nu spuse nimic. Se întreba în gând: Acum cum trebuie să fiu: severă, blândă, nemiloasă, fermă!?... Nu ştiu. Ceva în atitudinea Dariei o înduioşa: capul înclinat într-o parte, ochii strălucind de un foc al durerii, obrajii supţi... aşa că vorbi cu vocea încărcată de milă, dar fermă:

— Ştiu că ţi-e greu. Ştiu că suferi, dar nu te pot lăsa să renunţi. Astăzi vom ieşi împreună în oraş...

— Nu azi. Mâine, şopti rugător Daria.

— De când eşti în starea asta, de câte ori ai amânat totul pe mâine?... Nu, Daria, astăzi nu vei amâna iar. Vom ieşi în oraş, vom merge la cumpărături, vom merge la coafor şi la tratament cosmetic, îţi vei face manichiura. Ne vom plimba. Vom mânca în oraş. Ne vom întoarce acasă

după-amiază.

— Nu pot, scânci Daria.

— Ba poţi! îţi dau de ales: mergi cu mine chiar acum în oraş sau plec şi nu mai vin niciodată!

Daria a privit-o speriată.

— Merg cu tine, şopti exact ca un copil de grădiniţă ce nu are încotro şi trebuie să asculte de mamă, chiar dacă nu îi convine. După ce a vorbit, s-a îndreptat spre uşă.

Ştefănica a privit cu ochi critic pantalonul de trening banal cu care era îmbrăcată Daria şi tricoul galben spălăcit ce îi accentua şi mai mult paloarea.

— Nu aşa! Schimbă-te! îmbracă-te cu ceva frumos, ceru Ştefănica ferm şi Daria s-a întors de la uşă, a intrat în dormitor, trecând prin bucătărie şi pe lângă Ştefănica.

A deschis larg uşile dulapului, dar nu ştia ce să aleagă din multitudinea de haine din el. Se dezobişnuise să se îmbrace elegant.

— Ştefănica, vino aici şi ajută-mă să aleg ceva!

Prietena ei se opri în spatele ei şi privea în dulap.

— Ăsta! exclamă luând umeraşul cu costumul mov cu galben din dulap. E fantastic! Cred că îţi stă minunat cu el.

— Nu! Nu! Nu! ţipă Daria privind cu groază costumul, cu care fusese îmbrăcată, când ieşise prima dată cu

Geremiah. Nu-l îmbrac!

Ştefănica a pus repede costumul la loc în dulap. Şi-a amintit că Daria îi povestise, cu o seară înainte, cum fusese îmbrăcată la prima întâlnire şi înţelesese de ce nu suportă să îmbrace acel costum. Îi trezea amintiri ce dureau rău.

A ales nişte blugi şi o bluziţă de in albă, cu dantelă.

— ia-le pe astea. Sunt comode. Îmbracă-te repede.

Peste cinci minute, Daria ieşea din baie îmbrăcată cu hainele alese de Ştefănica.

Au făcut toată ziua ceea ce plănuise Ştefănica. Cumpărături, în special alimente, ce lipseau din bucătăria Dariei. Au fost la cuafor, unde Daria, la rugăminţile tovarăşei sale, dar şi la sugestia cuafezei că i-ar sta bine, şi-a scurtat părul până la gât şi l-a aranjat în tunsoarea foarte la modă, bob de orez. Rezultatul era minunat şi o avantaja pe Daria. Pletele acelea lungi, încâlcite, dezlânate îi accentuau paloarea şi o făceau să pară chiar mai slabă decât era, ascuţindu-i oasele feţei.

După asta, Daria a vrut să meargă acasă, dar prietena ei insistă să mai zăbovească puţin pentru tratament cosmetic şi manichiură. Daria acceptă, dar, după aceea, refuză categoric să se mai plimbe sau să mănânce în oraş.

— Sunt obosită. Nu mai pot. Vreau acasă.

Ştefănica cedă. Prietena ei era foarte palidă şi slăbită. Oricum era destul ceea ce reuşise cu ea pentru o primă zi.

— Să mergem acasă. Vom mânca ceva acolo.

Le-a mai luat ceva timp să pună toate *alimentele în* dulapuri şi frigider. Când au terminat de gătit, amurgea.

— Îmi place cum îmi stă tunsă, vorbi Daria punând mâncarea în farfurii.

— Ştiu. Am observat cum te tot priveşti în geamurile de la dulapuri. Te întinereşte. Îţi stă minunat. Eşti frumoasă.

— Mulţumesc.

Fără a întreba, Ştefănica a pus iar lichior în pahare. Au mâncat, sporovăind vesele despre tot ceea ce făcuseră în acea zi. Tot Daria a strâns totul de pe masă, dar a lăsat vasele în chiuvetă.

— Să terminăm lichiorul, apoi voi spăla vasele, după ce pleci tu. A întins paharul spre Ştefănica: Noroc!

— Noroc!

— Vreau să fim prietene mereu. Am ştiut de anul trecut că eşti specială.

— Şi tu eşti aşa, Daria.

Au băut totul din pahare.

— Mâine nu pot veni şi cred că nici poimâine. Am ceva

de rezolvat pentru copii. Te voi suna în fiecare zi.

— Dar vei mai veni? întrebă Daria, speriată de singurătate.

— Voi veni cât timp sunt în România. Apoi te voi suna din Italia. Putem ţine legătura şi pe internet. Nu eşti singură, Daria! Nimeni nu e singur.

Ştefănica a întins mâna şi a mai pus un pic de băutură în paharul Dariei. Voia să o facă să mai vorbească.

— Nichita Stănescu a spus o vorbă minunată: „A avea un prieten e mai vital decât a avea un înger”... Tu, Ştefănica, eşti în clipa asta mai vitală decât un înger pentru mine. M-ai tras spre viaţă din abis. Asta fac numai îngerii.

— Lasă vrăjeala! zise râzând Ştefănica. Bea! E bun.

Daria a mai gustat puţin din pahar.

— E frumos să fii mamă? întrebă brusc.

Ştefănica nu-i observă întunecarea din privire şi nici nu înţelegea dedesubturile ei.

— E frumos, dar e şi greu. În situaţia mea a fost mai mult greu. Mi-am crescut copiii singură, i-am părăsit să-i pot îmbrăca şi hrăni... E greu...

— Cum e să naşti? Cum e să fii mamă? Cum e să-ţi ţii copilul la sân? Asta am întrebat eu! ţipă cu uşoare accente

de durere-disperare-isterie în voce.

— E greu şi sublim în acelaşi timp să naşti. Să fii mamă, să-ţi ţii copilul la sân e sublim la absolut! Femeia completă, întreagă, deplină, totală, nu e când iubeşte, ci când e mamă. Poate de-asta toate religiile pământului venerează zeiţe-mame...

Ştefănica s-a oprit din vorbit.

— Ce e cu tine? De ce plângi? Te-am supărat cu ceva? întrebă privindu-şi prietena răvăşită de durere.

— Am fost gravidă cu Geremiah Kermani. Am purtat în mine copilul lui. L-am simţit mişcând o singură dată. Era ca şi cum eu cântam, dar mai cânta cineva în mine mai frumos. Am pierdut copilul...

— Când? E mult de atunci?

— Nu ştiu. Nu am mai măsurat timpul de când s-a întâmplat asta; nu am mai simţit cum trece. În cât suntem astăzi?

Ştefănica nu arăta în niciun fel cât era de şocată. S-a dus şi a strâns-o în braţe. A mângâiat-o, i-a şoptit vorbe care liniştesc, dar simţea că nu foloseau.

— E zece august. În curând va fi Adormirea Maicii Domnului, îi explică pentru a-i lămuri Dariei timpul.

— Erau primele zile de post. Am fost la un popă, apoi am

pierdut sarcina.

Din vocea Dariei răzbătea ceva întunecat.

— Am putea merge iar la un preot. Ştiu eu unul foarte bun. Te-ar putea ajuta.

Daria o împinse cu furie pe Ştefănica. Alcoolul, boala, durerea îi provocau o nouă criză de isterie. O simţea urcând în ea ca lava unui vulcan şi nu putea să o oprească.

— Pleacă! Pleacă şi lasă-mă în pace cu popii tăi! Să merg ca să mă amenințe iar cu iadul, cu focul, cu smoala, cu şerpii!? Ce, pe pământ am trăit rai, când mi s-a luat iubirea!? Nu cred în ei! Nu cred în Dumnezeu! Nu cred în nimic, nu există nimic!

În colţurile gurii Dariei au apărut fine urme de salivă, faţa îi era schimonosită de durere şi ură, degetele îi erau înţepenite şi semănau cu nişte gheare.

— Ţi-am spus să pleci! ţipă spre Ştefănica şi aruncă paharul cu băutură spre ea, dar aceasta feri rapid capul şi paharul se făcu zdrele de peretele din spatele ei.

Ştefănica respiră adânc. Nu era speriată tare, ci mai mult îngrijorată. Ar fi fost, dacă nu ar fi îngrijit atâţia bătrâni bolnavi în Italia. A privit-o pe Daria. Avea ochii tulburi. Nu părea că o recunoaşte şi nu părea conştientă de gestul pe care l-a făcut. Nările îi fremătau de furie.

Mâinile ei căutau nervoase altceva să spargă.

Face o criză de isterie! Mi-a povestit aseară că a mai făcut de două-trei ori, gândea rapid Ştefănica înaintând spre ea. A încercat să-i prindă mâinile, dar acestea se mişcau ca nişte şerpi nebuni şi nervoşi.

Nu am altă cale, îşi zise şi o lovi cu putere peste faţă pe Daria.

Aceasta încremeni. Nu mai făcea mişcări nervoase. Ochii i-au fost goi – priveau fără a vedea – încă vreo câteva secunde după ce a fost lovită, apoi au început să vadă. O vedeau pe Ştefănica în faţa lor. Dreaptă, neclintită, fără frică, se oglindea în ei.

Daria a scos un scâncet slab. Încă nu era conştientă că Ştefănica o lovise. Scâncetul s-a transformat în plâns cu hohote. Criza trecuse. Femeia din faţa ei a cuprins-o şi o conducea spre pat. Îi vorbea blând.

— Gata, gata. A trecut. Trebuie să te culci şi să dormi. Gata, nu mai plânge.

A întins-o în pat. A ţinut-o îmbrăţişată până când i s-a potolit plânsul. A învelit-o.

— Plec. Două zile nu vin. Nu lăsa candela să se stingă. Te rog...

De-abia ajunsă în maşină, ceva în Ştefănica s-a rupt.

Mâinile îi tremurau. Nu putea conduce. A pus capul pe volan. Ochii i s-au umezit de milă, de furie, de neputinţă.

E bolnavă rău. S-ar putea să nu o pot ajuta. Parcă pune pe ea stăpânire un demon... Nu sunt psihiatru, nu sunt psiholog, nu am multă şcoală. Am doar experienţa de viaţă şi am îngrijit bătrâni în Italia, majoritatea şi cu Probleme psihice, destul atât ca să o pot ajuta pe Daria?!... Nu ştiu... Săraca de ea... A mers la un preot pentru sfat şi mângâiere şi acesta – ce neinspirat! – a ameninţat-o cu iadul şi cu focul veşnic, ca pedeapsă pentru iubire! Imediat a pierdut sarcina. În creierul ei leagă un eveniment de altul. Tot în creierul ei asociază pe Dumnezeu – Atotcreatorul, Atotştiutorul – cu un preot lipsit de tact şi de iubire de oameni. Iart-o, Doamne, că nu ştie ce face şi iartă-i şi pe cei ce au adus-o în starea asta! Mie dă-mi putere, răbdare şi înţelepciune să o ajut!

Ştefănica a sunat în fiecare zi, aşa cum a promis. A sunat şi dimineaţa, şi seara. Daria nu era supărată pe ea, din contra, şi-a cerut scuze pentru incidentul cu paharul şi nu a pomenit nimic despre gestul Ştefănicăi.

Când a venit a treia zi, a avut parte de o surpriză minunată, ce o bucură până la lacrimi. Casa era curată lună – strălucea. Totul mirosea a proaspăt, a detergent, a

aer curat. Uşa era larg deschisă. Daria o întâmpină veselă.

— Mi-a fost dor de tine, îi spuse senină, apoi o sărută pe obraz şi Ştefănica nu ştia cum să reacţioneze la un asemenea comportament. Şezi. Eu fac cafea. Pregătesc şi o gustare, adăugă Daria.

Au mâncat şi au băut cafeaua, vorbind banalităţi. Ştefănica a observat că Daria are obrajii mai plini şi uşor coloraţi. Îi dispăruse paloarea aproape cadaverică.

— Vrei să ieşi în oraş, Daria? Vreau să-ţi fac o surpriză.

— Mă îmbrac acum, răspunse şi se grăbi să-şi aleagă nişte haine din dulap.

Avea mişcări iuţi, normale, de om sănătos. Dispăruse letargia aceea patologică ce făcea din ea un mort viu. Nu, nu era vindecată. Sufletul o mai durea. Rănile mai erau. Dar, lucrul esenţial, găsise puterea să lupte cu durerea, să se ridice din tenebre.

A ieşit din baie şi Ştefănica a observat că şi-a dat cu ruj şi că s-a fardat. Îi stătea bine. Bravo! exclamă în gând.

— Am un prieten şi coleg de serviciu psiholog. El şi cu soţia lui m-au dus la spital atunci când... începu a povesti Daria în maşină, dar se opri.

Ştefănica i-a strâns mâna şi ea a continuat.

— El m-a dus atunci la spital. Soţia lui a stat cu mine.

Sunt nişte oameni minunaţi. Tot timpul au încercat să mă ajute în această perioadă. Ieri au trecut pe la mine. Au râs că m-au găsit bătând covoarele. Le-a plăcut noua mea tunsoare. Am băut o cafea cu ei. Le-am vorbit despre tine... Ştii, trebuie să-ţi mărturisesc ceva...

— Ce? Spune!

— Te-am vorbit de rău...

— Da?!

— Da. Le-am spus că eşti încăpăţânată, că mă obligi, că ţipi, că porunceşti, că m-ai dus obligat în oraş... Ei râdeau ascultându-mă. Au spus că trebuie să fii tare specială. Le-am povestit de viaţa ta şi de experienţa în Italia.

Daria nu a mai vorbit când maşina s-a oprit.

— Unde mergem?

— O să vezi, îi răspunse prietena ei râzând şi coborî din maşină.

Daria a urmat-o într-o florărie. Ştefănica a ales vreo zece ghivece cu flori, în special muşcate şi begonii. A vrut şi petunii, dar acestea erau trecute în august.

— Alege şi tu câteva, îi ceru Dariei.

— Dar pentru cine sunt florile?

— Pentru cineva drag. Vreau să-i fac o surpriză. Alege şi tu pe cele care îţi plac cel mai mult.

A ales şi ea câteva muşcate curgătoare roşii. Ştefănica a plătit tot, apoi au dus florile în maşină. Le-au aşezat cu grijă pe bancheta din spate a maşinii şi în portbagaj.

Ştefănica a condus maşina direct acasă la Daria şi a început să dea jos florile din ea. Daria nu înţelegea nimic. O privea cu ochi mari şi nelămuriţi.

— Pentru tine sunt florile. Aşază-le în locul celor uscate. Casa ta era minunată anul trecut cu flori în ferestre şi cu o stăpână cu suflet de aur.

Daria a dus pe rând florile în curte. Nu ştia ce să spună. Nu găsea niciun cuvânt.

— Plec, îi strigă Ştefănica de la poartă, după ce a dat toate florile jos. Mă grăbesc. Te sun.

— Când mai vii?

— Nu ştiu exact. Am şi alte treburi. Cert e că voi mai veni. Te sun. Pa.

— Mulţumesc pentru tot.

Ştefănica plecase şi nu o auzi sau poate o auzi şi nu o băgă în seamă.

În următoarele două zile, Daria s-a ocupat de grădină şi de flori. Ştefănica nu a mai trecut, dar a sunat-o în fiecare zi.

Pe 15 august, de Adormirea Maicii Domnului, chiar dacă

era sărbătoare şi era obosită de la muncă, nu a lâncezit în pat. S-a trezit de dimineaţă. A auzit clopotele bătând.

Să merg la biserică, gândi. Întotdeauna mergeam cu bunica. Mai bine nu, hotărî făcând un gest de lehamite cu mâna. Pot merge măcar să pun lumânări la mormânt la bunica. Nu am mai fost de mult. Din primăvară. De când l-am cunoscut pe Geremiah... M-a luat viaţa pe sus şi am uitat orice lege...

Amintiri îi muşcau albastru-dureros-străveziu inima. Durea, îi era dor de îi venea să zboare, dar totul suportabil.

Buonanotte, amore. Ti vedro nei miei sogni. Buonanotte, a te che sei lontana... Buonanotte, amore... auzi şoapta lui în urechi şi de dor de iubire s-a topit. S-a dus la pat să se întindă pe el să strângă în braţe perna pe care a stat capul lui. Nu mai avea putere pentru nimic altceva. O durea tot trupul de dor. Tot de dor toată fiinţa ei cânta şi plângea în acelaşi timp.

Una prinţesa Dochia a timpul modern... Io sono uno roman vechio care venit să cucereşte o femeie dacă! Te est femeia mea dacă! îşi aminti cum îi spunea Geremiah cândva şi se simţi ca o lumânare de ceară curată ţinută la căldură.

S-a smuls din toropeală, chiar dacă totul o durea de dor.

A fugit de lângă pat. Nu iar în tenebre! îşi porunci. A observat candela stinsă şi s-a dus să o aprindă. Cu ochii pe flacăra candelei auzi – şi se înduioşă – cuvintele mamei ei: *Azi doare tare, mâine mai puţin, poimâine şi mai puţin. La sărbători e iar durerea vie ca azi, dar în timp sunt sigură că dispare. Rămân doar amintiri dulci-amărui, cam aşa cum e dulceaţa de cireşe amare...*

Draga de mama, ştie cum e să suferi din iubire! Nu mi-aş fi imaginat niciodată că mama poate simţi aşa. Am să o sun într-o zi. Acum plec la cimitir la bunica.

Mormântul bunicii era năpădit de buruieni. Nimeni nu-l îngrijise din primăvară. Daria se ruşină, privindu-l. A aprins lumânările şi, pe furiş, să nu o vadă nimeni, a smuls câteva buruieni ce crescuseră ca nişte beldii pe mormânt, chiar dacă era sărbătoare. Şi-a propus să vină într-o zi să îngrijească mormântul, apoi plecă.

Trecând pe lângă biserică, a auzit corul cântând înălţător un cântec închinat Maicii Domnului:

...Mai mărită eşti decât soarele Pentru noi, păcătoşii, O, Maică, roagă-te...

I-au dat lacrimile. Cânta şi ea cu bunica imnul acesta când veneau împreună la biserică. A făcut câţiva paşi spre intrarea în biserică, dar s-a oprit. Îl vedea în faţa ochilor ei

pe preot. Îi auzea şi cuvintele inchizitoriale: Ai preacurvit! Ai trăit în păcat! Iadul...

S-a îndepărtat cu paşi repezi de biserică, chiar dacă corul o chema să intre. Pe drumul spre casă a găsit un căţel. Era negru cu botul şi un vârf de ureche albe. Scheuna, aruncat lângă un gard. Părea că plânge un copil. Daria s-a aplecat şi l-a mângâiat. Căţelul s-a oprit din plâns. Se ghemuia sub mâna ei, căutând căldură şi mângâiere. Botul lui rece i-a atins podul palmei şi ea s-a înfiorat. L-a luat în pumni ca într-un căuş, căci era mic cât un ghemotoc. El a scos limbuţa şi i-a lins mâinile. Era flămând. Căuta mâncare. A plecat spre casă cu el în braţe. Îi vorbea ca unui copil.

...Am să-ţi pun numele Peticel, pentru că ai două pete albe. Am să-ţi dau mâncare de cum ajung acasă. Tu o să fii căţelul meu, în locul lui Pufulache.

S-a oprit înainte de a ajunge la poartă. O aştepta cineva. A tresărit de surpriză. Nu se aştepta. Grizonant, oarecum schimbat – mai puţin scorţos decât altă dată – o aştepta pe trotuarul din faţa casei Vespasian Herescu, fostul ei soţ. Observând-o, a făcut un pas spre ea.

— Bună ziua, Daria. Ce frumoasă eşti! Părul îţi stă minunat! Nu te-ai schimbat deloc.

Vorbind, acesta a întins mâna, i-a luat delicat palma şi a dus-o la buze. După ce a sărutat-o, a mai ţinut-o puţin şi i-a şoptit, privind-o în ochi:

— Mi-a fost dor de tine.

Daria îi percepu cuvintele ca pe un pumn în stomac. Şi-a tras mâna, uşor scârbită.

Câţi ani erau de când nu a mai auzit nimic de el!? Vreo zece... Mai mulţi...

— Ce vrei, Vespasian? întrebă sever.

— Să vorbim. Să aflu ce ai mai făcut...

— Noi suntem doi străini. Ce poate vorbi străinul din tine cu străina din mine?

— Ai rămas tot romantică, constată el cu admiraţie în voce, dar pe ea nu o impresiona asta. Era prea târziu.

— Nu mă inviţi la o cafea?! Am venit atâta drum pentru tine.

— Nu ai venit pentru mine. Nu te-am chemat eu, Vespasian. Cândva ai spus că nu vei mai călca niciodată aici.

— *Să nu spui niciodată niciodată.* Unele lucruri se mai schimbă...

Daria zâmbi. Ceva din atitudinea lui Vespasian aducea cu cea a căţelului găsit la marginea drumului. Fără niciun

cuvânt intră în curte. Vespasian o urmă fără a fi poftit.

— Aşteaptă puţin... Stai la masa de sub cais până când dau ceva căţelului să mănânce.

După ce s-a ocupat de căţel, s-a aşezat la masă, în faţa lui. A adus şi două cafele.

— Vrei dulceaţă? Vin? Lichior? întrebă.

— Aş prefera o gustare, ceru el şi ea se înfurie, dar se ridică de la masă şi se întoarse cu un platou cu gustări – brânză, salam, roşii, castraveţi, felii de pâine.

— Mulţumesc, îi spuse şi Daria sesiză în vocea lui un soi de blândeţe şi umilinţă pe care nu i-o recunoştea dinainte.

— Nu s-a schimbat nimic aici. E la fel de frumos ca altă dată. Copacii doar au mai crescut. Locul ăsta e mirific. E un loc perfect pentru scris. Îţi aminteşti când am venit prima dată aici şi bunică-ta m-a pus să repar coteţul porcului?

— Îmi amintesc. A fost un fiasco total vizita ta aici...

— Eram un prost, o trânti Vespasian, întrerupând-o brutal.

— Chiar un prost! întări Daria; şi au început să râdă amândoi.

— Ştii că am căutat în dicţionar să văd ce înseamnă expresia „umblă scroafa la vier” pe care o folosise bunica

ta? Şi „să pun belciug la porc” am căutat în dicţionar să văd ce înseamnă.

Daria râdea de îi dădeau lacrimile. Dacă am fi râs atunci de toate astea, altfel poate erau vieţile noastre, gândi şi se întrista. El a văzut că s-a întristat, dar nu a întrebat-o nimic. Au mâncat şi au băut cafeaua, schimbând banalităţi. Când au terminat, Daria şi-a făcut curaj să întrebe: „De ce ai venit, Vespasian?

— Mi-e dor de tine. Nu te-am uitat. Nimeni nu te...

— Scuteşte-mă! explodă Daria cu furie.

El căuta ceva în diplomat. A scos o carte şi i-a întins-o.

— Ieri a ieşit de la tipar. Am lansarea la Bucureşti la sfârşitul lunii acesteia. Aş vrea să vii şi tu, vorbi el înflăcărat, crezând că vederea cărţii i-a luat graiul.

Daria privea cartea. Coperta era fenomenală. Nu i-a observat titlul, ci ilustraţia. Era ceva ce cunoştea.

O femeie stilizată, aşa ca în picturile japoneze, unde femeia este doar esenţă, spirit, floare, nici vorbă de trup sau carne, stătea culcată pe un pat cu aşternuturi roşii. Avea păr lung, blond, ce se împrăştia ca o apă de aur peste o rochie albastră. Şi aşternuturile şi rochia păreau nişte ape curgătoare. Rochia aluneca de pe pat până jos pe covorul roşu. Fata ţinea palma desfăcută pe rochia

albastră şi din ea alunecau, ca fulgii iernii purtaţi în zbor de vânt, petale de trandafir de toate culorile. Felul în care petalele pătau albastrul rochiei, roşul aşternutului şi al covorului era sublim. Pe Daria o durea inima. Recunoştea tabloul. Îl trăise ea cândva, când era fecioară, tânără, cu vise, cu speranţe. Simţea regret, furie, durere. Ce se alesese de ea? Cum au putut muri toate petalele? Cum au putut cădea din pumnul ei, aşa cum au murit visul, speranţa, iubirea, mai târziu!? Cum!?...

A citit titlul: „Poeme de iubire” şi s-a mirat în gând că Vespasian scrie poeme de dragoste. Ea îl ştia ca pe un om ce nu crede că există iubire. Aşa e viaţa: unii ajung să nu mai creadă în nimic, alţii să creadă în ce nu au crezut, gândi cinic. A deschis cartea la prima pagină şi a citit dedicaţia:

Dariei, cu dragoste, Vespasian Herescu

Din palma ta plângeau curgând petale aşa cum trec visele din om. Am înţeles prea târziu că eşti înger...

A închis cartea. A închis ochii. Nu voia să plângă în faţa lui Vespasian. A deschis iar ochii şi nu mai arăta niciun pic de durere sau emoţie.

— Dacă am fost vreodată înger – eu nu zic că am fost, căci carnea nu e compatibilă cu starea îngerească şi nici

viaţa pe pământ nu e cel mai bun loc pentru supravieţuirea îngerilor – tu ai ucis în mine îngerul, atât cât eram atunci!

— Vreau să ne împăcăm. Vreau să o luăm de la capăt. Nu pot trăi fără tine.

— Te-ai săturat de studente? explodă iar furioasă Daria, apoi continuă mai blând. Dă-mi înapoi sufletul pe care îl aveam atunci; numai aşa o putem lua încă o dată de la capăt.

— Nu o să mă poţi ierta niciodată?

Ea râse nervos auzindu-l. Nu îi răspunse imediat. Întâi se gândi la altceva; Ce bine că nu m-a găsit dărâmată ca până mai ieri! Ce bine că nu m-a găsit o epavă umană.

— Ce prost eşti! Te-am iertat de mult. Nu mă împac cu tine pentru că nu te iubesc, pentru că nu pot suporta să mă atingi!

El stătea cu capul plecat. Părea rănit de cuvintele ei. Hotărî să vorbească, luminat de un gând.

— De fapt cine are nevoie de iubire!? Ţi-am adus cartea crezând că asta vrei tu să vezi şi să auzi, ca să te pot câştiga, dar mă bucur că te-ai maturizat, că nu mai crezi în himere. Chiar mi-e mai uşor să tratez cu tine aşa. Hai să vorbim deschis ca doi oameni maturi. De ce nu recunoşti

că aveai şi tu o parte din vină. Eşti fri... Nu ştii să te porţi cu un bărbat, să îl satisfaci. Stai singură de atâţia ani. Nimeni nu te vrea. Nu ai pic de căldură în tine...

Daria înţepenise de la prima lui frază, apoi fiecare cuvânt de-al lui o lovi ca o piatră ascuţită, direct în inimă. Se stăpâni cu greu să nu îl lovească peste faţă. Respira adânc, ca să ţină în frâu criza de isterie ce o simţea că îi galopează prin sânge ca un cal sălbatic. Şi-a dus mâinile sub masă şi şi-a încleştat pumnii până la durere, în gând se descânta: Nu face o criză! Nu trebuie să ştie el cât de slabă eşti şi cât de mult suferi! Respiră adânc şi lasă furia nebună să se ducă, fără a exploda. Respiră adânc...

Când vorbi, era la fel de calmă ca o piatră şi la fel de dură.

— Nu vreau să vorbesc despre relaţia mea cu tine. E un capitol mort în mine. Altceva vreau să-ţi spun...

Povesti calm despre relaţia ei cu părinţii şi despre copilărie, despre faptul că el se înşelase când credea că e fiica alintată a unui cercetător şi a unei doctoriţe chirurg.

— Am fost în faţa ta cerşetoare de iubire şi tu m-ai transformat în cenuşă de vis. Am fost mincinoasă şi prefăcută de frică că nu o să mă mai vrei. Am greşit şi eu...

— Eu nu am ştiut niciodată ce copilărie ai avut; dacă

ştiam, poate mă purtam altfel. Dacă recunoşti că ai greşit şi dacă iei în considerare toate adevărurile pe care ţi le-am spus mai devreme, de ce nu vrei să ne împăcăm? în fond tu eşti vinovată că nu ştii să păstrezi un bărbat. Am nevoie de tine. Nu are cine să-mi corecteze şi tehnoredacteze cărţile. Făceai o treabă minunată. De când ai plecat, nu am mai publicat niciun volum de proză, doar cărticica aceasta de poezii am scos-o acum.

Daria iar respira adânc. Iar îşi strânse pumnii sub masă. Unghiile i-au intrat până la sânge în carnea palmelor.

Egoist, îngâmfat, nesuferit – la fel ca întotdeauna. Nu te-ai schimbat deloc, Vespasian, chiar dacă ţi-ai luat un aer de mâţă blândă, când ai venit. Până la urmă ţi-ai arătat ghearele, gândea cu amărăciune.

— Nu mă pot împăca cu tine pentru că nu te iubesc... începu a spune pe un ton cât se poate de indiferent şi care nu trăda zbuciumul şi durerea din ea.

— Nici nu eşti în stare de asta, o întrerupse el.

— Taci şi lasă-mă să vorbesc! Sunt în stare de iubire. Am iubit un bărbat Am fost a lui total. Am trăit cu el toată iubirea de pe pământ. Să mă atingi tu după el e sacrilegiu. E ca şi cum ai profana un altar, al iubirii. Focul pe care spui că nu îl am – nu am căldură, parcă ai spus – m-a mistuit în

relaţia cu el. Dacă ar exista reîncarnare şi aş mai avea vieţi de trăit pe pământ, în toate vieţile aş vrea să fiu a lui până la sfârşitul timpului.

Vespasian a rămas cu gura căscată. O privea ca pe o fiinţă pe care o vedea prima dată în viaţa lui. Focul din privire şi patima din voce erau tulburătoare. O iubea şi o dorea pe Daria aceasta ca un foc! se trezi simţind.

— Cine e el? Merită? întrebă cu o voce pierită.

— E un străin. Sigur nu merită, dar iubirea nu are logică. Era o plăsmuire, o întrupare din scrierile tale...

— Poate nici nu a existat. Spui aşa ca să mă chinui, şopti Vespasian cu o uşoară undă de speranţă în voce.

— Există! E italian. Geremiah Kermani. Când voi fi mai liniştită voi scrie un roman despre cum s-au ciocnit lumile din noi. Orice ar fi cu tine, ar fi prea puţin. E ca şi cum după ce am avut oceanul mi-ai cere să mă mulţumesc cu o picătură din ocean şi asta nu se poate. Mereu voi visa oceanul. După prima noapte cu tine am exclamat: *Poeţii sunt nebuni!! Scriitorii sunt nebuni!! Scriu despre ceva ce nu există! Romeo şi Julieta! Tristan şi Isolda! Antonio şi Cleopatra! Ce poveşti! Ce invenţii! Nu există nimic decât un act pe care trebuie să-l suporţi şi ca femeie îl poţi suporta dacă vrei copii. Merită. Nu există în pat decât*

bărbatul!... Nu există nimic! După ce am făcut dragoste cu Geremiah am gândit: *Poeţii sunt genii! Scriitorii sunt cei mai minunaţi oameni! Doar ei ştiu cel mai bine sufletul omenesc...* înţelegi?

Vespasian nu a răspuns. S-a ridicat de la masă şi, cu umerii plecaţi, s-a îndreptat spre poartă. S-a urcat în maşină şi a plecat fără a privi înapoi.

Daria s-a dus în casă şi s-a întins pe pat. Se simţea ca după un meci de box. A început să plângă. Nu isteric, ci eliberator. Se liniştea plângând... Tot plângând, mulţumea cerului că a reuşit să-şi controleze o criză de isterie. Ştia, ştia cert că vine vindecarea, că e salvată din apele tulburi, dacă a reuşit să domolească demonul ce punea stăpânire pe ea, când durea tare. Când s-a liniştit cât de cât, era seacă. A sunat-o pe mama. A vorbit cu ea deschis şi cald. Nu cu dragoste înflăcărată – asta nu era posibil; ratase pentru viaţa asta iubirea dintre mamă şi fiică; unele punţi sufleteşti distruse în copilărie nu mai pot fi reclădite niciodată – dar cu prietenie puteau comunica. I-a povestit mamei de Ştefănica şi de schimbările din viaţa ei.

— Mă bucur pentru tine! Mă bucur mult!

*

Până la sfârşitul lunii august viaţa ei a redevenit

normală. Avea aceleaşi preocupări ca înainte de povestea de iubire. Cărţi, traduceri, flori, gătit, căţelul... în plus, s-a apucat de scris. Asta era ceva nou. Nu o mai făcuse din studenţie. Scria şi proză, şi poezie. Totul a început într-o noapte, când privind luna diafană, plină, strălucitoare, cineva a început să-i şoptească în urechi: Iubirea mi-a ars sufletul. Aripile mi-au devenit cenuşă. Pe inimă a pus stăpânire pustiul. Am coborât ca un condamnat fără vină în tenebre.

Moartea şi boala mi-au luat în braţe sufletul. De atâta rană fugise de mine până şi Dumnezeu.

Am gustat din toate din plin:

din păcat, din durere, din moartea iubirii.

Câtă pedeapsă că am îndrăznit să iubesc!

Acum înţeleg că urăsc păcatul, că pot învinge durerea, că dincolo de moartea iubirii e renaşterea Păsării Phoenix...

S-a ridicat din pat şi a început să noteze frenetic şoaptele ce le auzea la ureche. În zori a recitit ce a scris. Nu i se părea grozav: poezia nu venise la ea îmbrăcată în haina de gală a cuvintelor, ci a venit şchiopătând, cu idei neterminate, neclare. Dar a păstrat foaia. Era un început. Un nou început. Un prim pas pe un drum pe care nu mai

călcase demult.

Ştefănica trecea pe la ea cât de des putea. Vorbeau, râdeau, mâncau, se plimbau împreună. Daria s-a întristat, când Ştefănica a anunţat-o că urmează să plece peste trei zile.

— Nu fi tristă. Vom ţine legătura pe internet. Vorbim la telefon. La sărbători te invit la mine. Locuiesc cu un prieten, dar este destul loc şi pentru tine.

— Aş vrea să nu pleci...

— Nu te purta ca un copil. Nici măcar copiii nu mai plâng după mine.

Daria tăcea îngândurată la masa din curte, de sub cais. Şi Ştefănica tăcea.

— Nu ştiu cum am să-ţi pot mulţumi vreodată pentru tot ceea ce ai făcut pentru mine, vorbi Daria.

— Lasă asta. Nu am făcut nimic.

— Ştii ce regret cel mai mult în tot ceea ce s-a întâmplat, în povestea mea de iubire?

— Ce? întrebă Ştefănica curioasă. În sufletul ei gândea că Daria regretă pierderea copilului.

— Regret că... ştiam că greşesc, ştiam că nu e calea dreaptă ceea ce fac şi am mers înainte ca o gâză beată de lumină...

Hohotul de râs al Ştefănicăi a oprit-o din vorbit.

— Eu nu ştiu calea dreaptă a vieţii. Dacă tu o ştii, arată-mi-o şi mie ca să merg pe ea şi să nu mai greşesc!

Daria a zâmbit cald.

— Eşti deşteaptă, Ştefănica. Aveau dreptate fetele doctorului când îţi spuneau că meritai altă viaţă.

— Ce frumos ar fi să avem două vieţi! Una pentru învăţare, pentru exerciţii – aşaun fel de ciornă a vieţii – şi una de trăit, după ce am învăţat totul.

— Viaţa asta urmează în cer, Ştefănica! Urmează după ce am încheiat lecţia pe pământ.

Ştefănica o privi intens pe Daria. I-a venit o idee.

— Ştiu cum să-mi mulţumeşti. E singurul lucru pe care ţi-l pot cere...

— Cere-mi orice! Voi face ceea ce îmi ceri, sări cu gura Daria fără a o asculta până la capăt.

— Vreau să mergi cu mine la un preot cu har, la care merge foarte multă lume. Trebuie să vorbeşti cu el. Trebuie să te apropii iar de Dumnezeu.

— Asta nu! Orice altceva!

— Nu am ce îţi cere altceva, ci doar asta. Plec. Sună-mă, dacă vrei să mergem.

— Nu pot! Nu vreau! scânci Daria furioasă în urma ei.

Cere-mi altceva!

Ştefănica înainta spre poartă, făcându-se că nu o aude. De la poartă s-a întors cu faţa spre ea şi a şoptit:

— Doar asta îţi cer! Ai nevoie de asta, pentru ca vindecarea să fie totală. Împacă-te cu Dumnezeu!

— Nu pot! Am pierdut copilul din cauza lui...

Ştefănica avu nevoie de câteva clipe de gândire ca să-şi dea seama că dă vina pe preot pentru pierderea sarcinii, nu pe Dumnezeu. Respiră adânc înainte de a vorbi şi când o făcu vocea ei era încărcată de milă, de blândeţe, dar hotărâtă. Era aşa ca o ploaie călduţă de vară. Nu te răceşte, nu te sperie, dar cade sigur. Nu o poţi opri. Aşa era şi vocea Ştefănicăi.

— Nu vreau să te rănesc... Ştiu că vorbele mele te vor durea... Nu ai pierdut copilul din cauza preotului. Da, a fost crud, a fost neinspirat, a fost lipsit de har şi de iubire – atât e vina lui... Copilul l-ai pierdut pentru că nu a fost să fie. Gândeşte-te că nu ai mâncat, nu te-ai îngrijit, ai trăit haotic...

— Ce vrei să spui!? întrebă Daria cu ochii cât cepele.

— Iartă-mă pentru ceea ce spun acum... Te rog, iartă-mă, dar te întreb cu toată sinceritatea: Tu ai avut grijă de copil? Ce ai făcut ca el să trăiască şi să crească frumos în

tine? Dacă florile nu le uzi se usucă, dacă nu le pliveşti se închircesc printre buruieni, dacă nu au pământ hrănitor nu trăiesc. Un copil...

— Tu!? Tu mă judeci!? Tu – cea care ţi-ai lăsat copiii!? atacă Daria dur, rănind-o pe Ştefănica. Aceasta s-a clătinat sub răutatea din vorbele Dariei. A tras aer în piept şi a vorbit calm, dar cu durere în voce.

— Da, recunosc, mi-am lăsat copiii şi voi trăi cu vina asta până la sfârşitul vieţii. Mă rog la Dumnezeu ca ei să nu mă judece şi să înţeleagă. Dar în sufletul meu ştiu cert că nu am avut altă cale. Trebuia să-i hrănesc, să-i îmbrac, să-i ţin în şcoală... Tristă, cu capul plecat, mai şopti: Dacă am avea două vieţi, una să fie ciorna şi una de curat... Apoi a plecat spre poartă.

— Stai, Ştefănica! Iartă-mă! Nu trebuia să te rănesc! Iartă-mă!

Ştefănica a întors capul spre ea de lângă maşină. Avea ochii trişti. Faţa ei trăda suferinţă, oricât încerca să o ascundă.

— Ţi-am cerut un singur lucru! Aştept telefonul tău. Pa!

Fără a aştepta răspunsul Dariei, s-a urcat în maşină şi a plecat. Daria, rămasă în curte, se simţea îngrozitor. Obrajii îi luaseră foc de ruşine.

Am rănit fiinţa care m-a ajutat cel mai mult! Am lovit-o acolo unde o durea cel mai tare... Dar şi ea m-a rănit! se dezvinovăţiea. Cum te-a rănit!? Spunându-ţi adevărul în faţă!? Dar nu era adevărul... Nu am pierdut sarcina din cauza mea, ci din cauza preotului ce m-a speriat cu iadul.

Brusc s-au terminat toate întrebările din ea. S-a făcut linişte în marea furtunoasă a sufletului ei. Încă o întrebare, una singură, ca un pescăruş alb zburând peste o mare liniştită, a răsunat în ea: Ce ai făcut ca el să trăiască şi să crească frumos în tine!?...

Întrebarea asta venită deasupra unei mări liniştite avu forţa unui fulger ce loveşte din senin şi Daria trăi senzaţia chinuitoare că a despicat-o în două de sus până jos. Cu greu reuşi să recunoască: Nu am făcut nimic... Absolut nimic pentru copil...

Reuşi, în ciuda durerii, să controleze perfect şi să depăşească o nouă criză de isterie. A mers în casă. Candela ardea. A deschis o carte. Nu putea citi. Literele îi dansau în faţa ochilor. *Nu se* putea concentra la citit. Vedea mereu ochii ştefănicăi aşa cum au privit-o de lângă maşină. Cum am putut-o răni?! Of, Doamne, cât sunt de proastă!... Sun-o! Cere-ţi scuze! îşi porunci, dar adăugă: Ea nu vrea scuze. Vrea un singur lucru pe care eu nu pot să îl

fac. Nu pot! Nu merg la niciun popă să mă judece iar! Nu am omorât oameni, am iubit! Pentru iubire să aud iar că ard în foc o veşnicie!? Nu, nu pot! Trebuie să am preferinţe sado-masochiste ca să mai trec încă o dată prin aşa ceva.

A adormit. A visat-o pe Ştefănica. Era tristă. Avea ochii plânşi. Nu îi vorbea, ci doar o urmărea peste tot. Şi ochii ei o ardeau... o ardeau tot timpul. Apoi Ştefănica a dispărut din vis. Ea, Daria, era la poalele unui munte. Acesta era foarte înalt şi avea formă de piramidă. Pe fiecare latură a lui erau trepte aşa cum are piramida mayaşă de la Chichén Itzá. Oameni mulţi se grăbeau să urce pe treptele din mijloc. Tineri, bătrâni, gârbovi, bolnavi, ologi se îngrămădeau pe trepte şi erau fericiţi pentru fiecare treaptă urcată. Daria nu se grăbea. Era împinsă de colo-colo de puhoiul de oameni. Nu înţelegea ce caută acolo, în acea viermuială de oameni. Dusă de val, a urcat câteva trepte. A mai urcat câteva aiurea, aşa, din inerţie. Apoi a înflorit în ea o dorinţă arzătoare să urce, să urce, să urce... Să ajungă în vârf. Să atingă cerul Cuprinsă de dor de înălţimi, ignorându-şi durerea de picioare, a trecut de mijlocul piramidei. Cineva a împins-o şi a căzut câteva trepte în jos. A plâns nu că o dureau genunchii juliţi şi coatele lovite, ci pentru că a coborât. S-a ridicat şi a

început să urce iar. O făcea sălbatic. Se împingea. Trăgea oameni de haine. Se strecura. Îşi făcea loc cu coatele. O ardea dorul să ajungă în vârful muntelui. Mai avea puţin şi simţea că nu mai poate. Îi venea să plângă de neputinţă. Şi-a şters fruntea udă de sudoare şi, coborând mâinile pe faţă, a amestecat sudoarea cu lacrimi. Plângea că nu poate ajunge sus. A ridicat capul şi a privit spre înălţimi. A încremenit Vedea vârful muntelui, dar nu era din stâncă propriu-zisă. Aceasta fusese retezată şi pe ea era aşezat un templu alb cu coloane ca în Grecia antică, doar că pe acoperiş era o cruce mare din aur ce se topea, împrăştiind lumină, în nori. Perdele albe de mătase, subţiri ca nişte aripi de fluturi, erau întinse de la o coloană la alta. Vântul le mişca într-un dans feeric. Dincolo de coloane, chiar în mijlocul clădirii, ce avea o singură cameră, era un preot în veşminte albe cu broderie aurie pe margini. Avea o cădelniţă de aur şi o mişca ritualic. Din ea ieşea miros de tămâie, dar şi de ceva necunoscut pe pământ ca un abur, ce se împrăştia în jos, peste oameni. Daria a simţit mirosul. Preotul, cu capul plecat, absorbit de rugăciune, nu era conştient de puhoiul de oameni ce voia să ajungă la el. Rugăciunea lui era ceva ce Daria nu mai auzise şi văzuse niciodată. Simţea cum o pătrunde, o absoarbe, o cheamă

cuvintele acelea spuse şoptit, neînţelese auzului, dar atât de clare inimii, căci preotul nu spunea cuvinte pentru urechi, ci şoapte pentru duhul din fiecare.

Preotul a ridicat capul şi a privit în jos. Buzele lui rosteau în continuare rugăciuni. Cădelniţa împrăştia mai departe miros suav. Vântul înfiora perdelele templului şi veşmintele preotului. El căuta ceva. Se uita în jos. Daria i-a văzut faţa. Părea o întruchipare din icoane. Rugăciunea neîntreruptă îi săpase pe chip trăsături de sfânt. Ochi albaştri senini, barbă albă, faţa blândă, împăcată şi înţeleaptă. Ochii lui s-au oprit pe Daria. Nu o certau. O priveau cu milă, cu dragoste.

Oamenii o împingeau în jos. Ea era disperată. Cu toată puterea a strigat, când a fost împinsă în jos cu o treaptă:

— Părinte, nu pot să ajung până sus!

Preotul a privit-o încă o clipă. Din privirea lui izvora linişte, pace, îndemn să urce.

— Nu pot! a scâncit.

Preotul i-a zâmbit, învăluind-o în căldură. Ochii lui îi dădeau putere. Apoi el a plecat capul şi s-a adâncit iar în rugăciune ca într-un ocean. Daria realiză că o privise doar o secundă.

S-a trezit. Plângea. Plângea că în vis nu a reuşit să

ajungă în vârf. Nu a urcat toate treptele. Nu a întâlnit preotul din a cărui ochi izvorau pacea, liniştea, iubirea de oameni. Ca în transă, a întins mâna spre telefon. A sunat-o pe Ştefănica.

— Vreau să merg la preot! Trebuie să merg! i-a spus repezit şi fără a saluta.

— Vom merge mâine. E sâmbătă. Luni plec în Italia, i-a răspuns Ştefănica cu voce somnoroasă – probabil o trezise din somn – şi a închis telefonul.

Erau amândouă în maşină şi mergeau spre biserica unde era preotul cu har. Nu vorbeau niciuna. Ştefănica era tristă că pleacă iar de acasă. Daria era bântuită de imaginile din vis pentru o clipă, iar în altă clipă se gândea cu îngrijorare că va trebui să vorbească cu un preot ce iar o va condamna la iad, foc, smoală, şerpi, pentru vina cumplită de a fi iubit.

Sunt curioasă cum este pedepsită neiubirea, dacă pentru iubire e iadul, gândi cinică.

Îşi simţea inima strânsă ca într-o menghină. O durea. Vedea faţa nemiloasă, ascuţită şi mândră de rolul ei de a judeca şi a da sentinţe, a preotului la care s-a dus să se spovedească şi îşi spunea: Sunt complet nebună că fac asta! Complet nebună... Apoi apăreau iar imaginile din vis:

treptele, perdelele albe de mătase ce dansau prinse între coloane, preotul cu ochi blânzi şi cu rugăciunea ca un ocean...

Au ajuns la biserică. Coincidenţă sau nu, dar biserica era complet albă ca şi templul din vis. Şiruri de maşini erau parcate în jurul ei, deşi era dimineaţă. S-au închinat în biserică şi apoi s-au trecut pe o listă de aşteptare. Ştefănica era numărul 91 şi Daria numărul 92.

— S-ar putea să aşteptăm până seara şi să nu putem intra. E multă lume, i-a spus Ştefănica în şoaptă şi Dariei nu i-a convenit deloc.

— Să aşteptăm o zi întreagă?!

— Da. Eu aştept. Nu pot pleca în Italia fără binecuvântarea lui.

Daria, deşi avea întipărită pe faţă nedumerirea şi neîncrederea, nu a zis nimic.

— Trăiesc în Italia de aproape zece ani şi încă mă şochează viaţa acolo. La ei nu există – li s-a topit din suflet – noţiunea de sărbătoare, de sacru, de rugăciune... Singurul om care se ruga fierbinte, pe care l-am cunoscut în Italia, era medicul Elia Anastasia. Îl duceam duminica la biserica catolică şi stăteam lângă el în timpul slujbei... Nu au sentimentul duminicii, al sărbătorii. Împletesc, spală

rufe, fac curăţenie, gătesc – la fel ca în oricare altă zi. Par nişte roboţi în goană după bani, îi vorbi Ştefănica şoptit, după ce se aşezaseră în două strane de lângă uşă.

— Geremiah mereu râdea de noi, românii, că suntem înapoiaţi, cu sărbătorile noastre, cu credinţa, cu rugăciunea.

— Vin la părintele ca să primesc binecuvântare şi ca să mă ţin conectată sufleteşte la spiritul neamului meu cât timp voi fi plecată.

Ziua a trecut greu. Părea fără sfârşit. Nici măcar nu îşi mai vorbeau. Stătea fiecare în strana ei şi aştepta. Daria auzea vorbele spuse şoptit ale altor oameni ce aşteptau la rând şi se minuna. Toţi vorbeau de minuni, de bunătatea şi harul părintelui. Mai află că oamenii veniţi acolo erau din toată ţara şi unii chiar din străinătate.

...Nu, nu poate fi nebunie colectivă! Nu poate fi înşelăciune! Uite cum au ochii toţi cei care vorbesc de el. Ce le dă preotul acesta!? Ce le spune ca să-i facă să creadă, să vină, să aştepte zile întregi!? Ce gol din sufletul lor umple sfatul şi binecuvântarea lui?!... Nu înţeleg... Par oameni raţionali, echilibraţi, educaţi şi totuşi vorbesc ca despre o vrajă, ca despre ceva de dincolo de normal.

Trecuse mult de amiază. Daria îşi simţea picioarele

înţepenite. Îi era foame, îi era sete, era obosită. A privit spre Ştefănica. Stătea cu capul culcat pe marginea de lemn dintre strane. Următoarele ore au fost chinuitor de lungi. Timpul încremenise. Daria ar fi vrut să plece, să renunţe, dar o ţineau pe loc şoaptele oamenilor şi visul. Acum ştia că trebuie să intre la acel preot. Iar îşi simţea inima strânsă.

Mai erau cinci oameni în faţa lor. S-au dus şi s-au aşezat la uşă şi aşteptau în picioare la rând.

Ce îi spun eu preotului!? Cu ce încep?!... Habar nu am. Celălalt mă cunoştea de ani de zile; acesta nu mă cunoaşte. Ce îi spun!? Cu ce încep!?

Înaintând greoi spre uşa masivă de lemn, în dosul căreia era un om despre care oamenii vorbeau cu veneraţie, îşi făcea planuri: îi spun asta... îi spun ailaltă... îi spun aşa...

Ştefănica a intrat înăuntru. Daria îşi simţea hainele ude pe ea şi grele. Îi era frică. Voia să fugă. Nu mai ştia niciun cuvânt pe care să-l spună preotului. Era pe punctul să fugă, când uşa s-a deschis şi ea s-a trezit înăuntru unei chilii luminate de o fereastră mare, înaltă, rotunjită sus. Lumina cădea ca o ploaie bogată din aur lichid pe trupul slab, îmbrăcat în negru, ce stătea la un birou mic. Preotul era aşezat cu faţa spre un perete lateral, spre un raft cu

cărţi de rugăciuni, între uşă şi fereastră. Fără a privi şi fără a-şi ridica capul din palmă – era obosit – a şoptit ceva. Un îndemn să intre.

Daria s-a oprit în picioare lângă uşă. Nu mai ştia niciun cuvânt. Uitase tot ce plănuise să spună. În plus, era decepţionată de ceea ce vedea. Un preot slab, cu capul în palmă, aproape adormit, ce nu întorsese capul spre ea. Impresionantă era doar lumina ce cădea peste omul de la birou. Pentru o clipă privi mâna preotului pe care îşi sprijinea capul. Era fină, subţire, albă.

— Oare ştie că am intrat? Ştie că sunt aici? se întrebă apoi puse pe masă în faţa lui pomelnicul pe care îl pregătise.

Preotul ridică capul. Îi aruncă o singură privire. Albastră, caldă, încărcată de milă şi iubire. Ea a gemut de surpriză: cunoştea acel chip cu barbă albă şi ochi albaştri din vis. A şoptit de-abia mişcându-şi buzele: Doamne, Dumnezeule...

— Şezi, i-a şoptit, indicând scaunul de lângă biroul lui, apoi şi-a plecat iar privirea.

Daria ştia că trebuie să vorbească, să spună de ce a venit, dar nu putea. Nu mai ştia niciun cuvânt. Toată suferinţa ei, tot zbuciumul sufletesc trăit în ultimele luni deveni plâns. Plângea cum nu o mai făcuse niciodată în

viaţa ei. Când a putut vorbi cât de cât, şopti:

— Iertaţi-mă, părinte, că plâng.

El a ridicat iar privirea şi i-a atins mâna.

— E destul atât. Mi-ai spus tot.

Nu am spus nimic, gândi ea cu mirare, apoi i-a privit ochii. O, Doamne, ştia totul fără ca ea să rostească un singur cuvânt. Nu ştia cum făcuse, dar vedea în ochii lui că ştia şi, chiar dacă ştia, în ochii lui era milă, iubire, înţelegere, blândeţe...

În câteva fraze dezlânate, întrerupte de hohote de plâns, a spus câte ceva despre ceea ce i se întâmplase, dar preotul, iar cu capul plecat, părea că nu o aude. Sentimentul că el ştie totul, dar altfel şi mai total, era copleşitor. Citise sufletul ei doar privind-o. Ea a tăcut. Nu avea rost să vorbească. Vorbele mai mult stricau. Comunicarea cu părintele trecuse în alte sfere.

— Prin voi, tu şi el, s-au ciocnit lumile. Occidentul cu Europa de Est, cu România. Sufletul cu nesufletul. Vai, ce lecţie ai fost pentru el! L-ai trezit! Ai fost mai tare ca el.

Daria a dat să protesteze; preotul se înşela; nu ea a fost cea puternică. Ea a fost victima, ea ieşise din iubire cu sufletul terci. Dar preotul a oprit-o.

— Tu ai fost cea puternică! Tu îţi revii; vei fi ce ai fost,

dar mai puternică. El nu o să-şi revină niciodată. O să trăiască mult... mult... mult... şi o să-şi întoarcă gândul şi dorul...

— El nu crede în dor! şopti Daria. Încă mai voia să-i spună preotului că se înşală.

— Acuma crede! îl ştie! îi şopti preotul şi zâmbi misterios.

— Dacă se întoarce, nu pot spune nu, cerşi Daria înţelegere şi iertare de la preot.

Acesta o fulgeră albastru cu privirea. Nu era crud, nu era nemilos, nu era rău, ci era neclintit, ferm.

— Pot mângâia şi linişti pentru răni trecute, dar nu dau binecuvântări pentru păcate viitoare. Iisus a iertat, dar a spus: să nu mai păcătuieşti... Eu nu pot spune altceva. Ştiu că focul încă nu e stins în tine, dar, dacă se va întoarce, nu va mai avea nicio putere asupra ta... Nu după ce ai fost la mine. Eu nu mă rog degeaba, eu nu stau degeaba în genunchi! Vocea preotului, deşi blândă, tăia ca o sabie. Daria simţi ruşine. Preotul o certase în felul lui special, dar fără a folosi niciun cuvânt dur.

— Încă ceva, părinte... se rugă ea.

— Spune.

— Nu regret. Nu mă căiesc că am iubit. Dumnezeu mi-a

dat inima asta. Dacă nu mi-o dădea, nu aş fi simţit nimic şi eram sfântă.

Preotul râdea blând, mai mult zâmbet. A pus mâna pe capul Dariei să o binecuvânteze. Încă râdea cald. A şoptit plin de har şi de trăire cuvintele rugăciunii de binecuvântare deasupra capului ei. Ea simţea izvorând un foc blând din mâna lui, care o străbătea până în tălpi.

A sărutat mâna preotului şi a dat să iasă, dar au ajuns-o din urmă cuvintele lui, ca o sentinţă:

— Vai de cel prin care vine păcatul...

S-a întors şi l-a privit pe preot. Iar îşi sprijinea faţa în palmă. Părea adormit, dar ea ştia sigur că nu doarme. Nu a avut curaj să-l mai deranjeze. Ceva în atitudinea lui îi spunea că timpul acordat ei se terminase. La uşă aşteptau un şir întreg de oameni să le spună părintele doar câteva vorbe. Brusc avu revelaţia că ultimele lui cuvinte au fost spuse la adresa lui Geremiah. Pentru el spusese părintele: Vai de cel prin care vine păcatul...

A ieşit din chilie. Se simţea uşoară. Îi venea să zboare. Purtase luni de zile o povară imensă în suflet şi nu ştiu prin ce miracol, doar folosind nişte cuvinte, preotul i-o luase. Acum înţelegea vraja ce îi stăpânea pe toţi oamenii ce aşteptau la uşa lui. Într-adevăr preotul făcea miracole, dar

nu în lumea materială, ci cu sufletul omenesc. Pentru ele folosea nişte ingrediente aflate la îndemâna oricui şi totuşi atât de greu de folosit: iertarea, blândeţea, mila, iubirea de oameni – fiecare om intrat la el era tratat ca un fiu sau ca un frate – cunoaşterea, rugăciunea...

Nu a vorbit deloc pe drumul de întoarcere spre casă cu Ştefănica. Încă era marcată de întâlnirea cu preotul. Îşi simţea sufletul altfel; e straniu să întâlneşti un om, să schimbi cu el câteva vorbe, să îţi dea impresia că eşti cea mai importantă fiinţă pentru el şi că problemele tale sunt şi ale lui, că te cunoaşte mai bine decât te cunoşti tu, că te înţelege, apoi, după toate astea, să îţi simţi sufletul mai bun, cumva înălţat. Nu, nu o certase preotul, dar ea ştia că nu va mai putea veni la el cu sufletul murdar. Nu că o ameninţă cu iadul – nici nu făcuse aşa ceva – ci pentru că nu îl putea privi în ochii şi nici nu îi putea suporta privirea cercetând-o.

A ajuns în faţa porţii casei.

— Acum plec. Mâine voi petrece toată ziua cu copiii, deci nu ne vom vedea, Daria...

— Intră pentru cinci minute, se rugă Daria întrerupând-o. Trebuie să mai vorbim un pic, să ne luăm rămas bun...

Au intrat împreună în casă. Candela pâlpâia şi Daria i-a

mai pus ulei să nu se stingă de tot, apoi s-a dus la frigider şi a căutat ingredientele pentru a pregăti o gustare. Erau amândouă rupte de foame. Imediat s-au aşezat la masă.

— Ştefănica, nu ştiu cum să-ţi mulţumesc pentru tot ceea ce ai făcut pentru mine.

— Lasă *asta!* Spune cum a fost întâlnirea cu preotul! Ţi-a folosit?

— Sigur mi-a folosit. E răvăşitor să întâlneşti un asemenea om. Am avut impresia că ştia totul despre mine, doar după ce mi-a aruncat o singură privire... Puteam să nu vorbim deloc. Dialogul cu el se face la alt nivel, e dincolo de cuvinte, încă sunt răscolită de întâlnirea cu el.

— Mă bucur că ţi-a folosit. Plec. Ai grijă de tine. Te voi suna. Vorbim pe internet. Dacă simţi nevoia, mai mergi la preot. La sărbători te invit la mine la Roma. O să fie frumos.

S-au strâns în braţe ca două surori. Daria plângea şi şoptea:

— Mulţumesc. Mulţumesc pentru tot.

*

Oare ce face Geremiah? Oare e fericit? Trăieşte cu contabila lui? se întreba Daria după ce a rămas singură, dar scutură capul pentru a alunga întrebările.

Buonanotte, amore. Ti vedro nei miei sogni. Buonanotte, a te che sei lontana... Buonanotte, amore... îl auzi şoptind în urechea ei şi dorul o îmbrăţişă ca un giulgiu de foc.

Vai de cel prin care vine păcatul! auzi vocea preotului şi aceasta îi tulbură zdrenţuind dorul. *Tu ai fost cea puternică! Tu îţi revii; vei fi ce ai fost, dar mai puternică. El nu o să-şi revină niciodată. O să trăiască mult... mult... mult... şi o să-şi întoarcă gândul şi dorul...* mai auzi alte vorbe ale preotului ce stârneau în ea îndoieli. Nu era adevărat asta. Preotul se înşela. Ea nu a fost cea puternică, gândi.

Vreau atât de mult să ştiu ce face! Mi-e dor de el, scânci.

Îl port în mine ca o sete.

Duc rănile iubirii greu.

Mă zbat ca un ocnaş între păcat şi Dumnezeu... începu să condenseze dorul din ea în vers. *Încă nu e stinsfocul din tine,* îi mai spusese preotul.

A pus capul pe pernă. Era tristă, îi era dor de o durea inima, dar era împăcată cu soarta. Nu o mai dezintegra înnebunind-o iubirea, dorul, durerea. Suporta mai uşor, accepta înfrângerea.

Ce faci, iubirea mea? Eşti fericit? întrebă când pleoapele

i s-au închis.

Geremiah se gândea şi el la ea chiar în seara aceea. Şi lui îi era dor, deşi el nu credea în dor! O femelă acolo să fie, oricare, doar să-şi satisfacă necesităţile, gândise şi simţise toată viaţa, dar acum ceva s-a schimbat. Sufletul, în care nu credea, dorul, ce nu exista, îl chinuiau. Îi era dor! Dor de o singură femeie!

Nu mai cucerise nicio femeie după Daria. Pe contabilă o adusese în Italia pentru altcineva. Nu îi mersese prea bine de când s-a întors în Italia. Totul era pe dos.

Avusese o înţelegere cu Claudia, dar aceasta uitase înţelegerea şi îl alungă ca pe un câine. Mereu se culcase cu ea când mergea în Italia sau când venea ea în România şi îşi promiteau unul altuia, că atunci când el va termina afacerile din România – adică atunci când ar fi strâns suficienţi bani – vor fi împreună. Aveau şi un copil... Nu conta că o dăduse lui Vicenţiu, un prieten de-al lui. Era ceva normal pentru el. Întors în Italia, a căutat-o pe Claudia la magazinul unde lucra şi unde era patron Vicenţiu.

— Nu am timp să vorbesc acum. Sunt foarte ocupată, îl repezi ea şi el tresări surprins. Claudia nu îi mai vorbise niciodată aşa.

Pentru că el nu voia să plece, a chemat pe cineva în locul ei şi a ieşit pentru cinci minute. S-au dus la o terasă din apropiere şi au luat câte o cafea.

— M-am întors în Italia! Acum putem fi împreună, îi spuse vesel.

Nu, ea nu explodă de bucurie aşa cum se aştepta el. Se gândea că avea şaisprezece ani când l-a cunoscut. Nu mai fusese cu niciun bărbat. L-a iubit, l-a crezut, a făcut un copil, a plâns, a suferit, a fost în pragul nebuniei din cauza lui. Cel mai greu i-a fost când a aflat că mai avea încă două amante, în timp ce era cu ea. Tot greu i-a fost când a dus-o în Italia şi a dat-o lui Vicenţiu; voia să o înveţe să trăiască modern. Pentru Geremiah era ceva normal ca ea să se culce cu prietenul lui o noapte şi următoarea cu el. Greu a fost şi când a născut copilul. Sperase, visase, crezuse... multe. Târziu, târziu de tot şi-a dat seama că în viaţa ei alături de Geremiah nu are loc speranţa, visul, credinţa...

Toate astea au trecut prin faţa ochilor Claudiei. Acum era matură. Avea douăzeci şi şapte de ani. Ştia ce vrea de la viaţă. Ieşise din apele tulburi în care o târâse Geremiah când era la începutul vieţii şi nu ştia prea bine ce e viaţa. În plus, ştia că pe Geremiah nu te poţi baza niciodată.

— Nu putem fi împreună, şopti Claudia, dar se abţinu să dea mai multe detalii pentru a-l chinui mai mult.

— De ce nu putem fi? Semănăm atât de mult! Avem un copil împreună...

— Nu e copilul tău, îi spuse cu o voce indiferentă, de parcă îi spunea cel mai banal lucru din lume, apoi bău puţin din cafea. Pe deasupra ceştii îl cerceta pe bărbat, să vadă ce efect au avut cuvintele ei asupra lui.

El tăcu câteva clipe năucit. Avea ochii măriţi şi nu putea vorbi.

— Cum să nu fie al meu!? Nu spune prostii! îmi seamănă perfect! explodă.

— În vara aceea când am rămas gravidă am fost cu tine în Italia. Te iubeam ca o nebună. Îmi spuneai latră – eu lătram, îmi spuneau plângi – eu plângeam; făceam tot ce spuneai tu. Atunci m-ai dat lui Vicenţiu, aşa cum dai o haină unui cerşetor. Copilul e al lui Vicenţiu, Geremiah, îi vorbi Claudia folosind acelaşi ton indiferent. Se terminase vremurile în care plângea, se ruga, implora în faţa lui.

— Minţi! Ştiu că e copilul meu! Am avut grijă de el cât a fost la bunici în România. Şi de bunici am avut grijă. Voi vorbi cu Vicenţiu!

— Nu e nevoie. Acum sunt căsătorită cu el. Copilul îi

poartă numele. Dacă îl voiai trebuia să-l recunoşti în România. Tonul indiferent şi nepăsător al Claudiei îl înnebunea pe Geremiah. Tresări când ea vorbi brusc pe alt ton mai incisiv: Cum să-l las pe Vicenţiu pentru tine!? Are grijă de mine şi de copil. E un om pe care mă pot baza. Ne iubeşte. Am avere. Locuiesc într-un palat.

Geremiah se simţea năucit de vorbele ei. Nu reuşea să scoată niciun cuvânt.

— Uite cum arăţi! O gorilă! Chiar crezi că te poate iubi vreo femeie? Crezi că te-a iubit vreo una sincer!? Eşti naiv, Geremiah...

El se gândi la Daria şi îi veni să plângă. Apoi l-a cuprins furia. A întins mâna peste masă să o lovească, dar ea s-a ferit rapid de palma lui.

— Tu m-ai adus la Vicenţiu şi m-ai dat lui. Am avut un profesor bun la distrus suflet. Ce vrei de la mine mai mult!?... Te deranjează că îţi semăn?

El nu mai vrea să o lovească. O privea râzând şi vorbind cinic şi nu era în stare de niciun gest. Şopteşte aiurea şi nici nu aşteaptă răspuns la şoapta lui.

— Claudia, ai admirat sau preţuit vreodată sincer pe cineva?

Claudia tace câteva clipe. Ochii i se întristează. Îi vine să

plângă, dar îşi înghite plânsul. Nu va mai plânge niciodată în faţa lui Geremiah.

— Da. Am admirat pe cineva imens. Era diriginta mea din România. Dacă nu te-aş fi întâlnit pe tine, aş fi avut un suflet ca al ei. Mi-o amintesc şi acum cum ne spunea la orele de română la lecţia despre romantism: „eroii romantici sunt eroi excepţionali în situaţii excepţionale”. Era tot ce nu sunt eu. Era o doamnă adevărată. O ştii. Ţi-am arătat-o de câteva ori pe stradă. O chema Daria Irimescu.

Geremiah nu ştia ce să zică. Creierul i se blocase. Avea în faţa ochilor imaginea Dariei şi şopti aiurea cuvintele: *Una donna verita...*

— O femeie ca ea nu s-ar fi uitat niciodată... absolut niciodată... la o gorilă ca tine!

Geremiah s-a ridicat de la masă şi... plecă. Părea distrus aşa cum mergea, cu umerii plecaţi şi cocoşat.

Claudia a strigat după el:

— Geremiah, dacă nu ai unde lucra vorbesc *cu* Vicenţiu. Are nevoie de un grădinar. Sau, dacă nu, te pot recomanda unor femei. Le spun ce faci cu limba...

Geremiah s-a îndepărtat cu paşi repezi, urmat de râsul ei cinic şi crud. Pe stradă părea un om beat.

...Am îngrijit-o când a fost operată în România. I-am cumpărat cele mai scumpe haine. Am avut grijă de bunicii ei şi de copil. Da, e drept că am făcut şi greşeli faţă de ea... Dar a devenit mai crudă ca mine, mai inumană...

A ajuns într-un parc şi s-a aşezat pe o bancă. Nu plângea. El nu putea plânge. Recapitula în gând tot ce trăise, de când s-a întors în Italia. Soţia nu voia să audă de el, pentru că se purtase foarte urât cu ea când a venit să-l viziteze în România. Pur şi simplu a alungat-o. Nu a vrut să o primească în casa în care locuia. Copiii – nici ei nu voiau să-i vorbească sau să-l vadă, pentru ceea ce îi făcuse mamei. Şi-a căutat fiica din Elveţia, dar nici aceea nu voia să ştie de el. Da, ştia că nu îi este tată cel care o crescuse, dar nu voia să îl cunoască pe el.

Stătea pe bancă în parc ca un pui căzut din cuib şi care nu ştie să zboare. Avusese tot şi pierduse tot Călcase în picioare inimi, vieţi... încâlcise destine... Mai avea de trăit până la nouăzeci de ani – ştia sigur că el atât va trăi – încă treizeci de ani. Treizeci de ani de singurătate... Nu mai era în stare să cucerească femei.

Am vârsta bunicului meu, al cărui nume îl port, când şi-a început viaţa cu contesa Margritte Rugerri di Streghe – gândi. În faţa ochilor i-a apărut imaginea Dariei. Râdea

spre ea. Îşi amintea, retrăind pe rând, secvenţe din povestea lor de iubire. Când i-am vorbit urât a fost fermă, nu accepta nimic din ceea ce voiam eu şi i se părea anormal, a aruncat darul pe care i l-am dus, m-a iubit, dar nu a devenit ce am vrut eu. Părea fragilă, sensibilă, moale, dar avea ceva din duritatea stâncilor. A fost singura femeie ce nu a cedat în faţa mea, lăsându-mă să o transform în ce voiam eu. A şi suferit imens. Am dus-o în pragul nebuniei. Îi spuneam că nu se iubeşte aşa, dar m-am înşelat. Exact aşa se iubeşte! Aşa e iubirea! Mi-e dor de ea... Mi-e dor de mor. Trebuie să merg în România la ea. Încă am timp să o iau de la capăt cu ea. Am vârsta bunicului meu când s-a însurat. Am timp să o iau de la capăt cu prinţesa mea româncă – Daria.

*

Daria s-a trezit speriată şi confuză. Visase iar visul. O, Doamne, dar a fost altfel, exclamă amintindu-şi. A fost totul la fel ca şi altă dată, până la clipa în care el mă prinde şi mă duce spre foc. Apoi totul a fost altfel... O, Doamne, m-am eliberat! Am reuşit să scap! I-am băgat degetele în ochii şi el a urlat de durere, dar nu mi-a dat drumul. Cu unghiile i-am sfâşiat carnea obrajilor şi m-a durut rău când am trecut cu ele peste pata vineţie de pe

obraz ce avea ceva din consistenţa fierului. Unghiile mi-au scrâşnit sfâşiate şi mă dureau rău. Curgea sânge din faţa lui, dar şi din degetele mele rănite. L-am auzit ţipând, apoi m-a scăpat din braţe. Şi-a dus mâinile la faţă. Eu am început să fug spre ieşire. Fumul mă îneca. Am găsit greu ieşirea. Pe el îl auzeam urlând în urma mea. Am ieşit afară şi am tras adânc aer în plămâni. Plângeam îngenuncheată pe iarba din poiana casei familiei Kermani. Răsărea soarele. Lumina lui curgea spălând pământul de întuneric. Departe, în zare, am văzut întinzându-se albastră în văzduh, ca un curcubeu de piatră, Ponte del Diavolo. Îl auzeam pe Geremiah cum urla în spatele meu, rămas înăuntru. Nu am întors capul. Ştiam că nu îmi mai poate face rău. M-am trezit.

S-a dus la baie. Sub duş încă retrăia visul. S-a îmbrăcat în grabă. Era duminică dimineaţa. S-a dus la biserică. Ceva o chema acolo. A simţit că îi este dor de Dumnezeu, de rugăciune, de corul de la biserică. Spre preotul ce o rănise evita să privească, dar nu îl ura; înţelegea că atâta poate şi atâta e credinţa şi iubirea lui de oameni. A cântat cu corul şi a spus rugăciuni. A mulţumit lui Dumnezeu că viaţa venise înapoi în ea. I-au dat lacrimile când s-a rostit „Miluieşte-mă, Dumnezeule”. Toate cuvintele psalmului le

trăise pe viu, dureros, inima ei.

A luat natura în pumn şi mergea cu ea spre casă.

...Viaţa e frumoasă. Uneori ne lovim, greşim, rătăcim calea, dar Dumnezeu a pus în noi puterea de a ne vindeca. De lovire „de a repara greşelile, de a găsi iar calea cea bună... Iartă-mă, Doamne, dacă încă cred că iubirea mea nu a fost o cale rătăcită, îm păcat, ci însăşi înflorirea vieţii mele... Iartă-mă, Doamne, că nu pot să-i zic iubirii păcat. Îţi dai seama cât de săracă veneam în cer, dacă nu trăiam iubirea? Ce îţi spuneam eu Ţie, Doamne, atunci? Cum îţi povesteam ce e viaţa pe pământ şi cum doare şi cum renaşte, dacă lipsea lecţia iubirii sacrificate!?

Mi-am dat cu iubirea peste suflet, Doamne, de parcă era o piatră, şi m-a durut de am ţipat până la cer.

Dacă mi-ai auzit ţipătul, ţine-l, Doamne, prizonier între stele, şi naşte din el alt soare, altă galaxie, alt pământ...

Versul a înflorit în ea ca respirarea. A zâmbit straniu gândind: un bărbat a omorât poezia din mine şi alt bărbat a reînviat-o. Cred că voi scrie iar. Aşa simt.

Acasă o aşteptau căţelul, florile, ferestrele luminate. Deja îi era dor de Ştefănica şi aceasta încă nu plecase din România. S-a gândit să o sune, dar s-a răzgândit. Trebuia să o lase în pace să-şi petreacă ziua cu copiii ei.

A început activitatea la şcoală. Era început de septembrie. Era bine. Vorbea cu colegii, râdea, povestea. Nimic din ea nu trăda focul prin care trecuse. Cu psihologul era prietenă bună. Vorbea cu el de câte ori avea ocazia. Nu despre ceea ce i se întâmplase – era jenant şi în plus doare să tot zgândări o rană ce de-abia s-a închis – ci despre viaţă, vise, credinţă. Uneori o suna şi pe soţia lui ca să vorbească puţin.

— Nu aţi vrea să înfiinţăm împreună un ONG care să sprijine copiii rămaşi fără părinţi, copiii abandonaţi, fetele cu probleme? îi propuse Daria psihologului într-o zi.

— Ce îţi veni, Daria? Eu fac asta în fiecare zi la cabinet...

— Mă gândesc la tot ce am trăit şi la ce am învăţat din această experienţă. Aveam treizeci şi opt de ani şi a fost cumplit. Să fii la începutul adolescenţei şi să treci prin aşa ceva fără niciun sfat sau sprijin e o cădere în neant pur şi simplu. Nu ai nicio şansă să te salvezi.

— E o idee interesantă...

— Vreau să facem lumea mai bună, vreau să ne implicăm. Vreau să întind mâna spre alţii, exact aşa cum aţi întins-o dumneavoastră spre mine.

— Şi cum o să se cheme ONG-ul acesta?

— Nu ştiu. Nu m-am gândit la un nume, ci doar la fapte.

Daria a tăcut puţin. Se gândea la ceva... Ce ziceţi de „Pasărea Phoenix”?

— Sună bine. Am să vorbesc şi cu soţia mea despre asta.

— Ce minunat ar fi să putem face ceva împreună! Nu miracole, ci doar o mână întinsă, o mângâiere, un sfat, pentru început...

— Prostuţă ce eşti! în lumea nebună în care trăim, o mână întinsă, o mângâiere sunt o minune!

După ce i-a venit ideea aceasta, în fiecare zi era obsedată de ea. Căuta materiale, se documenta, făcea proiecte. Psihologul o încuraja, era de acord să colaboreze şi el şi soţia lui la proiectul ei. Coşmaruri nu mai avea. Nici de plâns nu mai plângea, chiar dacă uneori o lua în braţe dorul, aşa cum ia o mamă pruncul şi îl strânge la piept, ci făcea planuri de viitor, visa cu ochii deschişi, construia cu gândul o lume în care nu eşti singur când ţi-e greu.

Pe 14 septembrie şi-a aranjat părul la cuafor, pentru că a doua zi, la deschiderea festivă a noului an şcolar, să arate impecabil. Urma să ia o clasă de a noua ca dirigintă şi avea emoţii. Seara privea în dulap, căutându-şi hainele pe care să le îmbrace a doua zi. A întins mâna spre umeraşul cu costumul mov cu galben. O durea inima

văzându-l, dar s-a hotărât să îl îmbrace a doua zi. Şi-a lipit faţa de mătasea moale şi a închis ochii. Îi era dor... *Buonanotte, amore. Ti vedro nei miei sogni. Buonanotte, a le che sei lontana... Buonanotte, amore*... auzea vocea lui şi o muzică suavă, o vibraţie tristă-albastră ca o adiere de vânt i se împrăştie prin trup.

„Străin la vorbă şi la port,
Luceşti fără de viaţă,
Căci eu sunt vie, tu eşti mort,
Şi ochiul tău mă-ngheaţă!

Îi şopti inima versuri din Eminescu, ca un ecou al durerii din ea. Le-a mai repetat, înfiorându-se când a rostit *„tu eşti mort, şi ochiul tău mă-ngheaţă*". S-a smuls din îmbrăţişarea dorului şi din starea stranie în care amintiri, versuri din Eminescu şi gânduri de Darie sfâşiată de dor trăiau împreună şi îi terciuiau sufletul. A început să-şi calce costumul. Netezind cu fierul mătasea, tot îi mai dădea târcoale dorul şi creierul ei se hotărî să fie cinic, ca să mai schimbe un pic gândurile şi trăirile ei.

...Ei, ce zici, Daria, acum că vei lua o nouă generaţie de elevi, vei fi de acord că orele de educaţie sexuală sunt un lucru necesar şi bun?! Vei fi de acord să ştie despre măsuri contraceptive?! Sau gândeşti tot ca în trecut!?... Copiii

trebuie să fie inocenţi. Nu putem să le îmbătrânim sufletul vorbindu-le atât de deschis despre lucruri şi fapte ale adulţilor, imită creierul vocea şi vorbele ei din trecut. Ce zici, te-ai mai copt la minte!? Ai învăţat ceva din tot ceea ce ţi s-a întâmplat sau trăieşti mai departe în turnul tău de fildeş?! Lăsăm în continuare copiii „puri” să meargă prin mlaştini complet dezarmaţi!?... Eu, un creier, raţional cum mă ştiu, aş zice că trebuie să-i pregătim un pic pentru junglă...

...Lasă-mă în pace! Nu vreau să vorbesc cu tine! şopti Daria creierului ei şi călca costumul mai departe cu furie.

...Te-am întrebat ceva. Vreau doar un răspuns – atât. Ce facem cu copiii? îi pregătim pentru viaţă sau nu? îi vrei tot puri şi neştiutori? Cât ţi-a folosit inocenţa, puritatea, în faţa lui Geremiah?

Daria a trântit fierul de călcat pe suportul metalic. Era furioasă.

...Creierul ăsta al meu e nebun! Nebun şi gata! Uite ce întrebări îmi pune!

...Am pus doar o întrebare. Răspunde-mi şi te las în pace! şopti creierul.

...Bine. Îţi răspund. Tot ce mi s-a întâmplat m-a făcut o femeie mai puternică, un om mai complet şi o profesoară

mai bună. Vreau să fie copiii mai bine pregătiţi pentru viaţă şi să ştie tot ceea ce trebuie pentru a se apăra. Greşeam înainte. Era ca şi cum trimiteam copii în jungla amazoniană cu echipament pentru plajă în Hawai. Elevii mei, atât cât îmi va sta în putinţă, nu vor mai pleca niciodată echipaţi necorespunzător. Mulţumit de răspuns, domnule creier!?

Creierul a râs. L-a auzit ea râzând în capul ei, apoi a lăsat-o în pace.

Şi-a pus costumul pe umeraş şi l-a agăţat pe uşa deschisă a dulapului. Şi-a pregătit şi pantofii pe care urma să îi îmbrace a doua zi.

Nu a visat nimic. A dormit adânc. S-a trezit când a sunat soneria, dar s-a întins în aşternuturi şi a mai lenevit puţin, după care a sărit din pat. L-a auzit pe Peticel scheunând de foame. I-a dat ceva să mănânce, apoi s-a pregătit de şcoală.

Mergea pe stradă şi avea emoţii. Aşa avea la fiecare nou început de an şcolar. Acum erau ceva mai mari, pentru că urma să se întâlnească cu noua ei clasă.

A ajuns în faţa *liceului. A răspuns* copiilor *ce o* salutau. Apoi s-a oprit. Nu se putea mişca. A crezut că e o părere că a mai salutat-o cineva, un adult. Era o voce dragă, o

voce inconfundabilă. A respirat adânc şi şi-a întărit picioarele, căci le simţea topindu-se. L-a privit în ochi. Nu o mai vrăjeau ca altă dată şi nici nu mai erau albaştri hipnotici., ci ochi albaştri banali, spălăciţi, de culoarea cerului oglindit într-o baltă murdară. Nici zâmbetul nu o mai vrăjea, nu îi mai topea oasele. Era un zâmbet banal; putea fi al oricui. Braţele îi erau prea lungi. Scăzuse parcă şi din înălţime. Era cocoşat. Pata de pe faţă era mare, neagră şi i se lăţise pe obraz – cel puţin ei aşa i se părea.

El a salutat-o iar, cântându-i numele şi pronunţând Daria cu trei de i. Voia iar să o prindă în mreje, dar vraja se terminase. A înclinat puţin capul ca răspuns la salutul lui şi a trecut mai departe. Geremiah era uimit. Nu se putea să nu-i pese. Nu se putea să meargă mai departe ca şi cum nu ar exista, doar îl iubea atât de mult, era tot ceea ce putea gândi.

— Dariiia, a strigat-o iar şi se aştepta ca ea să se întoarcă spre el şi să îl privească aşa cum îl privise prima oară în faţa biroului de traduceri, dar ea nu s-a întors. Mergea înainte, dreaptă, neclintită, uşor rigidă. Costumul mov îi stătea minunat. Tunsoarea o întinerea. Era frumoasă ca o prinţesă.

— *Una prinţesa Dochia a timpul modern... Io sono uno*

roman vechio care venit să cucereşte o femeie dacă! Te est femeia mea dacă! şopti în urma ei cu trupul chinuit de dorinţe şi cu sufletul îmbătat de dor. O voia, o voia pentru toată viaţa, aşa cum a vrut-o bunicul Geremiah Kermani pe contessina Margritte Rugerri di Streghe. O privea plecând şi nevenindu-i să creadă că poate trece pe lângă el ca şi cum nu l-ar fi văzut, ba mai rău, ca şi cum nici nu exista. Ştia că a pierdut-o şi îl durea rău. O privea plecând aşa cum privea un apus, doar că după plecarea ei ca un apus, nu urma un alt răsărit, ci sfârşitul. Daria nu va mai răsări niciodată pentru el.

Ea a intrat în liceu. Nu se gândea la nimic. Inima îi şopti nişte versuri din Eminescu, idolul ei dintotdeauna:

— Dar cum ai vrea să mă cobor?
Au nu-nţelegi tu oare,
Cum că eu sunt nemuritor,
Şi tu eşti muritoare?
Dar nu mai cade ca-n trecut
În mări din tot înaltul:
— Ce-ţi pasă ţie, chip de lut,
Dac-oi fi eu sau altul?

Nu se simţea rău. În ea era linişte. După versuri, tot ce mai ştia erau cuvintele preotului cu har: ...Pot mângâia şi

linişti pentru răni trecute, dar nu dau binecuvântări pentru păcate viitoare. Iisus a iertat, dar a spus: Să nu mai păcătuieşti... Ştiu că focul încă nu e stins în tine, dar, dacă se va întoarce, nu va mai avea nicio putere. Nu după ce ai fost la mine... Eu nu mă rog degeaba. Eu nu stau degeaba în genunchi...

19.08.2011 CORNU LUNCII

POSTFAŢĂ

Nu am cunoscut-o personal pe autoarea romanului; şi nu pentru că nu am putut, ci pentru că nu am vrut. Nu am vrut să cunosc omul, femeia al cărei nume nu l-am întâlnit decât, accidental, în vreun articol de ziar local care anunţa o lansare de carte. M-am încăpăţânat să cunosc scriitorul, literatul, artistul care, creând o operă de valoare, ajunge la sufletul cititorului şi rămâne în mintea criticului de artă.

La ce ar folosi, oare, amănunte din viaţa omului Luminiţa Aldea, când omul este supus unei vieţi al cărei parcurs este, inevitabil, spre moarte? Faptul că doamna Luminiţa Aldea s-a născut la Mălini – oare, întâmplător, la Nicolae Labiş? –, că trăieşte în Cornu Luncii, că are o casă şi o grădină frumoase, că iubeşte pământul, copacii, florile şi iarba, că este la zi cu plata impozitelor – toate acestea nu o recomandă decât ca muritor. Eu am vrut să descopăr altceva. Am vrut să descopăr nemurirea. De aceea am ales să citesc manuscrisul romanului *„Ce dulci sunt fructele amare”,* finalizat în august 2011, dar nu înainte de a citi primele două romane ale domniei-sale, *„Nisipuri mişcătoare”* (apărut în 2005) şi *„Acasă”* (apărut în 2009).

Şi mă simt îndreptăţită să afirm că da, am găsit nemurirea. Nu e exagerare în afirmaţia mea. Da, am găsit nemurirea în opera Luminiţei Aldea. Şi de aceea, din acest moment voi renunţa la apelativele *femeie* sau *doamnă,* pentru că Luminiţa Aldea este scriitoare. O scriitoare cu har, născută pentru a scrie: *„Din când în când mă împărtăşesc cu rouă şi mă scald în lumină de soare”.*

Romanul *„Ce dulci sunt fructele amare”,* care va vedea în curând lumina tiparului, a fost intitulat iniţial *„Geremiah Kermani”,* acest titlu regăsindu-se în capitolul al V-lea. Opera este structurată în şapte capitole, corespunzătoare celor şapte vieţi, celor şapte stadii ale evoluţiei personajului central, surprins în plină tinereţe, la catedră, retrăindu-şi copilăria şi adolescenţa, apoi revenind pe drumul spre maturizare: *„Lecţia de română”, Copilăria Dariei”, Căsnicia”, Ştefănica Cremene”, Agonia”, „Pasărea Phoenix”.* În cele peste şase sute cincizeci de pagini, autoarea demonstrează, cu răbdare şi măiestrie, faptul că arta reprezintă căutarea Divinităţii, că valoarea adevărată e dată de trăire şi simţire, că miturile există, că patriotismul nu-i doar o boare de vânt, că vorbele sunt cele mai preţioase daruri ale omului, cu care poate fi alinată o durere, vindecată o boală, sădită iubirea sau

inoculată speranţa.

Eroina centrală, Daria Irimescu, fiica unor personalităţi din lumea ştiinţei îşi trăieşte viaţa sub imperiul destinului, hotărât mai întâi de părinţii care nu contenesc să o rănească, apoi de boemul poet postmodern Vespasian Herescu şi de maleficul Geremiah Kermani, cărora li se opun oamenii buni şi credincioşi: bunica, Ştefănica, preotul. E un drum lung şi sinuos, cu multe căderi şi ridicări, cu speranţe şi deziluzii, cu iubire şi neîncredere, cu vis şi realitate, cuvinte şi tăcere, agonie şi extaz.

O profesoară de limba română, care alege să fugă de umilinţele unui boem, se dedică total elevilor săi şi amintirii bunicii şi al cărei univers este răsturnat de un personaj grotesc, hidos, care îi dezvăluie iubirea ca pasiune ucigă*toare. Cercetătorii au descoperit că transformările din creierul omenesc când se îndrăgosteşte sunt similare cu cele din demenţă.* Suflet clocotitor de vibraţii şi pasiuni, autoarea are o percepţie globală asupra iubirii care înnobilează: *Iubirea nu trebuie să strivească, să mutileze, să modifice sufletul! Iubirea te lasă aşa cum eşti, te acceptă, te înalţă!* Daria, *o cerşetoare de iubire,* se zbate în incertitudini, dar va renaşte din propria-i cenuşă în ultimele pagini ale cărţii.

Prin ochii Dariei, se dezvăluie cititorilor o lume fascinantă, bine documentată prin studiul arhivelor, dar şi prin călătorii şi impresii de călătorie, o lume istorică, geografică, mitică, ştiinţifică. Pornind de la Fontana di Trevi spre colinele Quirinale, la ruinele Forumului lui Traian, apoi spre Capela Sixtină, se rememorează pagini din trecutul dacilor, căci *istoria o scriu învingătorii, dar de dăinuit dăinuie doar popoarele alese de Dumnezeu.*

New York-ul, aşezat la confluenţa râului Hudson cu Long Island şi Oceanul Atlantic este exponentul clar al măreţiei şi decăderii, e *patrie a tuturor naţiunilor lumii, dar fără a fi a niciuneia în mod special,* împrumutând ceva de la toate popoarele: *în arhitectură am văzut influenţe greceşti şi franceze, iar Catedrala Sfântul Patrick are ceva din Domul din Milano.*

Cititorul este fascinat de noile descoperiri ale ştiinţei şi tehnicii: savanţii Constantin Sandu şi Dan Braşoveanu prezintă *sistemul de răcire cu lichid pentru turbine, proiectul „Pasărea măiastră" – navă spaţială cu propulsie gravitaţională şi automobilul zburător bionic – SOFA,* invenţii prezentate la conferinţe şi congrese americane, autoarea oftând: *Când şi-a sprijinit statul român cercetătorii?! Când a investit în oameni de geniu!?...*

În S.U.A., *toţi oamenii veniţi acolo (...) fac totul pentru a se integra şi a fi americani. Învaţă limba, respectă legile şi regulile şi pun un steag american în faţa casei. În ciuda diversităţii imaginea naţiunii americane este o imagine a unităţii,* comparativ cu situaţia minorităţilor din ţara noastră, care *locuiesc de sute de ani pe teritoriul ei, dar fac totul să se separe, de aceea naţiunea română pare în dezintegrare.* Luminiţa Aldea se întreabă, încercând să tragă un semnal de alarmă: *Ce şanse mai are acest popor!?*

La o analiză minuţioasă a evoluţiei eroinei, romanul *„Ce dulci suntfructele **amare”*** poate fi considerat un corp sferoid, simetria lui fiind dată de apariţia calmă, senină, suavă, parcă divină, a profesoarei de limba română, care *nu ştia ce nume poartă dulcele-amarul din ea sau cum să definească starea de mulţumire şi nemulţumire amestecate în inima ei.* Meseria de dascăl este nobilă: *Nu-mi mint elevii şi îi iubesc. Nu fac bani mulţi din meseria mea (...). Am tot ce îmi trebuie şi pentru mine bogăţia e altceva, nu numaidecât bani. Am ştiut mereu de la bunica că a fi bogat e o stare a sufletului.*

Autoarea foloseşte doar ca pretext literar destinul personajului central – desprins, parcă, dintr-o epocă

romantică, dar cu puternice influenţe naturaliste, pentru a putea evidenţia secvenţe din realitatea postdecembristă, care a încercat să ucidă în noi, românii, spiritul naţional. Renunţarea la identitate a dus la apariţia a ceea ce autoarea numeşte *făptură de vânt:* Saveta Cioflingaru a preferat să devină Simina, Ileana Flămându Geanina, iar Ilie Şoric Edoardo, uitând dulcele grai şi dulcele plai strămoşesc şi că *a fi patriot înseamnă să fii bogat, chiar dacă eşti cerşetor, căci în inima ta ai şi munţi, şi cer, şi doină, şi baladă...*

Personajul secundar Ştefănica Cremene, nevoită să plece în Italia, pentru a-şi întreţine copiii, refuză statutul de *piccolina mia* şi suferă de dorul ţării sale, *unde dorm străbunii în cimitire,* conştientă că *înstrăinarea, a nu aparţine unui loc şi unui pământ e o condamnare cumplită. Omul are o singură acasă pe pământ: locul unde s-a născut. Restul e rătăcire prin lume. E căutare. E altceva!*

Folosind tehnica poveştii în poveste, Luminiţa Aldea evidenţiază dramele trăite de românii plecaţi la muncă în străinătate, umilinţele şi revoltele acestora, dar şi ipocrizia şi dispreţul investitorilor străini, pe *care nu îi interesează viitorul ţării şi nici a construi pentru mâine.*

Mereu, mereu este prezentă confruntarea dintre bine şi

rău, văzute nu ca două forţe antitetice, ci ca două jumătăţi ale aceluiaşi întreg. Dacă un preot lacom *le stricase bucuria duminicii şi le alungase din suflet dulceaţa şi pacea dobândită în timpul rugăciunii,* iar un altul îi repezi pe enoriaşi: *Cum puteţi fi atât de zgârciţi?! Cheltuiţi atât de mult pentru voi, vă lăfăiţi în toate şi pentru Domnul...!? (...) Papa Ioan Paul al II-lea spunea că România este grădina Maicii Domnului. Aşa a spus când a vizitat România şi a sărutat pământul ţării mele,* iar un preot cu har a readus liniştea şi echilibrul personajului şi, în acelaşi timp, al romanului*: ...Cine dă ploaia şi cine dă norul!?... Cine aduce iarna şi cine aduce primăvara cu renaşterea ei?! Cine urcă seva prin tulpini!? Cine transformă conţinutul din ou în pui!?... Cine deschide petalele florilor!?... El, Daria. Dumnezeu.*

Dar cine creşte grâul, cine îl încolţeşte, cine face să răsare soarele ca să dea căldură şi să coacă grâul? Nu mama face asta şi nici tata. Cine creşte iarba? Da, omul o seamănă, dar eu întreb cine o face să răsară?... învaţă, Daria, să mulţumeşti pentru tot, ca să nu-ţi ia viaţa cele pentru care nu ai mulţumit niciodată şi de-abia când nu le ai să te întrebi cine ţi le-a dat.

Luminiţa Aldea are un stil propriu, inconfundabil,

inovator în literatura română postmodernă, renunţând la sarcasmul şi ironia caracteristice curentului şi îmbinând la modul sublim lirismul subiectiv cu naturalismul într-o operă autentică, de actualitate, originală. Mă voi opri doar asupra unui singur cuvântalbastru, simbol al speranţei şi al deznădejdii, al căldurii şi al frigului deopotrivă. Consideraţi-o invitaţie la meditaţie şi visare, la analiză psihologică şi filosofie, la dragoste şi ură, la zâmbete şi lacrimi:

Privirea albastră a lui Geremiah o făcu să tacă.

Of Doamne, ce misterios e să fii soare albastru pentru o femeie devenită zăpadă! gândi şi oftă.

Simţea arzându-i spatele, ceafa, gâtul, umerii o privire albastră de foc rece.

Ceva din albastrul ochilor coborâse şi în zâmbet.

Sunt deja pierdută / în infinitul tău albastru

Câteva petale albastre se scuturaseră pe pământ

Un fluid albastru, fierbinte curgea prin ea din vârful capului până în tălpi

O privea şi ochii tăiau drum albastru până în adâncul ei, până la inimă.

...Dor albastru şi lacrimi în ochi.

În ochii albaştri avea miere topită.

...Când îl văzu cum râde cumva neruşinat, îndrăzneţ, albastru spre ea.

...Gemea rostind cuvintele şi simţea iar nemiloasă şi albastră durerea.

Într-un cuvânt: trăia albastru-crud dorul

...Amintindu-şi de îngerul cu ochi albaştri.

...Ochi albaştri, banali, spălăciţi, de culoarea cerului.

Sunetul făcut de ciocnirea fierului cu piatra sună lung, straniu, albastru.

Luminiţa Aldea, aparţii acestei lumi. Te văd un deschizător de drumuri în lumea cuvintelor. Pui mult suflet şi transmiţi sentimente... *Să nu laşi pe nimeni să-ţi omoare visurile!*

prof. Paula Ciobâcă

Rădăuţi, 9 aprilie 2014